José Frèches

DISCUL DE JAD

Caii cerești

José Frèches

DISCUL DE JAD

Caii cerești

LE DISQUE DE JADE. Les chevaux célestes
José Frèches
Copyright © XO Éditions, Paris, 2002

DISCUL DE JAD. Caii cereşti
José Frèches
Copyright © 2007 Editura **ALLFA**

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără
permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA.**
Drepturile de distribuţie în străinătate aparţin
în exclusivitate editurii.
Copyright © 2007 by **ALLFA**
The distribution of this book outside Romania, without the written permision of **ALLFA**, is strictly prohibited.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FRÈCHES, JOSÉ
Discul de jad. Caii cereşti / José Frèches ; trad.: Rodica Frăţilă. - Bucureşti : ALLFA, 2007

ISBN 978-973-724-070-5

I. Frăţilă Rodica (trad.)

821.133.1-31=135.1

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20 A,
sector 6, cod 060512 – Bucureşti
Tel.: 402 26 00
Fax: 402 26 10
Departamentul distribuţie: Tel.: 402 26 30, 420 26 34
Comenzi la: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactor: Cătălin Georgescu
Prelucrare copertă: Andra Penescu

José Frèches

DISCUL DE JAD

Caii cerești

Traducere din limba franceză:
Rodica Frățilă

EDITURA ALLFA

Caii cereți

Pe țe de aur

Insulele Nemuririi

Aici, Imperiul din centrul lumii. Pământul hărăzit trudei celor vii. Continentul dintre cele Patru Mări. Lumea închisă, prielnică justeței, fericirii, conformității.

Unde oamenii se ridică, se apleacă, se salută potrivit rangului lor. Unde semenii își cunosc locul: și totul se ordonează sub influxul clarificator al Cerului.

Victor Segalen, *Stèles*.

Lista personajelor principale se află la sfârșitul cărții

Prolog

– Discul acela de jad, îl vreau cu orice preț! izbucni surescitat negustorul, gândind cu voce tare, lucru care nu i se întâmplase niciodată până atunci.

Lubuwei nu mai văzuse în viața lui un obiect ritual de o mărime atât de impresionantă. De cum îl zărise, se năpustise prin mulțimea care, la acea oră din zi, mișuna prin piața din Handan, unde, sub soarele strălucind deja sus pe boltă, se desfășura târgul de dimineață.

Pe frunte îi luceau picături mici de sudoare.

Simțea cum picioarele îl conduc iremediabil spre fundul pieței, acolo unde un individ așezase obiectul pe un mic postament portabil de forma unei capre de tăiat lemne asamblată din tulpini de bambus.

Nu voia să afișeze aerul febril al unuia care se pripește. Maestrul său, bătrânul confucianist Ritual Imuabil, îl învățase încă de mic că în toate împrejurările, chiar și în cele mai neașteptate și mai șocante, trebuie să păstreze o atitudine calmă și detașată, și să nu-și manifeste niciodată față de altcineva – oricine ar fi el – emoțiile puternice. Morala confucianistă spunea clar: acest comportament reprezintă forma superioară a respectului datorat semenilor. Iar Lubuwei își formase o conduită de viață bazată pe această morală.

Devotatul său secretar Zhaosheng îl însoțea, conform uzanței. Lubuwei nu-și exteriorizase niciodată

crizele de enervare și cu atât mai puțin izbucnirile de entuziasm deplasat în prezența acestui tânăr, a cărui discreție îi egala inteligența și care se afla de cinci ani în slujba lui, servindu-l cu abnegație.

Un mare negustor, dacă nu chiar cel mai mare și mai înstărit din regatul Zhao, se cuvenea să fie un patron politicos și impasibil. Negustoria era o artă care necesita în egală măsură calm și concentrare. Lubuwei nu avea seamăn în negocierea celui mai bun preț pentru recolta castanelor de apă și a cerealelor, precum și a baloturilor de lână pe care mijlocitorii le căutau prin stepele aride din regiunile din Nord, acolo unde triburile Xiongnu creșteau oi cu blana creață și capre cu părul lung. După cum tot la fel, când negocia tranzacțiile cu cai, în care excela ca maestru în ale negoțului, se îngrijea ca, în pofida pasiunii pe care o nutrea față de cabaline, să adopte o mină indiferentă, nepăsătoare, în fața negustorilor și crescătorilor care veneau din cele patru colțuri ale țării ca să-i ofere animalele spre vânzare. În felul acesta achiziționase cei mai frumoși armăsari și cele mai fecunde iepe din întreg regatul.

Acum însă, la naiba cu secretarul său! Negustorul nici măcar nu încerca să-și ascundă atracția irezistibilă ce aducea foarte tare, după cum constata el însuși cu teamă, o dorință care-l împingea în mod irezistibil să țină în mâini acel obiect ritual.

Zhaosheng nu-l mai văzuse pe stăpânul său într-o asemenea stare. Căsca ochii, nemairecunoscându-l pe Lubuwei în acest bărbat care, încordat precum un arc, dădea din coate ca să ajungă la un individ cu fața ca de maimuță bătrână și jigărită, îmbrăcat în țoale murdare, care părea că-l așteaptă și care, deîndată ce îl văzu în fața lui, prinse să-l iscodească cu un zâmbet parșiv.

În clipa când mâinile îi atinseră obiectul de jad, Lubuwei avu un șoc și mai violent. Emoționat la culme, nu putu să-și reprime un strigăt de stupefacție amestecată cu bucurie. La trei pași în urma lui, fidelul secretar asistă atunci la o scenă pe care nu și-ar fi putut-o imagina cu niciun chip câteva clipe mai devreme.

Era ceva mai puternic decât el! De parcă discul ar fi fost un magnet care atrăgea o bucată de fier numită Lubuwei.

Fără să ezite o secundă și fără ca măcar să ceară voie, acesta luă obiectul sub privirea piezișă a omului cu fața ca de maimuță jigărită, care i-l indicase cu mâna înnegrită de jeg.

Era un disc de o mărime neobișnuită, găurit în mijloc, un disc Bi de jad* de culoare neagră, presărat din abundență cu particule minuscule argintii și aurii dispuse asemeni stelelor ce împânzesc un cer senin cu lună plină.

Fixându-și privirea pe suprafața obiectului, negustorul avu impresia că ține în mâini întregul firmament care atârnă deasupra pământului la lăsarea nopții. Se pișcă pentru a fi sigur că nu visează. Nu, stelele răsărite din profunzimea pietrei erau chiar acolo, mici și strălucitoare, precum aștrii.

Ținând discul Bi în mână, începu să simtă o căldură ușoară emanând din acea piatră, care de felul ei era atât de dură încât nu se putea cizela decât cu abrazivi speciali, a căror compoziție constituise marele secret al cioplitorilor de jad din timpul venerabilelor dinastii Shang și Zhu. Într-adevăr, aceste obiecte rituale din jad fuseră confecționate, în marea lor majoritate, în decursul acelei epoci foarte îndepărtate care începuse cu o mie trei sute de ani în urmă și care se întindea pe nu mai

---

* obiect ritual, simbol important în cultura chineză – n.tr.

puțin de o mie de ani, de către meșteri care, grație priceperii și îndemânării, reușiseră performanța de a da acestei pietre atât de compacte forme atât de aeriene.

Uimirea negustorului nu mai avea margini. El cunoștea la perfecție discurile de jad, bătrânul Ritual Imuabil îi explicase funcția divinatorie a acestor obiecte șlefuite cu măiestrie, găurite în mijloc de un alt cerc la fel de perfect, menite să simbolizeze cerul și pământul.

Din aceste discuri rituale cioplite și șlefuite cu o mie de ani în urmă, considerate relicve magice sculptate în piatra legendară ce stătea la originea lumii, Lubuwei poseda deja vreo sută de bucăți la Handan, în splendida sa colecție de antichități adunate și păstrate de generațiile precèdente din familia sa. Aceste Bi-uri de jad erau aranjate cu grijă, alături de vaze sacrificiale din bronz datând din aceeași epocă, pe etajerele a două dulapuri grele din sicomor care tronau, asemeni unor altare impozante, în micul templu familial unde se celebra, în fiecare dimineață la răsăritul soarelui, cultul strămoșilor.

Avea acolo discuri de toate mărimile și de cele mai diverse culori, învelite cu grijă în pungi de mătase purtând sigiliul familiei sale. Aceste discuri erau clasificate după calitatea pietrei din care fuseseră șlefuite: gri azuriu și bleu lavandă, alb „seu de oaie", verde-jad simplu ce se asemăna cu apa râurilor, cu pete cenușii, gri-verzui de culoarea norilor, verde-măr care îți trezeau pofta de a mușca din ele. Mai avea și unele piese ornate cu motive savante, extrem de dificil de realizat pe o piatră atât de dură: în formă de măști de dragon Taotie sau de împletituri complexe și sinuoase sugerând șerpi încolăciți între ei; în formă de cosițe împletite, și, încă și mai rare și mai prețioase, în formă de năsturei dispuși în cerc sau în pătrat supranumiți cu drăgălășenie „bob de orez germinat".

Amator de obiecte rare și prețioase, Lubuwei, pentru a se destinde după câte o zi extenuantă de negocieri, socoteli, controale și alte activități comerciale de profil, încerca o plăcere imensă să-și admire piesele de colecție demne de un veritabil muzeu public.

Ritual Imuabil îi dădea atunci explicațiile necesare în legătură cu funcțiile precise, cel mai ades de cult, ale acestor obiecte de jad și bronz. Îi făcea tot felul de precizări asupra formei și stilului, ca și asupra tehnicilor de fabricație, ceea ce permitea datarea și elucidarea proveniență lor.

În respectiva colecție de antichități din care discurile de jad alcătuiau majoritatea, nu exista niciunul care să atingă dimensiunea și perfecțiunea discului Bi negru înstelat.

Ținându-l în mâini, Lubuwei putea să-i evalueze mai bine mărimea ieșită din comun. Diametrul său echivala cu lățimea celor două palme ale sale alăturate. Cât despre orificiul din centru, putea să-și introducă pumnul prin el fără efort.

Piatra din care fusese șlefuit avea acea culoare de un negru absolut care nu se găsea decât în rocile de lavă ieșite din măruntaiele vulcanilor. Magia acestui imens disc Bi consta tocmai în contrastul dintre culoarea neantului de nepătruns și strălucirea minusculelor micacee de sori și luni infinitezimale. Lucirea lor, la fel de pură precum a diamantului, făcea din acest disc o veritabilă părticică de stea căzută prin hazard de pe cer.

Dintre toate discurile de jad pe care Lubuwei le cercetase, niciunul nu iradia o asemenea straneitate fascinantă, de un contrast atât de rar între rocă și lumină. Acel amestec de splendoare și de raritate, unde cerul și pământul păreau că s-au unit în fărâma de jad, intrase în comunicare de la o distanță atât de mare cu

ochiul pătrunzător al acestui negustor de obicei stăpân absolut pe emoţiile sale, făcându-l să-şi piardă orice autocontrol şi orice simţ al convenienţelor.

– Numele meu este Dinte Uşor şi dumneavoastră sunteţi marele negustor Lubuwei din Handan, zise omul cu faţa de maimuţă jigărită cu o voce mieroasă, de îndată ce Lubuwei puse mâna pe obiect.

Surprins că fusese recunoscut, negustorul ridică ochii şi îl privi fix pe omul care îi vorbea şi care îi ştia numele.

În vârful creştetului lucind de jeg, o chică galbenpai nu făcea decât să accentueze figura ca de maimuţă a individului. Când râdea, căsca o gură largă din care se împrăştia un miros pestilenţial, iar singurii doi incisivi placaţi cu aur îi dădeau un aer de animal rozător.

Hotărât lucru, acest Dinte Uşor nu-i spunea nimic bun lui Lubuwei. Precis este, gândea el, unul dintre acei vânzători clandestini care colcăiau prin pieţele din Handan şi care se evaporau la apariţia controlorilor fiscali ai tarabelor şi locurilor de vânzare, care patrulau încă de la deschiderea pieţei pentru a-i goni pe comercianţii fără acte în regulă.

Dar puţin îi păsa ce hram purta vânzătorul. Raritatea obiectului merita să treacă cu vederea proasta impresie. La urma urmei, ceea ce îl interesa era discul Bi negru, nu personalitatea proprietarului său şi nici legalitatea situaţiei sale în privinţa diferitelor regulamente cu care autorităţile din Handan îi copleşeau pe comercianţii din pieţele în aer liber.

– Cât vrei pe obiectul acesta?

– Nu-i de vânzare, răspunse omul cu emfază, ridicându-se pe vârful picioarelor ca să-şi dea importanţă.

Negustorul experimentat mirosi pe dată metoda negociatorilor abili: ridicarea ştachetei cât mai sus

posibil pentru a crește prețul de licitație. În fața acestei atitudini, Lubuwei, care, atunci când era vorba despre afacerile sale, știa să dovedească cea mai mare pricepere, obișnuia să renunțe la negociere și să refuze din start orice supralicitare. Trebuie, îi explica el deseori lui Zhaosheng, să știi când să refuzi să cumperi, indiferent de preț. Mai bine să ratezi o tranzacție decât să cumperi ceva la un preț exagerat de mare.

Acum însă era cu totul altceva! Banii nu mai contau. Acest Bi de jad negru înstelat, știa că va fi al lui de cum îi zărise, de la distanță, strălucirea aurită, între miile de alte mărfuri care debordau pe tarabele din piața înțesată cu felurite exponate.

Lubuwei îl privi insistent în ochi pe omul cu fața ca de maimuță. Era sigur că obiectul avea să-i aparțină neîntârziat. O voce interioară îi șoptea că acea întâlnire, în acea piață, cu acel vânzător grotesc, nu avea nimic anodic sau fortuit.

Îi veniră în minte cuvintele despre jad ale lui Confucius, doar îi învățase strofele în timpul studiilor. Aceste cuvinte figurau în *Cartea Ritualurilor,* acel manual important despre normele de conduită pe care se străduiau să le urmeze oamenii încă din vremea dinastiilor Shang și Zhu, în epoca Marilor Imperii:

„Înțelepții din antichitate comparau virtutea cu jadul. Această piatră întruchipează bunătatea: blândă la atingere și onctuoasă; prudența: nervurile îi sunt fine, compacte, foarte dense; dreptatea, pentru că unghiurile sale, dacă sunt șlefuite, nu rănesc; sinceritatea, pentru că strălucirea sa nu este atenuată de defectele lui nici defectele de luciu. În sfârșit, Jadul este întruchiparea virtuții pentru că din el se fac tăblițe pe care le oferă prinții prin emisari vecinilor lor fără să mai fie nevoie de alte daruri."

– Îți ofer pentru el trei tael* de aur, îl încercă Lubuwei pe Dinte Ușor, privindu-l fix în albul ochilor pe mișel.

Zhaosheng, auzind prețul ameților propus de stăpânul lui, tresări. Trei tael de aur reprezenta mai mult decât dublul sumei pentru recolta anuală de castane de apă din Zhao asupra căreia Lubuwei deținea monopolul. Și asta pentru un simplu disc de jad! Chiar dacă obiectul avea o mărime apreciabilă, oferta îi părea disproporționată și ireală. Dar, din respect pentru stăpânul său și pentru că era bine crescut, se abținu de la orice comentariu.

Escrocul cu fața ca de maimuță știa clar că avea de a face cu bărbatul de departe cel mai înstărit din regatul Zhao. Ca urmare, opuse un refuz net la propunerea negustorului.

– Discul acesta de jad îl face nemuritor pe cel care îl posedă. Iată de ce nu are preț, răspunse el cu o voce de falset.

Din tonul teatral se putea deduce că repeta o formulă învățată pe dinafară.

Lubuwei începu să supraliciteze.

– Șase tael de aur. Bani gheață, desigur!

Secretarul nu reuși să-și rețină un icnet dureros. Cu șase tael de aur se putea cumpăra o bucată bună de pământ arabil, cu cel puțin trei sute de sclavi, bărbați, femei și copii, care să-l cultive.

Omul se apropiase de Lubuwei. Orificiul său bucal de animal rozător răspândea un miros infernal de carne stricată.

– Ți-am spus, acest Bi posedă virtuți imense. Este un instrument al cerului...

---

* tael sau liang în cantoneză, monedă de schimb în Asia orientală, echivalând cu aprox. 37 grame argint, valoare ce variază în plus sau minus de la o regiune la alta și de la o epocă la alta – n.tr.

Negustorul se trase brusc îndărăt, mirosul era insuportabil. Înțelese că trebuie să schimbe tactica și să încerce să afle dacă omul era sau nu în realitate vânzătorul de drept al lăudatului Bi.

– Întrucât îmi vorbești despre virtuțile acestui obiect, spune-mi, de unde îl ai?

– A, e secret! Nimeni n-o să afle, răspunse el cu subînțeles.

Lubuwei știa că omul nu se va lăsa cu ușurință. Era o vulpe bătrână și părea un negociator abil. Dar mai ales, era perfect conștient de atracția pe care o exercita obiectul asupra lui. Partida se anunța dintre cele mai dure.

– De ce spui că îl face nemuritor pe proprietarul său?

Fața omului ca de maimuță jigărită se lumină. El ezită o secundă apoi își ridică degetul, semn că urma să zică un lucru important.

– Am aflat direct din gura unei preotese medium care trăiește într-o peșteră situată pe o pantă a piscului Huashan, la poalele unei cascade uriașe.

Lubuwei se uita la Dinte Ușor cu aerul unuia care nu crede o iotă. Nu pricepea ce căuta în toată povestea o preoteasă locuind pe versantul acestui pisc care domină imensul masiv stâncos situat la vest de capitala regatului Zhao, la jumătatea drumului dintre acest regat și statul Qin, puternicul său rival.

– „Discul Bi negru înstelat poartă în el amprenta Haosului originar Hongmeng care este embrionul unui puișor galben în centrul său", astea au fost vorbele femeii...

Dinte Ușor turuise fraza cu un ton mecanic.

– Aș spune chiar că astea au fost cuvintele exacte rostite de Vale Adâncă. Așa o cheamă pe preoteasa

medium, adăugă omul cu fața ca de maimuță, cu privirea străbătută brusc de un fior de teamă.

Se vedea că nu înțelege o iotă din formula pe care o enunțase.

Povestea cu Haosul Hongmeng nu-l lămurea, la urma urmei, cu nimic pe Lubuwei. Omul cu fața ca de maimuță bătea câmpii în legătură cu istoriile acestea despre haos care îi aminteau negustorului de teoriile din taoism pe care elevul silitor ce fusese, educat în cultura confucianistă, le privea cu un dispreț evident, ca pe o religie aparținând celor mai de jos clase. Dar puțin îi păsa. Nu avea ce face cu balivernele omului cu fața ca de maimuță. Dorea să aibă discul, și atâta tot.

Închise ochii din nou, fiind total preocupat să exploreze senzația pe care i-o provoca contactul pielii cu discul de jad. Îl încerca o impresie foarte ciudată: discul Bi negru înstelat iradia în prezent o căldură atât de puternică încât aproape că îi ardea palmele.

Cu ochii pe jumătate închiși, atent la acest influx ce părea că iese din piatră pentru a se difuza lent în trupul său, își imagina cu ușurință chipul celui care sculptase discul în epoca Marilor Imperii de odinioară.

Vedea mâinile pricepute ale acelui artist emerit mânuind ferăstraiele cu mâner, burghiele, pietrele abrazive necesare transformării blocului de piatră brută pentru ca în final să ajungă un disc plat ca o lamă și fin la pipăit precum pielea unei fecioare.

Auzea scrâșnetul uneltelor pe această piatră a cărei duritate nu putea fi atacată decât cu bucăți din ea însăși, la care li se adăugau abrazivi din granate, quarț, diamant sau perle, amestecate într-o pudră foarte fină.

Știa că acel cioplitor de eternitate nu ținuse socoteala zilelor și, probabil, nici a anilor, pentru a ajunge la asemenea perfecțiune în sculptarea și

șlefuirea unui obiect atât de dur, asupra căruia timpul nu avea în definitiv nicio influență, din moment ce, iată, discul Bi era aici, în fața lui, intact ca în prima zi.

Având în vedere dimensiunea, discul nu putea fi decât de proveniență regească. Cel care îl comandase fusese cu siguranță vreun rege sau vreun prinț de viță nobilă. Lubuwei nutrea însă convingerea intimă și nebună că acest disc ritual fusese sculptat special pentru el și că îi fusese transmis din negura vremurilor cu acest scop și cu acea forță implacabilă a fluviului care întotdeauna răzbate pentru ca în final să ajungă la mare.

Strângea în mâini cu toată puterea discul ce făcea de-acum corp comun cu el. Căldura iradiată i se răspândea până în picioare.

Era momentul să lanseze atacul final. Nu conta prețul pe care trebuia să-l plătească. Nu avea cale de întoarcere. Își dorea cu atâta ardoare acel obiect încât abia aștepta să-l audă pe hidosul vânzător spunând da.

Își luă elanul mental și jucă totul pe ultima carte.

– Îți ofer treizeci de tael de aur, spuse el, rar, privind țintă în ochii omului cu fața ca de maimuță.

La auzul acestei gigantice sume, care însemna pe puțin un sfert din averea lui Lubuwei, tânărul Zhaosheng simți că se sufocă. Își zise că stăpânul său începe să-și piardă mințile, că a luat-o razna complet, și că situația devine extrem de gravă.

– E prea de tot! bombăni el, destul de tare pentru ca patronul să-i facă un semn scurt de interdicție cu mâna.

Omul cu fața de maimuță jigărită schiță un gest prin care cerea timp de gândire. Gura respingătoare se căscă satisfăcută, lăsând să apară pe fondul întunecat al bolții palatine oribilii incisivi placați cu aur. Luă discul de jad din mâinile negustorului, care i-l înapoie cu regret în timp ce inima începu să-i bată nebunește când văzu că discul Bi se întoarce în mâinile soioase ale proprietarului său.

Dinte Uşor cântări îndelung obiectul ritual, se prefăcu că ezită, împinse obrăznicia până într-acolo încât îl mirosi ca pe un aliment ordinar, şi în final i-l înapoie lui Lubuwei, care cu greu îşi stăpâni un suspin de uşurare.

– Al tău e. Preţul îmi convine.

Negustorul lăsă să-i scape un strigăt scurt de bucurie. Era atât de fericit, nu regreta deloc că-i propusese o grămadă de tael de aur, când douăzeci ar fi fost probabil de ajuns. Pentru prima dată negocia în felul acesta cumpărarea unui produs, fără să aibă în vedere banii şi nivelul preţului.

Avea ce îşi dorise, numai asta conta. Nici măcar nu-i purta pică omului cu incisivi de aur care îi luase într-o clipă ceea ce el câştigase în peste zece ani de muncă.

Zhaosheng, înmărmurit, asistase uluit şi neputincios la acest dialog suprarealist dintre cei doi bărbaţi. Îşi reproşa că nu putuse să domolească accesul de rătăcire al stăpânului său. Ce va spune mâine, când va fi obligat să justifice contabilului-şef al lui Lubuwei cheltuirea unei asemenea sume?

– Pot să-l păstrez? Vino mâine la mine ca să-ţi iei banii pe care ţi-i datorez, zise Lubuwei, cu voce grăbită.

De teamă ca celălalt să nu se răzgândească din nou, ţinea neapărat să păstreze discul Bi negru la el.

– Sigur că da! Cuvântul marelui negustor Lubuwei a depăşit de mult graniţele regatului Zhao. Mâine mă prezint la tine ca să iau ce mi se cuvine, răspunse omul pe un ton servil, aplecându-se ceremonios în faţa negustorului. Mai doriţi şi alte obiecte de calitate asemănătoare, vreau să spun, din aceeaşi sursă ca şi ăsta? adăugă el adresându-se lui Lubuwei cu un aer complice, pe când acesta din urmă se pregătea să plece.

– De ce nu? Nu am nimic împotrivă. Mai vorbim

mâine, concluzionă Lubuwei care începea să-și vină în fire și întrezărea o șansă, poate, de a afla mai multe despre originile acestui Bi negru înstelat care-i dăduse atât de mult de furcă pentru a-l smulge din mâinile murdare ale suspectului individ.

Omul cu fața ca de maimuță plie micul său postament, îl legă cu o funie groasă de cânepă, își ajustă cureaua de la mantaua găurită și plină de pete, se răsuci și se făcu nevăzut pe o ulicioară, lăsându-l pe negustor singur cu secretarul său.

O ceată de mucoși, simțind că acolo se petrecuse ceva ieșit din comun, se strânsese ciorchine în jurul lor. Zhaosheng bătu din palme ca să-i gonească. Ei se risipiră într-un cor de râsete și de glume, ca un cârd de păsărele ce se împrăștie de lângă sperietoare la bătaia vântului.

– Vezi desenul pe care îl formează micaceele pe fundalul negru? Este același pe ambele fețe, îi zise cu voce blândă Lubuwei secretarului său, arătându-i discul pe care îl ținea pe palme.

– Da, stăpâne, îl văd.

– Îți spune ceva?

Zhaosheng nu știa ce să răspundă. Nu vedea decât treizeci de tael de aur care tocmai își luaseră zborul din cuferul stăpânului său.

– Nu vezi că seamănă cu doi norișori separați de o dâră neagră?

– Da, aș putea să spun că seamănă, admise secretarul, neștiind unde voia să ajungă Lubuwei.

– În ce zi suntem mâine?

Secretarul se gândi un moment.

– Ce întrebare e asta? Mâine este a șaptea zi din a șaptea lună lunară a anului.

– Chiar nu vezi legătura?

Chipul tânărului Zhaosheng se lumină de bucuria elevului silitor care ştie în sfârşit răspunsul la întrebarea învăţătorului.

– Ţesătoarea şi Văcarul*! Mâine e sărbătoarea celor doi îndrăgostiţi stelari. Iar desenul format de particulele strălucitoare de pe discul negru are forma celor două constelaţii! exclamă el brusc, în culmea exaltării.

– Ştiam eu că eşti băiat isteţ! replică stăpânul său în loc de compliment.

Frumoasa legendă a Văcarului şi a Ţesătoarei prilejuia în fiecare an una din cele mai importante sărbători, alături de Anul Nou lunar. Povestea iubirii imposibile dintre cele două stele avea valoare de exemplu. Toţi aceia şi toate acelea care îşi căutau sufletul pereche găseau motive de speranţă. Era marea sărbătoare a inimilor şi sentimentelor intime.

Lubuwei nu era însurat încă, spre disperarea mamei sale, în schimb Zhaosheng se însurase de curând cu o tânără ce răspundea la frumosul nume de Intenţie Lăudabilă. Dar şi unul şi celălalt, primul pentru a se consola că nu-şi găsise încă soţie, al doilea pentru a-şi închipui că va continua să o iubească la fel ca în prima zi, cunoşteau bine cauzele şi consecinţele acestei frumoase poveşti de dragoste a celor două stele despărţite, care ajungeau să se întâlnească într-o zi din an.

În vremurile de demult, un tânăr orfan era chinuit de răutatea şi zgârcenia fratelui său şi a nevestei acestuia. El păzea un bou care avea darul vorbirii. Într-o zi, animalului i se făcu milă de el şi îl îndemnă să plece de acasă fără să-i ceară fratelui său alt bun decât pe el, boul. Zis şi făcut.

---

* Steaua Ţesătoarei (Vega) din constelaţia Lyra şi steaua Văcarului (Altair) din constelaţia Aquila (Vulturul), situate de o parte şi de alta a Căii Lactee – n.tr.

Într-o dimineață, boul îl sfătui pe văcar să meargă la malul unui lac situat în partea cealaltă a muntelui. Acolo avea să zărească șapte fete care urmau să coboare de pe cer ca să se scalde. Furând veșmintele celei mai frumoase dintre ele, el avea să o împedice să se reîntoarcă pe cer și astfel putea să o ia de soție... Văcarul urmă sfatul bivolului și se căsători cu o fată frumoasă ca lumina zilei.

Când boul simți că i se apropie sfârșitul, îi spuse văcarului să-i păstreze pielea după moarte, căci îi va fi suficient să și-o pună pe umeri pentru ca orice dorință să-i fie îndeplinită. Cei doi aveau doi copilași și trăiau de ani buni fericiți împreună.

Sărmanul văcar nu știa însă că o luase de nevastă pe cea de-a Șaptea Fiică a Reginei Mamă a Cerului, Țesătoarea norilor colorați ai soarelui la apus.

Observând lipsa frumoșilor nori, Regina Mamă Cerească se înfurie grozav și coborî după fiica sa ca să o readucă la locul ei, pe norul ceresc.

Venind de la câmp și văzând că soția lui dispăruse, văcarul își aruncă pe umeri pielea boului și își puse dorința de a-și regăsi soața. Cât ai clipi din ochi fu aspirat spre bolta cerească.

Regina Mamă Cerească își smulse atunci un ac de păr din coc și, ca să-i împiedice pe cei doi îndrăgostiți să se întâlnească, trasă o linie uriașă pe cer. De-atunci înainte, cele două stele, Văcarul și Țesătoarea, aveau să fie despărțite pentru totdeauna de un șir alcătuit din puzderie de stele care căpătă denumirea de Calea Lactee.

Dar Împăratul de Jad, care guverna universul creat de el însuși, fu cuprins de milă pentru cei doi tineri separați de Calea Lactee. Porunci așadar ca în fiecare a șaptea zi din a șaptea lună a anului, Țesătoarea și Văcarul să se poată reuni, pe podul care se formează în

acea noapte pe deasupra Căii Lactee între cele două stele, cele mai strălucitoare de pe bolta cerească...

Pe drumul de întoarcere acasă, Lubuwei și Zhaosheng rememorau, fiecare în felul său, povestea celor doi îndrăgostiți cerești.

Tulburat de ceea ce văzuse mai devreme, Zhaosheng nu mai îndrăznea să zică nimic. Mergea tăcut, mut ca peștele, cugetând la podul pe care, o dată doar pe an, se pot atinge între ele cele două stele.

Cât despre negustor, acesta plutea pe străzile din Handan ca pe nori, cu discul de jad strâns lipit în dreptul inimii.

Nutrea convingerea că deține bunul cel mai de preț pe care îl avusese vreodată.

Nu l-ar fi dat la schimb pentru nimic în lume, chiar dacă i s-ar fi propus un pur-sânge magic, un cal înaripat care să-l poarte sus, în înalturi, pe această Cale Lactee din care poseda, după cum interpretase desenul de pe fețele discului, o părticică mult mai prețioasă, de vreme ce obiectul ritual îi aparținea de-acum înainte.

*

Două zile mai târziu, Lubuwei aștepta încă să apară Dinte Ușor. Omul cu dinți auriți se făcuse parcă nevăzut. Negustorul nu se impacienta însă defel pentru această întârziere, fiind complet preocupat să-și admire discul de jad. În schimb, Zhaosheng se bucura de câștigul acelor zile care mai întârziau puțin rambursarea sumei astronomice promisă de stăpânul său.

Neguțătorul Lubuwei locuia împreună cu bătrâna sa mamă într-una din cele mai frumoase reședințe din Handan, căreia localnicii îi dăduseră numele de

„Palatul Comerțului", deoarece edificiul, destinat în principal depozitării mărfurilor, semăna cu un palat somptuos. Lubuwei își avea acolo și birourile, unde o armată de contabili și funcționari redactau facturi, făceau inventare, scrisori de schimb și alte documente comerciale de toate tipurile care erau de trebuință în mod obișnuit pentru o afacere importantă, pe măsura celui mai important negustor din Handan, care conducea de altfel și breasla negustorilor.

Întrega afacere condusă de Lubuwei se concentra deci într-un singur spațiu, mai puțin creșterea cailor, care se practica pe domeniile întinse situate în partea de nord-est a orașului, în perimetrul vast al unor șesuri și coline împădurite care se întindeau până în zare.

Acolo se vindeau și se cumpărau mii de capete de vite, provenite din cele mai nobile rase și îngrijite cu cea mai mare atenție, care constituiau grosul cifrei de afaceri a firmei lui Lubuwei, și care făcuse ca renumele lui să depășească mult granițele regatului Zhao.

În incinta uriașă a Palatului Comerțului se aliniau impecabil vaste antrepozite, atât de curate încât se putea mânca de pe jos. Clădirile debordau de mărfuri stocate, pregătite pentru vânzare. Se găseau acolo trufandale proaspete și uscate, baloturi de stofă și de lână, cupoane de mătase multicoloră păzite strașnic de santinele, vaze de bronz de uz comun, bile de lemn prețios, nuturi și fedre, cilindri de bronz fabricați prin turnare, vase de lut pentru uz culinar și chiar oi și capre, pentru care se amenajase un staul.

Pe un frumos platou împrejmuit de coloane se înălța reședința lui Lubuwei, o casă impozantă în formă de pătrat, a cărei curte interioară adăpostea sanctuarul închinat strămoșilor. Acolo se aflau și cele două dulapuri faimoase de sicomor în care era încuiată comoara de obiecte arheologice a familiei.

În acest adevărat altar al templului, o încăpere circulară de dimensiuni modeste în jurul căreia se organiza întreaga construcție a edificiului de cult, Lubuwei își așezase discul Bi negru înstelat, pe o pernă scumpă, la oarecare distanță ce celelalte, în masivul dulap de lemn mirositor a cărui cheie doar el o deținea.

De jur împrejurul spațiului central unde se oficia cultul, tatăl lui Lubuwei amenajase un șir de colivii cu păsărele. Se găseau acolo toate soiurile: mărăcinari cu gâtul roșu, papagali pitici, ereți și turturele, care gângureau cât era ziua de lungă, cu excepția momentelor când servitorii acopereau coliviile cu draperii mari și negre. Pe pajiștea din grădina populată cu arbori miniaturali care împrejmuiau sanctuarul precum o încântătoare și inutilă barieră de protecție, păuni maiestuoși se plimbau cu nonșalanță de colo colo, târându-și cozile smălțuite cu albastru și verde.

Lubuwei, domnic de liniște ca să-și poată savura în voie achiziția, redusese la tăcere păsăretul. Nu se mai sătura să admire pe suprafața discului Bi negru constelația Țesătoarei și a Văcarului, separate prin banda magică a Căii Lactee. Celelalte discuri de jad din colecția familiei păreau că nu-l mai interesează, după cum nu-l mai atrăgeau nici bronzurile rituale din epoca Shang sau prețioasele bijuterii din aur care umpleau cel de-al doilea dulap.

Zhaosheng stătea, ca de obicei, în preajma lui.

– Și dacă nu vine? îl întrebă secretarul pe negustor.

În secret, trăgea nădejdea că stăpânul lui nu va face prostia să cheltuie atâta bănet.

– Te-a apucat dorul de Dinte Ușor? răspunse Lubuwei pe un ton glumeț.

– Nu tocmai. După mine, individul ăsta nu valorează mai nimic.

– Mai ții minte numele acelei femei despre care ne-a vorbit, preoteasa medium care trăiește pe piscul Huashan?

– Dacă memoria nu mă înșală, a pronunțat numele Vale Adâncă, răspunse Zhaosheng, adăugând cu un aer disperat: doar nu aveți de gând să vă duceți și dumneavoastră să o consultați pe femeia aceea care poate că nici nu există!

Secretarul își frângea mâinile, implorându-l pe Lubuwei să nu-l mai tortureze.

– Cred că voi pleca într-acolo în câteva zile. Dar nu-ți face griji, voi merge singur. Cu un cal bun, nu fac mai mult de două zile până la muntele Huashan.

– Și dacă vreau să merg și eu? zise secretarul, care nu dorea cu niciun chip ca stăpânul său să persevereze în himerele sale.

– Nu, voi merge singur. În felul acesta vei putea rămâne cu tânăra ta soție. Intenție Lăudabilă va fi fericită.

Zhaosheng înțelese că discuția nu mai putea continua și se abținu să abordeze subiectul despre care voia să-i vorbească șefului său, privitor la prețul de vânzare al viitoarei recolte de castane de apă care îi stătea pe pe suflet. Comportamentul nou și neașteptat al lui Lubuwei era pentru el un mister.

Îl privi din nou. Negustorul se aplecase asupra discului. Examina atent minusculele stele, cu spatele arcuit, asemeni unui scrib ce descifrează o enigmă, străin de tot ce se petrecea în jurul lui, cu privirea ațintită pe obiectul ritual care îl costase mai mult decât palatul său.

Zhaosheng nu-și mai recunoștea stăpânul, acel negustor pragmatic și dibace, puternic și avizat, în permanență conectat la simțul marilor afaceri și pe care nimeni și nimic nu-l putea distrage de la obiectivele comerciale și financiare pe care și le fixa.

În apropiere, păunii își deschiseseră cozile. Dar Lubuwei era prea absorbit ca să-i poată remarca. Singur Zhaosheng îi observase.

Pe neașteptate, îi veni un gând care îi păru necuviincios, dar pe care nu și-l putea înăbuși. Devotatul secretar al lui Lubuwei se întreba dacă nu cumva stăpânul său se țicnise.

Prima parte

1

Dinte Uşor îşi lovea armăsarul atât de aspru cu cravaşa, încât acesta se poticnea la fiecare lovitură. Omul cu faţa ca de maimuţă jigărită era leoarcă din cap până în picioare de sudoare, ceea ce nu-l împiedica să jubileze.

Lubuwei era prada ideală, cu mult peste aşteptările lui! Datorită celebrului negustor de cai, urma să devină, în sfârşit, un om bogat, chiar fabulos de bogat. Va fi practic putred de bogat. Nu-şi imaginase niciodată, nici în cele mai îndrăzneţe visuri, că ar fi putut să scoată o asemenea sumă de bani de la un om a cărui reputaţie era atât de redutabilă. De la prima privire pe care negustorul o aruncase asupra discului de jad, Dinte Uşor fusese convins că partida era câştigată. Nu-i mai rămânea decât să transforme eseul pentru a-i smulge cât mai mulţi tael de aur omului de afaceri.

În două zile va ajunge la locul faptei. Tot ce mai avea de făcut era să termine jefuirea mormântului în care dăduse peste discul Bi. Floare la ureche, cu condiţia să ajungă mai repede, înainte ca locaşul să fie vizitat de alţi prădători.

Acesta era scopul căruia i se consacra, în prezent, omul cu faţa ca de maimuţă şi cu dinţi de aur care îşi lovea din răsputeri calul pe jumătate răpus de oboseală.

În cel mult o săptămână se va întoarce la Lubuwei cu să pună laba pe cei treizeci de tael de aur şi, cu puţin

noroc în plus, să-i smulgă dublu propunându-i alte și alte obiecte funerare de calitate excepțională, echivalentă cu a discului de jad negru înstelat care-l ametise pe bogatul negustor ca pe un copilandru încântat de jucăria lui.

Dinte Ușor va fi așadar, în sfârșit, un om cu bani, adică puternic. Va avea mijloace să plătească o armată de bandiți capabilă să atace marile convoaie cu mărfuri care brăzdau în lung și în lat rutele principale ce legau între ele capitalele marilor regate. Dinte Ușor, Marele Prinț al Bandiților! Așa îi vor spune toți, nu peste multă vreme. Titlulatura îl predispunea la visare și îl făcea să zâmbească. Marele Prinț al Bandiților le-o va plăti cu vârf și îndesat tuturor hangiilor care îi obligau pe vagabonzi să le cumpere tăcerea ca să nu-i denunțe la jandarmerie.

Cufundat în visurile lui de mărire și de glorie, hoțul nu mai prididea să-și biciuiască bietul animal ale cărui coapse se acopereau încetul cu încetul cu vergeturi sângerânde.

Dinte Ușor nu făcea parte din tagma acelor profanatori de morminte profesioniști care se întâlneau prin provincie, la sate, unde se găseau morminte aproape peste tot, sub copacii de pe câmp pentru țăranii săraci, la marginea drumurilor și semnalate prin câte o coloană mică pentru cei cu oarecare stare și, desigur, necropole rezervate celor avuți, nobililor și prinților precum și funcționarilor de rang superior ale căror funeralii reveneau în sarcina administrației publice.

Omul cu fața ca de maimuță jigărită era mai degrabă de teapa acelor borfași de duzină, care supraviețuiau prin felurite trucuri și jafuri mărunte. Fără un domiciliu permanent, se pripășea în desișuri când nu ploua și prin grajduri când se făcea prea frig ca să poată dormi sub cerul liber sau când vreun hangiu hrăpăreț se tocmea

prea scump ca să-i cumpere tăcerea. Ducea un trai de vagabond, furișându-se în regatele învecinate prin locuri ferite, pentru a ocoli punctele de vamă.

O singură grijă avea, să nu fie înhățat la control de către polițiști sau soldați. Neavând un loc stabil și neputând să prezinte o dovadă palpabilă sub formă de certificat ștampilat regulamentar de către guvernatorul provinciei, risca pedeapsa capitală. În aceste regate care se războiau între ele, unde colcăiau spionii, legea prevedea ca fiecare individ să aibă obligatoriu un acoperiș și dovada locului nașterii. Amărâții și vagabonzii nu figurau printre cei vii, iar cadavrele lor lipsite de identitate legală erau vândute crescătorilor de câini pentru a servi drept hrană acestor animale căutate, de pe urma cărora traficanții își trăgeau venituri grase.

Bruma de câștig pe care îl obținea din modestele sale găinării Dinte Ușor se grăbea să-l bea prin hanuri. Acolo, în atmosfera înfierbântată de aburii de alcool de orez sau de sorg, răufăcătorii de speța lui își povesteau mizerabilele isprăvi de vitejie și făceau între ei schimburi de informații false și hazardate despre combinațiile lor dubioase. Rar se întâmpla ca din acestea să iasă ceva lucrativ, aducător de bani gheață, fiecare urmărind să-și păstreze pentru sine adevărata pleașcă, dar întotdeauna se putea spicui un indiciu despre câte un convoi de călători mai ușor de jefuit sau despre vreo casă cu proprietarii lipsă, unde se putea da o spargere fără riscuri.

La Hanul Semnului Negru, situat pe ruta ce lega între ele capitala regatului Zhao, Handan, de capitala Qin-ului, auzise pentru prima dată vorbindu-se despre un foarte renumit negustător de cai ce locuia în Handan și se numea Lubuwei. Omul trecea drept un personaj extrem de bogat și amator de rarități. Antrepozitele sale

cică erau doldora de articole de consum și de mărfuri unele mai scumpe ca altele; se vorbea despre mătăsuri fine laolaltă cu lemn de esențe rare și cu baloturi de lână în stive ce întreceau în înălțime dealurile. Lubuwei mai poseda mii de cai de rasă pură pe care îi creștea pentru a-i vinde. Spre ghinionul hoților, bogătașul locuia în cel mai păzit palat din oraș, supravegheat mai abitir decât seiful unui preceptor de impozite! Cât despre caii săi, dintre care unele exemplare valorau cât niște veritabile comori, o armată de paznici înarmați împiedica orice curios să se apropie de grajduri.

Nu puțini erau tâlharii care visau să se strecoare în cel mai mic dintre depozitele lui sau să-i fure cel mai pirpiriu dintre mânji. Însă pentru o ispravă ca asta ar fi trebuit să poarte acele încălțări „cu tălpi de vânt", al căror secret îl deținea numai unii magicieni, și cu ajutorul cărora puteau să treacă peste cele mai înalte ziduri fără să fie reperați.

Avuția lui Lubuwei era teritoriul inaccesibil la care visau toți banditii de la masă, din compania lui Dinte Ușor, în colțul acela obscur din sala de mese comună a hanului.

– Ce n-aș da să încalț niște cizme de-astea! suspinase Dinte Ușor, pe care o astfel de adunătură de bunuri îl făcuse să devină gânditor.

– Cunosc o singură persoană care ar putea, datorită puterilor sale supranaturale, să te ajute să săvârșești o ispravă ca asta, îi zise, printre sughițuri, unul dintre betivani.

Dinte Ușor își apropie scaunul de individ și îi făcu cinste cu un pahar de vin.

– E preoteasa de pe muntele Huashan. Dar pe mine m-a refuzat întotdeauna, nu a vrut să-mi facă rost de ele! Poate că nu-i plac betivii, adăugă secătura rânjind grosolan.

Și astfel, cu ajutorul a trei pahare de vin în plus care-i secaseră ultimele rezerve financiare, Dinte Ușor îl făcuse să spună tot.

Mulți dintre ei se duseseră la peștera unde își avea năluțul preoteasa, în speranța că vor obține secretul acestor încălțări extraordinare care i-ar fi făcut oameni bogați, capabili să zboare asemeni unor năluci pe deasupra zidurilor, dar se întorseseră cu coada între picioare.

Dinte Ușor se hotărâse în acel moment: se va duce de îndată ce va putea la magiciana de pe muntele Huanshan pentru a-și încerca și el șansa.

Hazardul însă a făcut ca între timp să treacă printr-o aventură extraordinară care i-a sădit gândul că, măcar o dată, norocul avea să se învrednicească și de el.

Evenimentul se petrecuse cu doar zece zile în urmă și totuși, puțin lipsise ca să nu sfârșească prost. I se întâmplase în regatul Qin, temutul rival din vest care, grație armatei sale puternice, mușca de decenii din teritoriul lui Zhao.

Îl prinsese seara într-unul din cartierele de la marginea capitalei Xianyang, unde se dusese să vândă un cupon de țesătură din lână pe care reușise să-l sterpelească de pe tejgheaua unui negustor distrat.

Se făcuse deja beznă și strada pe care se afla era aproape pustie. Umbla să-și vândă neautorizat marfa, oferind-o rarilor trecători, și la un moment dat un cetățean ducând două namile de dulăi în lesă se opri, părând interesat. Dinte Ușor era pe punctul de a începe tocmeala, când omul își scoase dintr-unul din buzunare insigna de polițist. Abia avusese răgaz să scape de bucata de stofă, aruncând-o pe caldarâm, și să o rupă la fugă într-o goană disperată pentru a scăpa de controlul identității, care îi aducea moartea.

Îi auzea pe cei doi câini lătrând ca turbați, pe urmele lui. Polițistul le dăduse drumul ca să-l urmărească și să-i vină rapid de hac omului cu fața ca de maimuță jigărită. Alergase din răsputeri, cu gura larg deschisă, mai să-și rupă picioarele și să-i crape inima. Rarii trecători ce se mai aflau încă pe-afară se lipeau de pereți, înspăimântați, la vederea acestui individ cu dinți de aur amenințători care părea că urmărește o pradă invizibilă.

Ajuns în capătul străzii, se descălțase și își lăsase cizmele peticite în speranța că mirosul lor dezgustător va întârzia goana câinilor. Luna răsărise, dar se acoperea încet de un pâlc de nori. Continuase să fugă în picioarele goale cât putuse de repede, până la limita asfixiei. Degetele de la picioare îi sângerau. Tălpile îi ardeau. Lăsase în urmă ultimele case de la marginea orașului și ajunsese pe câmp. Dacă ar fi existat un dumnezeu al banditilor, l-ar fi implorat! În lipsa lui, îl invocase pe Zhang Nemuritorul, care îi apăra pe copii de mușcăturile Câinelui ceresc, sperând că acesta îl va feri de colții necruțători ai dulăilor întărâtați ale căror lătrături se apropiau primejdios în spatele său.

În fața lui, ceva mai la distanță, zărise o pădure de chiparoși în mijlocul căreia se ridicau niște movilițe de pământ ce aduceau a gorgane. Nu era un obișnuit al cimitirelor iar mormintele nu se numărau printre locurile sale preferate, dar nu mai avea de ales. Trebuia să se ascundă degrabă în pădure.

Ochind copacul cel mai înalt, se cățărase în mare viteză, folosindu-se de unghii. Din fericire, crengile copacului formau un fel de scară. Așezat pe creanga cea mai de sus, îi văzuse pe dulăi sosind și dând ocol ca turbați uriașului chiparos. Fără să respire, așteptase, privindu-și mâinile și picioarele însângerate. Cei doi câini, la capătul puterilor, abandonaseră într-un final

partida. De altfel auzise cum lătraturile se îndepărtează și începuse să respire normal. Trebuia acum să-și găsească un cotlon unde să doarmă.

În arborele secular care alcătuia un uriaș evantai era riscant să rămână căci ramurile sale erau foarte răzlețe. Polițistul nu trebuia decât să aștepte ivirea zorilor, iar apoi l-ar fi văzut, asta era sigur!

Se hotărâse deci să-și găsească un refugiu mai puțin expus și coborâse cu infinite precauții pe scara de crengi. La trei pași de trunchi se afla o movilă mai mare decât celelalte, a cărei intrare precis că se deschidea acolo, la baza unei scări de piatră. Își luase avânt și forțase cu o lovitură puternică de umăr ușa de lemn parfumat care închidea intrarea. Aceasta cedase ușor, era salvat! Găsise o ascunzătoare. Nu mai rămânea decât să împingă ușa ale cărei balamale scârțâiau. Pătrunsese într-un fel de vestibul.

O dată intrat, fusese surprins de ceea ce văzuse. O rază de lună lumina cu dâra-i argintie o sală unde se aflau depozitate bucatele unui festin. Se găseau acolo fructe de manghier uscate, cocoloașe întărite care fuseseră probabil piersici, boabe de grâu pe jumătate roșăite de șobolani și prăjituri uscate care scăpaseră în mod miraculos de dinții rozătoarelor. Toate erau așezate în vase lăcuite, dispuse pe un platou mare de bronz cu mânere în formă de șarpe care-și mușcă coada. Platoul fusese așezat direct pe pământ, chiar în spatele ușii.

Ajunsese într-un cavou.

Ceea ce nu știa, în schimb, era că aceste delicatese erau resturi ale ofrandelor rituale ce rămăseseră de la sărbătoarea anuală a morților, în cadrul căreia familiile defunctului veneau să-i pregătească acestuia mâncarea, lăsându-i-o apoi la dispoziție. Se repezi la prăjiturelele tari ca piatra și le înghiți greu dar cu lăcomie, într-atât

era de înfometat. Stomacul său lipsit de hrană de mai bine de două zile se potolise cât de cât.

Închise apoi uşor uşa de la intrare, care scârţâia ca o purcică bătrână zgândărită şi, după ce se asigură că nu se mai aud lătrăturile dulăilor, adormi epuizat.

A doua zi, îl treziră sclipirile aurii ale soarelui care-şi trimitea primele raze pe sub uşa de la intrare.

Nu se auzea niciun zgomot. Nu credea în poveştile cu stafii ce vizitează gorganele, despre care vorbeau profanatorii de morminte prin cârciumi, prefăcându-se speriaţi. Deschise uşa cavoului.

Razele astrului solar loveau, reflectându-se, peretele din fundul încăperii şi luminau ansamblul cu o lumină puternică. Încăperea boltită în care se afla era de dimensiuni medii. Văzu pereţii din blocuri de piatră cimentate cu un mortar albicios. În fundul încăperii, în partea stângă, se deschidea un coridor îngust.

Dinte Uşor pătrunse în coridor. Era în pantă. Continuând să meargă într-un întuneric total, simţi după ecoul paşilor că intrase într-o sală mult mai mare. Reveni în prima cameră ajutându-se de mâini ca să străbată coridorul de legătură.

Pătrunzând din nou în anticameră, observă că pietrele bolţii erau sculptate cu păsări bizare care păreau să fi fost tăiate în două. Habar n-avea despre simbolul păsării Biyiniao, semnul iubirii, pentru că respectiva pasăre nu putea să zboare decât unită, fiecare jumătate având doar o aripă. Aceste Biyiniao înconjurau o pasăre şi mai ciudată. Dinte Uşor nu ştia nici că păsările Biyniao aveau datoria să zboare în jurul phoenixului cu aripile desfăşurate, care era semnul nobleţei. Cu atât mai mult nu putea ghici că, de jur împrejurul bolţii, o friză cu caractere Yin atesta feminitatea defunctei. De altfel era incapabil să

conceapă că mormântul fusese construit de către un soț în onoarea iubitei sale doamne.

El nu era decât un profanator vulgar, nerăbdător să găsească oarece aur sau bronz în mormântul acela de care se temea ca de o piază rea. Și dacă voia să găsească aur, acesta nu putea fi decât în sala funerară. Trebuia deci să se întoarcă în încăperea mare situată la capătul coridorului în pantă.

Dinte Ușor ieșise din anticameră ca să adune câteva crengi de chiparos uscate, așternute pe pământ la picioarele copacului salvator. Cu ajutorul amnarului de care nu se despărțea niciodată aprinsese vreascurile, ținându-le în mână pentru a se folosi de ele ca de o torță.

La capătul coridorului înclinat se deschidea încăperea cea mare, mult mai înaltă decât și-o închipuise. Forma sa era perfect rotundă, construită din blocuri de piatră naturală îmbinate ca incinta unui turn fortificat. În centru se înălța un sarcofag uriaș din piatră neagră, care probabil era o criptă. Se sprijinea pe un soclu de granit împodobit cu capete de dragoni în cele patru colțuri. De o parte și de alta a sicriului, așezate direct pe sol, stăteau rezemate două cufere din lemn lăcuit.

Dinte Ușor se repezise, excitat la culme, spre uriașul sicriu de piatră, dar constatase foarte repede că nu-i servea la nimic să încerce să ridice capacul greu, închis ermetic. De ciudă, trăsese zdravăn o lovitură cu piciorul în peretele lateral al sarcofagului, ceea ce avusese drept efect răsturnarea uneia dintre lădițele de lemn lăcuit, al cărei conținut se rostogolise cu un huruit pe pardoseala cu dale, sunet amplificat de înălțimea bolții. În acel moment văzuse rotogolindu-se către zid un fel de disc plat.

Se aruncase după el și, când îl prinsese, se izbise cu capul de zidul de piatră. Pe jumătate amețit, se ridicase

cu greu în picioare şi tare se mai minunase văzând că podeaua era acoperită cu bijuterii scumpe din aur şi jad. Se aflau acolo ace de păr, paftale din aur cu monturi de jad şi nestemate pentru paltoane, pumnale de jad cu plăsele din bronz împodobite cu animale, pe scurt, un somptuos bestiar confecţionat din materiale dintre cele mai rare. Toate astea valorau, fără îndoială, o adevărată avere!

Se ghemuise jos ca să înhaţe comoara ce se etala în faţa lui asemeni unei colonii de insecte mari cu cruste verzi şi aurite, pregătite parcă să dea asaltul asupra uriaşului sicriu din piatră.

Dar, în graba sa febrilă, piciorul îi alunecase şi torţa îi scăpase din mâini. Rugul aprins se rostogolise pe jos, pârâind până ce ultimele pâlpâiri ale flăcărilor se stinseră şi ele. Un fum înţepător invadase sala funerară care se cufundase din nou în beznă .

Pe întuneric, cu capul vâjâindu-i de durere, tuşise până îşi zgâriase gâtul, bâjbâind cu mâna pereţii. În faţa ochilor începură să-i strălucească mici steluţe roşii, apoi, dintr-o dată, prinseră să capete o formă ce reprezenta o imagine ale cărei contururi, puţin câte puţin, deveneau tot mai clare. Îl cuprinsese o spaimă nedesluşită şi dădea înconjur de-a-ndăratelea pe lângă zid ca să regăsească intrarea în coridorul înclinat.

În momentul în care golul din zid îi arăta calea de urmat, din neant ţâşnise o mască roşie Taotie, înspăimântătoare, făcându-l să scoată un urlet de groază. Dragonul părea că scuipă foc iar flăcările sale aveau să-l ardă asemeni unui şomoiog de paie! Atunci, scos din minţi de spaimă, şi ghidat deopotrivă atât de instinctul de supravieţuire cât şi de dâra luminoasă care îi arăta ieşirea, îşi adunase ultimele puteri, azvârlindu-se pe coridor, traversase anticamera şi se năpustise afară.

Soarele îl orbise ca pe o cârtiță scoasă din tunelurile ei de sub pământ. Tremura în continuare din toate încheieturile, cu ochii holbați. Încetul cu încetul, începu să vadă în sfârșit cerul și vârfurile liniștite ale chiparoșilor înfiorate de o pală ușoară de vânt, asemeni unor evantaie uriașe. Această viziune îl liniștise, era viu de-adevăratelea, deși efortul pe care fusese nevoit să-l facă îl umpluse de o sudoare rece. După ce își revenise complet și după ce se convinsese că dragonul rămăsese încuiat în tenebrele mormântului, fiind vorba, fără îndoială, de o creatură nocturnă, își îndreptase în sfârșit atenția asupra obiectului pe care îl ținea în mână.

Era un disc ritual de dimensiuni neobișnuite, sculptat dintr-o piatră de jad de un negru straniu, care îi păruse foarte șters în comparație cu minunățiile din aur, bronz și jad care se împrăștiaseră pe jos și pe care dragonul îl împiedicase să le șterpelească.

S-ar fi întors bucuros în cavou ca să fure cât mai multe, însă frisonul general pe care-l simțea în tot corpul îl descurajase. Își luase porția de spaimă. Mai mult ca sigur că dragonul se afla pe poziție iar el nu avea niciun chef să mai dea nas în nas cu monstrul acela care scuipa flăcări. Cel mai înțelept era să se mulțumească cu acest obiect ritual și să încerce să-l vândă în condițiile cele mai avantajoase pentru el.

După care, pe legea lui Dinte Ușor, va fi timp destul, în mod sigur, ca să revină! Îl rugase vag pe Zhang Nemuritorul – cu toate că nu avusese nici pe departe intenția să o facă dar, la urma urmei, numele acestuia, nici el nu știa de ce, îi venise brusc în minte... – ca nimeni să nu pună mâna să fure comoara înainte ca el să vină înapoi.

Pornise din nou la drum. Prada ar fi putut fi mai consistentă, dar aventura sa începută cu stângul se terminase în final oarecum cu bine. Stabilise să tragă

foloase maxime din ceea ce i se dăruise. Un obiect ritual cu o astfel de proveniență trebuie că valora ceva și, oricum, mult mai mult decât balotul de lână pe care fusese nevoit să-l abandoneze la Xianyang. Totuși, nu știa mare lucru despre instrumentele de genul acesta pentru a putea să negocieze cu un amator de rarități la un preț cât mai mare.

Natural că se gândise imediat la Lubuwei, din moment ce, șansa fiind pentru prima dată de partea lui, înțelesese că are în mâinile sale un Bi ritual de dimensiuni neobișnuite, șlefuit dintr-o varietate de jad de o culoare cu totul și cu totul stranie, deși se afla la mii de li distanță de a-și imagina adevărata sa valoare.

La sfârșitul unei zile de marș forțat peste câmpuri, de teamă să nu fie din nou înhățat, Dinte Ușor își făcuse deja planul. Fusese destul să își reamintească poveștile pe care le auzise la Hanul Semnului Negru: despre Lubuwei, negustorul superbogătaș, despre preoteasa medium de pe muntele Huanshan, care știa cum să vorbească cu zeii din vreme ce poseda secretul încălțărilor „cu tălpi de vânt"...

De vreme ce nu putea să obțină secretul faimoaselor cizme, nu era mai simplu să încerce să-i vândă la preț piperat, acestui Lubuwei, discul de jad? Mai trebuia, pentru ca negustorul să accepte să plătească maximul posibil, ca Dinte Ușor să culeagă informații suplimentare în legătură cu valoarea acestui obiect ritual. Aici intervenea magiciana de pe muntele Huanshan... Dacă cunoștea până și secretul de fabricație al încălțărilor care permiteau survolarea munților, cu siguranță că era în stare și să spună ceva mai mult despre un obiect de talia discului negru.

Planul imaginat îi oferise lui Dinte Ușor o dublă satisfacție, mai presus de așteptări. Obținuse tot ce-și dorise atât dintr-o parte cât și din cealaltă.

Rezultatul fiind cert, nu-i rămânea decât să se întoarcă și să recupereze celelalte obiecte pe care trebuise să le lase în gorgan când fusese surprins de către dragonul ce împroșca flăcări. Erau acolo destule comori de pe urma cărora să devină foarte bogat. Din moment ce Lubuwei acceptase să plătească treizeci de tael de aur pentru un simplu disc, ce nu i-ar fi dat pentru toate bijuteriile acelea fabuloase care îl așteptau?

Zărea deja vârfurile chiparoșilor din jurul necropolei. Ajungea în sfârșit la țintă. În două zile, cu banii în mână, va deveni Dinte Ușor, Preamăritul, Cel-mai-mare Prinț al Banditilor...

Preoteasa medium de pe piscul Huanshan, la care se dusese în grabă să o consulte în legătură cu descoperirea sa, nici că putuse să se pronunțe mai clar când prezisese glorie și avuție aceluia ce va avea onoarea să posede Bi-ul negru înstelat!

Dinte Ușor, printr-o conduită stranie care trăda în realitate o inconștiență crasă, nu fusese deloc impresionat de această femeie care îl aștepta la intrarea în grota de la poalele unei cascade imense. Când îi arătase discul de jad, întrebând-o cu aerul cel mai neajutorat și cât se poate de prostește care este valoarea lui, femeia examinase obiectul îndelung. Apoi îl privise cu mirare, întrebându-se, pe bună dreptate, cum și de unde îl obținuse.

– Este un obiect foarte rar și dotat cu calități speciale. Îi conferă nemurire celui care îl posedă și îi aduce glorie, zisese ea, simplu.

Dinte Ușor o întrebase atunci pe preoteasă pe ce se bazează în susținerea acestei afirmații. Ea răspunsese prin niște fraze al căror sens îi scăpa cu desăvârșire, și din care se mulțumise să rețină câteva frânturi pe care

le învățase papagalicește. Puțin îi păsa că nu pricepe absolut nimic din vorbele absconse ale preotesei! Îi era suficient să poată însăila câteva cuvinte inteligente când se va afla față în față cu negustorul.

Din frazele pronunțate de femeie despre stelele sclipitoare de pe discul de jad, își amintea expresia „Haosul original Hongmeng care este embrionul unui puișor galben în centrul său". Dinte Ușor reținuse cuvânt cu cuvânt formula și o repetase încontinuu ca să nu o uite. Putuse astfel să o redea mecanic în fața lui Lubuwei, fără să înțeleagă ceva, iar acesta nu pricepuse nici atât.

Preoteasa medium strânsese în brațe multă vreme, cu fervoare, cele două fețe ale obiectului ritual și i-l înapoiase fără să mai scoată o vorbă, retrăgându-se în peștera sa, în fundul căreia Dinte Ușor păruse că zărește ceva ce semăna cu un papagal cu penajul verde.

După ce obținuse această expertiză, restul se dovedise un joc de copii. Fusese suficient să expună discul de jad în piața din Handan, pe unde obișnuia Lubuwei să facă turul. Momeala făcuse minuni... Totul se derulase conform planului, ba chiar mai bine de cum prevăzuse.

Dinte Ușor era sigur că acolo sus, în cer, steaua bună a tâlharilor de teapa lui îl proteja. Se și vedea povestind toate aceste lucruri frumoase vechilor săi tovarăși de nenoroc, la hanul Semnului Negru.

Era atât de adâncit în visul propriei sale glorii viitoare și de preocupat să-și aducă elogii încât nu sesizase, pe când intra în acest cimitir unde urma să jefuiască mormântul principal care avea să facă din el un om fericit și bogat, niște umbre amenințătoare care îl pândeau în tăcere, ascunse în dosul ușii de la intrare.

Cu atât mai puțin își închipuia că nu avea să mai iasă viu din acest mormânt regal, unde se întorsese de bunăvoie.

2

În camera sa vastă, austeră și întunecoasă, al cărei plafon din lemn cu chenare poleite cu aur era decorat, precum cel al mormântului jefuit de către Dinte Ușor, cu phoenicși roșii cu aripile desfășurate, bătrânul rege Zhong se deșteptă din somn după o noapte apăsătoare și frământată. Privi către tavan și, constatând că frumoasele păsări roșii erau la locul lor, scoase un suspin de ușurare.

La fel ca în celelalte dimineți, bătrânul rege al Qin-ului se temuse că ar fi putut muri în somn. Asta îl făcea să fie mereu prost dispus.

Grele sunt nopțile și trezirile pentru cei obsedați de ideea, oripilantă, că într-o bună zi vor trece în lumea cealaltă. Cu cât îmbătrânesc și puterile le slăbesc, cu atât se apropie termenul și crește teama. Somnul devine un calvar.

De fapt, Zhong făcea parte dintre aceia pentru care a dormi însemna a muri câte puțin.

Așezat în patul său enorm, ai cărui montanți din lemn exotic împrăștiau miresme în aerul din încăpere, moșneagul își trase peste picioarele lungi și scheletice un pled gros de zibelină de culoarea mierii. Apoi sună dintr-un clopoțel de argint. Într-o clipă, aplecat de șale, cu privirea neliniștită a unuia care se așteaptă la ce-i mai rău, Marele Șambelan Drept Înainte, care pândea momentul inerent de după ușă, intră în mare grabă în dormitorul prințului său.

Drept Înainte era un eunuc sârguincios. Conform unei reguli stabilite de bătrânul rege Zhong, numai un servitor castrat avea dreptul să intre în intimitatea suveranului ca să asiste la momentul deșteptării acestuia. Maiestatea Sa Zhong, pe care bătrânețea îl făcuse bănuitor în cel mai înalt grad, proclamase suplimentar un alt edict care interzicea oricărei persoane să intre în camera sa fără să fie chemat.

Marele Șambelan Drept Înainte se afla în serviciul bătrânului rege de la momentul când acesta din urmă se îmbolnăvise și își petrecea cea mai mare parte a timpului plângându-se din cauza vârstei sale înaintate. Ore în șir ședea în pat și picotea. Dar trebuia să se creadă că meditează. Atunci când se simțea ceva mai bine, singura plimbare pe care și-o permitea era o vizită la Pavilionul Pădurii de Arbuști.

Până să devină Mare Șambelan, îndatorire ce-l obligase să se supună scopirii la o vârstă adultă, Drept Înainte condusese Biroul Cronicilor Regale ale dinastiei Qin, unde superviza redactarea istoriei oficiale a regatului, consemnată la indicațiile exprese ale suveranilor care se perindau la guvernare. Strecurându-se discret printre inadvertențe și rezolvând cu brio delicata misiune de a împăca amorul propriu regesc cu grija de a respecta adevărul istoric al profesioniștilor în materie, zelosul Drept Înainte se făcuse remarcat de către prinț, căruia îi redacta augusta cronică presărată cu grandioase fapte de arme și cu acțiuni virtuoase.

Când regele Zhong, șubrezit deja de vârstă și de boală, îi propusese să ocupe funcția de Mare Șambelan, nu stătuse nicio clipă pe gânduri. Cu cât era mai aproape de rege cu atât câștiga în putere. Iar asta, cântărise el, valora din plin cât o pereche de testicule.

Pierzându-și atributele bărbăției, fusese la un pas de

inoarte și suferise un martiriu. O dovadă de abnegație precum a lui plăcuse bătrânului rege, căruia nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să i se dovedească devotamentul prin fapte extreme. În cazul de față, el era unul dintre exemple. Drept Înainte fusese operat de Cuțit Rapid, chirurgul șef al eunucilor, care știa să extirpe într-o clipită, de unde și porecla, datorită unui secret numai de el cunoscut, testiculele tinerilor care se pregăteau să intre în această castă a damnaților, de o mare influență, unde golul lăsat de operația barbară îl compensau printr-un simț admirabil al intrigilor, dar și al întrajutorării, fără a uita de acel gust pronunțat pentru putere, căreia eunucii îi cunoșteau de minune toate tainele.

Cuțit Rapid, mândru numele lui, își castra semenii unul după altul, grupuri întregi, precum un veterinar câinii, pisicile sau caii, fără precauții deosebite și fără vreun remediu împotriva durerii. Operația bietului Drept Înainte fusese la un pas de fiasco. Acesta ieșise mai mult mort decât viu și trebuise să stea câteva luni bune în convalescență, într-un castel din munți, pentru a-și recupera forțele pierdute.

De când devenise eunuc, Drept Înainte, care se putea socoti odinioară un bărbat frumos, se îngrășase precum o vădană la menopauză. Obrajii lăsați îi atârnau ca niște saci cu nisip de o parte și de alta a bărbiei ascuțite. Părul îi căzuse, purta perucă, iar ochii îi dispăruseră în oceanul de grăsime flască al chipului său deformat. Ca să pară mai puțin burduhănos, se deplasa cocoțat pe niște saboți înalți de lemn, care clămpăneau asemeni unor plesnitori pe podeaua de marmură albă a camerei regale. Se învește mânta de regulă în mătase roșie, din cap până în picioare, și doar bordura îngustă de hermină a jiletcii matlasate marca o diversiune virginală pe impozantul volum roșu carmin al siluetei sale.

Funcția rezervată Marelui Șambelan al regelui nu era o sinecură. În primul rând, el trebuia să guste din mâncarea destinată suveranului, pentru a-i verifica puritatea. Apoi, fiind colaboratorul cel mai apropiat al regelui, trăind în intimitatea acestuia, superioritatea influenței sale asupra celorlalți datorate acestei apropieri imediate putea în orice moment să se întoarcă împotriva sa. Era așadar unul din curtenii cei mai puternici, și în același timp unul dintre cei mai expuși geloziei și intrigilor. Într-o bună zi, după cum pățiseră și alții, putea să intre în dizgrația regelui sau, în cel mai bun caz, să devină deranjant.

De pildă când Drept Înainte îl vedea pe rege în posturi care, în mod inevitabil, îi erau defavorabile, se temea de ce-i mai rău. Din colaborator indispensabil risca să treacă instantaneu în postura de martor jenant. Pentru el, ar fi însemnat sfârșitul. De aceea, de nenumărate ori asistase la astfel de scene fără să le vadă niciodată, și cu atât mai puțin să facă cea mai mică aluzie legată de acestea.

Drept Înainte, confidentul și totodată valetul și secretarul Majestății Sale Zhong, ducea astfel o viață mult mai primejdioasă decât s-ar fi putut crede la prima vedere.

Numai ce intrase în dormitorul regal, și nici nu apucă să-și pronunțe formula rituală: „Majestatea Sa a dormit bine?", că moșneagul și începu să se văicărească:

– Mă sufoc! Adu-mi un pahar cu apă și pilula de cinabru!

Celălalt se conformă îndată și îi aduse o pilulă din acelea pe care marele preot taoist Wudong le prepara pentru suveran, din câteva picături de oxid de mercur amestecate cu pudră de jad, apoi i-o întinse regelui, împreună cu un pocal de aur.

– Ce m-aș face fără porția asta de nemurire... Apropo, mai am?

Drept Înainte, pe fața căruia se prelingeau stropi grei de sudoare, făcu din cap un „nu" disperat, arătându-i Majestății Sale Zhong cutiuța de bronz pentru pilule cu desăvârșire goală.

În alte vremuri o astfel de gafă l-ar fi costat pe autorul său o retrogradare imediată și pe puțin câteva lovituri cu bățul de bambus aplicate de față cu servitorii suveranului, ca să-l umilească pe neghiob! Dar anii aceia trecuseră în zbor, iar acest moșneag care, tânăr rege fiind, era în stare să doboare un urs brun cu propriile-i mâini și să stăpânească, de unul singur, cel mai nărăvaș pur-sânge din stepele din Nord, acel războinic falnic ce nu pregeta să încheie bătăliile cu arma în mână, în mijlocul soldaților săi, nu mai era decât o umbră. Mânia lui, care odinioară izbucnea ca un vulcan, nu mai avea acum niciun efect. Firea sa, ca de alfel și memoria, se înmuiase. Bătrânul Zhong se ambala, dar după câteva clipe uita tot.

Când îți pierzi memoria, automat devii mai puțin sever deoarece uiți faptele comise de ceilalți.

Nu mai trebuie spus că anturajul regelui, începând cu Drept Înainte, profita de aceste pierderi de memorie a căror frecvență se accelera și care, într-un cuvânt, îi făceau viața mult mai liniștită decât înainte.

Bătrânul rege se mărgini așadar la o grimasă, uitând instantaneu să-l pedepsească pe Marele Șambelan pentru cutia de pilule goală.

– Cheamă-l pe „știm noi cine", cred că e acasă. Am o durere ascuțită în zona inimii. Cu ocazia asta o să-mi aducă și rația de pilule de nemurire.

Prea mulțumit că scăpase basma curată, Marele Șambelan trecu în anticamera unde se aflau, atât ziua cât și noaptea, gata de intervenție, cele patru gărzi regale care vegheau la securitatea prințului. Se adresă

șefului lor, ale cărui stele de pe reverul uniformei erau ceva mai mari decât ale celorlalți.

– Linie Frântă, regele vrea să-l aduci neîntârziat la el pe „știi tu cine". Fugi degrabă la el și adu-l aici. Spune-i să aducă și pilulele.

Gărzile stăteau nemișcate și înțepenite asemeni unor statui de piatră. Doar lamele de bronz lustruit ale săbiilor lungi cu mâner de jad sculptat în formă de gheare de răpitoare le tremurau imperceptibil.

– Ca de obicei, de vizita aceasta nu trebuie să știe nimeni. O să-l introduci pe „știi tu cine" pe ușa din dos a Gineceului Central.

Drept Înainte își întări ordinul cu amenințarea rituală: „În caz de nesupunere, cunoști pedeapsa!" și făcu acel gest sugestiv de glisare a brațului, dintr-o singură mișcare de la dreapta spre stânga, perpendicular pe gât.

Linie Frântă își luă elan și se avântă în galeria lungă ce ducea de la apartamentele regelui, trecând prin curți interminabile plantate cu arbori din cele mai rare specii, până la ușa dosnică a Gineceului Central. Pe-acolo se putea intra și ieși din Palatul Regal pe neobservate.

Bătrânul suveran se ridicase din pat și se apropiase de fereastra largă ce se deschidea peste acoperișurile din capitala regatului său.

Camera ocupa ultimul etaj al reședinței sale private, cocoțată la extremitatea de sus a Palatului Regal. Elegantul edificiu construit din cărămidă crudă, placată cu marmură roz și gri, se afla într-adevăr în porțiunea cea mai înaltă și cea mai izolată a acestui ansamblu împrejmuit cu ziduri solide și impunătoare, căruia localnicii îi spuneau „orașul de sus" și nu „palatul regelui", deoarece se constituia într-un veritabil oraș, cu străzi, curți și piețe proprii – unde era interzis accesul populației –, dominând partea de jos a capitalei regilor Qin-ului.

În Palatul Regal se intra prin trei porți impozante, păzite de condamnați mutilați de ghearele justiției, deoarece în loc să li se taie capetele, li se retezaseră doar picioarele. Acești paznici regali, a căror eficiență se baza pe handicapul care nu le permitea să se miște de la post, aveau sarcina să strige gărzile înarmate până în dinți, care țâșneau de îndată ce un intrus încerca să pătrundă în acest sanctuar unde regele mânca, bea și dormea, ferit de privirile oamenilor de rând. Sechestrat de bunăvoie, apărat datorită unei etichete care îl priva practic de orice contact cu supușii, cu excepția audiențelor, regele domnea fără să fie văzut.

Fereastra camerei era singurul mijloc prin care bătrânul rege Zhong putea să-și vadă poporul într-ale sale pe străzile somptuosului oraș Xianyang, capitala construită de înaintașii săi pe malul nordic al marelui râu Wei, ale cărui meandre nămoloase șerpuiau domol la poalele munților pe care lumina razantă a soarelui matinal îi transforma seara în umbre albăstrii.

Zhong putea să vadă până în zarea îndepărtată liniile frânte ale acoperișurilor din țiglă vopsite în culori vii, cu flancurile curbate terminate în „coadă de rândunică", coborând în terase blânde, asemeni treptelor unei scări maiestuoase, ce pleca de la orașul de sus până la preriile nisipoase care mărgineau râul.

Bătrânul rege simți că-l mai lasă durerea de inimă. Visa cu ochii deschiși privindu-și orașul cum se trezește încet la viață.

Lumea începea să iasă de prin case. Cocoșii cântau și caii fornăiau. Pe străzi începea forfota. Negustorii ambulanți își deschideau tarabele pline cu frigărui de carne și plăcinte cu care lumea se înfrupta la acest început de zi pentru a prinde puteri. În fața clădirilor publice se formau deja cozile de petiționari și de

reclamanți. Pe scurt, orgolioasa capitală a regatului Qin se pregătea să trăiască una din zilele acelea obișnuite, cu străzi aglomerate, cu piețe doldora de legume și de cărnuri, cu hoții de buzunare care intrau în acțiune, cu locantele unde se trăncănea și cu templele unde preoții se pregăteau să oficieze serviciul religios.

Mângâiat de soare și de praf, Xianyang-ul se dezmorțea ușor, îmbrăcând aspectul de furnicar.

– Maiestate, „știm noi cine" așteaptă în anticameră. Să-i spun să mai aștepte?

Drept Înainte intrase în dormitor în vârful picioarelor ca să nu-l deranjeze pe moșneag, păstrându-și cu greu echilibrul pe saboții săi de lemn.

– Să intre..., suspină regele cu glas moale.

Persoana care își făcu intrarea în camera regelui era preot taoist și se numea Wudong. Avea aceeași talie cu a regelui dar, fiind în floarea vârstei, părea mult mai solid. Abia intrat în încăpere, făcu o volută armonioasă prin aer cu pelerina sa amplă de culoare neagră care îl învăluia din cap până în picioare, înainte de a și-o scoate.

Nimic nu-i plăcea mai mult marelui preot, de fiecare dată când se prezenta în fața regelui, decât această intrare teatrală care aducea foarte bine cu personajul său.

Omul avea o alură mândră. Craniul îi era complet ras, cu excepția unui smoc scurt care țâșnea din vârful cefei. De o parte și de alta a gurii cu buzele cărnoase îi atârnau două mustăți fine și lungi date cu ceară. Ochii săi erau tiviți cu un contur negru care îi accentua intensitatea privirii hipnotizante. Mâinile îi erau lungi și fine iar extremitățile unghiilor aveau o duritate cornoasă din cauza manipulării produselor alchimice. Pe piept îi atâna un Bi sculptat dintr-un smarald, pe care se împleteau simbolurile Yin și Yang. Centura care îi încingea tunica de culoare galben-canar avea o pafta de

bronz de formă ovoidală pe care era gravat caracterul tao ce semnifică „Marea Cale".

Se împlineau de curând trei ani de când bătrânul rege îl primea în taină pe marele preot aprținând acestei religii – nerecunoscută oficial la curtea din Qin – pentru a-l învăța cum să devină nemuritor.

– În dimineața asta mă simt rău. Memoria mă lasă. Am nevoie de exercițiul nostru obișnuit, gemu bătrânul, făcându-i semn lui Drept Înainte să-l lase singur cu marele preot, ceea ce eunucul execută, fără tragere de inimă.

Wudong își scoase din săculeț un vas de bronz Boshanlu pentru ars mirodenii, al cărui capac reprezenta muntele sacru Kunlun, în forma sa caracteristică de ciupercă inversată, și trepiedul ce figura broasca buboasă cu patru labe, despre care se credea că locuiește pe lună... Acolo, spuneau taoiștii, pe acest munte extraordinar, Regina Mamă a Occidentului, Marea Zeiță a Nașterii și Morții, îi invita pe inițiați să deguste Piersicile Longevității pe care le servea în cadrul unui festin bogat.

Se făcu apoi auzită vocea sa gravă:

– *"La capătul a o mie de ani, esența sângelui se transformă în piatră prețioasă, a pinului în ambră galbenă, într-o piatră verde sau într-o țestoasă culcată."*

Pronunțând această formulă care permitea intrarea în comunicare cu elementele primordiale, Wudong aprinse un foc și suflă peste bețișoare. Turnă apoi un vârf de tămâie prin fantele capacului ce reprezenta valea muntelui Kunlun. De pe părțile laterale ale muntelui de bronz se împrăștiau fuioare ce răspândeau un miros plăcut. Îi făcu semn bătrânului rege să se așeze mai aproape de vas ca să respire aburul de tămâie care se răspândea din capacul de forma muntelui sacru.

– Vom începe cu exercițiul de memorie, apoi vom

practica respirația, îl anunță marele preot pe moșneagul care aprobă din cap.

– Cum se numește prima voastră concubină care este înmormântată în cavoul din necropola regală? întrebă Wudong pe un ton răspicat.

– Numele ei îmi stă pe buze. O să-l spun... Ți-l spun imediat, îl asigură cu febrilitate bătrânul.

Dar în ciuda tuturor eforturilor, numele primei concubine nu-i venea în minte. Regele nu se orienta prin hruba memoriei. Timpul trecea și el era incapabil să formuleze cel mai mic răspuns. Și totuși, o iubise cu patimă pe femeia aceasta care îi dăruise un urmaș pe parte bărbătească pe nume Anwei.

– Pierderea asta de memorie devine insuportabilă, gângăvi regele, pradă unei disperări pe care nici măcar nu încerca să și-o ascundă.

– Să trecem la respirație! zise Wudong, ca să-l scoată din impas.

Se postă în fața regelui și îi astupă nările, strângându-i-le cu două degete. Îi aplecă capul deasupra vasului de ars mirodenii, în care mai aruncase un degetar de praf de mentă, în timp ce exercita o presiune puternică pe abdomenul acestuia cu cealaltă mână. După câteva momente, regele se afla la limita sufocării, cu capul gata să-i explodeze. Ca de obicei, crezu că va muri și ochii i se umplură de panică. Scoase un râgâit prelung.

Wudong slăbi atunci brusc presiunea de pe nările și abdomenul bătrânului, ai cărui ochi ieșiseră din orbite. Sub efectul emanației de mentol care năvălea cu forță în plămânii săi, bătrânul Zhong scoase un strigăt eliberator înainte de a începe să respire profund, în ritmul cadențat pe care marele preot i-l imprima cu bătăi de picior în podea.

– Pieptul și pântecul sunt asemeni palatelor și

locuințelor; cele patru membre sunt suburbiile, și articulațiile funcționarii cu autoritate. Cine știe să-și guverneze corpul știe să guverneze o țară, psalmodia Wudong.

Marele preot îl făcu pe rege să repete formula principală a canonului taoist, care permitea înțelegerea tuturor lucrurilor și a oamenilor, conform căreia corpul uman nu este altceva decât reproducerea în miniatură a universului întreg cu care trebuie să fuzioneze într-o armonie perfectă.

Regele Zhong se înveseli într-o clipă. Începu să scoată chiote de bucurie asemeni țâncului care-și găsește mult iubita jucărie rătăcită.

– Mi-a revenit memoria! Numele adoratei mele concubine era Steaua Sudului. Ea este răposata din cavoul necropolei regale ce se află dincolo de marginea orașului. De la ea am un fiu pe care l-am trimis zălog la curtea regatului Chu.

Cuprins de bucuria febrilă de a-și fi amintit numele primei sale concubine, moartă în durerile facerii în urmă cu zece ani, Zhong, cuprins de o vervă inepuizabilă, se pusese pe povestit despre iubirea lui. Idila sa începuse pe vremea când nu era decât prințul moștenitor al regatului. Prințesa Mei tocmai îl născuse pe prințul Anguo, iar Steaua Sudului știuse cu abilitate să suplinească absența primei soții a regelui, îndepărtată din patul regal din cauza stării sale de lăuză.

– Mare mi-a fost tristețea după moartea sa. Din fericire, mi l-a lăsat pe prințul Anwei, a cărui afecțiune nu mi-a lipsit niciodată! Am umplut-o de cadouri când am înmormântat-o. Îmi amintesc de funeraliile ei ca și cum ar fi fost ieri... Am ordonat să fie așezate două cufere umplute cu obiecte rare și scumpe la picioarele sicriului ca să-i îndulcească viața de dincolo de munții

acestei lumi. I-am pus acolo cel mai frumos Bi de jad care mi-a fost dat să văd vreodată. Era negru, ornat cu steluțe mici, și se considera, după cum afirmă preoții noștri, că îi face nemuritori pe proprietarii săi. -Se spunea că reprezintă Haosul originar Hongmeng! continua el cu bucuria amneziculuí care, dintr-o dată, își regăsește memoria.

– Vă referiți la magma aceea originară de culoare galbenă de unde vine și pornește Marea Cale? Acel Haos despre care sfintele texte spun că este galben în centru precum embrionul puișorului de găină și anunță sosirea unui împărat care va fi la fel de mare ca și Împăratul Galben?

– Nu știu dacă acest Bi anunță sosirea viitorului împărat... Ceea ce pot să-ți confirm în schimb, este că din cea mai fragedă copilărie, am văzut că înțelepții de la curte îi confereau cele mai mari calități.

Spunând aceste ultime cuvinte, lui Zhong îi veni o idee care îi păru atât de stranie încât se abținu să i-o împărtășească lui Wudong. O alungă din minte, dar îi reveni pe loc și se instală acolo cu tenacitate.

Ideea începu să-l sâcâie în asemenea hal încât îi făcu semn marelui preot că poate să plece. Dorea să rămână singur ca să reflecteze mai bine. După ce-și flutură, de data asta în sens invers, pelerina neagră pe deasupra capului până în vârful picioarelor, „știți voi cine" părăsi încăperea.

Câteva minute mai târziu, contemplându-și orașul ale cărui străzi se înnegriseră deja de lume, bătrânul rege Zhong, mai adâncit ca niciodată în gândurile sale, reexamină ideea care îl obseda. Ajunse la concluzia că această idee nu numai că valora mai mult decât oricare alta, ceea ce-i permitea să o expună fără teama de a fi ridicol, dar și că era atât de genială încât putea să-i aducă foloase uriașe.

3

Aranjarea tăbliţelor de bambus pe care se scriau cu pensula caracterele ce formau frazele, care, puse astfel cap la cap, alcătuiau la rândul lor capitole, ce deveneau în final o carte, constituia o sarcină extrem de delicată, deoarece aceste tăbliţe se numărau cu miile.

Preaînţeleptul Conservator al Pavilionului Pădurii de Arbuşti, care răspundea la frumosul nume Desăvârşire Naturală, nu lăsa pe mâna altcuiva această responsabilitate. Era un literat de viţă pură, recognoscibil după înfăţişarea sa discretă şi elegantă, după conciul perfect strâns, şi după stiletul de scris care-i atârna la cingătoarea din piele neagră.

Îndeplinea funcţii înalte la Curtea regatului Qin. Datorită vârstei şi volumului vast de cunoştinţe pe care le deţinea, era un etalon de memorie şi de cultură. Plasat în afara ierarhiei de către regele Zhong, el avea rangul de ministru, însă nu abuza niciodată de titlul său, şi cu atât mai puţin de statutul său. Cunoştea pe de rost toate cărţile; cele Patru Cărţi şi cei Cinci Clasici, desigur, dar şi toate compilaţiile istorice şi manualele despre ritualuri, fără a uita hărţile cerului şi hărţile geografice pe care administraţia teritoriilor începea să le ridice pentru o reprezentare mai exactă a cuceririlor dinastiei Qin.

Desăvârşire Naturală era el însuşi o bibliotecă vie. Memoria sa păstra, aproape în detaliu, titlurile miilor de

cărți pe care avea obligația să le claseze și să le îngrijească. Cariera sa era un model în domeniu. Parcursese unul după altul stadiile evoluției care duceau, după o multitudine de examene și concursuri din ce în ce mai dificile, la calitatea invidiată de funcționar literat. Fusese desemnat, cu mulți ani în urmă, cel mai tânăr guvernator de provincie. Lui îi plăcea însă mai mult gândirea și studiul decât activitatea administrativă, și postul pe care îl ocupa pe lângă rege îi oferea deplină satisfacție. Era un fel de mare preot al literelor și artelor, în sanctuarul care era Pavilionul Pădurii de Arbuști.

Elegantul edificiu, deși de proporții considerabile, ocupa o vastă esplanadă din piața centrală a Palatului Regal. Era împrejmuit de șanțuri adânci decorate cu plante acvatice aranjate cu grijă în jurul stâncilor, care îi dădeau aspectul unui adevărat lac în miniatură. În apa limpede din aceste șanțuri înotau crapi dolofani, hrăniți de trei ori pe zi de servitori desemnați special pentru asta.

Pavilionul propriu-zis era constituit dintr-un turn central gigantic cu secțiunea pătrată, și fiecare etaj era prevăzut cu câte un balcon de marmură albă de jur împrejur, rupând astfel în stil elegant austeritatea blocurilor de piatră brună din care fusese construit. Acest turn servea de bibliotecă și în același timp de muzeu regal. Mai era numit și Turnul Memoriei.

Biblioteca regală ocupa primele cinci etaje. Ea conținea practic toate cărțile care existau la vremea respectivă. Regatul Qin avusese grijă să strângă acolo, de-a lungul anilor, ansamblul textelor care începuseră prin a se transmite oral de la o generație la alta din negura timpurilor, înainte ca scribi specializați să le transcrie cu cea mai mare atenție pe miile de tăblițe de bambus pe care Desăvârșire Naturală le colaționa, tria și

ordona. De aceea activitatea de clasare și de întreținere a acestei biblioteci unice, ce se dorea exhaustivă, dădea impresia de salahorie și defrișare. Cât despre totalitatea rafturilor, un neinițiat ar fi văzut acolo, la o primă privire, doar legături de surcele provenite din operațiunea de curățare dintr-o fabrică de bambus.

Al șaselea etaj și ultimul din Turnul Memoriei adăpostea muzeul colecțiilor aparținând dinastiei Qin. Peste cinci mii de piese erau înregistrate: carapace oraculare, vase și tripozi arhaici din bronz, obiecte rituale de jad, arme de toate tipurile, precum și bijuterii de aur și argint dintre care unele datau din vremea dinastiilor Shang, Yin, și chiar Xia, mărturisind interesul și valoarea pe care o acorda regele din dinastia Qin vestigiilor unui trecut pe care și-l apropria pentru a-și statua propria-i legitimitate. Muzeul era simbolul ultim al acestei puteri pe care Qin nu înceta să o demonstreze prin acțiunile sale militare.

Turnul Memoriei fusese construit în mijlocul unei curți presărate cu arbuști pitici plantați în vaze de bronz. Aceste plante dăduseră și numele ansamblului arhitectural. În cele patru colțuri ale curții se ridicau pavilioane elegante ale căror acoperișuri în formă de umbrelă erau susținute de coloane fine de marmură roz. Acolo se putea sta și admira lacul miniatural format de șanțurile care înconjurau ansamblul.

Pavilionul Pădurii de Arbuști se construise după concepția lui Desăvârșire Naturală în funcție de cele Cinci Direcții ce guvernau lumea dintotdeauna. Fiecare dintre ele corespundea unui împărat ceresc din Antichitate. Literatul respectase cu scrupulozitate învățăturile din *Tradiția despre munți și mări*, unde erau descrise cu o precizie extremă marile fapte ale zeilor și cu deosebire locul lor în diferitele părți ale universului.

Edicului îndreptat către sud, căruia i se asocia culoarea roşie şi anotimpul vara, era consacrat împăratului Yandi, al soarelui, care dăruise oamenilor primele boabe de cereale. Cel din vest, a cărui culoare era albul şi anotimpul toamna, era dedicat împăratului Shaoshao, iar unul dintre fiii săi inventase arcul şi săgeata. Cel din est, asociat cu culoarea verde şi cu anotimpul primăvara, fusese construit în onoarea împăratului Taihao, care adusese oamenilor cele opt trigrame şi focul. Edicului dinspre nord, asociat cu culoarea neagră şi cu anotimpul iarna, era plasat în cinstea împăratului Zhuanxu, care guverna marea şi vântul şi care îi învăţase pe oameni să respecte rânduielile.

A cincea direcţie, a Centrului, având asociată culoarea galbenă, era guvernată de Împăratul Galben, Suveranul Mijlocului şi Împăratul Cerului, fiind reprezentată de uriaşul turn central al edificiului.

Ansamblul figura astfel lumea, culorile, anotimpurile, dar şi elementele din care este constituită: Focul pentru Sud, Metalul pentru Vest, Lemnul pentru Est şi Apa pentru Nord. Cât despre Centru, elementul său asociat era, evident, Pământul.

Regele Zhong venea deseori să mediteze, la lăsatul serii, în edicului de la vest. Acolo, stând aşezat în linişte pe o bancă de piatră, rezemat de spătarul de marmură dantelată, nu se mai sătura să admire salturile crapilor uriaşi care, exact la această oră a asfinţitului, sub efectul luminii razante a ultimelor străluciri ale astrului care urma să adoarmă dincolo de vălurile albăstrii ale munţilor din zare, se colorau în toate nuanţele curcubeului.

La acest sfârşit de zi, bătrânul se afla acolo, stând ca de obicei pe banca sa de piatră. Îi făcu semn lui Desăvârşire Naturală să se apropie.

– Cum evoluează cercetările tale? îl întrebă

suveranul pe cărturar.

– Despre care dintre ele doriți să știți? se interesă respectuos Preaînțeleptul Conservator, a cărui activitate intelectuală era debordantă.

– Despre acelea care mă interesează, desigur! zise regele Zhong, iritat.

– Încă nu am găsit nimic... răspunse, jenat, literatul.

Chipul lui Desăvârșire Naturală se umbrise. Trecuseră deja trei luni de când suveranul îi ceruse să facă cercetări legate de hărțile maritime din bibliotecă, pentru a da de urma Insulelor Nemuririi. Literatul cunoștea subiectul la perfecție, însă hărțile pe care le examinase cu atenție nu-i aduseseră niciun răspuns satisfăcător. Cercetările sale se dovediseră cu totul zadarnice.

Și totuși, povestea acestor insule era foarte cunoscută. În timpuri foarte îndepărtate, în orice caz cu mult înainte de epoca împăraților legendari ai celor Cinci Direcții, cinci insule minunate, unde jadul și perlele creșteau în copaci, pluteau primejdios în derivă pe marea de Est, riscând să fie înghițite în prăpastia fără fund unde se vărsa marea. Trebuia făcut ceva ca să se protejeze asemenea raritați! Au fost chemate atunci în ajutor giganticele broaște țestoase pentru ca să le sprijine pe dedesubt și să le împiedice să alunece către neantul prăpastiei. Dar niște prostănaci de uriași pescuiră două dintre țestoase și, ca urmare, nu au mai rămas decât trei insule: Penglai, Yingzhu și Fanzhang, care continuară să plutească pe mare, ancorate din adâncuri.

Acestea erau insulele Penglai, supranumite Insulele Nemuririi. Cine reușea să acosteze pe aceste insule, nu mai murea niciodată.

Acolo ar fi vrut bătrânul Zhong să-și găsească refugiu, în visurile sale demente, la umbra acelor arbori cu fructe de jad, care i-ar fi permis să scape de uzura

timpului. Așa se explica insistența sa de a obține informații geografice de la literat.

Cu toate că Desăvârșire Naturală se străduise din greu să întoarcă pe toate fețele desenele cuprinse în hărțile din bibliotecă, nu reușise să descopere nimic care să semene cu acele trei insule. Săptămânile treceau, iar bătrânul rege se arăta din ce în ce mai nerăbdător. Situația devenea tot mai jenantă.

– Trebuie neapărat să ne ghidăm după hărțile maritime? îndrăzni el, într-un final, ca să se justifice. Degeaba le-am examinat pe cele din bibliotecă. Ce-ar fi să căutăm urmele acestor insule și prin alte documente?

– Da, foarte bine! La ce te referi?

– Oh! Știu și eu... De ce nu, pe acele obiecte care datează din vremea când au fost înghițite cele două insule, de exemplu? preciză literatul, care nu părea prea convins nici el de propunerea sa.

Spre marea sa surpriză, chipul bătrânului se lumină.

Propunerea lui Desăvârșire Naturală pica la țanc, amintindu-i de ideea sa genială.

Bătrânul rege se sculă și îl chemă pe Drept Înainte, care stătea de vorbă cu servitorii însărcinați cu hrănirea crapilor uriași.

– Trimite după „știi tu cine"! Într-o oră, să fie la mine în cameră, îi porunci bătrânul Zhong Marelui Șambelan.

Îl salută apoi pe Preaînțeleptul Conservator, care făcu plecăciunea de rigoare, după care se îndreptă cu pași mai vioi decât de obicei spre apartamentele regale.

*

Marele preot Wudong locuia împreună cu asistentul său Zhaogongming într-o construcție pe jumătate ruinată, situată la marginea unui cartier rezidențial din

sudul Xianyang-ului. Palatul Vânturilor, așa se numea, se afla pe un teren viran, unde nu venea nimeni niciodată, de frică să nu dea peste fantomele despre care se credea că bântuie acea clădire, numele său însemnând „deschis tuturor vânturilor".

Relativa izolare a Palatului Vânturilor, care nu se învecina cu nicio altă clădire, le crea condiții celor doi să se dedice în liniște cultului lor și experiențelor de alchimie. Din când în când, din acoperiș ieșeau vălătuci de fum, fapt ce-i făcea pe locuitorii din cartier să-și spună că zeul Tunetelor și Focului se manifesta din acea clădire sumbră și lugubră.

După ce se întoarse de la Palatul Regal, unde bătrânul Zhong îl convocase din nou, Wudong își regăsi acolitul, care tocmai se pregătea să piseze cinabru și var nestins într-un creuzet de marmură. Zhaogongming era tot pe-atât de slab și de pipernicit pe cât era de masiv Wudong. Oarecum efeminat, gesticula tot timpul cât vorbea, afișând o mimică expresivă. Ticul lui de a-și da ochii peste cap la cea mai mică surpriză provoca zâmbete interlocutorilor săi. Veșnic înțolit în dimie neagră, îl asista pe marele preot cu apucături de servitor cu vechi stagii, în timp ce acesta practica exercițiile taoiste și experiențele alchimice.

Tatăl lui Zhaogongming în persoană, el însuși inițiat în Marea Cale, înainte de a muri își încredințase fiul, copilandru încă, prietenului său mare preot. În aceste condiții, Wudong îl trata pe Zhaogongming ca pe propriul copil spiritual și nu-i ascundea niciun secret.

– Au mai rămas carapace de țestoasă? îl întrebă Wudong pe acolit.

– Cred că au mai rămas trei. Pot să știu pentru ce îți trebuie? răspunse celălalt, înălțându-și brusc sprâncenele în formă de caracter Ren, care semnifica „om" și se caligrafia precum o căciuliță.

– Du-te şi adu-le, între timp eu aprind arzătorul, continuă marele preot, fără să răspundă la întrebarea pusă.

Văzând expresia mirată de pe faţa asistentului său, Wudong îi povesti acestuia despre obiectul întâlnirii de la care tocmai venise:

– Regele vrea să poruncească să i se aducă un obiect ritual dintr-un anumit mormânt şi mi-a cerut să întreb zeii dacă îi acordă permisiunea. Pretinde că acel disc de jad i-ar conferi nemurirea. Lucru bizar, dar asta e...

În opinia lui, virtuţile jadului nu le întrecea pe ale cinabrului, din moment ce nici nu putea fi vorba să-l înghită, nefiind sub formă de pudră.

Făcând abstracţie de convingerea sa intimă, Wudong continuă: regele are nevoie de oracolele de la Jiaguwen ca să ştie dacă îi este permis să trimită după acel Bi negru înstelat pe care l-a depus în mausoleul preaiubitei sale, Steaua Sudului.

Foarte nerăbdător să obţină un răspuns, suveranul îi acordase două zile marelui preot ca să i-l aducă.

– E o chestiune importantă! Nu avem voie să ne înşelăm în interpretarea ideogramelor aleatoare scrise de flăcări şi citite de oameni, concluzionă Wudong.

– În cazul ăsta, e mai bine într-adevăr să folosim carapace de broască ţestoasă, şi nu claviculă de cerb sau de oaie. Pe lângă că se crapă mult mai repede la flacără, Jiaguwen sunt mult mai fine şi mai uşor de descifrat, decretă acolitul, ca şi când ar fi fost vorba despre o reţetă de bucătărie.

Cu paşi mărunţi şi legănaţi, cără dintr-un dulap masiv trei carapace, bombate asemeni unor căşti, pline de praf şi cenuşii, pe care se puteau totuşi observa solzii cu nervuri.

În fundul sălii întunecoase, peretele se deschidea formând un mic cuptor. Wudong aprinsese un foc de lemne, la care adăugase cărbune pentru a-i creşte

temperatura. Între timp, Zhaogongming așezase jos lângă perete, în dreptul gurii cuptorului, vasul de ars mirodenii Boshanlu. Când tăciunii ajunseră la incandescență, puse trei bucăți cu mâna goală în vasul de ars mirodenii, apoi presără peste ele un amestec de tămâie și semințe mirositoare.

Marele preot luă prima carapace, apoi, închizând ușor ochii, o așeză deasupra arzătorului continuând să o țină în mâini, inspirând din toți plămânii fumul amețitor ce ieșea din vasul de ars. Părea să nu simtă căldura arzătoare care, după câteva minute, începu să provoace fine crăpături pe fața interioară a carapacei animalului. Când peretele deveni închis la culoare, trase la o parte carapacea și o așeză, fumegândă încă, pe masă. Procedă la fel cu celelalte două carapace. O dată operațiunea terminată, un miros înțepător invadă sala întunecoasă.

Nu mai rămânea decât să descifreze aceste Jiaguwen, fisurile care semănau cu niște ideograme scrise de foc pe suprafața cornoasă.

Wudong și Zhaogongming se așezară în fața celor trei carapace și se aplecară cu atenție asupra lor, întorcându-le și examinându-le în toate direcțiile. Se pregăteau să-și petreacă ore în șir ca să zărească pe crusta înnegrită de flăcări mesajele ciudate gravate, pentru a le descifra sensul.

*

– Maiestatea Voastră, pare-se că oracolele sunt favorabile!

Wudong adusese cu el cele trei carapace de țestoase înnegrite de flăcări, pentru i le arăta regelui.

– Uitați-vă aici, nu-i așa că e caracterul care indică Sudul? îl întrebă Wudong pe suveran indicând cu

degetul arătător o fisură minusculă pe una din carapace.

Zhong, care nu mai vedea bine, era incapabil să descifreze ceva, dar cu toate astea răspunse afirmativ.

– Priviți și aici! E și mai extraordinar! Parcă stă scris cu litere de foc: „Calea este liberă", nu-i așa? adăugă marele preot indicând cu un aer triumfal spre marginea de jos a celei de-a doua carapace.

Regele se aplecă, nu văzu nimic, dar, bucuros de cele auzite, încuviință din nou.

– E clar, deci pe oasele astea de țestoasă stă scris că nu fac o faptă rea dacă trimit să mi se aducă acel Bi negru înstelat din mormântul primei mele concubine mult iubite? se interesă bătrânul Zhong, care jubila de parcă tocmai dăduse un noroc uriaș peste el.

Asta era de fapt ideea lui colosală! Exalta că avusese o intuiție atât de bună. Era sigur că desenele de pe nervurile discului de jad constituiau harta care-i indica drumul către Insulele Nemuririi. Va pune să se pregătească o corabie și va merge acolo. Va trăi de-atunci încolo zece mii de ani iar memoria sa va rămâne intactă.

Persoana din fața lui Wudong devenise un bătrân revigorat și jovial.

– Da, se poate spune așa. Maiestatea Voastră nu comite o faptă rea dacă trimite să i se aducă obiectul ritual, răspunse înclinându-se marele preot.

Regele îl strigă pe șeful gărzilor, Linie Frântă, în timp ce Drept Înainte, rămas pe loc în cameră cocoțat pe muntele de roșu carmin, își frângea mâinile deznădăjduit din cauză că regele nu-i ceruse lui să-l cheme.

– Îți încredințez o misiune de cea mai mare importanță, îl anunță Zhong pe șeful gărzilor personale. Te vei duce la mormântul Stelei Sudului îmi vei aduce un disc de jad negru care se găsește acolo și de care am absolută nevoie.

– La ordinele voastre, o, rege! strigă Linie Frântă, căruia Marele Șambelan îi ordonă cu o privire furioasă să părăsească acea încăpere unde ordonanțele nu intrau niciodată.

Marele preot se pregătea la rândul lui să părăsească încăperea, când regele îl opri.

– Mai rămâi puțin. Trebuie să-ți destăinui un secret greu care mă apasă.

Adăugă apoi, cu ochii încărcați de nostalgie:

– Ești singura persoană căreia pot să-l mărturisesc. Și, la urma urmei, avem deja destule secrete împărtășite...

Instalat într-un fotoliu ceva mai scund decât al regelui, Wudong, care-și așezase carapacele pe jos, la picioare, ascultă povestea bătrânului Zhong.

Cincisprezece ani și mai bine trecuseră de când Zhong întâlnise marea iubire și o lăsase să-i scape. Pe atunci nu era decât prințul moștenitor al regatului, petrecându-și cea mai mare parte din timp la lupte în mijlocul oamenilor săi, pe câmpurile de bătălie. Tatăl său, ca să-l încerce, îi încredințase comanda corpului de armată din Nord care avea sarcina să apere, din direcția aceea, frontierele regatului.

Întâmplarea avusese loc într-un sătuc din nord-estul regatului Qin, care servea drept post de frontieră. Își instalase acolo în garnizoană corpul de armată, așteptând sfârșitul iernii care, în acel an, era extrem de dură. În regiunea respectivă, țăranii creșteau bovine și cultivau cereale atunci când rarele ploi udau pământurile. În jurul acelui sat cu casele săpate în platoul de loes, se întindeau frumoase coline portocalii unde se puteau vâna cerbi și mistreți. Asta era de fapt una din singurele ocupații ale lui Zhong, împreună cu exercițiile de tir cu arcul, cărora le dedica toate diminețile.

Într-o seară, pe când se întorcea singur de la o partidă ce nu dăduse niciun rezultat, pașii îl duseseră spre un loc pe care nu-l mai văzuse. Se rătăcise. Deodată se pornise o furtună puternică, aducând ploi torențiale care provocau alunecări de loes galben canar pe copaci, pe stânci și pe drum. Împresurat de fulgere, își găsise adăpost în crăpătura unei faleze înalte. Era inutil să încerce să ajungă în sat, ploaia și vântul erau prea violente. Era mai bine să aștepte până a doua zi dimineața. Se hotărâse deci să doarmă în grotă și căută un loc unde pământul era drept.

Făcuse câțiva pași, când, brusc, zărise în fața lui un animal cu blana nedefinibilă care se ridicase pe labele din spate. Crezând că este un urs de stepă, își scosese pumnalul ca să taie beregata fiarei. El, care ucisese cu mâinile sale atâtea animale sălbatice, se repezise înainte și înșfăcase ceea ce credea a fi gâtul, ca să înfigă pumnalul la baza lui.

Nu mică-i fusese surpriza când constatase că era o ființă omenească învelită în piele de capră, căreia, cu un gest agil, făcuse să-i cadă capișonul de blană care-i ascundea obrazul. Crezuse întâi că se află în fața unui Gui, acei demoni-fantome care luau adesea înfățișarea unui animal, cum ar fi o vulpe fermecată, din acelea despre care se spunea că la cincisprezece ani puteau să se transforme în femei și la o sută de ani în fete tinere.

Uimirea sa nu mai avusese margini când, reușind să imobilizeze la sol creatura care începuse să-i zgârie obrazul, descoperise o tânără superbă ai cărei ochi de jar îl înfruntau cu neîncredere și dispreț. Mai constatase în plus, după ce o dezvelise complet, că trupul ei suplu, cu sânii pietroși și cu pântecul plat, numai unei vulpi nu putea să-i aparțină... Îi dăduse drumul ușurat. Tânăra femeie își acoperise în grabă trupul admirabil cu un pled din blană de vulpe argintie.

Zhong privise în jur, examinând situația. Pe pământul bătătorit al grotei erau presărați tăciuni stinși, care trasau o dâră lungă și neagră. În fața lui se afla o tânără fată. Învelită în blană, semăna cu o vulpe de o sută de ani. Era adorabilă.

O dată depășită faza primului șoc, reciproc de altfel, izbucniseră amândoi deodată în hohote de râs eliberator. Tânăra i-a explicat prințului că era o preoteasă medium care avea putere asupra norilor și ploii. Funcțiile nu-i permiteau să se apropie de sătenii pentru care intermedia. Trăia ca un ermit, fiind hrănită de țăranii din sat care îi lăsau seară de seară, la intrarea în grotă, tot felul de bunătăți. Ieșea de-acolo numai de trei ori pe an, în momentul celor trei „zile de ambuscadă", care marcau cea mai mare caniculă, în timpul cărora era transportată într-un car plin cu ofrande, precum o zeiță vie, pe ulițele satului de graniță. Cât despre tăciunii împrăștiați pe jos, aceștia rămăseseră de la jarul pe care călca tânăra fată în fiecare lună pentru a păstra contactul cu zeii vântului și ai ploii.

Încă din prima noapte, atât de departe cum erau de lume, atracția trupească pe care o simțiseră din plin unul față de altul i-a unit complet. S-au lungit pe jos și au făcut dragoste, asemeni animalelor ce se ghidează după instinct, pe un pat din blănuri de sălbăticiuni. Au adormit apoi îmbrățișați, înlănțuiți în căldura emanată de esențele lor Yin și Yang, și nu s-au trezit decât a doua zi în zori.

În aceeași zi, Zhong le-a povestit oamenilor săi că se rătăcise și, temându-se de represaliile sătenilor asupra tinerei femei, a decis să nu împărtășească nimănui tandrul și dulcele lui secret.

Abia se lăsase seara și Zhong, sub impresia de neuitat a primei nopți petrecute în brațele sălbaticei

femei, s-a întors înapoi la ea în trap săltat. Fata s-a arătat mai senzuală și mai iubitoare decât în ajun față de acest războinic căruia nici măcar nu-i cunoștea numele. Grație instinctului său infailibil, știa să-i provoace plăceri infinite. Buzele ei senzuale de un roșu aprins îl sărutaseră cu forța unei tigroaice în timp ce mâinile lui Zhong nu se mai săturaseră să mângâie pântecul înfierbântat de dorință al femeii-tigru, pe care o denumise „dulcea mea vulpiță". Prințul moștenitor al casei Qin, care nu avusese parte până atunci decât de experiențe fade și de mângâierile ceva mai experte ale concubinelor sale versate, descoperea plăcerea intensă a contopirii trupurilor perfect acordate. Fiecare îmbrățișare a acestei femei de o senzualitate animală însemna o sărbătoare.

Preoteasa medium era foarte frumoasă. Avea ochii migdalați și fruntea înaltă a fiicelor stepei. Părul ei negru lucea cu reflexe arămii. Când râdea în brațele războinicului necunoscut, dinții ei mici și strălucitori formau un șirag de perle printre buzele cărnoase și trandafirii ale chipului său încântător.

Sfârșiseră prin a-și cunoaște numele unul altuia. Ea purta un nume care se potrivea foarte exact cu ceea ce era.

Săptămânile au trecut iar nopțile lor de iubire s-au succedat pe întreg parcursul iernii. Armonia dintre cei doi amanți era din ce în ce mai perfectă. Ocupat până peste cap să-și întrețină acea iubire stranie care îl copleșea, Zhong uitase complet de timpul care se scurgea.

Primăvara, acel delicios moment când seva plantelor urcă la viață și când mugurii se deschid, venise pe neașteptate.

Într-o dimineață, fata îl anunță pe războinic, cu ochii plini de lacrimi, că așteaptă un copil de la el. Or, o preoteasă medium aducătoare de ploi trebuia să rămână

virgină, căci în caz contrar o aștepta moartea. Trebuia să plece de-acolo.

Înnebunit de dragoste, lui Zhong i se făcuse milă de ea și o dusese în mare secret la curtea din Xianyang, unde tânăra născuse în taină o fetiță căreia îi puseră numele Neclintita Stea de Răsărit. „Neclintită" deoarece mama sa știa să aducă ploaia, „Stea" pentru că frumusețea ei semăna cu a unei stele, „de Răsărit" deoarece copila fusese concepută în ținutul cel mai estic al regatului Qin.

După naștere, mama nu avusese altă șansă decât să-și lase copila în grija tatălui, căci eticheta de la curtea Qin interzicea regelui să aibă copii de la alte femei în afara soțiilor și concubinelor sale.

Wudong asculta în tăcere povestea bătrânului, ai cărui ochi, la amintirea acelei iubiri extraordinare și imposibile, se umpluseră de lacrimi.

– Cum se numea această femeie, în caz că ați vrea să consult oracolele Jiaguwen ca să aflați de soarta ei? întrebă marele preot, cu voce blândă.

– Prefer să nu știu ce s-a întâmplat cu ea... Se numea Vale Adâncă.

Pronunțându-i numele, bătrânul Zhong nu putu să-și reprime un suspin.

Căci atunci când spunea că nu mai știe nimic despre Vale Adâncă, bătrânul rege mințea. Dar să-i spună lui Wudong adevărul i se părea un lucru imposibil, cu toate că își propusese doar cu câteva clipe în urmă să o facă, într-atât se rușina în continuare de ceea ce se petrecuse în realitate.

De aceea, hotărî să-și întrerupă confesiunea.

Wudong nu avea să afle niciodată că într-o zi, cam la doi, trei ani de la înscăunarea pe tronul regatului Qin,

Zhong o remarcase, cu stupoare, pe Vale Adâncă în șirul de solicitanți pe care-i primea în audiență la curtea sa, audiență deschisă tuturor cetățenilor, bărbați și femei, care făceau parte din poporul său.

Era suficient ca aceștia să-și procure un bilet de intrare de la un contabil însărcinat cu audiențele, pentru care trebuiau să plătească o sumă ce echivala cu un fel de impozit special, și să-și decline identitatea în fața unui funcționar-controlor care compara numele solicitanților cu cele înregistrate pe registrele fiscale, căci numai contribuabilii erau considerați cetățeni.

Tânăra se apropiase la doar câțiva metri de tron, iar el, temându-se mai presus de toate de un scandal, se întreba ce atitudine va adopta această femeie pe care o iubise atât de mult, și ce-o îndemnase să se prezinte în fața lui. Se simțea din ce în ce mai inconfortabil pe măsură ce Vale Adâncă se apropia.

Chiar în clipa aceea, în mod providențial, doi jandarmi pătrunseseră în trombă în sala de audiențe și o înșfăcaseră pe tânăra femeie ale cărei țipete se reverberau în tavanul bogat decorat al sălii.

– Femeia asta nu e în regulă. Numele pe care i l-a spus funcționarului nu figurează în niciunul din registrele regatului! strigaseră aceștia pentru a se explica.

Atunci, cuprins de ușurare, acceptase în mod laș ca acei oameni să-și facă treaba, uitându-se între timp în altă parte.

Dar ultima privire pe care i-o aruncase Vale Adâncă atunci când gărzile o târau cu brutalitate de frumosul ei păr pentru a o scoate pe ușă afară, avea să rămână întipărită pentru totdeauna în memoria bătrânului rege, urmărit pe veci de acel moment de lașitate.

Fusese o privire încărcată de dispreț, de tristețe, dar

și de ură. Îl duruseră măruntaiele vreme de trei luni de-atunci încolo.

Acum, același junghi, ca un cerc de foc, se instalase la simpla readucere în minte. Își spunea că depășise destul de bine acest exces de memorie care îi readucea în minte un episod atât de puțin glorios.

– Și fetița, ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Wudong.

– E sănătoasă tun, și-și face studiile... răspunse bătrânul rege. Da, chiar aici, la Curte! adăugă el zâmbind.

Zâmbea de fiecare dată când se gândea la această copilă pe care o iubea profund.

– Studiază dreptul public la Colegiul Înalților Funcționari Publici, preciză el.

– Dar asta nu este o școală rezervată celor de sex Yang? exclamă marele preot, căruia nu-i venea să-și creadă urechilor.

Regele, nemaivoind să detalieze, schiță din nou un surâs. Apoi, ca și cum i-ar fi spus prea mult marelui preot, pleoapele de pe bătrâna-i față zbârcită se închiseră.

Când Wudong se aplecă spre el, constată că suveranul, epuizat, adormise.

4

– Calul tău pute a sudoare și a jeg! Data viitoare teașteaptă ciomagul! Dă-mi țesala!

Inspectarea hergheliei centrale a regatului Qin de către generalul Pace a Armelor se sfârșea întotdeauna prost. Și mai ales atunci când se arăta atât de irascibil și de intransigent. Toți rândașii, dresorii, îngrijitorii de la grajduri și ceilalți lucrători, de orice grad sau funcție, observau că ofițerul șef răspunzător de grajdurile regale, mai exact Intendentul General al Marilor Grajduri ale regatului Qin, era tot mai prost dispus de la o zi la alta.

Ca urmare, rândașul nu opuse nicio rezistență și îi întinse cu o mână tremurândă țesala lui Pace a Armelor.

Acesta i-o smulse violent și începu să perie crupa calului, urlând de la unul la altul:

– O să te învăț eu, eu, cum se perie un cal!

În imensul hangar al hergheliilor centrale, fiecare se fofila, care făcându-și de lucru cu capul plecat la curățatul copitelor, care ascunzându-se la adăpostul păturilor de montă sau pur și simplu ghemuindu-se pe după gardurile de scânduri ale boxelor, ca să nu fie văzuți și ca să scape de injurii.

În acea zi era mai bine să nu intri în poligonul de tir al Intendentului General, Pace a Armelor.

Mânia îl făcea pe acest bărbat să fie și mai frumos. De talie mijlocie, distinsul cavaler avea gambele încovoiate de la călărit și asta părea să-i scurteze corpul strâns impecabil în uniforma de cavalerie, ale cărei jambiere de pânză ținute de curele de piele urcau, precum șerpii, pe picioare în sus. Cu toată furia, chipul său exprima simpatie. Purta un colier fin de barbă. Fruntea înaltă îi accentua noblețea atitudinii capului, și privirea sa puțin tristă devenea luminoasă când îl cuprindea iritarea.

Pace a Armelor avea și de ce să fie într-o dispoziție atât de proastă. Potrivit funcției sale, tot ce avea legătură cu caii în regatul Qin se afla în răspunderea sa. Or, penuria de cai devenea atât de alarmantă încât în curând trebuia să se decidă să dezarmeze mai multe corpuri de armată.

În vremea aceea, într-adevăr, măsura absolută a puterii acestor regate combatante o reprezenta numărul cailor de luptă. Iar mândrul regat Qin avea nevoie de cai mai mult ca de orice altceva!

Acest mare stat alesese calea armelor. Expansiunile sale se înfăptuiseră în focul bătăliilor și prin sângele vărsat. Ceea ce nu fusese la început decât un principat rustic, a cărui singură bogăție era încrâncenarea în luptă a bărbaților săi, se ridicase încetul cu încetul la nivelul unui regat militar și cuceritor care domnea peste vaste teritorii anexate prin forță de la rivalii săi învecinați. Această stare de fapt îi adusese regatului Qin dușmănia seculară a adversarilor puternici care îl înconjurau și îi așteptau căderea ce întârzia să se producă, la adăpostul zidurilor orașelor lor fortificate, dar cu frica în oase căci armatele regatului Qin erau încă cele mai redutabile: foarte bogatul Zhao, la est; ciudatul Qi, ceva mai la nord; înspre deșertul stepei, Yan, ai cărui războinici

aveau faima de hoarde sălbatice; și, coborând la sud, Chu și Wu, unde era bine de trăit datorită blândeții deosebite a climei ce dădea naturii o luxurianță contrastând cu ariditatea regiunilor mai nordice.

Din lipsă de cai numeroși, viguroși și de valoare, cine să tragă carele de luptă ale armatelor Qin, cvadrigele ornamentate luxos cu plăci de bronz în care se postau bravii generalissimi pentru a ordona asaltul, și grelele căruțe ticsite cu munițiile indispensabile pentru învingerea adversarului? Cum să mai avanseze carele încărcate cu catapulte fie cu pietre fie cu foc, și cele de la geniu, umplute cu arbalete gigant, lopeți, hârlețe, pari și scânduri pentru schele grație cărora armatele puteau să traverseze râurile, când se umflau primăvara? Ce va deveni, lipsită de cai, această armată atât de prodigioasă, a cărei faimă și fapte mărețe erau cântate de barzi prin regiunile cele mai îndepărtate?

Căci fără cai, o armată era lipsită de elementele care-i confereau întreaga mobilitate și forță. Cavaleria constituia efectiv vârful de lance al armatei. Ei erau aceia care, cu arma în mână, galopând spre adversar, făcuseră posibile ofensivele fulgerătoare și victorioase ale regatului Qin. Și mai redutabili încă, faimoșii arcași călări erau capabili să parcurgă câmpul de bătălie într-o clipită ca să-și atingă ținta cu precizia unui vultur ce cade asupra prăzii.

Această osmoză totală între războinici și animalele lor, obținută de către soldați prin antrenament susținut, constituia adevărata superioritate a armatelor regatului Qin. Ea produsese înfrângeri zdrobitoare puternicilor săi vecini.

Criza de cai începuse, perfid, în urmă cu trei ani. De un an însă atinsese proporții cu adevărat îngrijorătoare. Crescătoriile regale nu mai erau suficiente pentru

reînnoirea generațiilor de cai dintre care mulți mureau tineri pe câmpurile de luptă. Pace a Armelor interzisese să se folosească iepele gestante în lupte, dar măsura intervenise prea târziu.

Ceea ce nu fusese la început decât o penurie ușoară care putea de bine de rău să fie compensată prin ameliorarea raselor și soiurilor devenise o problemă atât de alarmantă încât se sesizase însuși regele Zhong.

Îi poruncise lui Pace a Armelor să-i dea raportul săptămânal despre gravitatea situației și despre soluțiile de remediere ce se puteau aplica. Intendentul General al Marilor Grajduri ale regatului Qin trăia astfel într-o presiune permanentă, care-i alungase până și somnul. Acest bărbat de felul său pașnic și blând, prietenos cu ceilalți, se transformase în doar câteva luni într-un ofițer arțăgos de cea mai joasă speță pe care oamenii lui abia de-l mai recunoșteau.

Iar criza cailor muiase ardoarea războinică a armatelor, provocând un angrenaj de dificultăți periculos. Într-adevăr, izbânzile de pe câmpurile de luptă se consemnau tot mai rar, regele putea conta din ce în ce mai puțin pe prăzi, de multe ori de ordinul a mii de cai doar în decursul unei singure lupte victorioase. În lipsa acestor capturi, șeptelul se subțiase în mod inevitabil.

Regatul se găsea într-un impas și Pace a Armelor nu vedea cum ar fi putut el, de unul singur, să găsească o soluție miraculoasă pentru a rezolva problema.

Va sfârși cu siguranță, gândea el, prin a-și pierde postul, poate și capul, și chiar mai rău, obrazul.

Devenise așadar un bărbat ursuz și măcinat de griji.

De aceea, în acea dimineață, ca să-și ostoiască iritarea, generalul se pregătea să frece ridichea bietului rândaș care se simțea tot mai puțin în largul său. Tocmai atunci simți o mână care-l bătea pe umăr.

– Regele dorește să veniți la el.

Se întoarse. Șeful gărzii de corp, Linie Frântă, îl privea cu considerație și respect.

Rândașul scoase un suspin de ușurare și profită de norocul ce dăduse peste el pentru a se retrage de-a-ndăratelea pe vârfuri, în timp ce Pace a Armelor, stopat din elanul său, își revenea în fire scuturându-se de praf și aranjându-și labele de tigru pe care generalii de la cavalerie le purtau pe epoleți.

Când intră în sala de audiențe, generalul fu atât de contrariat încât nu înțelese la început discretul semn de amiciție și de încurajare pe care i-l adresă eunucul Drept Înainte.

Observă cu o strângere de inimă că dușmanul său intim, generalul Defect de Jad, era deja prezent în sală și că discuta cu măritul Zhong.

Pace a Armelor și Defect de Jad se detestau cordial. niciunul nu era însă superior pe linie ierarhică celuilalt. Amândoi aveau rang de general de armată și depindeau direct de rege. Defect de Jad era comandantul operativ al armatelor Qin. Era un bărbat uriaș și masiv, inteligent și priceput, versat în intrigile de la curte. Făcea alergie la mirosul de cal și, în consecință, nu știa să călărească. Această deficiență nu-l împiedicase însă deloc, grație abilității sale diabolice și unui simț ascuțit al flatării și al mașinațiilor, să devină comandant șef al armatelor regatului.

Rivalitatea surdă care-i opunea pe cei doi se înscria de fapt în antagonismul funcțiilor lor. Penuria de cai se repercuta asupra armatei și, implicit, asupra activității lui Defect de Jad. Lipsa victoriilor, în schimb, priva regatul Qin de capturile de cai obținute din cuceririle militare și nu făcea decât să complice sarcina lui Pace a Armelor.

La această opoziție frontală, care îi motiva să-și

paseze unul altuia responsabilitatea situației create, se adăuga o alta, mult mai personală. Cele două caractere erau atât de opuse încât ura lor reciprocă se dubla de o neînțelegere profundă.

– Pace a Armelor, poți să-mi dai un raport despre starea delicatei probleme a cailor din regatul Qin? întrebă suveranul, tolănit pe tronul său în timp ce Defect de Jad, satisfăcut, se pregătea să asiste cu delectare la interogatoriul dușmanului său intim.

– Vai, nu s-a schimbat prea mult de acum opt zile, răspunse ofițerul șef responsabil cu grajdurile regale, ca să-și ia răgaz.

Fericit de acest răspuns scurt, Defect de Jad profită pentru a-și înțepa un pic adversarul.

– Peste opt zile vei spune același lucru!...

Apoi, întorcându-se către bătrânul rege, adăugă:

– Situația devine intolerabilă. În mai puțin de șase luni, armatele mele nu vor mai putea duce nici cea mai mică luptă!

Pace a Armelor se înfurie. Iată că Defect de Jad îl amenința cu pledoaria sa. Omul acesta diabolic i-o va plăti într-o zi! Dar până atunci trebuia să găsească un răspuns la întrebarea adresată de rege.

– Maiestate, știu dinainte că soluția pe care o sugerez vă va contraria atât de tare încât veți refuza să o luați în considerare. Dată fiind însă situația, în punctul în care ne aflăm, îmi pare a fi singura soluție.

Pace a Armelor se opri o clipă și privi chipul moșneagului pentru a-i pândi reacția.

– Ei bine, continuă! se răți oi acesta enervat.

– De ce să nu mergem să căutăm caii acolo unde se găsesc ei?

– Dar nu mai suntem în stare să purtăm nici măcar un singur război glorios! replică înverșunat Defect de Jad.

– Putem să găsim cai fără să ne batem, continuă Pace a Armelor, după care făcu o scurtă pauză. Trebuie doar să-i cumpărăm, adăugă el rar privindu-l pe rege drept în ochi.

Aşteptă apoi, pândind reacţia regelui la această propunere care, cu doar câteva luni în urmă, ar fi fost considerată ca pură provocare...

Defect de Jad se pregătea să intervină dar regele îi făcu semn cu mâna să tacă. În mod cert, argumentaţia lui Pace a Armelor îl lăsase cu gura căscată, sau cel puţin nu-l lăsase indiferent.

– Şi cine ar putea să ni-i vândă? îl întrebă, interesat, bătrânul suveran pe generalul său responsabil cu grajdurile.

– Un om ce locuieşte în regatul Zhao, la Handan. Vinde cai cu miile. Se numeşte, cred, Lubuwei...

Generalul se feri să zâmbească, de teamă să nu-i dea regelui sentimentul că triumfă prematur. Totuşi, începea să întrevadă, din atitudinea bătrânului monarh, ce părea oarecum pozitivă, o soluţie la problema care îi dădea atâta bătaie de cap în timp ce inspecta hergheliile.

– Şi cum te gândeşti să intri în contact cu acest om? Eşti sigur că e de acord să-şi vândă animalele unei ţări ce se află în război cu ţara sa? interveni, vexat, Defect de Jad cu un zâmbet răutăcios.

Regele îi veni în ajutor ofiţerului său responsabil şef cu grajdurile.

– Dacă e negustor, nu va conta decât preţul pe care îl vom plăti! zise el, izbucnind într-un râs puternic.

Uluiţi, militarilor nu le venea să-şi creadă urechilor auzind ce scotea din gură bătrânul rege pus pe glume.

– Cu negustorii ajungi întotdeauna să te înţelegi! adăugă, glumeţ şi dezmorţit în jilţul său, bătrânul.

– Qingming se apropie. Peste două luni, Sărbătoarea Primăverii va coincide cu marea sărbătoare a Calului.

Sper ca până atunci să pot intra în legătură cu acest om ca să-l invit să participe la acest iarmaroc, reluă Pace a Armelor, părând dintr-o dată ușurat.

După ce ieși din sala de audiențe regale, nu înainte de a-i trage cu ochiul lui Drept Înainte drept răspuns la gestul similar al eunucului, generalul – fapt ce nu i se mai întâmplase de două luni încoace! – se simți mai împăcat oarecum cu sine.

În fața lui, silueta maiestuoasă a Turnului Memoriei din Pavilionul Pădurii de Arbuști se înălța la capătul aleii cu chiparoși, precum coloana unică a unui templu al cărui acoperiș era chiar cerul.

Dulcea melopee a cuvintelor din străvechiul cântec al Sărbătorii Primăverii îi reveniră în minte:

„Qingming! Pe covor de ierburi și flori, vine timpul migdalului, al luminișului de pădure și al zăpezii mieilor! Pe sub sălcii, îmbătați de frumusețe, dorm drumeții..."

*

Revenind în camera sa, după ce-și petrecuse ora obișnuită de contemplare a crapilor uriași din șanțurile cu apă ce înconjurau Pavilionul Pădurii de Arbuști, bătrânul suveran era complet epuizat.

Se târî până la pat, se prăbuși, apoi își descheie vesta. Respira greu și îl durea pântecul. Nu observă profunda iritare de pe chipul Marelui Șambelan și nici transpirația care curgea din el ca dintr-o fântână atunci când îi aranjă pernele sub grumaz.

– Adu-mi o pilulă de-a lui Wudong, mă simt foarte rău, zise regele dintr-o suflare ducându-și mâna la frunte.

– Maiestate, Linie Frântă așteaptă la ușă și este gata să vă dea raportul despre misiunea pe care i-ați

încredințat-o, murmură timid eunucul la urechea acestuia.

Respirația bătrânului era din ce în ce mai sacadată în timp ce eunucul tremura ca varga.

– Dă-mi pilula! Repede! repetă regele, iritat că celălalt nu se conforma destul de prompt.

Eunucul se execută. Tremura cu totul când îi întinse pilula și paharul cu apă parfumată. Muntele de culoarea carminului nu mai era decât un maldăr de frământări, de vibrații și de respirații întretăiate care umbla de ici colo fără țintă prin încăpere, asemeni unui fluture de noapte uriaș care se zbate pe lângă un felinar. Regele luă pilula și paharul, închise ochii, mormăi o incantație care aducea mai degrabă a borboroseală, și înghiți din prima, cu o strâmbătură, pastila de cinabru.

– Linie Frântă... Misiunea pe care i-ați încredințat-o ... bâigui din nou eunucul.

– Bietul de tine, ce tot vorbești acolo? Nu i-am dat nicio misiune acestui servitor, afirmă, ceva mai liniștit, bătrânul rege.

Sub efectul șocului, Drept Înainte își ținu suflarea preț de câteva secunde, apoi, privind cu colțul ochiului către stăpânul său, observă că acesta adormise.

Uitase cu totul! Memoria îl părăsise, brusc, și de data aceasta. Mormântul iubitei sale concubine, discul Bi de jad, toate problemele care îl preocupaseră cu o zi în urmă, dispăruseră din mintea sa! Drept Înainte abia de îndrăznea să accepte realitatea.

Ca urmare, pășind pe vârful saboților pentru a face cât mai puțin zgomot, de parcă s-ar fi temut că trezindu-se, bătrânul avea să-și regăsească firul pierdut al gândurilor, se retrase cât putu de repede în anticameră, unde Linie Frântă ședea prostit pe o bancă, cu ochii dați peste cap, și proiectându-se în viitor în două ipostaze:

prima, convenabilă, în care sfârșea ca temnicer, dar cu picioarele tăiate, și aceea mai puțin dezirabilă, în care căpățâna nu-i mai stătea pe grumaz.

– Din fericire, și-a pierdut iar memoria, îi șopti, la limita apoplexiei, huiduma roșie gardianului disperat.

Eunucul nu îndrăzni să adauge că dacă zeul Uitării n-ar fi existat, ar fi trebuit inventat, dar, în acel moment, în sinea lui o credea cu tărie.

Șeful gărzii personale ieși în curte ca să ia o gură de aer. O imensă ușurare îi desfăcea ghemul dureros care i se proțăpise în stomac încă din ajun. Nu mai era obligat să-i mărturisească suveranului teribilul eșec al misiunii sale.

Căci expediția la mausoleul Stelei Sudului se transformase într-un coșmar.

Când ajunsese la necropolă împreună cu oamenii săi, Linie Frântă constatase că mormântul fusese violat și că discul Bi negru înstelat fusese furat. În timp ce aranjau la loc obiectele de aur și de jad împrăștiate pe jos, auziseră un zgomot de copite pe aleea pietruită. Se puseseră la pândă și îl luaseră ca din oală pe intrus, în momentul când acesta coborâse din șa, chiar în fața intrării.

Era un individ cu fața ca de maimuță și cu incisivi de aur. Îl târâseră fără menajamente în criptă și îl torturaseră ca să-l facă să vorbească. Hoțul mărturisise furtul Bi-ului, dar zicea că-l pierduse. Străpuns de tăișurile cuțitelor și vlăguit de rănile care-l goleau de sânge, el le propusese o sumă exorbitantă ca să-l lase în viață. Atunci Linie Frântă, turbat de mânie și mânat de un impuls ucigaș, îl strangulase cu mâinile sale pe acel necredincios care nu avea niciun respect față de intimitatea defuncților și al cărui suflet, după moarte, merita să sfârșească în străfundurile Izvoarelor Galbene.

Dar, ucigându-l, pierduse orice șansă de a mai obține informații despre soarta discului de jad! Excesul

său de zel se ciocnea cap în cap cu scopul misiunii sale. Era mai mult decât o eroare, era o greșeală fatală.

Îl trecură fiorii.

Instinctiv, își descleștă pumnul drept. Vedea strălucirea diabolică a celor doi incisivi de aur pe care, în accesul său de furie, îi smulsese din gura lui Dinte Ușor după ce îl strânsese de gât până când oasele îi pârâiseră sinistru, sunet care îi dăinuia încă în urechi.

– N-ar fi mai bine să-i arunci? Nu văd la ce-ar mai putea fi de folos..., îi sugeră, îngrijorat, Marele Șambelan al regelui, șefului gărzii personale.

5

Era pentru a treia oară în ziua aceea că prințul moștenitor Anguo îi aducea lui Huayang omagiul simțurilor. Fiul bătrânului rege nu se mai sătura de brațele drăgăstoase și de celelalte numeroase atuuri de care dispunea tânăra și fermecătoarea sa soție.

La drept vorbind, meritele ei erau incontestabile. Huayang era cea mai frumoasă femeie de la curtea regatului Qin. Și probabil cea mai inteligentă. Perfect conștientă de nurii săi, reușise să se facă dorită permanent de către Anguo, ale cărui gusturi aveau înclinare mai degrabă pentru plăcerile carnale decât pentru disciplina austeră, necesară unei bune guvernări a statului.

Tatăl său, Zhong, nu-i găsea nicio scuză în privința aceasta. Îl considera cel din urmă netot, și dacă ar fi fost de față la fandoselile nurorii sale, în momentul în care soțul ei îi dădea de înțeles că dorea încă o repriză de amor, pe lângă aceea din urmă cu două ore, lucrul acesta n-ar fi făcut decât să-i confirme execrabila părere pe care o avea despre fiul său.

Frumoasa se măritase cu prințul în urmă cu trei ani și flacăra dorinței care ardea în Anguo pentru soția lui, departe de a scădea sub efectul timpului, dimpotrivă, atingea intensitatea marilor incendii ce făceau ravagii în nemărginitele întinderi de stepă când ierburile înalte erau uscate ca paiele.

– Sublima ta Poartă de Răsărit are gânduri primăvăratice, iar Ramul Roşu Înălţat al meu se înclină spre ceea ce-l încântă, gângurea Anguo, în timp ce se străduia să-şi introducă limba în deliciosul orificiu al lui Huayang.

În faţa micului sex perfect epilat şi parfumat cu iasomie pe care Huayang, pe cât de splendidă pe-atât de redutabilă, ştia să-l facă să vibreze la comandă, prinţul moştenitor devenea pe loc poet:

– Iubesc această floare, a cărei corolă este mereu întredeschisă, continuă prinţul moştenitor, simţind din nou acel delicios val de dorinţă, de care nu se mai sătura, urcându-i din josul pântecului.

Huayang îşi desfăcu picioarele suple, gemând de plăcere, şi îşi cambră sânii obraznici. Se uita în altă parte. Sublima sa Poartă de Est nu avea nici urmă de gând primăvăratic pentru prinţul Anguo, dar se acorda la perfecţie cu avântul soţului ei pentru că stăpânea pur şi simplu mecanismul contracţiei şi dilatării. Învăţase să simuleze plăcerea.

Îşi oferea trupul, dar nu se dăruia.

Anguo nu avusese niciodată putere asupra secreţiilor ei feminine, şi nici nu va avea vreodată. Îl considera prea brutal şi prea expeditiv. În schimb, cunoscându-i poftele animalice, îl manevra ca pe un câine în lesă. Răspundea prompt dorinţelor lui, precum o curtezană cu un client mai bogat şi mai generos decât alţii. Ştia, de pildă, că după limbă urma un deget, apoi încă unul, pe care el avea să şi le introducă prin a sa Poarta de Est, le va răsuci uşor înăuntru, după care îşi va duce mâna la gură ca să guste esenţa intimă a soţiei sale. Unguentul pe care avea grijă să şi-l introducă mirosea a scorţişoară. Anguo nu-şi va da seama de nimic şi va crede că această cremă gustoasă este efectul

fericit al performanțelor lui amoroase și fructul secret al dorinței pe care soția sa o nutrea pentru el.

– Vrei să fac pe „Dragonul Negru care penetrează impetuos Marea Adâncă" sau să ne jucăm amândoi de-a „Eretele și Grangurul lovind aerul cu aripile întinse și ferme"?

Propunerea lui Huayang venea, intenționat, prea târziu. Anguo, care învățase pe de rost o bună parte din figurile cuprinse în *Manualul Gândurilor Primăvăratice,* nu mai reuși să se stăpânească, după cum nu mai putu să facă nici figura cu dragonul sau cu eretele, căci se descărcă roșind de plăcere încă de la prima incursiune, timidă, a Ramului Roșu al său în Poarta de Est a nevestei sale.

Apoi, ca de obicei, adormi pe loc și începu să sforăie.

O dată încheiată isprava prințului moștenitor, Huayang o chemă pe prima însoțitoare Ac de Jad ca să-i refacă machiajul și coafura. Nu suporta să fie dezordonată. Obrazul ei de un oval perfect, cu doi ochi verzi migdalați ce încadrau un năsuc în vânt, era tamponat în mod delicat, de cum se trezea, cu pudră de orez. Îi plăcea și ca părul său greu care îi cădea până la brâu, să fie întotdeauna perfect lins și strălucitor.

Ac de Jad trecea cu o perie de bronz prin părul stăpânei sale, când în cameră își făcu apariția silueta înaltă a reginei mamă Mei, însoțită de o doamnă de la curte. Severa soție a regelui strigă răspicat:

– Anguo! Unde ești? Vino aici! Vreau să-ți vorbesc!

În loc de răspuns, nu auzi decât sforăiturile sonore ale fiului ei care continua să ia poziția de repaus a războinicului, prăvălit pe burtă și cu capul înfundat între perne.

Regina mamă schiță o grimasă de dezgust. Huayang o spiona discret prefăcându-se că își pilește unghiile. Se

ferea ca de ciumă de această bătrână, pe deasupra și o mamă posesivă și geloasă, care supraveghea la orice oră din zi și din noapte mișcările fiului său, spionându-i orice gest și faptă, ulcerată de pasiunea de nestăpânit pe care el o nutrea pentru Huayang și iritată de așteptarea zadarnică a unui moștenitor pe linie bărbătească care nu mai venea.

– Cred că doarme încă, îi răspunse scurt Huayang soacrei, care se năpustise asupra fiului său zgâlțâindu-l furioasă ca să-l trezească.

– Anguo! Scoală-te și mișcă-te la mine în apartament! îi porunci mama fiului pe un ton sec înainte de a-i întoarce spatele, urmată de doamna de la curte, fără să-i adreseze vreun semn de salut lui Huayang.

Când Anguo trecu prin fața lui Huayang pentru a o ajunge pe maică-sa, aceasta lăsă să i se întrevadă, prin crăpătura pantalonilor săi din mătase vaporoasă, deliciosul buton trandafiriu al Porții de Est, a cărui nuanță pastelată și formă delicată ducea cu gândul la o perlă. Așa reușea ea întotdeauna să-l țină sub tensiune.

Prințul moștenitor visa încă la drăgălașa perlă rară când intră în apartamentele mamei sale. Regina mamă era în grădina de agrement, șezând pe ghizdurile pietruite ale unei mici fântâni. Nu-i lăsă răgaz să-și continue visul și, fulgerându-l cu privirea, începu abrupt.

Vocea sa era la fel de dură ca și privirea cu care îl țintuia pe fiul său.

– Anguo, peste câteva săptămâni este Sărbătoarea Primăverii. Am început deja să mă rog pentru grația Suveranei Originare a Norilor Irizați care oblăduiește nașterea pruncilor, ca să-mi îndeplinească dorințele în ziua de Qingming. Timpul ne presează! Sănătatea regelui este tot mai precară din zi în zi. A venit vremea ca soția ta să dea naștere unui băiat. Nu peste mult vei urca pe tron, și regatul Qin are nevoie de un moștenitor.

Luat pe nepregătite, Anguo nu prea știa ce poziție să adopte. Își privea mama cu un aer stânjenit, ca un copil obraznic prins asupra faptei. De altfel, dintotdeauna se simțise în fața mamei sale ca un plod neajutorat.

O liniște apăsătoare începea să se instaleze, tulburată doar de ciripitul rândunelelor care zburau în cercuri concentrice pe deasupra grădiniței alăturate camerei.

– Dar eu mă străduiesc să-i aduc omagii soției mele, zise el jenat.

– Asta-i culmea, ce folos dacă Huayang nu e în stare să ne dea un urmaș, cu toate eforturile repetate pe care zici că le faci! răspunse ea disprețuitor.

Rușinat, Anguo își lăsă capul în jos.

– Concubinele tale vor ști mai bine să ne mulțumească, cu condiția, dacă nu te superi, să păstrezi și pentru ele un strop din licoarea ta de jad... adăugă ea cu perfidie.

Anguo avea la dispoziție cinci concubine din Gineceul Central al palatului, dar nu mergea la ele decât o dată pe lună, când Huayang era indisponibilă, sau când îl solicitau în mod expres.

– Mă voi gândi la asta, îngăimă prințul moștenitor, incapabil să-i spună nu mamei sale.

Se retrase apoi de-a-ndărătelea din grădina de agrement, salutând-o pe regina Mei după cum o cerea eticheta, și plecă la o vânătoare de iepuri, activitate care, în afară de omagiile aduse soției sale, va consemna singura ocupație a prințului în acea zi.

Pe când fiul, după perdaful încasat de la mama sa, cutreiera dealurile din împrejurimile orașului, Huayang, cu un pachet în mână legat cu o sforicică de cânepă, fără să piardă o secundă, îl introdusese în iatacul ei pe unicul bărbat cu care întreținea pe-atunci o relație amoroasă în toată regula.

Din ochii ei negri curg lacrimi,
O floare se deschide pe chipul-i rozaliu,
Norul diafan al cocului ei este aranjat
Cu delicatețe, asemeni aripii de greier!
Sprâncenele-i de flutur trasează
Palul contur al munților primăvara
Buzele sale roșii sunt o piersică pârguită
Dinții ei albi se înșiră precum două șiraguri de jad.

Inima lui Huayang nu tresărea decât în prezența a doi stimuli: la câte un poem delicat și la obiectele de artă.

Poezia și antichitățile constituiau singurele sale pasiuni.

Cel care recita această poezie antică în timp ce trecea pragul camerei era un nobil duce care se numea Elevație Spirituală de Gradul Trei.

El cunoștea destul de bine gusturile lui Huayang ca să știe că aceste strofe, declamate cu convingere și cu intonația potrivită, mângâind-o între timp cu mâna începând din dreptul pieptului până la pântec, aveau darul să o facă să leșine de plăcere.

Bărbatul, a cărui cultură vastă contribuia la dexteritatea sa amoroasă, era nobil atât prin ascendență cât și prin alura-i semeață. Trecuse deja de patruzeci de ani dar se ținea bine. Se trăgea dintr-una din cele mai vechi familii din regatul Qin, care încheiase, din fericire pentru ea, o alianță cu familia lui Zhong, evitând în acest mod spolierea și umilința decăderii din drepturi, dacă vreun rege se ridica din sânul familiilor nobiliare ce-și disputau pe-atunci puterea și veniturile, fără a mai pune la socoteală exilul, adică exterminarea, de care atâtea familii nobile avuseseră parte înainte de a fi jefuite.

Sistemul feudal își trăia ultimele clipe. Constituirea monarhiilor se făcea în detrimentul marilor baronii. Împărțită odinioară între patru, cinci mari clanuri,

puterea se identifica de-acum cu Statul. Codurile administrativ și legislativ înlocuiau încetul cu încetul raporturile de forță, iar guvernatorii locali îi dominau pe marchizi și pe duci, cărora li se confiscau pământurile unul câte unul în folosul regatului unic. Funcționarii de rang înalt aveau datoria să distrugă nobilimea, a cărei influență nu contenea să slăbească în competiție cu puterea centrală în plină ascensiune.

Spre deosebire de congenerii săi, aflați mai mult sau mai puțin în dizgrație, bărbatul de la care Huayang primea omagii în secret beneficia de un statut aparte.

Într-adevăr, când ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei încheiase o înțelegere cu Zhong la urcarea acestuia din urmă pe tron, el dezarmase ultimul careu de viță nobilă care mai rămăsese rebel, înăbușind astfel din față orice tentativă de revoltă din partea acestei clase care vedea cum îi dispar avantajele și puterea de la o zi la alta.

Dornic să-și dovedească recunoștința și totodată să-i cumpere definitiv loialitatea pentru a-l da drept exemplu, regele îi oferise ducelui titlul de Marele Ofițer cu Delictele al regatului Qin.

Era una dintre cele mai importante și invidiate demnități administrative, dar și cea mai influentă din regat. Se obținea pe viață și numai regele în persoană avea dreptul să-l numească pe titular. Marele Ofițer cu Delictele avea ca unică însărcinare aceea de a-l informa pe rege despre toate încălcările legilor de pe teritoriul regatului Qin. Putea să se deplaseze în voie oriunde avea chef ca să facă cercetări după bunul lui plac pentru a smulge mărturii de la oamenii cei mai umili din rândul populației. Nimic nu trebuia să-i scape, de la abateri de la îndatoririle de serviciu ale agenților fiscali până la deturnările de fonduri ale colectorilor de

impozite; de la vânzarea de diplome în folosul propriu de către scribii însărcinați cu redactarea acestora până la traficul ilicit de arme de pe urma căruia profitau soldați veroși, pasându-le la tâlhari, și până la judecățile strâmbe făcute de către judecători care nu respectau codurile de procedură, în schimbul banilor peșin.

Tot ceea ce nu se supunea legii, rânduielilor și regulamentelor ajungea în felul acesta la urechile sale grație unei rețele de iscoade și delatori dintre care mulți, pentru a-și ascunde mai bine propriile ticăloșii, denunțau pe-ntrecute nemerniciile celorlalți. În această mlaștină grețoasă din care se hrăneau cei vicleni, ducele se căznea să facă o departajare aproape imposibilă între ceea ce se dovedea a fi răzbunare și abuzurile reale, despre care îl informa pe rege între patru ochi, cu ocazia unei audiențe lunare.

Elevație Spirituală de Gradul Trei, care fusese educat în spiritul respectării principiilor moralei, așa după cum le descrisese Confucius în *Analecte*, se străduia să-și îndeplinească sarcina cu probitate și echitate. Nu-l interesa nici să profite nici să abuzeze de puterile-i nelimitate prin deturnarea lor în scopuri personale.

Pentru corectitudinea sa ireproșabilă era temut și respectat de toată suflarea din regatul Qin. Regele Zhong îi acorda încredere nelimitată și nu pregeta să-l dea exemplu celorlalți nobili de la curtea sa.

Singura abatere de la conduită căreia i se deda ducele era de ordin privat, și anume relația clandestină cu prințesa Huayang, care îl subjugase cu farmecele ei, cu inteligența și frumusețea ei, și care, în pofida reticențelor sale, sfârșise prin a-l convinge, după multe manevre de seducție, să guste plăcerile pe care trupul ei știa să le ofere unui bărbat.

Își încheie declamarea poemului.

– Vino să traversezi Podul Plăcerii, gânguri frumoasa Huayang la urechea nobilului său amant. Te așteaptă cu nerăbdare...

Îl privi apoi cu un aer languros. Îi aprecia performanța amoroasă, mult mai tandră și mai ales mult mai inteligentă și mai pricepută decât a nesătulului ei soț.

– Trebuie să fim atenți. Mi-e teamă că regina Mei ne spionează, șopti ducele sărutându-i umerii de fildeș.

Ea se așeză în genunchi în fața lui, având grijă să-i ofere privirii decolteul de cuib de porumbiță al bluzei, care lăsa să se întrevadă sfârcurile roz ale sânilor mici și obraznici, și începu să-i aplice cu o infinită blândețe procedurile celeste cărora Elevație Spirituală de Gradul Trei nu le putea rezista.

– Trebuie să plec. Riscăm să fim văzuți, șopti ducele, înviorat după cura administrată de iubita sa.

Își sărută iubita și părăsi pe furiș iatacul pe sub lungul șir de colonade care dădea în marea Curte de Onoare. Grăbi pasul, de frică să nu fie surprins, dar totul părea a fi în ordine. În penumbră, nu auzi decât fâlfâitul de aripi al unui liliac care își avea cuibul într-una din casetele plafonului.

Foarte mișcat de farmecele de neuitat ale iubitei sale, nu văzu că umbra ștearsă a unei siluete fugitive dispăruse în spatele unei coloane, chiar în momentul când trecea la un pas de ea.

Era umbra cuiva care surprinsese efuziunile dintre Marele Ofițer cu Delictele și prima soție a prințului moștenitor al regatului.

*

Se împlineau aproape doi ani lunari de când prințesa Xia, fiica adoptivă a regelui Zhao, se găsea la curtea

Qin-ului ca zălog din partea țării sale, petrecându-și zilele anodine în calitate de concubină regală.

Schimbul de ostatici între marile regate ce se războiau între ele servea la menținerea unei păci armate între ele pe care doar moartea unuia dintre ei o putea întrerupe. Ca urmare, fiecare se îngrijea în cel mai înalt grad de aceste persoane care trebuiau să fie întotdeauna, pentru eficacitatea slujbei lor, de cel mai înalt rang posibil.

Printre ostatici se numărau adesea odrasle de stirpe regală, mezinii familiei sau prinți proveniți din însăși familia regelui.

Tot astfel, conform uzanței, zălogul reciproc al regatului Qin la curtea lui Zhao, Wangbi, era unul din numeroșii fii naturali ai regelui Zhong, care, din pricina sănătății sale șubrede, nu putuse să îmbrățișeze calea armelor. Wangbi era perechea lui Xia. Cei doi aveau un destin comun. Dacă unul dintre ei pățea ceva, celălalt urma să aibă aceeași soartă. Pacea dintre Qin și Zhao se baza astfel pe buna tratație acordată de către fiecare stat ostaticilor respectivi.

Tot așa după cum Zhong trebuise să-l trimită zălog pe fiul său preferat Anwei la curtea din Ying, capitala regatului Chu, care prin forța oamenilor săi temuți constituia amenințarea cea mai serioasă pentru Qin. Îl îndrăgea atât de mult pe acest copil dăruit de concubina sa mult iubită, Steaua Sudului, încât fusese aproape pe punctul de a-l recunoaște ca fiu legitim, spre marea mâhnire a reginei Mei. L-ar fi păstrat cu dragă inimă lângă el, la Xianyang, dar având în vedere importanța relațiilor dintre cele două state, nu putuse să să trimită pe un oarecine.

Ostatici de sex feminin se întâlneau mult mai rar.

Fără îndoială că regele Zhao avusese motivele lui bine întemeiate când o trimisese la Xianyang pe tânăra

Xia, una dintre fiicele fratelui său mai mic, de care se temea ca de ciumă. Îi plătise o avere acestuia ca să-l determine să accepte târgul, care era și o bună modalitate de a-l ține la respect. La curtea din Qin, demersul fusese primit cu surprindere, dar în uzanțele acelor vremuri, nu se puteau refuza ostaticii a căror alegere depindea numai de aprecierea statului de origine.

Ca să-i asigure cel mai bun tratament posibil tinerei fete, regele Zhong o plasase în Gineceul Central al Curții, unde se alăturase cercului de concubine al fiului său, prințul Anguo.

Așa se face că prințesa trăia în recluziune, în compania altor patru fete care intraseră în gineceu în urma unui control riguros al virginității făcut de eunucul Pădure de Pinacluri, care îndeplinea și dificila funcție de Director al acestui înalt locaș de concubinaj.

– Haideți, doamnele mele! Pregătiți-vă pentru tragerea la sorți! Strigă, bătând din palme ca un învățător cu elevii lui, personajul machiat strident precum o patroană de bordel.

Eunucul Pădure de Pinacluri era cocoțat pe niște sandale imense cu tălpile groase cât palma decorate cu phoenicși argintii pe muchiile de culoare roșu-aprins. Purta un conci strâns legat care îi întindea pielea obrazului spre în sus, în opoziție cu lobii urechilor care erau trași în jos de o pereche de inele de bronz. Rezultatul acestei extensii auriculare îi dădea aerul unui ogar la vânătoare de mistreți.

Pădure de Pinacluri folosea această modalitate o dată pe lună ca să-și adune mioarele, în vederea tragerii la sorți a fericitei alese care urma să-și petreacă noaptea cu prințul moștenitor. Tinerele fete, fapt rar întâlnit într-un gineceu, nu erau geloase una pe alta. Între ele exista o complicitate asemănătoare cu cea a copiilor crescuți

împreună, și își ocupau timpul jucându-se cu mingea sau brodând la picioarele dudului centenar din grădina gineceului. Atunci când sorții cădeau asupra uneia dintre ele pentru a suporta scurtele asalturi mecanice ale lui Anguo, celelalte nu o invidiau, dimpotrivă, o compătimeau.

Hazardul – sau norocul – voise ca această corvoadă să nu-i fie hărăzită până atunci prințesei Xia. Ținând cont de statutul și de originea sa, primise permisiunea să-și aducă cu ea însoțitoarea, Vulpe Șireată, care o slujea încă din fragedă copilărie.

Tragerea la sorți putea începe.

– Așezați-vă pe jos, în cerc, ca de obicei! ordonă Pădure de Pinacluri cu o voce atât de ascuțită încât Vulpe Șireată pufni în râs, trăgând cu ochiul către stăpâna sa.

Cele cinci concubine se executară cu docilitate. Eunucul ținea în mână un pocal de bronz ce conținea cinci dopuri de jad, de forma acelora care se utilizau la astuparea orificiilor defuncților când erau coborâți în mormânt ca să nu permită suflului intern să-i părăsească prea curând.

Se postă în centrul cercului și aruncă în sus conținutul pocalului. Dopurile căzură pe podea. Fata care se găsea la distanța cea mai mică față de oricare dintre dopuri, cu condiția ca fața să-i fie îndreptată în direcția respectivă, era cea aleasă de sorți. În asta consta metoda imparabilă pe care o folosea Directorul Înaltului Concubinaj pentru a o alege pe concubina care urma să beneficieze de privilegiul deosebit de a se lungi în noaptea aceea în regescul pat.

Pentru prima oară, norocul căzu asupra lui Xia.

La vederea rezultatului, Vulpe Șireată începu să bată din palme. Tânăra stăpână o fulgeră cu privirea.

Tare ar fi vrut să rămână rezervă în continuare... Amintirile lăsate de nopțile cu Anguo erau departe de genul celor unice și nepieritoare, iar celelalte concubine luau peste picior metodele brutale și expeditive ale acestui prinț moștenitor care, după ce se trezea a doua zi, nu mai era în stare să-și amintească nici măcar cum le cheamă.

Așadar, cu entuziasmul condamnatului la o caznă grea se întâlni cu prințul moștenitor al regatului Qin în camera de la etaj a gineceului care îi era rezervată.

Prințesa Xia nu mai cunoscuse până atunci niciun bărbat.

Se conformă supusă învățăturilor primite de la Pădure de Pinacluri și-și desfăcu picioarele, închizând în același timp ochii. Prințul Anguo intră brusc în ea. Simți ceva ca o ușoară furnicătură. El intra și ieșea cu ușurință, din ce în ce mai precipitat. Sublima sa Poartă îl lăsase firesc să o penetreze, iar pereții grotei intime, pe care o simțea din ce în ce mai umedă, o încurajau să persevereze. Deschise ochii și văzu că prințul se înroșise tot. Apoi spatele bărbatului se arcui, se redresă, și ea simți în zona cea mai profundă a pântecului o undă de căldură ce revenea în valuri succesive, până când atinse un fel de punct de non-retur.

Tot corpul, în mod inexplicabil, începu să-i vibreze și un fior de plăcere i se răspândi din gambe până în creștetul capului. Acolo, în străfundurile măruntaielor, avea impresia că Anguo atinsese o minusculă țintă.

Închise ochii din nou și se lăsă învăluită de moleșeala plăcută care punea stăpânire pe ea. Apoi adormi, pe când el deja sforăia.

În zori, lăsând-o pe jumătate adormită în culcuș, Anguo își luă rămas bun de la ea spunându-i pe nume.

– Vei fi bună în amor, prințesă Xia, zise prințul

trecându-și mâna prin părul ei înainte de a părăsi iatacul de la etaj.

Ieșite din gura acestui bărbat care nu le adresa concubinelor decât monosilabe, aceste vorbe însemnau mult mai mult decât un compliment, dar ea abia le auzi.

O lună mai târziu, după ce o examină, Pădure de Pinacluri o anunță pe prințesa Xia că prințul moștenitor Anguo o lăsase însărcinată.

În ziua aceea, Vulpe Șireată privi cu oarecare îngrijorare chipul consternat al stăpânei sale în momentul primirii veștii. Ostatică și mamă în același timp, ea risca să nu-și mai revadă țara și familia prea curând.

Vulpe Șireată nu avea însă de ce să se teamă. Dacă ar fi știut că Xia, opt luni mai târziu, va da naștere unui băiat care se va numi Yiren, de bucurie ar fi bătut din palme! Cu atât mai puțin putea să-și imagineze, din motive evidente, că venirea pe lume a acestui copil avea să încurce multe lucruri și să schimbe cursul propriei sale vieți.

6

În budoarul său din Palatul Comerțului, bătrâna mamă a lui Lubuwei, Difuzează Lumina, era sfâșiată de griji. Ca să-și omoare timpul, își făcea de lucru brodând o eșarfă pentru fiul ei, în tovărășia surorii sale gemene, Ascunde Lumina, care rămăsese fată bătrână și care locuia cu ea într-una din aripile apartamentului privat al negustorului.

– Câte zile îi trebuie ca să ajungă la piscul Huashan și să revină la Handan?

Era pentru a nu știu câta oară că îi punea aceeași întrebare obsesivă surorii sale.

– E prea devreme să-ți faci griji, ca de obicei! Au trecut numai cinci zile de când a plecat fiul tău, răspunse Ascunde Lumina, privind-o pe soră-sa chiorâș.

În afară de asemănarea lor fizică frapantă, cele două surori nu mai aveau mare lucru în comun.

Difuzează Lumina, care era văduvă, respira aerul numai prin unicul ei copil. Pătrunsă de o admirație fără margini pentru Lubuwei, îl proiecta pe acesta undeva foarte departe și foarte sus în viitor. Îl considera demn și capabil de cele mai înalte poziții publice și sociale, imaginându-și-l, de ce nu, la un moment dat, chiar într-o funcție politică de prim rang. În opinia sa, activitățile comerciale cărora li se dedica el, ce-i drept, cu un talent deosebit, aveau un orizont îngust, dar încă nu se

încumetase până atunci să-i spună verde în față că se învârtea în cerc și că era timpul să treacă la altceva, la o viață mult mai incitantă.

Ambițioasă din fire și însetată de absolut și de risc, femeia adresa zilnic rugăminți lui Xishen, zeul Bucuriei, pe care se îndoia să-l fi întâlnit vreodată, și care făcea parte, alături de zeul Fericirii, din constelația celor Trei Stele, pentru ca fiul ei care dobândise deja avere din belșug să ajungă să cunoască într-o bună zi și gloria.

Ascunde Lumina, care, înainte de a-și găsi refugiu la sora sa, dusese o viață liberă și incitantă, avea un caracter mult mai bizar. În tinerețe dăduse peste un adept practicant al religiei Marii Căi, a lui Tao, și primise prin intermediul acestuia inițierea în tainele acelor ritualuri magice pe care confucianiștii habotnici le considerau simple superstiții, bune doar să îmbrobodească spiritul populației de joasă condiție.

De aceea, spre deosebire de sora sa, ea nu fusese defel contrariată când Lubuwei le anunțase intenția sa de a pleca în căutarea unei preotese clarvăzătoare care trăia undeva într-o grotă de pe piscul Huashan, ca să-i arate discul Bi negru înstelat.

– Dar ce idee ciudată ți-a venit, fiule, zău așa! În locul tău, aș renunța la ea. Măcar ia-l cu tine pe Zhaosheng, să nu umbli de unul singur. Drumurile sunt primejdioase... sugerase Difuzează Lumina, care găsea inițiativa fiului ei total deplasată.

– Nu, o să merg singur. Nu am nevoie de Zhaosheng! îi răspunsese Lubuwei mamei sale pe un ton ferm și definitiv.

Ascunde Lumina îi luase apărarea.

– Eu îl înțeleg perfect. Prezicătorii scot la iveală întotdeauna lucruri interesante, intervenise ea, sărind astfel în ajutorul nepotului. Discul de jad poartă pe

ambele fețe urme ale Haosului primordial Hongmeng. Este chiar indicată o asemenea expertiză! mai adăugase ea, lansându-se într-o lungă digresiune cu privire la acest haos sub toate aspectele, considerat de către doctrina Marii Căi drept cauză și efect ale ordinii universale Tao.

După părerea bătrânei mătuși, Bi-ul negru înstelat ce se găsea în posesia lui Lubuwei era departe de a-și fi dezvăluit toate secretele și o examinare de această manieră, pe care el voia să o solicite de la un medium autentic, putea să se dovedească foarte benefică. Îl încurajase așadar cu tărie să-și pună în aplicare planul.

Cărturarul Ritual Imuabil, urmat de Zhaosheng, venise și el ca să încerce s-o îmbărbăteze pe mama lui Lubuwei.

– Am încredere în fiul dumneavoastră, îl consider cu totul opus a ceea ce înseamnă un descreierat! zise bătrânul maestru confucianist, folosind un limbaj direct ce nu-i stătea în caracter și care demonstra, contrar celor afirmate, o oarecare temere.

Difuzează Lumina, măcinată de griji, își frângea mâinile, în timp ce soră-sa, cu privirile aiurea, părea foarte detașată.

Pe când bătrânul maestru continua cu vorbe liniștitoare ce contrastau cu atitudinea sa nefirească, cele două surori, așezate cu fața către ușa budoarului, săriră brusc amândouă deodată în capul oaselor și scoaseră la unison un țipăt sfâșietor.

Ritual Imuabil se întoarse ca să vadă și el spectacolul ce le făcuse pe femei să încremenească de spaimă.

O namilă de om cu părul zbârlit, cu veșmintele îmbibate de noroi și de pete care păreau de sânge, ocupa practic întreg spațiul ușii. În spatele lui, portarul Palatului Comerțului, cu un aer foarte contrariat încerca

să le explice prin gesturi disperate că nu putuse să-l împiedice pe colos să pătrundă în apartamentele private.

Uriașul purta pe brațele sale o siluetă de forma unui trup de om. Difuzează Lumina scoase un al doilea țipăt și mai strident decât primul. Recunoscuse dintr-o privire trupul fiului în acele rămășițe care erau ținute în felul acela, ca o tragică ofrandă, de către omul cu talia ieșită din comun. Uriașul aducea cu acele creaturi monstruoase care bântuiau câteodată prin munți. O străbătu fulgerător gândul că acesta avea să-l devoreze, poate, chiar sub ochii ei pe băiat.

Atunci, cu energia unei tigroaice care-și apără puiul, făcu o tentativă de a se năpusti asupra celui pe care îl credea un cadavru, pentru a smulge resturile din ghearele mârșavei creaturi, dar fu oprită din elanul său de către Ritual Imuabil care, ca să o protejeze, îi bară trecerea cu toată forța greutății sale.

Bărbatul gigant așeză cu infinită grijă trupul lui Lubuwei pe o bancă. Nu mai respira nimeni în încăpere. Apoi, zâmbind timid pentru a le câștiga încrederea, le făcu semn să se apropie. După câteva clipe de ezitare, se apropiară cu pași măsurați.

Când Difuzează Lumina reuși în sfârșit să se aplece deasupra trupului fiului ei, constată cu ușurare că acesta respira.

Lubuwei nu avea nicio hibă, doar că dormea foarte adânc.

Fură chemați deîndată medicii și servitorii. În timp ce îi spălau cu delicatețe obrazul, negustorul deschise un ochi, apoi pe celălalt. Primul său gest fu acela să se asigure că tolba era la locul ei, atârnată de centură.

Numai după aceea se ridică în fund și-i zâmbi mamei sale.

– Sunt bine, doar oboseala călătoriei e de vină!

Faptul că mă aflu acum cu voi i se datorează acestui om. De-acum încolo, va face parte din familia noastră, zise el cu glasul împuținat, arătând spre uriaș. Este un războinic hun, care nu vorbește limba noastră. O să-l numim Omul fără Frică, adăugă el serios.

De uimire, amuțiseră cu toții.

– În concluzie, nu există decât oameni excepționali în neamul Xiongnu!* remarcă Ascunde Lumina ca să mai destindă puțin atmosfera redusă la tăcere.

Gluma nu-i smulse niciun zâmbet surorii sale, care pipăia înnebunită membrele fiului ei ca să se asigure că nu le lipsea nimic.

Lubuwei se ridică și ceru să i se aducă de mâncat și de băut. Împărți cu uriașul Xiongnu un pui fript la frigare și pâinișoarele umplute cu legume fierte în aburi.

Cu mintea aiurea, nu răspundea întrebărilor timide ale mamei sale, care ardea de nerăbdare să afle ce se întâmplase. Cât despre uriașul salvator, acesta nu avea ce să spună pentru că nu cunoștea o boabă din limba gazdelor sale.

După ce terminară de prânzit, Lubuwei își luă la revedere de la maică-sa și dădu dispoziție să i se pregătească o cameră confortabilă Omului fără Frică. Apoi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, îi ceru lui Zhaosheng să-l însoțească la templul strămoșilor.

Ajuns acolo, deschise cu prudență tolba pe care glodul și sângele o transformaseră într-o masă informă. Scoase din ea discul Bi negru înstelat ce rămăsese învelit în batista de mătase și îl așeză delicat la locul său din dulapul de sicomor.

– Bine am făcut că nu te-am luat cu mine, îi mărturisi negustorul secretarului său, puteam să nu ne mai întoarcem niciodată...

---

*populație asiatică din stepele caucaziene – n. tr.

Secretarul, tăcut, aştepta continuarea confesiunii.

– Dinte Usor a apărut? zise într-o doară Lubuwei, schimbând subiectul.

Zhaosheng făcu un semn din cap că nu şi constată mulţumit că lucrul acesta nu părea să-l deranjeze foarte tare pe Lubuwei.

O lungă tăcere se instală între cei doi, tulburată doar de fojgăiala păunilor în coliviile pe care servitorii le acoperiseră cu draperii.

Zhaosheng nu pricepea ce îl îndemnase pe negustor să-l cheme acolo, de vreme ce nu-i spunea nimic concret despre expediţia sa la sălaşul clarvăzătoarei.

– Am să vă dau o veste bună. Recolta de castane de apă se anunţă anul acesta de două ori mai bogată ca în anul trecut, îngăimă el timid, ca să mai înviioreze conversaţia.

O asemenea veste, se gândea el, o să-l bucure grozav pe stăpânul său.

– Dac-ai şti cât de puţin mă interesează! răspunse Lubuwei închizând uşa dulapului, nu înainte de-a mai arunca o ultimă privire spre discul negru din cauza căruia fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa.

Negustorului i se făcu somn. Se simţea complet epuizat.

Ciudat lucru, nu mai avusese nici bruma de energie să-i povestească devotatului său Zhaosheng peripeţiile prin care trecuse.

*

După cum Zhaosheng nu-l mai recunoştea pe stăpânul său, la fel simţea şi Difuzează Lumina în legătură cu fiul ei.

De când se întorsese de pe muntele Huashan, Lubuwei era cu gândurile aiurea.

Desigur, se ocupa în continuare cu aceeași măiestrie de înfloritoarea-i afacere, dar nu o mai făcea cu convingere. Se ferea să-i mărturisească mamei sale că ajunsese să-i înțeleagă cu adevărat, în prezent, visurile de glorie pe care ea le nutrea pentru el și care până atunci îi păruseră a fi niște închipuiri deșarte.

Se afla într-un stadiu critic, în care postura sa de negustor bogat nu-i mai aducea nicio satisfacție, ba chiar îl împovăra. Nu-i mai făcea plăcere să vândă și să cumpere, să negocieze la sânge prețurile. Devenea tot mai conștient că orizontul său era unul îngust și mărginit.

În vremurile acelea, până și țăranii care produceau hrana pentru populație, până și soldații se bucurau de un statut mai privilegiat în ierarhia socială decât casta comercianților. Ce să mai vorbim de militarii cu ranguri înalte, și mai ales de funcționarii publici care încarnau puterea și prestigiul Statului!

În piramida onorurilor și considerației pe care se întemeia societatea din Zhao, ca de altfel și din celelalte state rivale din jur, cum era regatul Qin, de exemplu, negustorimea se situa pe treapta cea mai de jos, în urma tuturor celorlalte categorii: cărturarii, funcționarii, militarii și judecătorii, țăranii înstăriți și țăranii nevoiași. Negustorul era omul care avea ca unică menire aceea de a asigura aprovizionarea și care se îmbogățea pe seama tuturor celorlalți, în măsura în care era acceptat de către populație. Casta negustorilor nu avea dreptul nici la onoruri nici la considerație. Condamnat să nu poată spune nimănui niciodată nu, deoarece clientul trebuia să fie mulțumit în orice împrejurare, unica satisfacție care îi rămânea era banul.

Fapt simptomatic, cu toate că prezida ghilda din Handan, Lubuwei nu fusese primit niciodată în această calitate de către suveranul regatului Zhao la Palatul Imperial din Capitală.

Cu toate că numai el singur poseda tot atâția cai cât toate oștile din ținutul Zhao la un loc, nu avusese niciodată dreptul la o audiență la acest rege care era infinit mai puțin bogat decât el și căruia nu-i văzuse fața decât de la distanță, atunci când, o dată pe an, ieșea să-și salute poporul cu o simplă înclinare a capului, de la înălțimea balconului său.

Până atunci, când mama sa, mulțumindu-se să bată monedă pe acest paradox, îi sugera să privească ceva mai departe, spre alte zări și să-și utilizeze cu folos calitățile și avuția, i-o tăia scurt și îi răspundea că ea face parte dintre aceia pe care nemulțumirea permanentă îi împiedica să fie fericiți...

În frumosul oraș Handan, marele negustor de cai era un om recunoscut și respectat. Se îngrijea să dea de pomană sărmanilor și trecea drept un om generos. Până în acel moment se mulțumise să-și sporească uriașa avere pe care o moștenise de la tatăl său, și încerca cea mai mare fericire din lume să privească galopul miilor de cai din crescătoria sa sau să calculeze împreună cu Zhaosheng beneficiile vreunei tranzacții negociate de el cu mare succes.

Dar de când discul Bi negru înstelat îi condusese pașii la proteasa de pe muntele Huashan, toate acestea îi păreau derizorii.

Crezuse, până atunci, că făcuse alegerea definitivă între bogăție și glorie. Vedea în prezent că nici vorbă de așa ceva. Poziția sa de cel mai bogat și mai priceput dintre negustori nu-i mai era suficientă.

Frustrarea pe care o simțea cum îi urcă în suflet îi producea irascibilitate. Totul, de-acum încolo, era un pretext de enervare. Activitățile sale comerciale îi lăsau un gust din ce în ce mai amar, nu mai încerca nicio plăcere să supravegheze facturile și încasările, iar la lăsarea serii, să-și numere banii intrați cu grămada.

Seară de seară, acum, spre marea decepție a lui Zhaosheng, dădea fuga la templu și se refugia în contemplarea acelui Haos originar Hongmeng căruia nu reușea încă să-i pătrundă sensul ascuns. Asta îi ocupa ore în șir, și de-acum înainte își petrecea mai mult timp decât cu orice altceva la templul strămoșilor, în tovărășia discului său cel negru pe care îl iubea din toată ființa sa și de care nu se mai sătura să-i cerceteze figurile misterioase și semnele.

Doar caii, pentru care pasiunea sa rămăsese intactă, continuau să-l intereseze.

El, care dormea înainte dus, acum nu mai avea somn. Noaptea îl urmărea amintirea acelei aventuri.

În zori, când, la capătul puterilor după o noapte albă de învârtit prin cameră, se arunca istovit pe pat, gândurile nu conteneau să-l chinuiască. Mintea sa refuza călătoria de la muntele Huashan. Retrăia în întregime acel eveniment special care îi dădea peste cap multe repere din modul său de gândire.

Când ajunsese la intrarea în grota unde locuia preoteasa, la capătul unei poteci cu pietriș acoperită de mușchi, ploua cu găleata și apa șiroia pe crupa și pe picioarele armăsarului său robust. Pe sub copaci, atât de înalți încât ascundeau cerul, nu se vedea nimic. Se orientase după vuietul cascadei, din care zărea, undeva mai jos, spuma albă a căderii ei vertiginoase din înaltul stâncilor din munte până în micul lac pe malul căruia își făcuse sălaș preoteasa. Odată cu oprirea sa în fața grotei, norii se risipiseră și razele soarelui străpungeau bolta de vegetație care îi păruse impenetrabilă cu câteva clipe mai devreme. Din pământul acoperit cu ierburi grase și cu ciuperci în diverse culori se ridicau aburi ușori, iar coloniile de melci luau cu asalt poalele

căptușite cu mușchi ale arborilor. Sub efectul razelor soarelui, cascada se tivise cu un curcubeu diafan.

La vederea lui, Lubuwei crezuse că e un semn. Gândise că un fel de spirit avea să iasă din pământ.

Clarvăzătoarea era acolo, lumina îi venea din spate iar silueta ei se detașa ca o umbră pe fundalul albului irizat al perdelei de apă. Ținea în mână cornul de bivol folosit de clarvăzători ca să cheme zeii. Părea ireală. Calul, neliniștit și tulburat și el de această apariție stranie, mișca din urechi în toate părțile.

După ce descălecase, își priponise calul de o creangă de răchită crescută în formă de furcă și se apropiase cu pași lenți de femeie.

Pe covorul de mușchi, silueta se apropia și ea să-l întâmpine.

Lubuwei fusese sigur, fără să știe exact de ce, că femeia era chiar oracolul. Fusese frapat de blândețea interioară ce emana din ochii verzi, aproape fosforescenți, ai preotesei. Părul ei lung de culoarea castanei, strălucind de la razele de soare ce reușiseră să străbată prin grosimea stratului de frunze, părea presărat cu fir de aur. Pe umărul său stătea o pasăre, un papagal verde, același verde smarald ca și ochii ei. Femeia avea un oval frumos al feței, cu pomeții ridicați și proeminenți asemeni zeițelor ale căror statui împodobesc templele.

Vorbise ea prima.

– Tu ești acela ca vine să-mi arate un disc de jad negru de o mărime puțin obișnuită. Numele meu este Vale Adâncă. Bine ai venit pe domeniul meu.

Femeia schițase un zâmbet ciudat.

– Cum de știți atâtea lucruri? bâiguise el.

– Omul care mi-a arătat discul acesta, cu câteva zile în urmă, nu putea fi proprietarul lui. Iată de ce te

așteptam. Pentru că știam că, mai devreme sau mai târziu, posesorul lui de drept va ajunge și el până la mine.

Lubuwei, uluit de vorbele femeii, nu prea mai știa ce să zică.

– Dă-mi-l, să-l văd încă o dată, îi ceru ea cu voce blândă.

Se conformase, scosese obiectul ritual din tolbă și i-l înmânase. Femeia îl luase cu amândouă mâinile și îl ridicase în direcția vârfului cascadei de unde se înălța un nor de picături fine irizate de lumina soarelui. Ținut în sensul opus celui din care venea lumina discul Bi negru înstelat semăna cu un soare negru străpuns de o lună albă.

– Acest Bi îl face nemuritor pe acela care îl posedă. Glorie și cinste fericitului proprietar care poate să contemple în fiecare zi figura indefinită a Haosului primordial Hongmeng care este embrionul unui puișor galben în centrul său, murmurase ea, suficient de tare pentru ca Lubuwei să audă perfect profeția.

Ea îi păruse negustorului posedată în întregime de spirite, de parcă vorbele pe care le rostise veneau de pe celălalt tărâm.

Lubuwei privise picioarele delicate, desculțe, ale femeii. Avusese impresia că se desprinseseră de sol și că plutea la câteva degete deasupra covorului de verdeață moale, unde melcii formaseră un cerc în jurul ei.

Se frecase la ochi de uimire. Dar nu, nu visa.

– Ce-i cu Haosul acesta originar Hongmeng? reușise el să articuleze cu greu, înghițindu-și saliva.

– O să vezi foarte bine ce înseamnă, cât de curând! Embrionul puișorului anunță venirea unui nou împărat, după chipul Împăratului Galben, cel din vremurile de altădată... răspunsese preoteasa.

Privirea sa îl fulgera literalmente pe Lubuwei, care fusese obligat, în fața unei asemenea forțe interioare de pătrundere, să-și plece ochii.

– Dar cu ce sunt eu afectat de lucrul acesta, eu, care nu sunt decât un negustor fără istorie? bălmăjise el cutremurat de prezicerile clarvăzătoarei.

– Te privește mai mult decât poți să bănuiești acum. Pentru tine, mâine, totul se va schimba. Viitorul te va surprinde..., afirmase femeia ridicând tonul.

Atunci, legănându-se de la dreapta la stânga pe umărul preotesei, ale cărei picioare se sprijineau acum complet pe covorul de mușchi moale, papagalul verde repetase ultima parte a prezicerii cu o voce ascuțită și fonfăită.

În alte împrejurări, în fața unui spectacol ca acesta, oferit de o pasăre ce repetă cuvintele spuse de stăpâna sa, pe negustor l-ar fi pufnit râsul. Dată fiind situația însă, numai de distracție nu-i ardea.

Prestația papagalului declanșase un vacarm uriaș de fâlfâituri și piuituri. Lubuwei tresărise. Întreaga păsărime ce sălășluia pe înaltele piscuri se stârnise: mărăcinari cu gâtul roșu, bufnițe, pițigoi, egrete, toate participau la acest concert care întrecea în zgomot cascada.

În sunetul vacarmului asurzitor al zburătoarelor, preoteasa se retrăsese cu pași ușori spre intrarea în grotă, umblând cu grijă să nu strivească melcii care îi deschiseseră calea. Dispăruse apoi în măruntaiele muntelui fără să mai întoarcă măcar o dată privirea către el.

Negustorul rămăsese pe loc lungă vreme, amețit și împietrit de cele auzite și văzute. De jur împrejur, natura părea că își suspendase activitatea. Aerul era nemișcat, cascada părea că încremenise într-un sloi de gheață, păsările tăcuseră brusc, trunchiurile copacilor semănau cu niște statui de forma unor coloane de templu. În acest spațiu închis unde nimic nu mai mișca, poteca moale care ducea la intrarea în grotă, unde

punctele albe ale cochiliilor de gasteropode păreau să deseneze cele opt trigrame din Cartea Transformărilor, îi amintea de felul în care își imaginau inițiații în taoism Marea Cale a lui Tao.

Lubuwei își aducea aminte vag că ieșise din acea lungă amorțeală meditativă datorită aburului cald al calului care se freca ușor de umărul său. Armăsarul, reușind să se dezlege, venise ca să-i spună în felul lui că era timpul să pornească la drum.

Bucuros de această prezență neașteptată și reconfortantă, îi mângâiase coama și pornise pe drumul de întoarcere spre Handan, profund tulburat de discursul ținut de Vale Adâncă.

Când refăcuse traseul în sens invers ca să ajungă acasă, avusese impresia că o ia pe o scară uriașă de plante și pietre care îl aducea înapoi din haosul luxuriant al cerului către lumea ordonată a oamenilor.

Frazele premonitorii rostite de femeia clarvăzătoare nu încetau să-i răsune în urechi, ca și cum papagalul verde, înfipt în prezent pe umărul său, continua să-l însoțească la coborâre.

După povârnișurile muntelui urma pădurea de lariță, deasă și întunecoasă, pe care drumul nisipos o traversa șerpuit. Noaptea începea să se lase și Lubuwei își grăbise armăsarul pentru a ajunge la timp la hanul care se găsea la două leghe distanță.

Intrase deci în acel codru adânc, fără să știe că avea să treacă printr-o încercare din cele mai dure.

Luna se ridicase deja pe cer și țipătul cucuvelelor spărgea liniștea apăsătoare care domnea în pădure. Nu observase că la capătul unui cot al drumului era pândit de după un șanț.

Surpriza îi fusese totală.

Înainte de a se dumiri, se pomenise trântit cu

brutalitate la pământ de doi indivizi în timp ce un al treilea, înarmat cu o sabie scurtă căreia lumina astrului nocturn făcea să-i lucească lama, îi prinsese calul de zăbală. Ameţit de la căzătură, Lubuwei văzuse cu groază cum omul cu sabia îi omora bidiviul tăindu-i arterele în dreptul pieptului. Sângele ţâşnise ca dintr-o fântână, şi omul, cu ochii injectaţi de excitare, îşi lipise gura de una din răni şi sorbea lacom, din toate puterile. Omul-vampir, după ce se săturase cu sângele cald al animalului, luase o cupă şi o puse pe pieptul bietului animal ale cărui picioare erau scuturate de convulsii sacadate, înainte ca leşul să se rostogolească greu pe pământ. Individul întinsese cupa celor doi camarazi care, rând pe rând, lipăiseră sângele strâns.

– Cel puţin, ne-am refăcut forţele! trâmbiţase tâlharul cu sabie, care trebuie să fi fost şeful, în timp ce altul care îl imobilizase pe negustor pe spate, îl forţa să bea din acea băutură dezgustătoare.

Lubuwei se zbătuse din toate puterile, refuzând să bea sângele propriului său animal. Însă bărbatul care îl bloca îi împrăştiase restul de sânge pe obraz, râzând grosolan. Orbit de lichidul ce i se scurgea pe faţă, negustorul, care nu mai vedea nimic, începuse să urle după ajutor, sperând să-l audă vreun călător şi să-l scape din ambuscadă.

– Ia zi-mi unde ţi-s banii! grohăi tâlharul pe un ton fioros, strângându-l mai tare de gât.

– Nu am decât hainele de pe mine! urlase negustorul care nu voia pentru nimic în lume să recunoască că avea treizeci de tael de aur în tolbă, de teamă ca bandiţii să nu dea peste nepreţuitul disc de jad.

– Minţi! Când ai un cal de o aşa valoare, nu pleci la drum fără bani! se răstise banditul, cu degetele învineţite de tare ce-l strângea de gât pe Lubuwei.

Acesta simțea că îl lasă puterile și că se sufocă. Pe când vălul negru al asfixiei începea să-i urce în priviri, își spunea că prezicerea oracolului risca să sfârșească scurt, numai dacă nu cumva gloria îl aștepta după ce avea să traverseze de partea cealaltă a munților Nemuririi!

Se liniștise și se resemnase. Ultima imagine care-i stăruia în ochi era discul de jad care se detașa înaintea apelor irizate ale perdelei de apă a cascadei, atunci când preoteasa îl ridicase deasupra capului.

Vălul negru îl învăluise apoi scufundându-i spiritul în întuneric. Își pierduse cunoștința.

Dar ceea ce nu știa era că sincopa datorată sufocării pe care i-o provocase banditul nu dura mult timp.

Deschisese un ochi, simțind că cineva îi șterge obrazul. Nu-și mai amintea mare lucru. Deschisese și celălalt ochi și-și pipăise gâtul tumefiat. Deci se afla, totuși, de partea asta a muntelui.

Amețit încă, se ridicase cu greutate și se așezase în fund.

Un tip uriaș îl privea cu blândețe. După tenul arămiu și după conciul în care era prinsă podoaba capilară, ghicise că era un hun. Uriașul îi adresa un zâmbet timid și părea că vrea să-l înveselească.

Puțin câte puțin, Lubuwei își revenise în fire.

Palmele și brațele uriașului erau acoperite de sânge. Negustorul pricepuse că era de la cei trei tâlhari care îi întinseseră o cursă. Membrele lor ciopârțite zăceau alandala pe jos, alături de rămășițele calului. Ceva mai la distanță, în șanț, vedea oribilul trofeu al căpățânii șefului bandei care îl privea cu un zâmbet încremenit. Pesemne că uriașul îi dovedise și le făcuse felul cu mâinile goale, care erau enorme, deoarece nu se vedea să poarte vreo armă la el.

Lubuwei își mai amintea că se apropiase și scotocise

pe sub carcasa animalului al cărui abdomen începuse să se umfle. Fusese nevoit să vâneze un roi compact de muște verzi care chefuiau pe grămada de sânge închegat ce atârna de șa: era tolba sa, acoperită ca de un înveliș de o crustă negricioasă și vâscoasă ce rezista apăsării celor două degete ale sale. O apucase, o aruncase pe jos și râșcâise până când crusta se desprinsese. Deschisese cu febrilitate geanta. Un alt văl negru începea să-i întunece ochii, era teama că nu-l va mai găsi... O panică greu de suportat.

Avea din nou în față imaginea discului din fața cascadei, ținut în sus de clarvăzătoare. În același timp, degetele sale se plimbau pe discul ritual!

Constatând că Bi-ul negru înstelat nu era decât o imagine dar că în același timp îl ținea în mână, după ce-l dusese încă o dată în dreptul inimii, se cufundase, eliberat, în inconștiență.

Astea erau amintirile pe care le păstra neștirbite în memorie despre acea expediție care ar fi putut să se termine atât de dezastruos pentru el.

Și numai după retrăi toată aventura în patul din camera sa luminată de primele licăriri ale zorilor, Lubuwei, convins că discul Bi se află la adăpost, reuși în sfârșit să adoarmă, cugetând la vorbele memorabile pe care le rostise Vale Adâncă.

*

Chiar dacă amintirea călătoriei sale la piscul Huashan îl chinuia noptile, pasiunea lui Lubuwei pentru caii săi, în schimb, rămăsese neștirbită.

Microbul data din copilărie. Tatăl său era un călăreț desăvârșit și îi îndrumase primii pași în echitație. Adolescent fiind, Lubuwei galopa ore în șir, epuizându-i

pe cei mai puternici cai. Le ghicea imediat caracterul. Era capabil ca dintr-o singură privire să le evalueze viitoarele performanțe la curse sau la concursurile de prezentare și considera un păcat faptul că cea mai nobilă cucerire a omului era folosită de către acesta pentru a ucide și a purta războaie. Sute de cai mureau în focul luptelor, cu burțile străpunse de săgeți sau cu tendoanele secerate de tăișul săbiilor. Pentru el ca negustor, asemenea cazną făcea dovada unei mari dezordini. Dar un comerciant nu trebuia să țină cont de calitatea clientului, atâta vreme cât acesta plătea cu bani peșin la prețul cerut. De aceea, își făcuse, deși cu oarecare reținere, o motivație: nu-și interzicea să-și vândă animalele forțelor armate ale țării sale. Cu toate acestea, pentru nimic în lume, Lubuwei n-ar fi acceptat ca armăsarul Erete Purpuriu, la care venise în ziua aceea să asiste la dresaj, să sfârșească în acest mod sângeros, masacrat de barbari pe un câmp de bătălie, fie și cu prețul unei mari victorii.

– Deja acceptă să i se pună o pătură pe spate. Progresează, e bine, constată cu plăcere negustorul, observându-l pe Erete Purpuriu rotindu-se în jurul lui Mafu, noul său angajat în postul de maestru de echitație, care îl ținea de căpăstru.

– În câțiva ani, puteți să-l vindeți pe aur, îi zise, cu un aer mulțumit, dresorul.

– A, nu, cu el e altceva. Calul acesta nu e de vânzare și nu va fi niciodată!

Erete Purpuriu era fără îndoială cel mai frumos cal al lui Lubuwei dar și cel care îl costase cel mai mult. Era un „cal ceresc".

Animalul nu avea talia uriașă a cailor de povară, a căror robustețe le întrecea adesea eleganța. Alura sa era, dimpotrivă, de o finețe extremă, iar picioarele nervoase

părea că nu aşteaptă decât galopul şi săriturile. Când dresorul Mafu îl scotea din boxa particulară pe care Lubuwei i-o instalase special, ţâşnea ca fulgerul de îndată ce vedea câmpul liber şi o distanţă de parcurs. Acest cal de luptă avea caracterul unei vulpi. Ceea ce îl deosebea dintre mii de alţi cai era culoarea părului său brun roşiatic şi coama aproape albă, bătând spre galben de pui în anumite ore ale zilei. Făcea parte din rasa Akkal, a „cailor cereşti ".

Lubuwei îl achiziţionase în urmă cu câteva luni de la un crescător Xiongnu care precis îl capturase în stare de sălbăticie de prin acele stepe aride, unde hrana şi apa sunt distribuite cu atâta zgârcenie de natură încât se dezvoltă şi rezistă numai caii din această rasă, de o rezistenţă şi de o capacitate de a îndura extraordinare. Aceşti căluţi de stepă erau capabili, datorită mobilităţii lor extreme, să scape de redutabilul tigru alb, şi să parcurgă, graţie excepţionalei lor rezistenţe, uriaşele distanţe care separau ochiurile de apă în jurul cărora creştea iarba rară şi ţepoasă cu care se hrăneau.

Crescătorul voia să schimbe calul Akkal pentru trei cai de povară şi două iepe de prăsilă. Lubuwei încheiase târgul oferindu-i doi cai de povară şi o iapă gestantă.

– Ar trebui să-i găsim o pereche, calul acesta merită să aibă urmaşi din rasa lui. Tu, care eşti priceput în meserie şi cunoşti atât de bine caii aceştia mici de stepă, ai putea să-mi spui de unde am putea să cumpărăm o femelă? îl întrebă negustorul pe specialistul în echitaţie care urmărea ritmul trapului calului brun roşcat.

– Specimenul acesta este extrem de rar, mai ales prin culoarea sa. Nu ştiu decât un loc, dar..., răspunse Mafu.

– Şi unde ar fi locul ăsta, după părerea ta?

– La Xianyang, de Sărbătoarea Calului. Va avea loc în curând, în ziua de Qingming. În fiecare an, se găsesc acolo mii de cabaline de toate rasele şi la toate preţurile.

Lubuwei cugetă. Știa despre el din auzite, dar nu participase niciodată la acest târg care se desfășura în ținutul Qin, o dată pe an, la Sărbătoarea Primăverii. De altfel nu vizitase niciodată acest regat semeț învecinat cu Zhao.

– Cunoști bine manifestarea aceasta? îl întrebă el pe dresor.

– O, da! În vremea când mă ocupam de grajdurile regale Yan, de acolo ne aprovizionam cu armăsari când aveam nevoie.

Înainte de a intra în slujba lui Lubuwei, Mafu scăpase de judecată în urma unui proces public murdar, unde ar fi sfârșit cu siguranță decapitat dacă nu ar fi avut prezența de spirit să aleagă calea exilului.

Absolut pe nedrept, prim-ministrul regatului Yan îl făcuse răspunzător de penuria de cai care slăbea forța armatelor acestei țărișoare din extremitatea nordică, înghesuită între mare și stepele pustii, unde condițiile de viață erau extrem de dure. Or nici nu putea fi vorba de așa ceva. Sarcinile sale erau precizate strict și nu prevedeau nici aprovizionarea cu cai nici ameliorarea rasei; el nu era decât intendentul grajdurilor regale. Dar administrația avea nevoie de un țap ispășitor iar suveranul, despre care unii nu pregetau, pe bună dreptate, să-l considere responsabil de această situație, îi pasase ca un laș toată vina. Urma să se deschidă un proces, în care învinuitul era Mafu, pe care regele îl vorbea de rău pe unde apuca.

Ca să scape de o soartă crudă, Mafu nu avusese de ales și fugise. Își părăsise țara natală plecând pe jos și fără un ban în buzunar. După luni de zile de cutreierat, ajunsese la Handan, unde bătuse la ușa marelui negustor pentru a-i propune serviciile sale, ceea ce acesta acceptase imediat, având în vedere performanțele sale profesionale, după ce acesta îi povestise trista sa tărășenie.

– Este aşadar o mare sărbătoare pentru cai! exclamă Lubuwei zâmbind.

– Cu atât mai preţioasă cu cât Qin-ul, nu se poate să nu ştiţi, trece printr-o criză de cai şi mai acută decât aceea din Yan. Dacă va ţine tot aşa, în curând acest regat nu va mai avea niciun cal de prăsilă viguros la dispoziţia sa, adăugă dresorul care mângâia, drept recompensă, grumazul lui Erete Purpuriu.

– Am auzit vag despre asta, dar nu m-am gândit că situaţia este atât de gravă precum spui...

În realitate, Lubuwei realiza abia cum, datorită informaţiilor lui Mafu, amploarea acestei penurii pe care n-ar fi bănuit-o.

– Ei bine, vom merge la Xianyang! concluzionă el, afişând un zâmbet larg adresându-se lui Erete Purpuriu, care trebuie să fi înţeles vorbele negustorului din moment ce păru să-i răspundă „da" mişcându-şi capul de sus în jos.

Negustorul se întoarse apoi în mare grabă acasă căci, în acea seară, dornic să-şi schimbe ideile şi să-şi deschidă spiritul, îşi programase o întâlnire galantă.

*

Cartierul Florilor şi Sălciilor din Handan nu cuprindea mai mult de un pâlc de case.

Se întunecase bine şi Lubuwei mergea cu paşi grăbiţi. Cum făcea de obicei când mergea la un cuibuşor de plăceri, încerca să se strecoare incognito şi îşi pusese un turban bleumarin care îi acoperea capul până deasupra ochilor. Nimeni din Handan nu l-ar fi putut recunoaşte.

Lubuwei era atât de chipeş şi de curtenitor încât nu trecea niciodată neobservat. Trăsăturile îi erau de o mare

finețe iar trupul său, chiar dacă de talie mijlocie, era perfect proporționat și mușchiulos grație practicării intensive a echitației. O chelie precoce îl făcea mai tânăr decât era și îi accentua finețea nasului, care conferea un echilibru subtilului contur al ochilor săi de culoarea alunei. Luase hotărârea, pentru a evita să-și mai coafeze smocurile de păr subțire și răzleț, de a se rade complet pe cap. Buzele sale roșii, perfect desenate, îi scoteau în evidență pielea deschisă la culoare a obrazului.

Negustorul, care obișnuia să se îmbrace elegant și îngrijit, plăcea femeilor, din partea cărora își atrăgea numaidecât favoruri, atât datorită fizicului său de prinț încântător cat și prin manierele sale, întotdeauna din cele mai curtenitoare.

Așa cum le primea și acum, de altfel, de la curtezana pe care o onora în acea noapte, mângâindu-i fin sexul ușor întredeschis, de pe marginea căruia dulcea licoare a frumoasei, care se îmbujorase de plăcere, nu va întârzia să picure.

– Ce bine e! Cât de fine sunt degetele tale! gemea femeia al cărei pântec tresălta asemeni unui zmeu de mătase la adierea zefirului.

Negustorul, care nu-și păstrase decât turbanul, o făcea să sufere mii de pedepse delicioase. Curtezana, din ce în ce mai poftcioasă, mai dorea, încă și încă. El îi oferi tot ceea ce-i cerea. Ea îi dărui în schimb însutit, deschizându-și porțile vrăjite, cea din față și cea din dos, acoperindu-l cu sărutări din cele mai tandre, sfârșind prin a-l înlănțui cu brațele și picioarele sale, precum o pasăre în colivia plăcerii.

– Poți să-mi spui numele tău, strălucite domn? Ești primul client care oferă atât de mult! întrebă printre gemete curtezana.

Se legase cu un șal de mătase de jur împrejurul

mijlocului, imprimându-i o mișcare de du-te-vino, ca și cum ar fi vrut să-și lustruiască pântecul.

Negustorul se mărgini să-i strecoare un bănuț de argint în cingătoarea ad-hoc în nuanțe lucioase și, după ce se îmbrăcă la loc, se furișă precum venise.

– N-am mai avut de-a face cu clienți atât de dotați... Treci măcar, cât mai curând, pe-aici, să mă vezi, dulce necunoscut! îl imploră sclava în momentul când Lubuwei închise ușa alcovului.

Pe stradă, rarii trecători grăbeau pasul ca să ajungă cât mai repede la adăpost, de frica vagabonzilor. Negustorul își potolise aleanul cu dezmierdările experte ale curtezanei. Mergea liniștit, lăsându-se purtat de gânduri.

Noaptea se anunța, de astă dată, mult mai bună. Simțea că somnul îl va cuprinde mai ușor.

Sunetul înăbușit al unei voci feminine care cânta îl făcu să se oprească brusc. Muzica venea de undeva de la capătul străzii perpendiculare pe direcția sa. Ciulind urechile, putea distinge și acordurile fine ale unei lăute care acompania vocea. O melodie atât de armonioasă și o voce atât de cristalină îi trezi dorința de a se apropia să vadă. Făcu la dreapta și își continuă drumul. Cu cât se apropia de acea voce îngerească, cu atât se simțea mai atras. Grăbi pasul. Ardea de nerăbdare să vadă ce ființă se ascundea în spatele acelei voci.

La capătul străzii, într-o piațetă, își ridicase cortul un circ ambulant. În fața lui, cocoțat pe un taburet, un bărbat făcea reclamă numerelor din spectacolul ce urma aibă loc. Vocea feminină venea din interiorul circului. Negustorul trecu pe lângă șirul de spectatori care începeau să intre în cort, se postă în fața directorului circului și îl întrebă direct:

– Unde pot să o văd pe posesoarea acestei minunate voci?

– E suficient să luați un bilet și să asistați la spectacol. Vedeta este sublima Zhaoji. Cântă din gură, dansează, și cântă din lăută! răspunse omul cu acel zâmbet afectat al vânzătorilor care își laudă marfa.

Cel puțin aflase deja numele de scenă al necunoscutei: Zhaoji.

Se instală în primul rând din public, chiar lângă scena acoperită cu o cortină din cânepă.

După inerentele giumbușlucuri executate de un urs dresat și după jongleriile aproximative cu mingile ale directorului care ținea de nevoie locul jonglerului, Zhaoji își făcu în sfârșit apariția pe scenă. O liniște deplină puse dintr-o dată stăpânire pe spectatori.

Lui Lubuwei i se tăie suflarea la vederea unei asemenea îngemănări de grație și frumusețe.

Fata era foarte tânără, aproape puberă. Chipul său încântător și copilăresc, luminat de ochii căprui cu irizații gălbui, se întregea cu un trup deja perfect împlinit. Subjugat, negustorul nu avea ochi decât pentru această apariție care îl cufunda într-o dulce desfătare. Uitase deja gura și degetele experte ale curtezanei căreia îi adusese omagii cu doar puțin timp în urmă.

Corpul lui Zhaoji era făcut parcă pentru dans. O rochie de culoare roz, din mătase cu pliseuri, strânsă pe corp, scotea în relief doi sâni rotunzi asemeni unor piersici poleite cu aur. În mijlocul abdomenului plat și ferm datorită exercițiului, buricul mic și delicat era împodobit cu o perlă fină. Gambele zvelte și armonios conturate se întrezăreau prin tulul transparent care le învelea. Se deplasa ușor, pe vârfuri, în pas meșteșugit de dansatoare. Se așeză apoi pe un taburet și începu să cânte acompaniindu-se la lăută. Glasul ei nepământean se înălța sub pânza cortului asemeni unei invocații către perechea de stele despărțite, Văcarul și Țesătoarea, înainte de a se reuni pe podul ce traversează Calea Lactee.

După ce termină de cântat, luă în mână niște castaniete și începu să danseze. Un spectacol de neuitat! Brațele sale desenau volute iar picioarele arabescuri complicate. Lubuwei savura cu nesaț mișcarea celor două sfârcuri ale sânilor și rotirea în cercuri perfecte a perlei de la buric. Zhaoji, cu piciorul drept, lovea pământul puternic și repetat pentru a urma ritmul din ce în ce mai accelerat al muzicii. Directorul circului bătea într-o tobă. Flăcările tremurătoare ale torțelor luminau mișcările trupului mlădios al dansatoarei.

La sfârșitul spectacolului, când Zhaoji, epuizată de efort, îngenunche pe scenă și își deschise larg brațele pentru a primi aplauzele frenetice ale publicului, negustorul năpădit de dorință și de recunoștință îi aruncă batista sa de mătase în care învelise o jumătate de tael de argint.

Tânăra deznodă batista, apoi, uitându-se spre negustor cu un aer indiferent, îi înmână moneda directorului înainte de a ieși din cort prin culise, lăsând micul pătrat de mătase să cadă pe podeaua scenei. Primise o plată ce echivala cu încasările pentru zece spectacole! La un asemenea chilipir, omul făcu o plecăciune ceremonioasă în fața negustorului, cu același zâmbet fals pe față.

Lubuwei se duse să-și recupereze batista pe care o puse înapoi în buzunar, nu înainte de a o duce la nas. Apoi, cu un aer stânjenit, se apropie de director. De obicei era dezinvolt și sigur pe el. Dar viziunea acestei tinere dansatoare îl făcuse să-și piardă, în seara aceea, toată siguranța de sine.

– Pot să o salut pe tânăra fată? îl întrebă el timid pe director.

Răspunsul veni sec. Zâmbetul comercial dispăru din ochii mici de dihor ai directorului.

– Reveniți mâine. Acum e cam târziu, și trebuie să

mă ajute să strâng cortul!

Negustorul nu știu ce să mai zică și își promise să vină înapoi a doua zi dis de dimineață.

Se întoarse cu pași rari la Palatul Comerțului, unde, chinuit de data aceasta de de imaginea divinei Zhaoji, nu putu să închidă un ochi toată noaptea.

Când se crăpă de ziuă, sări din pat și se strecură fără zgomot din frumoasa sa locuință. Străbătu alergând drumul care îl despărțea de piațetă și de cortul circului. Dar când ajunse acolo, cu sufletul la gură, avu un șoc puternic. Locul era pustiu. Cortul fusese demontat și circul dispăruse.

Slabă consolare, îi rămânea doar amintirea acelei voci cristaline și chipul de copil alături de un trup perfect și suplu de adolescentă.

Se întoarse acasă, copleșit și întristat, reproșându-și lipsa de insistență și blestemându-l pe director care, profitând de suma pe care i-o dăduse fetei, se grăbise să plece cât mai repede din Handan.

Se duse atunci la templul strămoșilor săi, unde nu-i mai rămânea decât să se cufunde în contemplarea discului său de jad.

În fața Bi-ului negru înstelat își mai reveni oarecum. Nu era decât o intuiție, suficient de puternică însă pentru a-i liniști inima: Lubuwei avea convingerea intimă și de nezdruncinat că exista o legătură, desigur obscură încă și indefinită, între viziunea Haosului originar Hongmeng și vocea cristalină a acestei femei-copil căreia, spre marea sa dezamăgire, tocmai îi pierduse urma.

Poate că nu era totul pierdut.

În noaptea aceea, visă că avea să o regăsească pe fată.

7

Uriașul hun, ce părea în prezent și mai uriaș, surâdea uitându-se la trapul superbului armăsar Akkal.

– Ritual Imuabil este un profesor excelent, Omul fără Frică începe să vorbească în graiul nostru! Lucrăm foarte bine amândoi, unul cu altul. Și nu e câtuși de puțin de prisos aici, mă ajută să îmblânzesc animalul, zise zâmbind dresorul Mafu.

Îl strunea pe Erete Purpuriu, care se învârtea în cerc în jurul căpăstrului, ca și cum ar fi manevrat un zmeu de jucărie.

– În privința asta știu și eu câte ceva, pe mine m-a făcut de am învățat pe dinafară în doar câteva săptămâni toate strofele din *Analectele* lui Confucius, răspunse vesel Lubuwei, bătându-l cu blândețe pe umăr pe bătrânul maestru, pe care îl convinsese să asiste la dresajul calului – vedetă al său.

– Ai dat dovadă, cu toată vârsta fragedă, de o mare inteligență și de o memorie excelentă, replică bătrânul maestru, flatat de compliment.

– Cal puternic! Cal foarte dur, dar foarte nobil! articulă hunul uriaș.

– El e singurul care reușește să se țină în șa pe Erete Purpuriu, adăugă Mafu, special pentru Lubuwei.

– Arată-ne, îi ceru negustorul uriașului.

Omul fără Frică luă căpăstrul și îl răsuci în jurul

brațului, apoi, îngenunchindu-l aproape, se sui călare pe nărăvașul căluț murg roșcat, care începu să fornăie și să dea din copite înainte de a țâșni în galop, ca o săgeată, până în fundul țarcului. Hunul îl obligă apoi pe animal, numai din jocul gambelor, să execute figuri din ce în ce mai complexe, realizate cu precizia unui astrolog ce desenează harta cerului.

Acest echipaj inedit, în ciuda dezechilibrului de proporții, avansa și făcea manevre pe pajiște de parcă omul și animalul alcătuiau un tot dintotdeauna. Călărețul desăvârșit care era Lubuwei privea cu încântare spectacolul uniunii dintre cele două forțe și instincte.

Decizia lui era luată. Vor merge să participe la concurs.

– Calul acesta are calități de excepție. O să-l înscriu în cursa de la Sărbătoarea Calului de la Xianyang, anunță el adresându-se micii asistențe care se grăbi să încuviințeze zgomotos.

Mafu bătu din palme de bucurie. Dresorul cunoștea bine concursul final de la Sărbătoarea Calului deoarece participase în mai multe rânduri pe vremea când ocupase precedentele funcții. Caii de la curtea Yan nu obținuseră niciodată premiul cel mare. La urma urmelor, niciunul dintre ei n-ar fi putut să-l egaleze pe Erete Purpuriu, nici la viteză și cu atât mai puțin la rezistență. Pentru el nu existau dubii că micuțul Akkal avea să-și adjudece victoria. Date fiind calitățile fără egal ale armăsarului, marele premiu era ca și câștigat! Venise momentul să-și ia revanșa pentru toate încercările nereușite la care participase în trecut.

– Vom profita de această ocazie ca să-ți găsim o soață pe cinste! O meriți din plin, concluzionă Lubuwei mângâind grumazul asudat al armăsarului care continua să tropăie cu picioarele din față.

– Aduceți „caii cu nori"! ordonă Mafu oamenilor săi.

Grăjdarii deschiseră barierele și douăzeci de cai albi bălțați cu ștrasuri negre și cenușii năvăliră pe pajiște într-un concert de nechezături.

– De ce le spui „cai cu nori"? întrebă negustorul adresându-se dresorului șef.

– Așa li se zicea în ținutul Yan, răspunse acesta, pentru că petele negre de pe părul lor seamănă cu norii de pe cer.

– Confucius spunea că frumusețea feminină este ca un nor: schimbătoare și impalpabilă! pronunță sentențios Ritual Imuabil, care nu scosese nicio vorbă până atunci.

Lubuwei zâmbi. El era omul cel mai avizat să aprecieze metaforele poetice, în special când i se adresau ca apropo.

Își admira caii zglobii zicându-și că, într-un cuvânt, cu toții se vor distinge la Sărbătoarea Calului din orgoliosul regat Qin.

Pe pajiște caii albi, bălțați și negri făcuseră roată în jurul armăsarului roșcat, sărbătorindu-l deja, prin salturi puternice, sărituri pe picioarele din față și cabrări.

– Ce poate fi mai frumos decât un cal ceresc înconjurat de cai cu nori..., zise gânditor Lubuwei.

*

Optzeci și patru de copite tropăiau în pas cadențat pe drumul pavat cu piatră ce unea cele două capitale. Era un alai zgomotos. Care nu trecea neobservat. Convoiul condus de Lubuwei atrăgea o mulțime de vagabonzi la trecerea lui, pe la porțile hanurilor și pe taluzurile ce mărgineau această largă arteră care făcea legătura între regatele Zhao și Qin.

Spectacolul permanent al șuvoiului continuu de

oameni și convoaie care se revărsa pe drum în ambele sensuri captiva privirile multor gură-cască. Printre ei se găseau și trântori sadea, care toată ziua nu făceau altceva decât să se uite la călători, până la tâlhari și mici găinari de tot soiul, care îi iscodeau pe drumeții aflați în trecere în depistarea unei eventuale prăzi, pe care s-o jefuiască mai încolo, după căderea nopții. Aceștia, când îl vedeau pe uriașul hun ce călărea în fruntea plutonului, cu ținuta lui falnică pe armăsarul său, abandonau din start orice plan necurat, care s-ar fi dovedit păgubos pentru ei la întâlnirea cu această escortă impresionantă care îl însoțea pe negustorul de cai.

Așa stând lucrurile, Lubuwei, secretarul său, dresorul șef și Omul fără Frică, împreună cu cei douăzeci de cai cu nori și cu Erete Purpuriu, ajunseră fără impedimente la postul de frontieră al regatului Qin.

Datorită faptului că echipajul lui Lubuwei nu cuprindea care sau trăsuri, formalitățile se scurtau considerabil, pentru că nu mai era necesar să procedeze la schimbatul osiilor – fiecare stat, pentru a se proteja mai bine și a controla plata taxelor, își stabilise ecartamente proprii. Și cum roțile carelor trasau, prin frecarea cadrului lor de bronz, veritabile rigole în pavimentul drumurilor de acces, aceste bare antice nu aveau aceeași lungime în Zhao și în Qin. Schimbarea osiilor și carelor se efectua, contra unei taxe speciale, la postul de control al frontierei. Aceasta le permitea vameșilor să controleze de-a fir a păr toate căruțele care tranzitau pe această cale, dintr-un stat în altul, burdușite de marfă și persoane.

Un vameș slinos tocmai ieșise din ghereta sa și se holba mirat la caii cu nori care înconjurau calul de foc. Scoase un șuierat de admirație și îi făcu semn șefului său să vină și el să vadă.

– Prezentați-mi actele care atestă proprietatea asupra cailor, ceru acesta din urmă cu un ton mecanic și rău prevestitor totodată.

Individul cerceta pe îndelete caii din convoi, unul câte unul, ca și cum i-ar fi numărat ca să le aprecieze mai bine valoarea sau recompensa.

Lubuwei se întrebă dacă nu cumva acesta era preludiul unei extorcări, cu care vameșii din Zhao erau obișnuiți. Îi făcu semn lui Zhaosheng să le arate actul de proprietate al crescătoriei de cai care făcea dovada că el era fericitul proprietar al acestui șeptel. Secretarul îi întinse omului două foițe de bambus pe care le scosese din geantă, în care figurau numele cailor, data lor de naștere și sigiliul întreprinderii comerciale a lui Lubuwei.

Cei doi vameși luară cu ei documentul și intrară în gheretă; prin ușa întredeschisă răzbătea o duhoare de jeg și de alcool de orez.

Negustorul nu avea cum să vadă că în interiorul gheretei, șeful vameșilor arăta ștampila lui Lubuwei unui soldat care purta insigna în formă de cal înaripat a ștafetelor regale din ținutul Qin. După ce examină atent sigiliul, soldatul părăsi în grabă postul de frontieră, încălecă pe cal și o luă la goană în galop turbat.

Vameșul ieși din nou, cu documentul în mână. Atitudinea sa era cu totul alta. Îi înmână lui Lubuwei o plachetă de bronz cu o gaură în centru.

– Iată permisul dumneavoastră de liberă trecere, domnule Lubuwei. Bine ați venit în regatul Qin, unde sunteți așteptat! La întoarcere, nu trebuie decât să aveți grijă să ne dați înapoi acest document oficial.

Tonul profesional, fără urmă de slugărnicie, aparținea unui funcționar zelos și integru, iar vameșul numai așa ceva nu era.

– Uite unul care pare foarte grăbit! îi zise Zhaosheng

vameșului, arătând în direcția ștafetei care nu mai era decât o minusculă siluetă în zare.

– Are de transmis o veste îmbucurătoare celor în drept. În cazul acesta, e mai bine să se grăbească, răspunse vameșul, cu o privire semnificativă, voind să lase impresia că știe mai mult.

Umilul funcționar regreta atenția la cel mai înalt nivel care părea că i se acordă acestui bogat negustor. Interes fără de care și-ar fi rotunjit cu siguranță în mod confortabil modesta lui soldă lunară, taxându-i pe acești călăreți al căror stăpân, judecând după amploarea convoiului său și după eleganța veșmintelor sale, părea a fi putred de bogat.

Și când văzu mica unitate de cavalerie a lui Lubuwei cum se urnește spre Xianyang, începu să înjure în sinea sa ca un birjar și să blesteme cu nemiluita această putere centrală incapabilă să-i lase să lucreze în pace pe micii funcționari de soiul lui.

*

Generalul Pace a Armelor se trezi în acea dimineață, în sfârșit, bine dispus. Dormise bine.

În seara din ajun, Drept Înainte îi anunțase sosirea iminentă la Xianyang a negustorului de cai de la Handan. Această veste grozavă îl umpluse de bucurie. Vameșii de la punctul de frontieră îi trimiseseră un raport amănunțit: Lubuwei venea aducând cu el douăzeci și unu de cai din ținutul Qin, printre care și un armăsar roșu de stepă, din rasa cailor Akkal, o varietate extrem de rară din care nu mai exista niciun exemplar în hergheliile din regatul Qin.

Decis să-și atragă toate avantajele asupra sa, Intendentul General al Marilor Grajduri ale regatului

Qin își pregătise uniforma de paradă pentru a-l întâmpina pe Lubuwei pe câmpul unde se ținea iarmarocul. Socotea că-i va face o bună impresie negustorului din Handan.

Își însăilă mândru „bereta care despică norii".

Această pălărie, a cărei cusătură de pe mijloc aplatiza partea centrală a bonetei și îi înălța extremitățile sub forma a două rânduri de conuri și spirale, era rezervată generalilor de gradul al treilea, cel mai înalt grad în ierarhia militară după însuși ministrul Războiului. Își încheie apoi cu grijă tunica purpurie și îi ajustă cutele după ce se încinsese cu centironul, a cărui cataramă de jad reprezenta o mască Taotie. Își atârnă epoleții din labe de tigru alb de stepă. Nu mai rămânea decât să-și strângă moletierele în curelele încrucișate din piele de bivol.

Era mulțumit de imaginea sa. În pragul casei, un servitor îi întinse sabia și scutul din piele de rinocer care rezona mai puternic decât o tobă. Fiind gata în sfârșit, ieși sub privirile admirative ale trecătorilor.

Pe străzile din Xianyang vedeai figuri de cai la fiecare pas.

Se întâlneau sub formă de statui din lemn sculptat, cu capetele aninate de ușile caselor. Alții se puteau vedea pe măștile suspendate de ziduri, în cinstea zeului Mafu căruia îi împrumutau înfățișarea. Mafu era protectorul speciei cabaline, având un obraz roșu dotat cu un al treilea ochi pe care îl luase de la Luban, strămoșul tâmplarilor. Mai puteau fi admirați și în realitate, imenși, plini de viață și grași, priponiți de stâlpii impozanți ai templelor, destinați sacrificiilor rituale care aveau să se petreacă în aceeași seară. Se mai puteau observa, în miniatură, în vârful bețelor de bambus cu care plozii se distrau agitându-le.

Străzile din Xianyang erau însă mai ales pline de cai de toate mărimile și rasele, care se îndreptau la pas sau la trap către câmpul de iarmaroc în vacarmul asurzitor al copitelor ce izbeau pietrișul de pe străzi și în mirosul persistent dc băligar și urină pe care le lăsau animalele în urma lor.

Oameni și cai, cu miile, avansau în aceeași direcție din toate cartierele din Xianyang, spre terenul de pe malul râului Wei unde se desfășura târgul pe care Pace a Armelor îl zărea acum de departe, în pudra de soare, ca un dreptunghi sclipind de la nisip și praf.

Acolo, în rotunjimea unei meandre a râului Wei, acest râu liniștit dar înșelător, deoarece furtuna îl transforma în torent năvalnic, pe o întinsă suprafață de teren nisipoasă, unde miile de copite șterseseră urma celui mai mic smoc de iarbă, mișuna mulțimea de zile mari venită să admire cea mai nobilă cucerire a sa.

Uniforma lui Pace a Armelor făcea deliciul puștanilor.

Adevărul e că nici nu putea trece neobservat! O droaie de prichindei își trăgeau părinții cât mai aproape de această siluetă impunătoare, acoperită pe cap cu coiful de general și dotată cu un scut uriaș din piele de rinocer.

– Uite, omul-tigru! Mi-e frică! strigară la tatăl lor doi plozi care arătau temători spre cele două labe mari cu gheare de felină pe care generalul le purta în loc de epoleți.

– Cel pe care îl numiți „omul-tigru" este un general vestit, răspunse părintele băieților săi care se grăbiră să-l tragă după ei, printre urlete, spre iarmaroc.

De pe terasa grădinii de distracții a Bursei de Comerț, Pace a Armelor avea câmpul de iarmaroc la picioarele sale. El inspecta atent sosirile și barierele unde expozanții își legau animalele, pentru a încerca să-i repereze pe cei douăzeci de cai cu nori însoțiți de calul ceresc, armăsarul Akkal.

Perdeaua de praf care plutea pe deasupra iarmarocului îl împiedica să distingă altceva decât ciorchinii de oameni care se formaseră în jurul cailor. Inspectând întreaga panoramă cu cea mai mare atenție în căutarea unui indiciu care să-l îndrepte spre pista bună, văzu, în colțul stâng din fundul terenului, un grup mai compact decât celelalte și își spuse că acela trebuie să fie.

Coborî de la terasă pe câmpul de iarmaroc și începu să-l traverseze, făcându-și loc prin mulțime, pentru a ajunge în locul unde se adunase acea mare mulțime de gură-cască. Foarte repede știu că ghicise exact. În șirul de plimbăreți și de amatori de artă ecvestră care se întorceau din direcția aceea, nu se vorbea decât despre „calul roșu" și despre caii cu nori, a căror raritate și frumusețe nu se mai săturau să le laude.

Nu putea fi vorba decât de caii negustorului din Handan!

Pace a Armelor se apropie și își croi cu greu o potecă prin masa compactă de spectatori care se înghesuia în jurul armăsarilor lui Lubuwei.

Acolo, văzu un uriaș călăreț hun care țesăla crupa calului murg de stepă. Copiii se zgâiau la caii cu nori ale căror coame fuseseră ornate cu panglici de mătase albe și negre. În fața gardului ce împrejmuia ocolul, un bărbat cu craniul ras dădea explicații curioșilor care se îmbulzeau, admirând ceea ce era vizibil una din atracțiile majore ale acestui iarmaroc.

– Dumneavoastră sunteți într-adevăr Lubuwei, vestitul crescător și negustor de cai din Handan? Dați-mi voie să mă prezint, generalul Pace a Armelor, Intendentul General al Marilor Herghelii ale acestui regat.

Negustorul păru surprins și în același timp amuzat. Știa că e așteptat la Xianyang dar nu-și imaginase că va fi întâmpinat de un personaj de un rang atât de

important, împopoțonat de parcă ar fi venit la o ceremonie oficială.

– Sunt chiar cel pe care îl căutați. Sperăm să facem impresie bună la concursul final, cu condiția, bineînțeles, să fim selecționați de către juriu, răspunse negustorul pe un ton ce se voia modest.

– Asta cade în sarcina mea! Juriul este prezidat de unul dintre ofițerii mei superiori... Iar alura acestui armăsar roșcat al dumneavoastră vorbește singură fără să mai necesite vreo prezentare în plus.

Generalul Pace a Armelor se străduia să fie cât mai amabil cu putință.

– Într-adevăr, e un căluț bun, constată Lubuwei cu simplitate.

– Cal rapid ca săgeata! Cal ceresc! completă o voce de bas.

Vocea venea din spate, Pace a Armelor se răsuci într-acolo.

Era hunul uriaș, căruia copiii îi pipăiau mușchii pulpelor strânse în nădragii din piele de bivol, ca și cum aceștia ar fi avut puterea să le poarte noroc.

Dintr-o dată, omul îi păru și mai imens decât în țarc, cu caii. Făcu o mișcare instinctivă de a da înapoi și sabia sa lungă de bronz se lovi de marginea scutului din piele de rinocer care vibră cu un sunet surd de gong al unei tobe de chemare a ploii. Mulțimea de curioși izbucni în hohote de râs.

– Sunteți invitatul meu. Am multe lucruri să vă spun. Vă rog să veniți mâine la palatul Oaspeților Oficiali ai regelui din Qin, este imediat în spatele grajdului central, se fâstâci Pace a Armelor, căutând să-și regăsească prezența de spirit.

– Va fi o onoare pentru mine, zise Lubuwei înclinându-se politicos, flatat că un ofițer cu un rang

atât de înalt îl trata cu atâta considerație pe un simplu negustor.

– Ca să vă spun drept, sunteți invitatul oficial al regatului Qin! strigă atunci o voce ascuțită.

Fără ca măcar să se întoarcă, Pace a Armelor îl recunoscu pe Drept Înainte care, în veșnica lui haină roșie, se bâțâia pe condurii săi. Apariția intempestivă a Marelui Șambelan al regelui Zhong îl contraria. Îi reproșa eunucului că îi supraveghea în felul acela toate mișcările și gesturile. Cu toate astea, preferă să se abțină și făcu prezentările.

Drept Înainte, care suporta cu greu prezența unui cal și pe care contactul cu mirosul înțepător îl făcea să tușească în reprize interminabile, nu venise, în niciun caz, pe câmpul de iarmaroc din proprie inițiativă. Probabil că fusese trimis de însuși suveranul. Generalul se consolă zicându-și că Lubuwei, la care el se gândise primul, devenise o miză căreia șeful statului în persoană sfârșise prin a-i înțelege importanța.

– Stăpâne Lubuwei, veniți repede, cred că i-am găsit pereche lui Erete Purpuriu!

Anunțul venea de la credinciosul Zhaosheng care se apropia în fugă, zbierând de bucurie, ca să-i dea vestea cea bună patronului său.

Lubuwei le făcu semn vizitatorilor să-l aștepte și se îndreptă spre secretar.

– Acolo, la trei țarcuri de-aici, este un negustor care are o iapă de aceeași rasă și culoare ca și Erete Purpuriu!

Lubuwei îl chemă pe uriașul hun să li se alăture și merseră împreună în direcția indicată de secretar, până la țarcul unde un crescător trăgea cu îndârjire de zăbala unei iepșoare îndărătnice din rasa Akkal care era bucățică tăiată din Erete Purpuriu.

Omul care chinuia acest animal cu picioare suple

precum tulpinile de trestie și cu pieptul atât de delicat încât ai fi zis că e un rulou din mătase de pus de-a curmezișul patului la căpătâi, era un Xiongnu cu părul arămit de soare și cu ochii aproape invizibili în spatele fantelor înguste. În momentul când observă că micuța lui iapă trezise interes în lumea bună, zâmbi etalându-și limba și dinții tot atât de negri precum funinginea.

Lubuwei îl rugă pe colosul hun să facă pe interpretul.

– Ea nu de vânzare! traduse Omul fără Frică, după ce Lubuwei îl pusese să întrebe ce preț cerea pentru mica iapă de stepă.

Lubuwei nu reuși să-și ascundă enervarea. Încă unul de teapa lui Dinte Ușor?!

Numai că de astă dată nu se afla la Handan și, în plus, nu avea timp de pierdut. Tânăra iapă părea a fi perfect sănătoasă și el avea nevoie de ea dacă voia să vadă mânji din rasa Akkal în crescătoriile sale. Pe deasupra, nu-i convenea să se facă de râs în fața acestui general, Pace a Armelor, care venise și el și asista la scenă.

Toate astea îl obligau să-i pună capăt și să negocieze prețul cel mai avantajos și cât mai repede posibil.

După ce-și făcu un calcul rapid, îi propuse crescătorului suma exorbitantă de un tael de aur, ceea ce-i smulse lui Pace a Armelor un fluierat de admirație. Crescătorul fu de acord pe loc, fără să mai aștepte să fie rugat a doua oară. Era mult mai mult decât plătise Lubuwei pentru Erete Purpuriu, dar la urma urmei, nu conta. Prețiosul său armăsar o merita din plin.

Crescătorul îi cedă lui Lubuwei frâul iepei, iar acesta o încredință secretarului său.

– Felicitările mele, zise Pace a Armelor. Aveați soțul, acum aveți și soața! adăugă el înclinându-se în fața lui Lubuwei, în semn de rămas bun.

Întorcându-se la țarcul cailor cu nori, Mafu îi puse pe cei doi cai iuți de stepă față în față. Li se adresă apoi zâmbind, zicându-le că, de-acum încolo, aveau să formeze o pereche de cai cerești.

– Cuplu formidabil! Origine fabuloasă! reuși să articuleze uriașul hun.

Zâmbetul său deschis îi dezgolea dinții albi precum spuma unei cascade. La câțiva pași de Omul fără Frică, cei doi cai tropăiau din picioare și fornăiau blând pe nări.

Lubuwei îl felicită pe secretarul său pentru spiritul de observație de care dăduse dovadă:

– Primul obiectiv al nostru a fost atins, Erete Purpuriu va putea de-acum să se împerecheze. Mai avem să-l bifăm, mâine, pe cel de-al doilea, îi zise lui Zhaosheng, bătându-l prietenește pe umăr. Dat fiind că tu ești acela care a găsit-o, tu îi vei pune numele care îți place! adăugă el mângâind grumazul tinerei iepe.

Secretarul era emoționat de această dovadă de bunăvoință, amabilitate și simplitate.

Începea să înțeleagă efectul benefic pe care discul negru înstelat începea să-l producă asupra stăpânului său.

*

– Și la Handan se sărbătorește Qingming-ul ca aici la noi, la Xianyang? se interesă Pace a Armelor, adresându-se negustorului Lubuwei.

Cei doi bărbați, așezați confortabil pe un divan adânc, se înfruptau dintr-o frumusețe de crap gătit și servit rece în sufrageria reședinței Oaspeților Oficiali. O servitoare drăgălașă se îngrijea ca paharele lor pline cu vin roșu să nu rămână goale niciodată.

– Primăvara este aceeași peste tot! Iar Zhao se află la doar trei zile de mers de regatul Qin. Ca și la voi,

timp de trei zile mâncăm numai hrană rece, răspunse el arătând spre peștele de pe platou, pentru că nu e bine să faci foc în perioada aceasta..., după cum ne învață obiceiurile străvechi.

– Aici e la fel. Atâta doar că noi sărbătorim și caii, îi preciză Pace a Armelor noului său prieten.

– Este adevărat că armata voastră se confruntă dramatic cu lipsa acestor animale? se interesă Lubuwei, decis să treacă direct la subiect.

Generalul sesiză mâna de ajutor pe care celălat i-o întindea și îi mărturisi fără ocolișuri:

– Da, mai mult decât vă puteți imagina! În crescătoriile din Qin, numărul de iepe de prăsilă bătrâne întrece cu mult numărul armăsarilor, care au fost decimați în confruntările noastre militare. Mânjii se nasc din ce în ce mai rar. Regele nostru a fost nevoit să desființeze două regimente de cavalerie. În curând va trebui să-i transferăm pe cavaleriști la infanterie! Nu mai avem nici măcar posibilitatea să lansăm o ofensivă victorioasă contra triburilor Xiongnu care cresc în stepă sutele de cai de care avem atâta nevoie!

Intendentul șef devenise de neoprit. Se hotărâse să nu-i ascundă negustorului de cai nimic din amploarea dezastrului care lovea în armata țării sale. Situația era mult prea gravă. Era momentul să joace cu cărțile pe față. Numai ce-și făcuse gânduri despre felul în care să abordeze subiectul, și uite că Lubuwei îi servise magistral introducerea, prin acea întrebare directă.

– Și ce pot face eu pentru un stat atât de puternic și de glorios cum este regatul Qin, eu, care nu sunt decât un particular care crește și vinde cai la Handan? întrebă negustorul, care încerca să afle până unde voia să ajungă interlocutorul său.

– După ce se încheie iarmarocul, vă invit aici ca să

mai discutăm despre asta. Regele nostru vă va primi și el negreșit. Am convingerea că o să vă răsplătească însutit în eventualitatea că ne veți ajuta să ne rezolvam problema.

O dansatoare își făcu apariția în sală, însoțită de o muzicantă. Pace a Armelor le opri cu un gest.

– Trebuie să ne întoarcem la iarmaroc. Se apropie momentul de începere a concursului! zise el ridicându-se și invitându-l pe Lubuwei să-l urmeze.

Negustorul ar fi preferat să asiste la prestația dansatoarei, căci prezența ei îi amintea oarecum de frumoasa Zhaoji, dar în același timp nu voia să rateze cu niciun preț startul în cursa la care Erete Purpuriu, după o examinare făcută de juriu în cursul dimineții respective, se calificase fără nicio obiecție.

Când ajunseră pe câmpul de iarmaroc, spectatorii se adunaseră deja pe marginile terenului unde urma să se desfășoare întrecerea.

Partea centrală a iarmarocului fusese degajată și se amenajase acolo o pistă de nisip separată pe mijloc, pe toată lungimea, de un parapet în jurul căruia aveau să galopeze caii. Era ceea ce se numea o cursă de „cai liberi", adică fără călăreți.

Proba consta dintr-un singur tur de pistă parcursă într-un fel de dus-întors. Un cal devansat nu avea șansa să câștige decât dacă cei care erau în față nu mai ajungeau să termine cursa, din cauza întinderii unui ligament sau a căzăturilor, accidente ce aveau loc frecvent, deoarece animalele erau obligate să-și pună la bătaie toate forțele pe o distanță scurtă. Încercarea cea mai de temut era aceea a virajului foarte strâns, situat la capătul parapetului, pe care calul trebuia să îl ia cât mai aproape de marginea interioară înainte de a se întoarce în celălalt sens, dacă nu voia să fie întrecut de ceilalți concurenți. Manevra trebuia să fie scurtă, decisă și fără greș.

Pace a Armelor îl conduse pe Lubuwei în careul rezervat persoanelor oficiale. Acolo erau adunați în păr toți demnitarii importanți din regatul Qin, miniștrii, mandarinii și generalii.

– Îmi permiteți să vi-l prezint pe generalul Defect de Jad, comandantul armatelor noastre? îl întrebă intendentul șef pe negustor, pe care dușmanul său intim îl măsură din cap până-n picioare cu aroganță și dispreț, fără să-l salute...

Lubuwei se prefăcu a nu băga de seamă lipsa de amabilitate a acestuia și îl gratifică cu un zâmbet larg, înclinându-și politicos capul.

Directorul competiției ceru să se facă liniște. Rumoarea se stinse încet, încet. Lubuwei îl avea în fața lui, la câțiva coți, pe Erete Purpuriu, pe care Omul fără Frică îl ținea de coamă. Alături de armăsarul Akkal, alți douăzeci și nouă de cai agitați, ținuți de îngrijitorii lor, așteptau aliniați la start, tropăind din picioare.

Într-o liniște mormântală și sub un soare arzător, o trompetă răsună și îngrijitorii se îndepărtară de cai. Panglica de mătase roșie care trecea prin dreptul piepturilor fremătătoare ale cailor căzu domol la pământ. Caii țâșniră în urletele mulțimii.

Începea proba vedetă a Sărbătorii Calului.

Erete Purpuriu se aruncase primul înainte și se instalase confortabil în fruntea cavalcadei, ca și cum ar fi ghicit ce avea de făcut pentru a câștiga o asemenea cursă. Cei doi cai care se postaseră imediat în spatele lui la câteva clipe după start se ciocniseră violent și zăceau acum pe pământ cu picioarele din față zdrobite de violența șocului. Calul ceresc continua să galopeze înaintea celorlalți, cu coama aurită fluturând în vânt, în încurajările mulțimii dezlănțuite. În spate, plutonul urmăritorilor rămânea compact și continua să galopeze

strâns, fiecare concurent căutând în zadar o deschidere. Sosirea la viraj fu nefastă. Se produse o busculadă generală la capătul parapetului, când vreo zece cai regrupați într-o masă compactă încercară să vireze strâns, pentru a schimba sensul toți deodată. Nouă dintre ei mușcară țărâna nechezând de durere, într-o învălmășeală violentă. Cursa se terminase pentru ei.

În momentul acela, un imens cal negru scăpat din carnagiu trecu la atac. Animalul forța o pătrundere între armăsarul Akkal și parapet, încercând să-l blocheze pe calul de stepă și să-l dubleze.

Negustorul se pomeni urlând. Calul întunecat era încă o dată și jumătate cât micul Akkal. Părea și mult mai puternic. Nările sale, la fel atât de largi precum gura unui vas de bronz pentru libații, scuipau un torent de spumă. Lubuwei, cu moartea în suflet, începea să se îndoiască. Cei doi cai se aflau la mai puțin de zece li* de linia de sosire. Gloata în delir îi susținea pe cei doi campioni.

Văzură atunci spectacolul straniu al unui armăsar care se transforma în animal carnivor. Se auzi un clămpănit sec și botul calului Akkal se închise brusc, cu forța unui clește, pe urechea dreaptă a calului negru, tăindu-i vârful pe loc.

Dezechilibrat de durere și orbit de sângele care-i țâșnea din rană, calul uriaș se cabră, făcu un salt și se răsturnă de partea cealaltă a parapetului, unde căzu cu gleznele înțepenite și cu spinarea ruptă direct pe pistă, chiar lângă primii doi cai care se ciocniseră și își agitau încă spasmodic picioarele din față.

Calea era liberă pentru Erete Purpuriu, care fu declarat învingător de către directorul întrecerii, în fața unei mulțimi extaziate ce nu mai avea ochi decât pentru

---

* Un li = cinci sute de metri.

acest minunat cal roșu cu coama de aur, a cărui tenacitate nu o egala decât curajul său. Cu toții văzură cum hunul uriaș se repede la micul armăsar Akkal și îi pune pe spate cuvertura de culoare roșu aprins destinată învingătorului. Întreaga adunare, în picioare, într-un elan unanim, îi adresa complimente lui Erete Purpuriu, acest cal ceresc care câștigase concursul.

Pace a Armelor simțea o bucurie aproape la fel de mare ca și Lubuwei, al cărui armăsar de stepă devenise eroul capitalei Xianyang. Această victorie era dovada strălucită a clarviziunii sale. Negustorul din Handan era chiar omul de care avea nevoie regatul Qin.

Erete Purpuriu urma să se alăture panteonului cailor care erau onorați la Xianyang în templul zeului Mafu. Și toată lumea avea să se minuneze în fața calităților și alurii viteazului căluț de stepă având numele gravat pe piatra ridicată acolo și consacrată cailor victorioși în aceste curse. Generații întregi de cavaleriști îi vor cinsti numele, care va rămâne înscris pentru vecie pe această stelă comemorativă înnegrită de fumul de tămâie care se ridica, asemeni unei coloane imense, la intrarea în templul Calului. Nenumărate mâini ale crescătorilor de cai vor trece cu pioșenie peste cele patru ideograme, cea a armăsarului, a culorii purpurii, a rasei și a cerului, care aveau să fie gravate în marmură, pentru a le transmite apoi propriilor cai, mângâindu-le piepturile, pentru a le ameliora descendența și sperând că prin acest gest să le dea tot atâta energie câtă dovedise micul cal ceresc din rasa Akkal.

– Țin să vă felicit, îi zise lui Lubuwei un bărbat arătos și a cărui voce nu suna fals.

Pace a Armelor făcu prezentările. Era Marele Ofițer cu Delictele, care asistase la întrecere amestecat prin mulțime înainte de a se alătura notabilităților din careul oficialilor.

– Ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei este însărcinat să afle tot ceea ce nu merge cum trebuie în regatul Qin! adăugă generalul Pace a Armelor, la adresa negustorului.

Lubuwei îl privi cu un aer incredul pe Marele Ofițer cu Delictele, neputând pricepe care erau de fapt atribuțiile acestuia.

– Dacă înțeleg eu bine, înseamnă că acest domn cunoaște și marea problemă a domniei voastre? îl întrebă el pe Pace a Armelor.

Acesta, puțin încurcat, preferă s-o întoarcă printr-o eschivă:

– Nu există vreun înalt responsabil în regatul Qin, fie el civil sau militar, care să nu fie la curent cu chestiunea despre care am discutat...

Vocea nazalizată a eunucului Drept Înainte se făcu auzită și ea, cu toată zarva dimprejur.

– Când spui „înalți responsabili ", poți să adaugi și „cel mai înalt responsabil", pe onoarea mea! aruncă vulcanul de carmin, grozăvindu-se.

Lubuwei începea să înțeleagă din ce în ce mai bine importanța sarcinii la care era chemat să se înhame, dar și oportunitatea excepțională pe care această sarcină o constituia în vederea noilor sale planuri și a recentelor sale aspirații.

Privea cu interes la toate acele uniforme acoperite cu fireturi și încărcate cu decorații care se perindau prin fața lui ca să-l felicite, în careul oficialităților, și își spuse că lumea aceasta, din care el fusese exclus atâta timp cât stătuse la Handan, îi era accesibilă aici, în regatul Qin.

Amețit de dulcea euforie în care se cufundase, negustorul nu dădu nici cea mai mică atenție privirii înciudate și dușmănoase pe care generalul Defect de

Jad, cu o mină contrariată, i-o aruncase lui Erete Purpuriu înainte de a ieși fără să salute pe cineva din careul oficialilor.

*

Acum că fiul său hotărâse să se instaleze pentru câteva luni la Xianyang, Difuzează Lumina începea să regrete această plecare, la care tocmai ea contribuise din plin.

Cum nu îndrăznea să-i spună lui Lubuwei, se deschise în fața lui Ritual Imuabil.

– Doamnă, e greu să vă împiedicați fiul să-și îndeplinească destinul, după ce l-ați încurajat atâta în acest sens. Dacă tot vrea să plece în regatul Qin, singurul lucru pe care îl consider necesar este să continue să aducă cinstire zilnic strămoșilor săi, zise maestrul confucianist.

– Dar cum va putea să o facă? gemu încetișor bătrâna femeie pe care soră-sa o privea exasperată.

– Cunosc un fabricant de altare portabile care locuiește...

– Dumneata și altarele dumitale portabile! Dar e absolut ridicol! E suficient să aibă o planșetă de lemn pe care să scrijelească măruntaiele, inima și membrele cu un toc înmuiat în sânge de pui de găină, izbucni Ascunde Lumina, tăindu-i vorba.

Bătrânul cărturar luă un aer ofensat și tăcu.

– E mult mai practic și mai eficient decât plecăciunile voastre interminabile în fața altarelor strămoșilor! adăugă ea.

Bătrânul, pe care sângele de pui de găină îl impresionase dintotdeauna, schiță o grimasă de enervare amestecată cu dezgust în fața acestei descrieri a „punctării corpului" practicată de populara religie

taoistă în locul vechiului cult al strămoșilor, așa cum îl învățase el pe Lubuwei, în care orice vărsare de sânge, din fericire, era categoric exclusă.

Apariția negustorului, venit să o salute pe mama sa, puse punct conversației.

– Am venit să-ți urez o zi plăcută, zise fiul.

– La timp, tocmai despre tine vorbeam, răspunse blând bătrâna femeie.

În privirea ei se citea o tristețe nedeslușită.

– Când vrei să pleci? adăugă ea.

– De îndată ce iapa celestă Erete Roz va fi dresată...

Bătrâna mamă făcu pe mirata.

– Este numele pe care Zhaosheng l-a găsit pentru iapa de stepă pe care am de gând să o împerechez cu Erete Purpuriu. Dresajul va dura una, cel mult două luni, nu mai mult, preciză el.

Se înclină apoi și ieși, lăsând ochii bietei Difuzează Lumina înecați în lacrimi sub privirile inchizitoare și mânioase ale surorii sale gemene.

Negustorul încălecă pe cal și se duse la pajiște, așa cum făcea în fiecare dimineață de la întoarcerea sa de la Xianyang, ca să asiste la dresajul micuței iepe Akkal.

Tânărul animal le dădea de furcă uriașului hun și lui Mafu. În ciuda tuturor eforturilor, nu reușeau să o facă să stea pe loc. Animalul, cabrat pe picioarele din spate, dădea din cap în toate direcțiile, cu botul înspumat.

– Ce are, de-i atât de agitată? întrebă îngrijorat Lubuwei, care se rezemase de gardul împrejmuitor.

– Tânăr animal are durere! Dar unde? Noi nu știe! răspunse Omul fără Frică, la fel de îndurerat ca și când ar fi fost vorba de copilul său.

– U-ungeți-o cu a-alifia asta p-pe gin-gingii. Ia-iapa a-asta a-are răni de la zăzăbală, zise atunci o voce gângavă, apărută din neant.

Vocea îi aparținea unui om pe care nimeni nu-l văzuse venind și care se apropiase fără zgomot. Se afla la câțiva pași de Lubuwei.

Negustorul se răsuci și îl văzu pe bâlbâitul care întindea o cutie cu unguent ce mirosea a eucalipt. Pomada își făcu efectul imediat. Abia îi masă gingia, că tânăra iapă se și potoli. Lubuwei își aminti atunci că fostul ei proprietar o trăsese cu violență de zăbală la târgul de cai.

– Ați observat bine, nobile străin! Păreți că vă pricepeți în ale medicinii, zise negustorul către necunoscut, în chip de compliment.

– Dacă ar fi să fiu medic, aș fi mai degrabă medic de suflet, zise necunoscutul. Sunt un filozof al dreptului, adăugă el ca pentru a se scuza dinainte pentru uimirea care bănuia că avea să o stârnească.

Omul căra o desagă voluminoasă, precum și o legătură de tăbliție din bambus.

– Traista dumneavoastră pare încărcată cu ierburi! remarcă Lubuwei, care observase sacul de pânză.

– Exact. Am oarecare cunoștințe despre plantele medicinale. Am aici cu ce să-mi prepar alifiile necesare că să-mi calmez rănile pe care mi le cauzează călătoria.

Bâlbâitul, cu fața regulată și de statură mijlocie, le arătă papucii peticiți din pânză, din care îi ieșeau degetele. Hainele îi erau pe măsură, confecționate din dimie, străpunse de găuri, decolorate de ploaie și de soare. Toate astea contrastau cu fizicul său care nu era nici pe departe al unui vagabond.

Omul fusese cu siguranță obligat la un lung periplu. Aducea mai degrabă cu un literat decât cu un bandit și părea epuizat. Lubuwei văzu la picioarele sale legătura de tăbliție de bambus maroniu, lustruit de anii de manipulare, legate între ele cu două sfori de mătase roșie.

– Am aici câteva din lucrările mele filozofice și juridice, explică timid necunoscutul, a cărui bâlbâială, departe de a se atenua, se amplificase, așa cum li se întâmplă de obicei bâlbâiților atunci când trebuie să vorbească despre ei înșiși.

Erete Roz zburda pe pajiște, alături de Erete Purpuriu. Cei doi căluți de stepă executau volte împreună și se simțeau în largul lor.

– Puteți să-mi spuneți încotro vă îndreptați? Mi-ar face o mare plăcere să fiți oaspetele meu, îi propuse Lubuwei bărbatului gângav.

– În principiu, drumul meu duce la Xianyang, aș vrea să mă instalez acolo, răspunse acesta.

– Mă recomand: Lubuwei, președintele ghildei comercianților din Handan.

– Eu sunt Hanfeizi, spuse, reținut, necunoscutul.

– Ei bine, dragă Hanfeizi, sunteți invitatul meu pentru câteva zile, și chiar pentru mai multe dacă doriți.

Bâlbâitul îl privi pe Lubuwei și zâmbi. Era pentru prima oară de la începutul lungii sale călătorii că primea din partea cuiva puțină bunătate și milă. Acceptă pe loc, bucuros și recunoscător.

Lubuwei puse să i se aducă un cal. După felul în care încălecă, ajutându-se de o singură mână și fără ca animalul să-l refuze, negustorul înțelese într-o clipită că filozoful jurist era și un călăreț desăvârșit.

– Cunoașteți caii, nu glumă! constată el cu satisfacție.

– Iubesc caii și le pricep graiul. În general, mă ascultă, zise filozoful cu o voce blândă.

Lubuwei începea să se obișnuiască cu gângăveala lui Hanfeizi. Acest defect îl obliga să vorbească rar și să despartă silabele precum un dascăl care îi învață pe elevi scrisul și cititul, spre deosebire de literații care

turuiau la nesfârșit fraze lungi, presărate cu termeni necunoscuți, pentru a-și etala superioritatea cunoștințelor și culturii lor vaste în fața celor ignoranți.

Lubuwei își zise că avea de-a face cu un literat singuratic, al cărui defect de vorbire nu părea să-i fi afectat capacitățile intelectuale, și nici știința medicinii.

Cei doi plecară împreună, călărind în trap mărunt, și ajunseră în oraș la Palatul Comerțului, unde îi aștepta o masă delicioasă compusă din chifle umplute cu carne de porc asezonată cu lămâie.

Negustorul îl invitase pe Ritual Imuabil să li se alăture.

– Puteți să-mi spuneți de unde veniți? îl întrebă bătrânul maestru confucianist pe filozof.

– Din ținutul Qi, de la Linzi, unde am predat filozofie, răspunse Hanfeizi.

– Să nu-mi spuneți că sunteți profesor la Academia Jixia! exclamă Ritual Imuabil, bătând din palme.

Lubuwei se uită plin de uimire la bătrânul său maestru. Numele nu-i spunea nimic.

– Academia Jixia este creuzetul în care s-a format elita regatului Qi, dar faima ei depășește cu mult granițele acestei țări. Lăcașul acesta primește cele mai bune elemente din regatele Yan și Zhao, dar, după câte am aflat, și din Chu, zise Ritual Imuabil, adresându-se lui Lubuwei.

– Într-adevăr, așa e, aprobă Hanfeizi care tocmai înfuleca o chiflă împănată.

– Ce disciplină predați? reluă bătrânul literat, privindu-l de-acum pe bâlbâit cu respect.

– Filozofia legislației și dreptul afacerilor publice, precizâ filozoful.

– Și ce vi s-a întâmplat, de ne găsim, iată, aici, degustând împreună pâinișoare fierte în abur și umplute cu carne de porc? întrebă mirat negustorul.

– Am fost alungat. Și ca să scap de un proces, să zicem... neplăcut, am preferat să fug, recunoscu bâlbâitul, cu un aer jenat.

– Dar cum e posibil ca un filozof inofensiv să ajungă obiectul unui astfel de oprobriu? continuă, neîncrezător, bătrânul învățător.

– Încă mă mai întreb și eu... zise, trist, celălalt.

Părea nemâncat. Lubuwei îl invită să mai servească. Omul înfulecă lacom, de data asta dintr-o singură înghițitură, o nouă chiflă umplută cu carne.

– Cum se poate să fii alungat dintr-o asemenea instituție, din moment ce faci parte din corpul ei profesoral de un atât de înalt prestigiu? insistă Ritual Imuabil, care găsea explicația filozofului prea scurtă.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Filozoful mesteca de zor pâinișoarele împănate. Fu servit cu un pahar de vin pe care îl goli dintr-o sorbitură. Trase apoi aer în piept, îl privi pe bătrânul maestru confucianist drept în albul ochilor, și afirmă răspicat:

– Pentru că ceea ce predau conține atâta adevăr și dreptate încât devine deranjant. În unele locuri, adevărul este privit ca o insultă!

Lubuwei se uita atent la filozof. Acesta trebuie că suferise mai mult decât o ofensă. Pronunțase aceste fraze teribile fără clipească, ca și cum i-ar fi venit de la sine.

Fizic nu părea afectat de încercări. Hanfeizi avea o frunte înaltă, de intelectual. Părul, strâns cu îngrijire în coc, îi dădea un aspect și mai auster. O mustață fină trasa o dâră neagră peste buzele subțiri ale căror colțuri îi îmblânzeau fermitatea dură. Pleoapele pe jumătate căzute, semn al maturității, îi înconjurau ochii negri, ușor ridați, strălucind de inteligență.

Negustorul își spuse că nu era politicos să-l obosească pe musafir cu atâtea întrebări. Îi era ciudă pe

Ritual Imuabil pentru că făcuse prea mult pe inchizitorul. Nu era momentul, se gândea el, pentru interogatorii: nu era convenabil să-l împingă pe filozof mai adânc în tranșee.

Crezu de cuviință că e momentul să încheie și să treacă la altceva.

– Așadar, duceți în bagaj și operele dumneavoastră? întrebă el bine dispus, schimbând intenționat subiectul.

– Da, am aici o parte dintre ele. Restul erau prea voluminoase și a trebuit să le las la Academie. Sper să nu le dea foc! exclamă el cu o tentă de glumă.

– Ați putea să ne spuneți mai multe despre ele? Ce carte transportați? se interesă Ritual Imuabil, pe tonul emfatic și atotștiutor al savantului care se adresează unui coleg.

Arăta cu indexul său dolofan legătura de bambus pe care Hanfeizi o rezemase de perete.

– Titlul său vorbește de la sine. Cartea se numește *Pădurea de anecdote*. Este vorba de o culegere de povestioare edificatoare pentru folosul monarhilor și prinților care au răspunderi politice și doresc să le exercite în condiții optime, fără a fi, odată și odată, doborâți și siliți să se exileze... zise filozoful.

– Ați vrea să ne citiți câteva dintre ele? propuse cu amabilitate Lubuwei.

Hanfeizi îi făcu semn lui Ritual Imuabil că poate, dacă dorește, să dezlege sfoara care lega mănunchiul de bambus tăiat pe mijloc. Bătrânul se conformă, luă prima lamelă și se pregăti să declame ideogramele care erau gravate cu stiletul.

– Îmi cer scuze dintru început pentru macabra enumerare care va urma. Este vorba despre oameni cinstiți care au avut ghinionul să spună cele patru adevăruri unor monarhi care nu admiteau să fie

criticați. Demnitatea de sfetnic în sfera puterii este una dintre cele mai periculoase! anunță filozoful râzând.

Aplecat asupra primei file, bătrânul literat confucianist începu lectura. Era foarte concludentă:

„Marchizul de Yi sfârși compromis. Marchizul de Gui, sărat și uscat ca un jambon. Prințului Bigan îi fu smulsă inima. Meibo fu făcut zob și marinat timp de trei luni în saramură. Bailizi trebui să fugă și să cerșească pe drumuri. Cadavrul lui Sima Ziqi sfârși aruncat în râu. Guanlongfang fu decapitat pentru vina de a fi spus adevărul..."

– Oribil! se cutremură negustorul.

Bătrânul cărturar se oprise din citit.

– Și lista continuă. Ia priviți! zise Hanfeizi, arătându-i lui Lubuwei celelalte foi de bambus rulate.

Ritual Imuabil își reluă cititul. Pe măsură ce avansa cu această enumerare sinistră, gura sa zbârcită se strâmba într-un rictus de dezgust și oroare. Termină cu prima filă. Se opri din citit și se întoarse spre filozof.

– Toate ororile astea, pentru ce? întrebă el revoltat.

– Ați dat peste un capitol din *Pădurea de anecdote* unde este explicat că regii răi sunt aceia care nu știu să țină cont de sfaturile bune. Toți acești tirani cruzi au fost uciși la rândul lor de revoltele poporului, deoarece erau incapabili să urmeze principiile bunei guvernări.

Lubuwei, captivat de vorbele filozofului, voia să afle mai mult.

– Și care sunt aceste principii?

– Mi-ar lua zile întregi pentru a le descrie în amănunt. Însă dacă ar fi să rezum, aș spune că un rege eficient este acela care nu trebuie să facă altceva decât să asigure respectarea legilor statului. Sistemul său de putere, de o perfectă eficacitate; este suficient atât. Să nu trebuiască să intervină: iată semnul unui monarh care ține frâiele în mână!

– Și care sunt criteriile acestei eficacități? întrebă Lubuwei, urmărind cu surprindere discursul.

Hanfeizi schiță un zâmbet și ochii săi negri începură să strălucească. Așa se întâmpla întotdeauna. El știa că provocase, o dată în plus, grație acestei macabre enumerări, o reacție brutală a interlocutorului său. Violența frazelor sale urmăreau în mod expres să șocheze bunul simț al oamenilor cultivați care, după exemplul lui Lubuwei, fuseseră hrăniți cu laptele confucianismului conformist.

Or, contrar lui Confucius, Hanfeizi credea mai degrabă în eficacitatea unei puteri exercitate prin constrângere decât prin scoaterea în evidență a importanței ritualurilor.

– Viclenia, secretul, și forța Legii, răspunse el la întrebarea pusă de Lubuwei.

Insistase în mod deosebit pe ultimul termen, „Lege".

– Asta este o doctrină foarte sumbră și pesimistă, declară bătrânul Ritual Imuabil pe care vorbele lui Hanfeizi îl aruncau într-un abis de perplexitate. Nu a spus Confucius că: „Regele este precum un vas, poporul, precum apa"? adăugă el, enervat.

– Desigur. Dar dacă vasul se răstoarnă și cade, se sfărâmă și apa se scurge în pământ! Cunoașteți vreun popor care să accepte o autoritate pe care nu a ales-o el, în afară de cea care se exercită prin forță? Cu cât un popor este mai numeros, cu atât are nevoie mai mare de reguli stricte. Iar aceste reguli nu fac doi bani dacă nu sunt respectate, la o adică chiar de frică, precizâ filozoful, înghițind un ultim dumicat de pâine fiartă în abur.

– Dar cum să faci un popor să se supună? întrebă negustorul.

Începuse să-l pasioneze turnura pe care o luase această discuție de nivel înalt.

– Pedepsind fără milă orice încălcare a Legii! Am o teorie: dacă prinzi un criminal, el trebuie să moară; dar și acela care nu-l denunță trebuie să moară! întări Hanfeizi.

– În cazul acesta, nu există riscul să se instaleze teroarea? insistă Lubuwei.

– Mai bine un regim de teroare unde poporul poate să mănânce decât haosul social, căci din el se vor naște cele mai groaznice calamități pentru popor! Mă refer, desigur, la foametea care pândește în permanență populația noastră care este din ce în ce mai numeroasă...

– Și ce-o să faceți în regatul Qin? se interesă Lubuwei.

Negustorul era împărțit între admirația pentru agilitatea intelectuală de care făcea dovadă invitatul său și o anumită repulsie față de violența tezelor sale.

– Îl voi convinge pe monarhul acestui stat să mă angajeze ca sfetnic politic. Am auzit că bătrânul rege Zhong are nevoie de serviciile mele. Se spune că prințul moștenitor nu mai e capabil să gândească rațional. Qin-ul a devenit o mare națiune. Cu cât o națiune este mai mare cu atât e mai greu de condus.

– În cazul acesta, îmi faceți cinstea să mă însoțiți? zise negustorul către filozoful bâlbâit.

Surprins, Hanfeizi se uită lung la Lubuwei. Nu se aștepta la o astfel de propunere. Gazda sa era un personaj influent și bogat, iar voiajul împreună cu el până la Xanyang avea să fie mult mai ușor decât de unul singur, pe jos. Hanfeizi detesta prostia. Dar nu se îndoia că Lubuwei era inteligent. Întrebările și argumentele negustorului îi păruseră pertinente. Propunerea sa cădea la țanc.

– Ideea nu mi se pare rea, încuviință el zâmbind.

La rândul său, negustorul era bucuros că putea să conteze pe compania unui spirit atât de distins. Se

ridică, îl conduse pe invitatul său la camera repartizată și îi ură noapte bună.

În nesfârșita sa modestie, Hanfeizi omisese să-i spună lui Lubuwei că el nu era chiar un necunoscut la Xianyang.

Regele Zhong își procurase de multă vreme toate lucrările sale și făcea mare caz de teoriile sale despre puterea și forța legii. Rafturi întregi în biblioteca din Turnul Memoriei purtau eticheta: „Scrise de Hanfeizi."

Lubuwei, din motive evidente, nu știa încă faptul că omul care tocmai devorase cu lăcomie șase chifle umplute cu carne era de fapt unul dintre cei mai mari filozofi ai timpului său.

Descinzând direct din familia regală din Han, cel mai mic dintre regatele care se războiau între ele dar nu și cel mai puțin valoros, el avea deja în palmares zeci de opere scrise în care explica cum Legea trebuie să treacă înaintea oamenilor, și chiar a regilor. Acest bâlbâit care iubea echitația începuse să pună bazele filozofiei Statului și a organizațiilor colective care se substituiau puțin câte puțin vechiului sistem al feudalilor și baronilor.

Regii pasionați de modernitate și de ambiții pentru regatul lor îi cunoșteau opera și începeau să se inspire din ea. Unii dintre ei îl chemaseră ca să-i ajute să construiască state unde să domnească legea.

Dacă Lubuwei ar fi știut că filozoful scrisese un text despre jad, fără îndoială că l-ar fi rugat să i-l citească.

Istorisea acolo povestea tragică a domnului He, un amărât căruia i se amputaseră picioarele până când în sfârșit un rege pusese să se șlefuiască piatra oferită de el în zadar predecesorilor lui, care, nevăzând în ea decât o rocă oarecare, îi aplicaseră pedeapsa rezervată mincinoșilor.

După ce trecuse prin pietrele abrazive, piatra se transformase într-un splendid jad, al domnului He, pe care și-l disputau toți prinții, ajungând până într-acolo încât își sacrificaseră propriile teritorii pentru a-l avea...

Morala acestei fabule era grăitoare pentru pesimismul tragic ce caracteriza opera sa filozofică: calitățile sunt întotdeauna, inevitabil, ascunse, și e mai bine să te abții să oferi prinților bucăți de jad sub formă de gangă, dacă nu vrei să sfârșești cu picioarele tăiate.

Această istorioară, care l-ar fi împiedicat să doarmă pe noul proprietar al Bi-ului negru înstelat dacă ar fi auzit-o, stătea cuminte printre celelalte povestiri, în legătura de bambus salvată de filozof de autoritățile din Qi, care îi condamnaseră toate textele să piară carbonizate pe rug. El își găsise salvare doar prin fuga și exilul care făcuseră ca drumul său să se încrucișeze, în ziua aceea, cu cel al negustorului din Handan.

Fără Hanfeizi, dar asta Lubuwei urma să o afle într-o bună zi, când el va fi devenit un personaj bine plasat, Marele Imperiu care nu va întârzia să apară n-ar fi existat niciodată. În acea zi, Legea imperială va zdrobi cu toată greutatea puținul ce îi rămânea individului din libertățile infime, înăbușite deja sub presiunea apăsătoare a necesităților colective.

După ce se instală în camera sa și putu în sfârșit să se întindă într-un pat confortabil, filozoful bâlbâit începu să se gândească că acest Lubuwei, chiar negustor fiind, putea să-i devină un foarte bun discipol.

Niciodată nu-și imaginase că un negustor de cai ar fi putut avea un spirit atât de înclinat spre filozofie. Îi era recunoscător, printre altele, pentru reținerea de care dăduse dovadă când evocase problemele care îl forțaseră să părăsească pe furiș Academia Jixia. O asemenea eleganță și curtoazie nu putea să fie decât semnul unui spirit superior.

Negustorul făcea parte din rasa aceea rară a celor înnobilați spiritual.

Cu o instruire adecvată, el avea să devină cel mai măreț dintre prinți!

8

Bătrânul rege Zhong, după cum obișnuia în ceasul acela al zilei, privea gânditor la giumbușlucurile aeriene ale crapilor uriași care, sub efectul razelor soarelui în amurg, se colorau în nuanțele diafane ale curcubeului. Cufundați în apa din șanțurile care înconjurau Pavilionul Pădurii de Arbuști, acești pești se zăreau doar ca niște umbre nedeslușite, mase informe amestecate cu nămolul din apele tulburi. Dar în momentul în care țâșneau pentru a-și începe baletul aerian, sub privirile atente ale bătrânului monarh, se transformau în giuvaiere care străluceau cu mii de sclipiri.

Zhong îl observă pe Desăvârșire Naturală care tocmai ieșea din Turnul Cărților și îi făcu semn să se apropie. Nu mai era nimeni primprejur în afară de cei doi bărbați.

– Te rog să te duci la Colegiul Înalților Funcționari Publici. Acolo este un singur elev în anul întâi. Cred că se numește Regret Etern. Doresc să-l aduci aici pe acest băiat despre care mi s-a spus că e din cale afară de inteligent, îi porunci regele Preaînțeleptului Conservator.

– Dorințele dumneavoastră sunt ordine pentru mine, o, regele meu! răspunse înclinându-se Desăvârșire Naturală, mirat în sinea lui de o astfel de toană.

Pe când soarele dispărea înghițit de lanțul albastru-cenușiu al munților ce decupau orizontul, Preaînțeleptul Conservator se întoarse însoțit de tânărul elev.

Bătrânul rege îi făcu semn literatului să se retragă.

Apa din șanțuri era din nou imobilă și netedă iar liniștea locului avea să fie tulburată doar de zgomotul peștilor, la reînceperea programului lor de salturi aeriene.

Bătrânul și băiatul erau singuri, față în față.

– Ce repede crești, Neclintita Stea de Răsărit! Nu sunt decât două luni de când nu ne-am văzut, și iată-te schimbată! murmură încetișor bătrânul rege, luând cu blândețe mâinile copilei într-ale sale.

– Mă plictisesc singură, la colegiu... zise fata, scoțându-și boneta din care se revărsă instantaneu un râu de bucle brune.

Bătrânul rege zâmbi. Era foarte mândru de fiica sa, care fusese singura admisă, în anul respectiv, la acest concurs atât de dificil.

De nevoie, fata trebuise să se deghizeze în băiat și să-și schimbe identitatea. Tatăl ei îi alesese numele sub care să figureze la colegiu: Regret Etern, în amintirea lui Vale Adâncă. Travestiul, despre care profesorii habar nu aveau, îl amuza la nebunie pe bătrânul rege.

Sfârșise prin a da curs dorinței exprimate de fiica sa, aceea de a urma reputata instituție de învățământ unde se instruiau elitele regatului. Atâta doar că la acest concurs dificil erau admiși numai băieți. Aspect care pentru tânăra fată nu constituia o problemă. La început, bătrânul rege se arătase reticent, neputând pricepe temeiul dorinței fiicei sale. Cedase într-un final în fața insistențelor sale înflăcărate și a pertinenței argumentelor sale. Fusese de acord ca ea să se deghizeze în băiat. Restul îl rezolvaseră inteligența și cultura de care dăduse dovadă Neclintita Stea de Răsărit: tânărul Regret Etern fusese singurul care obținuse numărul de puncte necesare pentru a fi admis.

Neclintita Stea de Răsărit semăna cu mama sa. Avea aceiași ochi de jad cioplit în formă de migdală și nasul

mic și cârn. Dedesubtul fâșiilor care-i strângeau pieptul de adolescentă, se conturau deja sânii mici de femeie. Mâinile sale fine aveau albeața fildeșului. În spatele chipului său serios și copilăresc mocnea jarul unui caracter pătimaș.

– Dar ce-ai vrea să fac? Să-ți trimit alți elevi? La Colegiul Înalților funcționari Publici nu se intră decât pe bază de concurs, la care tu ai reușit strălucit! răspunse cu mândrie tatăl.

Apoi bătrânul se răzgândi. Întrezărea o soluție, pe care se gândea să i-o dezvăluie Marelui Ofițer cu Delictele.

– Ce-ar fi dacă aș renunța să mă mai deghizez în băiat? întrebă Neclintita Stea de Răsărit, izbucnind în râs.

Bătrânul ei părinte o opri numaidecât. Neștiind dacă e vorba de o glumă, preferă să o pună la punct:

– Nici să nu te gândești. Numai băieții pot să devină înalți funcționari. Dacă ni se descoperă secretul, s-a zis cu noi! Un rege trebuie să-și respecte propriile legi. Încălcarea lor în favoarea fiicei sale va fi pedepsită cu atât mai drastic. Toți trebuie să ne supunem în fața Legii, zise el, pe un ton dintr-o dată grav.

Cuprinzându-și fiica în brațe, o acoperi de sărutări și mângâieri, în timp ce copila se lipise toată de trupul părintelui său.

– Se vorbește că fratele meu vitreg o să aibă un copil. Voi fi mătușă! șușoti fata.

– Repede mai circulă zvonurile în palatul ăsta! Așa e, prințul Anguo s-a hotărât în sfârșit să asigure un urmaș familiei noastre, recunoscu în trecere monarhul, cu un aer distrat.

Evenimentul despre care vuia curtea de câteva zile îl lăsa complet indiferent. Această paternitate în devenire nu-i ținea nici de cald nici de frig.

Se auziră pași pe pietrișul din curte.

– Vine cineva! Pune-ți repede boneta, șopti el la urechea copilei care se grăbi să-și ascundă coafura.

O umbră se apropia pe furiș, făcându-și apariția pe aleea ce dădea în curte.

– Nu vreau să vă deranjez, se auzi vocea clară și cântată a prințesei Huayang.

Când o văzu pe nora sa care se învești mântase cu o rochie vaporoasă ce lăsa să se întrevadă formele perfecte, subliniate de lănțișoarele de aur care-i strângeau gleznele și încheieturile de la mâini, bătrânul rege se lumină la față.

– Niciodată nu mă deranjați, frumoasă Huayang, o asigură el, făcându-i semn lui Neclintita Stea de Răsărit că poate să plece. Tocmai îl felicitam pe un tânăr student care este deosebit de merituos, adăugă Zhong arătând înspre Regret Etern, care se înclină în fața primei soții a fratelui său vitreg înainte de a se retrage.

Huayang îngenunche la picioarele moșneagului, care putea simți în felul acesta parfumul de iasomie și piper cu care ea își parfumase părul. Aceste miresme excitante îl făcură să se înfioreze. Îi aminteau de alte mângâieri fierbinți. Închise ochii. Nu trecu mult până să simtă degetele experte ale lui Huayang urcând lent de-a lungul coapselor și strecurându-se precum dihorul în vizuină prin șlițul pantalonului.

– Lasă-mă să ating frumosul baston de jad pe care îl ai acolo, murmura ușor Huayang care începuse să-i maseze cu îndemânare bătrânul sex istovit de ani.

Bătrânul se răsuci pe banca de piatră. Simțea o undă de dorință trezindu-se în el și constată mulțumit că bastonul său de jad, de obicei destul de trist, începea să capete formă.

Nu i se mai întâmplase de luni de zile.

– Ești cu adevărat singurul remediu mai eficient

decât amestecul de ghimber și cinabru din pilulele lui Wudong! exclamă el depărtându-și picioarele scheletice pe care le dezvelise în prezent noră-sa.

Între Zhong și Huayang povestea era veche și începuse la câteva săptămâni doar după ce aceasta se măritase cu fiul lui. Ea nu întârziase să-și seducă socrul, la puțină timp după ce îl întâlnise prima oară. Nu-i fusese greu să se facă apreciată.

Începând de atunci, îi oferise dezmierdările cu parcimonie și numai când avea ea chef. Singura dată când el îi ceruse, fără prea multe politețuri, să vină la el în pat, ea îi replicase tăios că numai ea hotărăște când, unde și cum. Serviciile oferite de frumoasa Huayang meritau cu vârf și îndesat ca monarhul să accepte condițiile unilaterale impuse de prima soție a fiului său.

Apariția sa bruscă la Pavilionul Pădurii de Arbuști era pentru bătrânul rege divina surpriză pe care n-ar fi îndrăznit vreodată să o solicite.

Sigură pe meseria ei și pe faptul că se știa dorită, prințesa își îndesa cu sârg capul între coapsele moșneagului pentru a organiza întâlnirea dintre sucul dulce al limbii sale și jadul lichefiat care țâșnea din baston. Acest melanj fericit, al cărui secret de fabricație numai ea îl deținea, într-atât era de anevoios de trezit simțurile în acest corp îmbătrânit, uzat de vreme, nu se lăsă așteptat.

Uniunea suflurilor lor interne fu din cele mai scurte, dar îi smulse bătrânului un horcăit de plăcere, care îl cufundă într-o dulce toropeală din care Huayang se grăbi să-l scoată. Se ridică și își apropie fața de a lui.

– Am aflat că Anguo i-a făcut un copil concubinei care este zălogul lui Zhao la curtea Qin-ului! izbucni ea cu violență.

Moșul, pierdut în contemplarea bastonului său de

jad din care încă se mai prelingeau câteva picături de sevă, se făcu că nu aude.

Huayang își înfipse unghiile în coapsele suveranului. El gemu. Atunci, pentru a-i atrage mai mult atenția, își fixă privirile ascuțite în ochii inexpresivi ai bătrânului rege ale cărui pupile, de plăcere, începură să se dilate. Era convins că nora-sa urma să-l îmbrățișeze. Se înșela.

– Trebuie să-mi dai un răgaz, reluă ea cu o voce dură.

– La ce te referi? întrebă bătrânul Zhong care, dezamăgit întrucâtva, își revenea încet în fire.

– Jură-mi că pruncul ce se va naște nu va fi numit, dacă e băiat, prinț moștenitor al regatului Qin până ce altul nu va fi ieșit din pântecul meu! țipă nora-sa care începuse să plângă cu lacrimi fierbinți.

– Nu depinde dcât de tine ca să-i faci un copil lui Anguo. Din câte știu, îi primești omagiile de mai multe ori pe zi, spuse bătrânul Zhong înciudat.

– Dar nu vrea, nu vrea să vină!

Hohotele de plâns se întețeau. Trupul ei superb era scuturat de spasme.

– Ai consultat Careul de Geomanți ai Curții? Poate că poziționarea camerei tale te împiedică să fii fertilă!

– Au venit de trei ori deja! L-am implorat pe Corbul Azuriu Qingwu, care a fost geomantul Împăratului Galben Huangdi în persoană, și tot degeaba! gemu femeia ale cărei hohote disperate făceau să-i tresalte sânii atât de apetisanți.

Bătrânul Zhong o găsea și mai frumoasă acum că avea ochii inundați de lacrimi.

– Specialiștii suflurilor și apelor Fengshui au măsurat camera în toate privințele. Au pus busola în mijlocul ei pentru a proceda la enumerarea celor opt vânturi și la poziționarea celor cinci agenți în spațiu.

Mi-au spus că Qi primește influența lui Shun exact în locul unde patul meu atinge peretele. În plus, un mare chiparos a fost plantat la nord-est de această cameră, care este în mod normal factorul de fericire și de prosperitate, adăugă ea în timp ce-și frângea mâinile.

– Nu înțeleg nimic... Data viitoare ar trebui să le propui să folosească metoda „cer-om", e infailibilă, afirmă regele, mimând compasiunea.

El știa cu siguranță că metoda „cer-om" nu aducea nimic în plus față de procedurile savante puse în practică de către Geomanții Curții pentru a determina dacă spațiul în care dormea ea se acorda cu suflurile și cu direcțiile. Dizgrația – ce nu părea să aibă leac – a acestei femei asupra căreia nu avusese până acum niciun mijloc de presiune era pentru el, în schimb, frumoasa surpriză a serii. Întrezărea o posibilă influență asupra acestei ființe inflexibile.

– Nu mi-ai răspuns la rugăminte, insistă, tristă, Huayang, oprindu-se din plâns.

– Am auzit foarte bine ce-ai cerut, zise bătrânul rege, cu zâmbetul pe buze.

Ea fixa cu privirea apa din șanțuri, pe suprafața căreia liniștea mai era tulburată doar de câteva cercuri concentrice.

– Și sunt gata să-i dau curs... cu condiția ca tu să fii întotdeauna la fel de drăguță cu bastonul de jad al lui Zhong, insinuă el arătând spre locul dintre coapse.

Femeia își întoarse privirea spre boșorog. Își revenise la normal și, hotărâtă să nu piardă niciun strop din avantajul pe care îl avea, răspunse cu un glas mieros și amabil:

– Bunăvoința mea va fi nesfârșită, de îndată ce o vei merita. Ba chiar aș putea, într-o bună zi, dacă ești bun și înțelegător cu mine, să-ți îndeplinesc dorința de a-mi

deschide pentru tine Sublima Poartă din Dos...

Auzind acestea, bătrânul Zhong fu năpădit de o bucurie profundă. Trebuie că mare nevoie avea de el dacă ajungea să îi facă o asemenea propunere!

Se făcuse târziu. Era momentul să plece. Ea își țuguie limba și îl atinse pe vârful nasului. Apoi îi linse cu delicatețe lobul urechilor. El se înfioră.

În clipa următoare, se furișă ca o umbră părelnică, pierzându-se în întuneric și lăsându-l pe moșneag singur, față în față cu fantasmele lui.

Jos, în șanțurile negre și imobile, se reflecta deja lumina rece a lunii.

*

– Ai văzut? E formidabil! Uite că mi-a mai rămas ceva din forța tinereții. De parcă tocmai am luat pudra celor cinci pietre care te face să mănânci rece!

Instalat în patul său, cu părul încă în dezordine ca efect al tornadei numită Huayang ce se abătuse asupra lui, bătrânul Zhong admira satisfăcut protuberanța pe care sexul său o etala prin pantalon.

Își pipăia cu trufie augusta dovadă a virilității regăsite, sub privirile perplexe ale marelui preot taoist pe care îl convocase în iatacul său, cu treburi din cele mai urgente, la acel ceas înaintat al nopții.

– Acest magnific eveniment îl datorez unei femei care este pe cât de expertă pe-atât de frumoasă! Și nu pilulelor tale! se împăună moșneagul, pândind cu coda ochiului reacția lui Wudong.

Bătrânul suveran arăta spre cutia cu pilule confecționate pe bază de praf de cuarț, realgar, lapte de stalactită, orpiment și ginseng. Pudra din cele cinci pietre se presupunea că au un efect atât de puternic de încălzire

a organismului încât era imposibil, după înghițirea lor, să se consume altceva decât alimente răcite.

Prea puțin dornic să se angajeze într-o polemică pe această temă, Wudong se uita în altă parte. Brusc, își regăsi aplombul.

– A reușit să smulgă ceva din virilitatea dumneavoastră? îl întrebă îngrijorat pe bătrânul Zhong.

– Desigur, ce-i rău în asta? mormăi, enervat, bătrânul rege care nu pricepuse niciodată insistența lui Wudong în a-l convinge că orice emisie necontrolată de lichid spermatic echivala cu o pierdere de suflu vital.

Stânjenit, preotul nu prea mai știa ce replică să dea acestui elev neascultător care pe deasupra mai era și suveranul regatului Qin.

– Leacurile mele au și ele un oarecare efect... se scuză el timid.

– Mai slab decât limba acestei femei! i-o întoarse babalâcul pe un ton aspru.

Wudong își sfărma creierii ca să-și amintească formula rituală sau poemul clasic care l-ar fi făcut să uite jena pe care o resimțea, de a fi fost pus atât de ușor în dificultate, când bătrânul îi întinse o mână de ajutor nesperată.

– Vorbește-mi despre Yin și Yang. Vreau să înțeleg cum de reușește această femeie să trezească bivolul mort din mine, adăugă ultimul, dintr-o suflare.

Wudong se grăbi să aprindă focul în vasul de ars mirodenii Boshanlu și începu să declame cu voce gravă strofele care explicau modul cum sunt poziționate Yin și Yang în spațiu:

Când efluviile Yin culminează,

Se ajunge, în partea de jos a lumii, la izvoarele galbene.

De aceea, atunci nu mai e nevoie să scurmi pământul sau să sapi puțuri;

Când efluviile Yang culminează,
Se ajunge în înaltul cerului, la acoperișul roșu.
De aceea, atunci nu mai e nevoie să zbori peste coline sau să te urci pe acoperișuri.

Cu ochii pe jumătate închiși, bătrânul asculta cu atenție.

– Tradu-mi. Memoria începe iar să mă lase, gemu bătrânul ale cărui dureri de burtă părea să-i fi revenit.

– Yin și Yang sunt în același timp contrare și complementare. Totul le desparte când sunt la distanță. Dar când se întrepătrund, atunci se deschide Marea Cale. Această femeie care reușește să vă trezească simțurile este într-un fel Tao al domniei voastre, concluzionă Wudong.

Regele, fericit că se dumirise, aprobă zgomotos.

– Asta-i expresia exactă: femeia aceasta este Tao al meu! repetă el de mai multe ori.

Marele preot era cât de cât ușurat pentru că își recâștigase avantajul asupra scepticului rege care, din fericire pentru el, începea din nou să se plângă de memoria sa labilă.

Bătrânul, doborât de oboseală, ofta încetișor.

Niciun semn de virilitate nu mai făcea să-i tresalte pantalonul. Zăcea, prăbușit în pat, cu repirația întretăiată și cu privirea golită de orice expresie îndreptată spre tavanul cu casete al camerei.

Wudong îl prefera așa, o biată carcasă umană slabă și dependentă, decât în starea de dinainte când, suspicios și ingrat, uitând toate îngrijirile pe care marele preot i le acorda în taină de luni de zile, începuse să-l supună unui rechizitoriu, ajungând până într-acolo încât să-i denigreze practicile și medicamentele. Marele preot nu se încrezuse niciodată în regi, și cu atât mai puțin în suveranii bătrâni și capricioși, ale căror fantezii le considera nu numai lipsite de orice control dar și injuste.

Se pregătea să plece în vârful picioarelor, când vocea tremurătoare a bătrânului se făcu auzită.

– Poți să-mi spui dacă nora mea a fost inițiată în Marea Cale?

Wudong tresări.

Despre Huayang fusese vorba deci, cu câteva minute înainte... Cum de nu-și dăduse seama de la început!

O cunoștea bine pe prima soție a lui Anguo, pe care o iniția în cea mai mare taină în practicile taoiste, în Palatul Fantomelor, în prezența unei singure persoane, a lui Zhaogongming. Huayang era o adeptă strălucită și învăța repede. Se apropia de nivelul necesar pentru a fi unsă preoteasă. În trei, exersaseră în repetate reprize posturile în care trupurile se unesc și se penetrează. Se cufundaseră în felul acesta în extazul din Marea Cale, când Yin și Yang nu mai sunt decât unul, dar având totuși grijă, în pofida intensificării inexorabile a dorinței, ca fiecare dintre ei să nu capteze de la ceilalți licorile intime, căci trebuia să se evite orice dispersare a energiilor interne.

Wudong simțea un nod în gât. Îi jurase lui Huayang să nu dezvăluie nimănui și niciodată taina inițierii sale.

Fu nevoie să-și adune întregul curaj ca să-l poată minți cât mai natural pe bătrânul Zhong.

– Maiestate, eram pe plecate și nu am auzit prea bine întrebarea domniei voastre, articulă el pentru a câștiga timp ca să încropească un răspuns convingător.

În iatac, sforăiturile sonore ale bătrânului fură singurul ecou al vorbelor sale.

Atunci, ușurat pentru a doua oară în acea noapte, părăsi încăperea zicându-și că el era, alături de frumoasa Huayang, printre cei foarte puțini care aveau privilegiul să pătrundă acolo.

*

– Am aflat noutăți! Și eu care credeam că nu există secrete între noi! începu marele preot.

Wudong se uita la Huayang cu o privire încărcată de reproș. Îi trimisese un mesaj primei soții a prințului moștenitor, prin care o ruga să vină în grădina botanică din Xianyang unde se plimbau în prezent, ferindu-se să se facă remarcați, pe aleile maiestuoase mărginite de arborii de ginkgo biloba seculari.

– Nu depind de nimeni în afară de mine, cel mult de Marea Cale, replică ea tăios, cu vocea pătrunsă de indignare.

Huayang era extrem de inteligentă. Voia să-i arate lui Wudong că este o adeptă a lui Tao liberă și stăpână pe faptele sale și în niciun caz eleva silitoare și docilă care-i dă socoteală profesorului despre toate acțiunile și gesturile sale. Știa în plus mai bine ca oricine, deoarece exersase de mai multe ori, că cea mai bună metodă de apărare, cu deosebire în acest caz, era atacul.

– Sper că vei ști să-mi prepari licoarea care să mă facă fertilă, adăugă ea pe un ton amenințător.

– Trebuie ca mai întâi să o invocăm pe Stăpâna Originară a Norilor Colorați.

– N-am încetat să invoc grația celei de-a șasea însoțitoare a Mamei Sfinte! N-a folosit la nimic. Mă bazez în schimb pe talentele tale de alchimist, îl întrerupse prima soție a lui Anguo.

Wudong nu se putu abține să nu-i arunce o privire admirativă. Un asemenea gust pentru polemică era ceva rar. Femeia aceasta deborda de energie mentală. Observă de asemenea și o lacrimă la colțul ochilor de jad.

– E posibil ca viitoarea paternitate a lui Anguo să te aducă într-o astfel de stare? o întrebă el cu infinite precauții.

– Regele mi-a promis că așteaptă până când copilul meu va veni pe lume, înainte ca odrasla concubinei Xia să fie desemnată viitor prinț moștenitor.

– Dacă va fi băiat! crezu de cuviință să adauge marele preot.

În acel moment ea nu mai reuși să se stăpânească și izbucni în lacrimi.

– Dar sunt sigură că va fi băiat! Am cercetat harta cerului din noaptea când a fost conceput copilul. Steaua Nordului atingea coada carului. Este configurația stelară cu predominanță Yang, preciză ea sughițând de disperare.

– Ne mai rămân ceva mai puțin de șase luni lunare, zise Wudong cu un ton compătimitor.

– Tu știi la fel de bine ca și mine: timpul este foarte scurt! răspunse Huayang hohotind și mai vârtos.

Un cuc porni să cânte. Ea trase cu urechea. Cântecul monoton al păsării o ajuta să se calmeze.

– Potrivit legendei, poate că ăsta e sufletul regelui din Chu care vine în ajutorul meu, sugeră ea făcând haz de necaz.

Pasărea care-și făcea pui în cuiburi străine reușise să-i oprească râul de lacrimi. Ea avea prioritate. Huayang detesta ca cineva să o vadă plângând.

Wudong o privea tăcut. Aprecia caracterul acestei femei pe care nimic nu părea să o abată din drumul ei. În același timp, contempla minusculele umflături care prefigurau pe crengile copacului viitorii muguri de ginkgo biloba. În câteva săptămâni ei aveau să formeze acele piese de aur care dădeau și numele acestor arbori, al căror decoct din frunze avea faima că oferă viață lungă celor care îl beau. Huayang poseda o forță comparabilă cu a sevei din plante, pe care nimic nu o poate împiedica să urce pe sub scoarță la sosirea primăverii.

– Dacă termenul e prea scurt, nu văd decât o soluție, zise el deodată, vorbind rar, pe un ton grav.

– Care?

Ea se străduia să-și înfrâneze sentimentul confuz de teamă nebună și speranță pe care cuvintele lui Wudong îl trezise în sufletul său.

– Să-l facem să dispară pe cel de care depinde numirea viitorului prinț moștenitor!

– Te referi la bătrânul Zhong? șopti ea dintr-o suflare.

– Tu ai spus-o, concluzionă el cu vocea coborâtă, strângând-o de braț.

Huayang interpretă acest gest ca pe un fel de legământ.

Închise ochii și strânse la rândul ei cu putere brațul marelui preot. Rămaseră așa timp îndelungat, ținându-se unul de altul, precum două ființe care, în ciuda diferențelor, reușeau să-și transmită reciproc suflul lor vital, dar și curajul și forța nestăvilită de viață.

Pe pajiștea mărginită de aleea unde cei doi se angajau în teribile confidențe, păunii își înfoiau cozile și turturelele ciuguleau firimiturile de pâine aruncate de copii. Arborii de ginkgo păreau să asiste la acest spectacol cu îngăduința pe care le-o conferea vârsta înaintată. O blândă lumină de primăvară scălda această grădină compozită semănând cu un spațiu muzical, în care specii dintre cele mai rare își răspundeau pe un portativ de note: înalte, la arbuștii mlădioși; joase, la arborii bătrâni care își înălțau cu mândrie coroanele spre cer; răsunătoare, la trandafirii ai căror boboci aveau să se deschidă în curând; stridente, la bujorii ale căror grupuri multicolore accentuau ritmul calm și liniștitor al pajiștii, care se împrăștia prin brețele din tufișuri până în zarea îndepărtată.

În acest cadru idilic, de armonie și împăcare, Wudong și Huayang se pregăteau să parafeze un pact care – niciunul dintre ei nu avea cum să știe – urma să schimbe atâtea lucruri în regatul Qin.

9

Plimbarea se anunța una plăcută. Ca și clădirile acestea, de altfel, ale căror fațade le admira în prezent. Iar tânărul arhitect, care știa atât de bine să i le descrie, cunoștea orașul ca pe propria-i mână.

În timp ce-l urma pe ghid, Lubuwei își amintea cu plăcere de prima sa întâlnire cu Perfect în Toate.

– Sunt arhitectul despre care v-a vorbit generalul Pace a Armelor, declarase tânărul, cu o voce clară, după ce se înclinase respectuos în fața lui Lubuwei. Numele meu este Perfect în Toate și posed diploma școlii de arhitecți publici, adăugase el cu modestie.

Negustorul răspunsese printr-un zâmbet larg acestui tânăr bine făcut, al cărui chip cu trăsături regulate respira sinceritate.

Când sosise la Xianyang cu câteva săptămâni în urmă, escortat de cai și însoțit de oamenii săi, Lubuwei constatase cu satisfacție că Pace a Armelor îl aștepta la prima răspântie, înconjurat de un pluton de slujbași de la grajdul central care îi prezentaseră onorul în semn de bun venit.

Intendentul General al Marilor Grajduri Regale se comportase ca o gazdă perfectă.

Rezervase pentru Lubuwei o locuință frumoasă și stilată cu acoperișul din olane lăcuite care domina o colină înverzită înconjurată de pășuni, situată la oarecare distanță de oraș.

Negustorul se grăbise să cumpere această elegantă clădire din cărămidă roșie, ale cărei ziduri înalte, din piatră dură, se lărgeau ușor la bază, pentru a o putea aranja după plac. Poarta de la intrare, largă și maiestuoasă, era flancată de doi dragoni din piatră de un stat de om. Ferestrele clădirii erau de formă rotundă precum ochii de șopârlă în chenare din piatră cenușie. De jur împrejurul unei vaste curți interioare, tuneluri de lemn permiteau trecerea dintr-un careu în altul. Acest spațiu central avea în mijloc o mică peluză plantată cu arbori unde era săpată o fântână.

Reședința cuprindea destule încăperi încât să poată fi cazată întreaga suită a lui Lubuwei, de la Zhaosheng, secretarul său, care își lăsase tânăra soție Intenție Lăudabilă la Handan, până la dresorul Mafu, Omul fără Frică și toți ceilalți servitori. Hanfeizi își avea partea sa, dispunând de un mare apartament privat situat la ultimul etaj, de unde avea o panoramă vastă a capitalei.

Ansamblul rezidențial aducea, chiar dacă mai puțin auster, cu un fel de castel fortificat.

Lubuwei pusese să se construiască grajdurile pe coasta colinei, pe pantele cu ierburi grase, cu scopul de a instala acolo perechea de cai cerești și celelalte animale pe care le adusese cu el ca să le prezinte autorităților din Qin. Alesese exemplarele cu cea mai mare atenție, supraveghind cu scrupulozitate ca toate rasele, cele mai rapide și mai nobile din crescătoria sa să fie reprezentate. Nu voia, și pe bună dreptate, ca niște cai de o asemenea valoare să doarmă sub cerul liber.

Pentru a-i satisface dorința, Pace a Armelor îi promisese să-l pună în legătură cu un tânăr și strălucit diplomat de la școala de arhitecți publici căruia îi cunoștea părinții. Ca de obicei, se ținuse de cuvânt, spre marea satisfacție a negustorului din Handan.

– Sunteți în stare să construiți grajdurile în patru săptămâni? îl întrebase Lubuwei, dornic să treacă imediat la treabă.

– Este un termen foarte scurt. Cu toate astea, da, este posibil, cu condiția de a le ridica din lemn, răspunsese Perfect în Toate, nepărând descumpănit de o astfel de cerere.

Lucrările nu durară mai mult de o lună.

Încă de la începutul lucrărilor, cei doi știuseră să înnoade relații amicale și de complicitate. Intuiția și măiestria tânărului inginer făcuseră minuni. Negustorul și arhitectul căzuseră imediat de acord asupra planurilor și prețului construcției.

Perfect în Toate, conștient că i se ivise o șansă nesperată de a se face cunoscut, plănuia să construiască un edificiu impunător și original în același timp, cu acoperișul în formă de cocă de navă răsturnată care urma să stea pe patru trunchiuri uriașe de copaci lăsați în stare brută.

Desenul de arhitectură pe care îl desenase pe o planșetă din lemn moale îl încântase pe Lubuwei. Rămânea să găsească arborii necesari, lucru care se realiză prin cumpărarea unei păduri de molid situată de cealaltă parte a colinei, pe unul din primele contraforturi ale lanțului muntos unde culmina, dincolo de primele vârfuri vizibile, piscul Huashan.

Recrutarea muncitorilor forestieri nu-i puse probleme deosebite lui Zhaosheng, care se achită de această sarcină cu obișnuita-i eficiență. Lubuwei acceptase să-i plătească cu dărnicie pe muncitori.

În timp ce tăietorii de lemne despicau și croiau, într-un nor de așchii și de rumeguș, trunchiurile imense și drepte, după ce nivelaseră coasta muntelui pentru a amenaja acolo o terasă întinsă, tânărul arhitect îi

propusese lui Lubuwei să profite de acel răgaz ca să viziteze splendorile arhitecturale din Xianyang, propunere pe care negustorul o acceptase bucuros.

Ce oraș mare, își zicea Lubuwei, care nu cunoștea decât mica așezare șterșă și posomorâtă care era Handanul prin comparație cu Xianyang-ul. În semeața capitală a dinastiei Qin, negustorul de cai cerești descoperea pe rând că arhitectura, dincolo de clădirile care o materializau, era o dovadă a echilibrului complex care se stabilea, în societate și în Stat, între diferitele puteri care le administrau. Astfel, la Xianyang, arhitectura militară rivaliza prin splendoarea materialelor sale și prin puritatea liniilor cu cele mai frumoase palate construite după arhitectura civilă. Fiecare minister, fiecare instituție administrativă, fiecare corporație și fiecare cazarmă își aveau propriul imobil, care era destinat totodată să le reprezinte imaginea și forța. Orice clădire publică era construită astfel încât să fie frumoasă și impunătoare, să nu poată fi ocolită de privirea trecătorilor sau locuitorilor. Imensele cazarme erau construite din marmură de varietăți prețioase, pentru a constitui emblema forței armelor; blocurile de piatră perfect finisate ale edificiilor de justiție se doreau imaginea rectitudinii judecătorilor și a Legii. Cât despre Palatul Regal, sediul puterii absolute a monarhului din Qin asupra tuturor supușilor săi, la adăpostul zidurilor impenetrabile și implacabile, crenelate agresiv, sub acoperișurile excesiv de curbate spre cer, acesta domina orașul prin înălțimea și impozanța lui.

– Ați auzit vorbindu-se despre proiectul „Marele Zid al dinastiei Qin"? întrebase arhitectul adresându-se clientului său pe când admirau imensele ziduri din piatră brută tăiate drept care înconjurau palatul regelui Zhong.

– Nu prea. Despre ce este vorba?

– Despre un zid care va avea lungimea de mai multe mii de li, și care va include o parte din zidurile de apărare construite deja pe ici pe colo datorită tenacității foștilor regi ai noștri. Acum este vorba de a uni porțiunile existente și de a le supraînălța. Este o lucrare despre care se vorbește de ani de zile dar niciunul dintre regii din Qin nu a îndrăznit încă să o înceapă. Marele Zid al dinastiei Qin va fi ondulat precum corpul unui dragon uriaș care va apăra definitiv frumoasa noastră țară de invaziile barbarilor și de jafurile lor.

– Și ce-l împiedică pe regele vostru să înceapă construcția?

– Mai multe. Insuficiența mijloacelor, mai ales penuria de cai, deoarece o asemenea construcție ar mobiliza cea mai mare parte a resurselor noastre financiare și umane, în defavoarea armatei. Dar mai presus de toate, absența voinței politice și ambiției. Vă spun, dar rămâne între noi: ne lipsește un rege demn de acest nume, un suveran ambițios și vizionar!

Arhitectul șoptise ultimele cuvinte la urechea negustorului de teamă să nu fie auzit. Acesta din urmă fusese impresionat de franchețea vorbelor venite din partea unui interlocutor pe care abia îl cunoscuse. Era o frumoasă dovadă de încredere pe care i-o arăta tânărul arhitect. Oricum, acest proiect, „Marele Zid", îi părea cam extravagant.

– Nu e o idee cam nebunească?

– La școala de arhitectură, profesorii noștri ne-au spus că ideea era în vederea creării unui imperiu! Poate că despre asta este vorba..., răspunsese cu discreție Perfect în Toate.

Negustorul de cai izbucnise în hohote de râs în timp ce arhitectul îl luase de braț pentru a-și continua plimbarea de inițiere arhitecturală.

Xianyang-ul era construit în terase largi care coborau domol spre câmpie, până la râul Wei. Două poduri din lemn treceau peste râu. Se profilau și primele fundații pentru ceea ce urma să fie un mare pod de piatră. Clădirile se adaptau perfect la înclinarea solului, nimic nu părea să împiedice țiglele lucioase ale acoperișurilor palatelor și caselor, cu colțurile curbate în formă de coadă de rândunică, de a urma această pantă blândă naturală. Ele desenau în spațiu linii și curbe intermitente, străpunse ici, colo de frunzișuri verzi care sfârșeau prin a se pierde în zare în fine linii punctate.

Dinspre malurile fluviului, impresia era opusă: etajarea maiestuoasă a clădirilor publice dădea iluzia că orașul nu era decât o gigantică și unică faleză multicoloră, cu palatul regelui în punctul cel mai înalt, inaccesibil și orgolios.

În ziua aceea avea loc ultima lor plimbare. Terminarea lucrărilor de șantier la grajduri se apropia. Arhitectul îl adusese pe clientul său la picioarele unui zid atât de înalt încât era imposibil de presupus unde se termina.

– Turnul de Afișaj este cel mai înalt din oraș! Acolo, pe zidurile de cărămidă de la primul etaj, se afișează legile și decretele în vederea consultării. În felul acesta, nimeni nu poate să spună că nu i s-a adus la cunoștință, explică arhitectul.

– În regatul Zhao, ne mulțumim să gravăm legile și hotărârile pe tripozi de bronz.

– Tot așa se proceda și la Xianyang, însă părintele actualului rege a decretat că respectul legii presupune ca ea să fie făcută cunoscută și vizibilă pentru popor în totalitatea sa. De la înălțimea acestui edificiu, Legea se impune tuturor.

Arhitectul arăta cu mândrie către zid.

Îl conduse pe Lubuwei pe o terasă apropiată de unde

putea să contemple acest turn imens, care se înălța pe o ridicătură de pământ care îl făcea și mai impozant decât era în realitate. Edificiul, pompos și masiv, fiecare etaj fiind subliniat prin console grele din marmură albă, fusese ridicat întru glorificarea Legii. El rivaliza în înălțime cu Turnul Memoriei din Pavilionul Pădurii de Arbuști.

La mică distanță se ridica, în mijlocul unei piețe pavate de formă circulară, silueta masivă a unei clădiri cubice lipsită de ferestre. Negustorul îl întrebă pe arhitect cum se numea acea închisoare.

– E o închisoare într-adevăr, dar pentru texte. Este Palatul Arhivelor. În țara Qin, se poate spune că a conduce, înseamnă a scrie; și tot ce este scris trebuie arhivat și depozitat. Jumătate din funcționărime scrie și relatează despre ce face cealaltă jumătate! glumi Perfect în Toate.

Descoperirea acestui oraș imens unde toate simbolurile puterii civile și militare evocau forța sfârșise prin a-i trezi lui Lubuwei dorința de a deveni cineva.

Teoria pe care i-o ținuse Hanfeizi la Handan căpăta brusc un nou sens. A guverna însemna, și poate că era cel mai important, a te impune.

Înțelegea acum mai bine modul cum urbanismul și arhitectura puteau exprima voința politică prin incarnarea puterii si capacității de intimidare.

În doar câteva zile, lucrările de arhitectură aveau să fie terminate.

Forma de navă răsturnată a acoperișului de scânduri începea să se vadă de la distanță. Această ambarcațiune ciudată, eșuată pe costișa dealului, ale cărei coloane longiline duceau cu gândul la niște catarge, suscitau comentarii elogioase din partea curioșilor care veneau să se uite cum avansa curioasa construcție. Fiecare voia

să cunoască numele bogatului și influentului personaj care pusese să se construiască aceste grajduri de forme atât de originale. Unii, studiindu-le după aspect, credeau că sunt un templu consacrat mării; alții vedeau un sanctuar dedicat zeului cailor Mafu; iar cei mai fantezişti, dar și puțin poeți, un misterios monument funerar înlăuntrul căruia un bărbat foarte avut se pregătea să depună relicvele unei prințese defuncte pe care o iubise și căreia nimeni nu-i cunoștea numele.

De pe urma acestor bârfe de care vuia orașul, negustorul din Handan începea să capete o oarecare notorietate...

Ecoul halucinant al uimitoarelor preziceri făcute de Vale Adâncă rezonau încă în mintea sa. Nu se îndoia că îl călăuzea o stea bună. Credea în destinul său.

În doar câteva săptămâni, viața lui se schimbase deja. Orizonturi noi, mult mai vaste decât cele pe care le cunoscuse, se deschideau înaintea sa. Făcuse cunoștință cu oameni extraordinari, militari de rang înalt, un filozof jurist, un arhitect de talent, un hun uriaș care îi salvase viața. Singurul lui mic regret, singura frustrare era acea tânără dansatoare de circ care, în ciuda intuiției căreia îi dăduse glas, părea să fi dispărut definitiv.

Convins că numai discul-Bi negru înstelat îi adusese acel noroc, pregătise o ascunzătoare specială în peretele camerei sale pentru a feri obiectul ritual atât de prețios de tentația vagabonzilor sau a eventualilor hoți. În fiecare seară, ca și la Handan, continua să-l admire și să-și cufunde privirile cu desfătare în firmamentul din piatră.

În momentul când grajdurile din lemn fură terminate, înălțându-și cu mândrie silueta maritimă și silvestră pe colină, întreg Xianyangul luase cunoștință că un bogat și faimos negustor de cai din Zhao alesese să se stabilească în regatul Qin.

Dar niciunul nu bănuia că acest negustor se afla acolo pentru a împlini un destin măreț

*

În seara aceleiași zile, pentru prima oară de când sosise în Xianyang, Lubuwei se hotărâse să exploreze cartierul Florilor și Sălciilor unde se concentrau cele o sută nouăsprezece case de plăceri câte număra Xianyang-ul.

Qin-ul, spre deosebire de Zhao, legalizase casele de toleranță. Inițiativa îi aparținuse tatălui regelui Zhong, care găsise prin asta un mijloc eficient și nedureros de a introduce impozite. Sistemul funcționa dincolo de așteptări.

Prostituatele aparțineau statului și acesta trăgea din comerțul lor enorme beneficii. Cartierul de plăceri din Xianyang era imaginea acestei organizații lucrative reglată asemeni unui orologiu cu apă. Șase străzi îl traversau dintr-o parte în alta; trei de la est la vest, trei de la nord la sud. Acest caroiaj permitea o supraveghere strictă a ansamblului, fiecare careu de case fiind arondat unui funcționar care controla încasările celor patru hoteluri de care se ocupa. Totalitatea caselor de toleranță era controlată de o entitate administrativă care purta simpaticul nume de Cercul Intențiilor Primăvăratice. Curtezanele erau fie sclave străine, aduse cu titlul de pradă de război, fie foste concubine în dizgrație, fie uneori chiar tinere venite de la țară, pe care familiile lor le vindeau ca să scape de mizerie.

Când Lubuwei descinse în cartier, văzu că stabilimentele, absolut identice între ele, se aliniau impecabil de-a lungul străzilor care păreau trasate la ață. Simți un fel de rău în fața acestor case ce semănau leit una cu alta, de unde ieșeau și unde intrau, precum furnicile într-un mușuroi, amatorii de plăceri de-o noapte.

Făcu câțiva pași, apoi se opri. Unde să intre? Nu știa. Stătu să se gândească.

Această aglomerare de case în care se exploatau fetele părea atât de rațional organizată încât îi tăiau orice apetit. Prefera modestul cartier de plăceri din Handan, cu bucățile de zid coșcovite și cu fântânile năpădite de iederă, și mai ales farmecul vetust al casei de toleranță unde își avea habitudinile, care se acordau perfect cu curtea pe care îi plăcea să o facă, chiar dacă numai pe trei sferturi autentică, curtezanei cu care-și petrecea noaptea.

Sesiză că pașii îl conduseseră la capătul străzii, unde se termina cartierul Florilor și Sălciilor. Se întorse înapoi.

Era ceva mai puțină lume pe la ușile caselor. Fără îndoială că ora de vârf trecuse, deoarece se vedeau clienți, cu plăcerile carnale potolite, care plecau satisfăcuți la casele lor.

Lubuwei se pregătea să facă la fel când niște urlete ascuțite îl făcură să tresară.

Țipetele veneau de la ultima casă, cu o poartă largă prin care se întrezărea o curte interioară. Lubuwei, mașinal, întră în acea curte. Acolo, o patroană masivă ai cărei sâni opulenți păreau că vor să scape din decolteul generos al bluzei o împroșca cu înjurături pe o altă femeie căreia negustorul îi vedea doar spinarea mică și firavă, ce părea să aparțină unei fete foarte tinere.

– Ești aici ca să muncești! Dacă mai refuzi să urci în cameră, o să mă pomenești! răcnea patroana care se pregătea să facă uz de o nuia noduroasă pentru a o convinge pe recalcitrantă.

În jurul lor, contrariați dar și amuzați, clienții respinși de față asistau la spectacol în speranța că muntele de femeie avea să-i aplice o lecție de s-o țină minte acestei curtezane obraznice care refuzase cu încăpățânare să le acorde favorurile.

Negustorul, fără să știe prea bine de ce, mai făcu câțiva pași și se apropie de cele două femei. Patroana se aruncase peste tânăra curtezană rebelă, și loviturile se pregăteau să curgă peste acea spinare și peste acel gât perfect, cu chipul în continuare ascuns. În momentul când femeia, cu brațul ridicat, se pregătea să lovească, Lubuwei îi prinse încheietura mâinii pentru a opri pedeapsa. Patroana scuipă o înjurătură sonoră și, o dată factorul surpriză depășit, îl cercetă pe negustor cu răutate. Clienții refuzați se apropiară cu mârâituri de dezaprobare ca să vadă cine era insolentul care îndrăznea să se opună în felul acela unei pedepse atât de bine meritată.

– Lasă-mă să-mi încerc șansa, poate cu mine o să vrea să urce! strigă cu voce puternică negustorul care apucase să pună mâna pe brațul rebelei.

Când aceasta se întoarse, el avu un asemenea șoc încât se clătină. Dacă patroana ar fi fost puțin mai atentă în clipa aceea, ar fi putut citi pe fața lui Lubuwei o intensă surpriză amestecată cu cea mai mare fericire. Căci în fața lui se afla nimeni alta decât drăgălașa dansatoare de circ ambulant din Handan.

După urma timidă de zâmbet schițat de fată, înțelese că și ea îl recunoscuse. Îi trase o ocheadă complice și îi făcu semn să urce împreună cu el, ceea ce ea acceptă după câteva secunde de ezitare. Sub privirile uluite ale adunăturii, și aruncându-i o privire disprețuitoare patroanei, Zhaoji începu să urce treptele scării. Negustorul rezervă pe loc un număr de alcov înainte de a urca și el.

– Vă amintiți de mine? o întrebă el surescitat pe tânăra fată.

– M-ați salutat la Handan acum câteva săptămâni. Directorul circului mi-a interzis să vă vorbesc. Ca de altfel și celorlalți spectatori, răspunse ea, simțind nevoia să se justifice.

– Știți că v-am căutat peste tot în dimineața următoare?

Ea îl privi oarecum mirată. El nu o credea capabilă să mintă.

– A hotărât să plecăm din oraș încă de seara, chiar după demontarea cortului. Se grăbea să-și pună la adăpost încasările, preciză Zhaoji cu o voce puțin obosită.

Lubuwei o cerceta cu atenție pe curtezana neascultătoare. Semăna cu o fetiță pierdută în lumea oamenilor mari. Era fascinat de puritatea trăsăturilor acestei femei-copil. Regăsea strălucirea ochilor săi incomparabili, de culoarea alunei cu irizări gălbui. Văzuți de aproape, erau niște veritabili mici sori. Negustorul simțea că se topește în fața unei asemenea grații și ingenuități.

Explicațiile lui Zhaoji, până aici, păreau convingătoare. Încerca să înțeleagă din ce cauză, la Handan, ea păruse atât de insensibilă la complimentele sale și atât de distantă. Iar prezența ei în acel loc, în schimb, îl mira din cale afară.

– Dar ce faceți aici, într-o casă de toleranță? murmură el cu infinită blândețe.

Nu voia cu niciun preț să o înspăimânte. Sesiză în ea un mare zbucium pe care încerca să și-l ascundă.

– La trei zile după plecarea noastră din Handan, am fost capturați de hoți de drumul mare care îl urmăreau pe director. L-au sugrumat înainte de a fura banii. Pe mine m-au lăsat în viață, dar numai ca să poată să mă vândă la un codoș care m-a vândut la rândul său acestui bordel, mărturisi ea cu reținere.

Zhaoji făcuse această mărturisire dureroasă fără să verse o lacrimă, dar cu o mare tristețe, asemeni acelor copii maltratați care, neavând niciun sprijin în lumea adulților, nu se indignau niciodată, pentru că își păstrau întreaga forță ca să se apere și să supraviețuiască.

Negustorul își întoarse privirea. Era imposibil ca fata să nu fi observat toate culorile curcubeului care se succedau pe obrazul său.

El cugeta în clipa aceea că poate n-ar fi fost cazul să se arate atât de generos cu acel director de circ, care n-ar fi demontat cortul atât de rapid și n-ar mai fi căzut în acea ambuscadă care îi fusese fatală și care o făcuse pe tânăra fată să se găsească în acel moment într-un bordel.

– Problema cea mai urgentă în momentul de față este să vă scot de-aici, îi zise el, bulversat, femeii-copil.

Chipul acesteia se lumină. Lubuwei constata cu plăcere că pentru prima oară ea nu mai încerca nicio urmă de neîncredere.

Atunci, bucurându-se de grația infinită ce se afla în fața lui, o undă nesfârșită de pace îi învălui inima. Realiza cât de mult îi lipsise această tânără fată de când îi pierduse urma. simțea deja că este vrăjit de ea până în ultima fibră.

Determinarea ei era totală. Va face imposibilul ca să o smulgă pe Zhaoji din ghearele destinului său dramatic.

– Vă dau cuvântul meu că de azi în trei zile veți scăpa din acest loc, promise el strecurându-i în palmă prețul convenit pentru o repriză de amor.

Părăsind-o, de teamă să nu o sperie, nu îndrăzni nici măcar să o sărute pe frunte și se mărgini să-i atingă mâna.

De îndată ce se întoarse acasă, primul lucru pe care îl făcu fu să-l trezească pe filozoful bâlbâit ca să-i ceară sfatul.

Hanfeizi dormea dus și Lubuwei fu nevoit să bată la ușă îndelung până să-l trezească.

– Dacă tânăra lucrează într-o casă de toleranță publică, ea aparține statului Qin. Singura soluție posibilă este ca acesta, adică statul, să v-o vândă, răspunse fără să ezite filozoful, după ce Lubuwei îi explicase situația.

– Dar de la cine, mai exact, trebuie să o cerem? întrebă negustorul care începea să priceapă că promisiunea pe care tocmai i-o făcuse lui Zhaoji nu se îndeplinea de la sine.

Filozoful bâlbâit, somnoros încă, căsca. Apoi începu să umble încolo și încoace prin odaie. Lubuwei, așezat pe un scaun, îl urmărea pe Hanfeizi cum cugetă.

Ochii filozofului începură brusc să sclipească.

De la sosirea lui la Xianyang, încercase în zadar să găsească un motiv ca să intre în contact cu autoritățile supreme ale regatului Qin. Și iată că Lubuwei îi furniza un excelent pretext pentru a-și face intrarea.

– Cel mai simplu și eficace este să solicităm o audiență la regele Zhong în persoană. Dacă îl convingem de motivația cererii domniei voastre, va da poruncă în consecință și astfel nu va mai fi vorba decât de suma de bani.

– Planul îmi pare bun. O să vorbesc chiar mâine de dimineață cu generalul Pace a Armelor! se entuziasmă negustorul, mulțumit de o asemenea prezență de spirit.

– Să nu faceți asta, protestă bâlbâitul, e mai bine să nu încurcăm borcanele. Pace a Armelor se ocupă de caii din regatul Qin, nu de curtezanele publice. Dacă-i cereți să apeleze la intermediari, s-ar putea să-l puneți în dificultate. Cunosc bine mecanismele de la o curte regală și slalomurile complicat reglate între curtenii rivali. Toți aceia care, crezând că fac un bine, își ies din rolul lor sunt imediat suspectați de intrigi pe cont propriu... Lăsați-l așadar pe Pace a Armelor să vorbească de bine despre domnia voastră și de caii voștri la persoanele sus-puse. Nu aveți voie să faceți vreo mișcare greșită.

Lubuwei nu putu decât să se plece în fața acestui aplomb. Hotărât lucru, filozoful nu se lăsa cu una cu două.

– Ce mă sfătuiți atunci, date fiind condițiile?

– Lăsați pe mine, zise Hanfeizi zâmbind, înainte de a se înapoia în pat.

*

A doua zi, filozoful bâlbâit se dusese la Palatul Reclamațiilor din Xianyang, unde nu trebuise decât să-și decline identitatea pentru a fi primit pe loc de către Marele Ofițer, care avea în acea dimineață serviciul de permanență, pe parcursul căruia primea doleanțele informatorilor.

– Mi s-a spus că sunteți juristul și filozoful Hanfeizi. Dacă e adevărat, am onoarea să întâlnesc un spirit a cărui reputație este foarte mare în regatul Qin, declară ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei pășind spre bâbâit și strângându-i amândouă mâinile cu căldură.

Hanfeizi se înclină respectuos în fața Marelui Ofițer. Acesta îl invită să se așeze într-un fotoliu din salonașul de lângă sala rezervată doleanțelor publice.

– Ce vânt bun vă aduce aici? Credeam să sunteți tot profesor de filozofie la Academia Jixia, reluă ducele în timp ce un servitor le oferea celor doi câte o ceașcă de ceai verde.

– Învățământul a început să mă obosească. În prezent doresc să-mi pun cunoștințele și cugetările în serviciul unui prinț care va avea nevoie de mine.

– Iată o veste bună! Fără îndoială că vă va fi dificil să alegeți, dacă mă gândesc la numărul mare de prinți care cred în teoriile dumneavoastră și care se străduiesc să le aplice! exclamă Marele Ofițer.

Nobilul confucianist citise deja mai multe capitole din *Pădurea de anecdote* precum și câteva strofe din *Șarade pentru uz intern*, o altă carte care contribuise la

faima filozofului. Dar convenienţele şi firea sa politicoasă îl obligau să mintă.

Căci pentru confucianistul de strictă obedienţă care fusese el, datorită mediului social din care făcea parte şi educaţiei primite, principiile filozofice ale lui Hanfeizi erau profund şocante. Mai rău încă, nu lipsea mult să le considere periculoase. Acest amestec de pesimism legat de natura umană şi de absolutizare a Legii menite să reprezinte interesul general nu făcea decât să nască, din punctul său de vedere, absolutismul şi tirania Statului. Confucianiştii se bazau mai mult pe ritualuri, tradiţii moştenite din trecut şi respectul datorat părinţilor decât pe teroarea Statului oficializată, aşa cum o propovăduia doctrina juridică a lui Hanfeizi.

Când îl auzise prima oară pe regele Zhong extaziindu-se de scrierile filozofului bâlbâit, Marele Ofiţer cu Delictele se abţinuse de altfel de la orice comentariu şi căutase să pătrundă raţiunile acestei devieri a regelui. De aceea, îşi procurase câteva cărţi de-ale teoreticianului jurist. Citindu-le, se edificase. O asemenea apologie a cinismului şi a vicleniei îi provocase o stare de profund disconfort. Era acolo justificarea absolutismului cultivat de bătrânul monarh care avusese întotdeauna rezerve faţă de accesele de independenţă de care poporul ştie să dea dovadă din când în când. Confucianistul Elevaţie Spirituală de Gradul Trei nu împărtăşea un asemenea dispreţ şi suspiciune îndreptate împotriva individului. El credea în natura umană mai mult decât credeau juriştii.

Cu toate astea, în calitatea sa de înalt funcţionar, prudenţa şi simţul său politic îi dictaseră să-şi păstreze părerea pentru el.

La curtea Qin-ului, puterea legii câştiga, încet dar sigur, teren, în detrimentul preceptelor învechite ale

feudalismului din trecut. Eficacitatea Statului se baza exclusiv pe tirania de care era capabil. Iar nobilul duce știa foarte bine că era absolut zadarnic, date fiind circumstanțele, să lupte împotriva acestei groaznice și fatale evoluții.

Marele Ofițer îl privea pe acest om, atât de calm și blând în aparență, care sorbea liniștit din ceașca cu ceai. Hanfeizi nu semăna, fizic vorbind, cu cărțile sale. Părea mult mai uman. Aproape normal și chiar simpatic.

– Chestiunea pentru care am venit aici este aceea a unei tinere curtezane publice pe care un prieten de-al meu dorește să o cumpere ca să o ia de soție, explică bâlbâitul, care nu voia să se hazardeze prea mult.

– O curtezană publică este considerată un bun al statului. Nu-mi vine în minte acum articolul exact din codul public care consemnează asta, dar știu că este absolut inalienabil, răspunse Marele Ofițer.

– Asta dacă nu se face referire la un text contrar, cu aceeași valoare juridică egală cu articolul din cod, replică versatul jurist care era Hanfeizi.

– Într-adevăr, dar ceea ce spuneți ține direct de autoritatea supremă și, mai ales, de bunăvoința acesteia...

– Tocmai acesta este obiectul vizitei mele. Ați putea să uzați de nobila voastră influență pentru ca suveranul regatului Qin să binevoiască să-l primească pe umilul filozof care sunt? întrebă Hanfeizi cu o gravitate afectată care îi accentua defectul de vorbire.

– Dacă o să-i spun că ați venit să mă căutați, sunt sigur că va dori să vă primească imediat, îl asigură Elevație Spirituală de Gradul Trei. Care este numele acestui prieten pentru care doriți să interveniți? adăugă el în timp ce filozoful se pregătea să se retragă.

– Este vorba de Lubuwei, un mare negustor de cai venit de la Handan.

– Vorbiți despre omul care posedă caii cerești și care-și construiește grajdurile acelea frumoase din lemn pe colina de Vest? Numele său este pe toate buzele, numai de el se vorbește la curtea din Xianyang. Regele Zhong va fi foarte interesat, vă asigur. Regatul Qin așteaptă multe, după câte se zice, de la acest Lubuwei.

Hanfeizi se înclină și ieși. Auzi vocea puternică a ducelui răsunând în sala de doleanțe, adresându-i-se lui:

– Tot așa după cum așteaptă și din partea domniei voastre!

Afară, în fața șirului neîntrerupt de reclamanți care așteptau la intrarea în Palatul Reclamațiilor, Hanfeizi cugetă că era foarte imprudent, în regatul Qin, să deschizi atât de larg porțile reclamațiilor de tot felul. Această mulțime zgomotoasă nu prevestea nimic bun celui care scrisese: *„Calculul este singura legătură viabilă dintre prinț și supus"*, sau: *„Altruismul stimulează ura, căci generează invidie."*

Urcând pieptiș colina, Hanfeizi îi remarcă pe Erete Purpuriu și pe Erete Roz care se zbenguiau împreună.

Fluieră din degete. Perechea formată din cei doi căluți de stepă veni fuga la gard. Filozoful bâlbâit ciufuli coamele mătăsoase și căluții Akkal dădură din cap, făcând o reverență în fața lui.

Hanfeizi nu se încredea în oameni și prefera caii. Ei, cel puțin, erau binevoitori cu el.

10

Desăvârșire Naturală se afla în cea de-a treia zi de călătorie, dar părea la fel de contrariat precum fusese la plecare.

Proasta lui dispoziție nu se datora atât stării infecte a drumului pietruit de mântuială, care zdruncina și hurducăia trăsura, chinuindu-i rinichii, în ciuda muntelui de perne care îi capitonau dosul.

Adevăratul motiv era misiunea în sine, cu care îl procopsise „cineva", și care îl sâcâia în continuare, creându-i o stare execrabilă.

Nu se putea consola la gândul că regele Zhong nu catadicsise să i se adreseze personal și că se folosise de mijlocirea lui Elevație Spirituală de Gradul Trei pentru a-i cere să plece la Academia Jixia, cu scopul de a racola câțiva dintre cei mai buni elevi de-acolo, pentru a completa promoția anului întâi de la Colegiul Înalților Funcționari Publici.

Lucru bizar, căci de altfel Preaînțeleptul conservator se întâlnea cu regele zilnic, la Pavilionul Pădurii de Arbuști, unde acesta se interesa încontinuu de stadiul cercetărilor sale legate de Insulele Nemuririi din hărțile maritime. Era oare un avertisment care să-i dea de înțeles că era timpul să găsească ceea ce bătrânul monarh îi cerea de luni de zile? Suveranul îl anunțase, fără alte detalii, că Marele Ofițer cu Delictele urma să-i transmită ceva important.

În aceeași seară, Elevație Spirituală de Gradul Trei îi dăduse ordin să plece deîndată la Linzi. Desăvârșire Naturală, căruia nu-i călcaseră niciodată picioarele prin acele locuri, căutase să se eschiveze, zicând că-l dor șalele, dar fusese redus la tăcere de fatidicul: „ Ordin de la rege!"

Nu avea de ales, ordinul trebuia executat..

Drumul de la Xianyang la Linzi dura vreo zece zile, în condiții optime de mers. O trăsură confortabilă, cu banchete rabatabile, un vizitiu și două perechi de cai de tracțiune fuseseră puși la dispoziția literatului. Trei arcași călări îi serveau drept escortă. Directorul Colegiului Înalților Funcționari Publici îi încredințase o importantă sumă de bani în vederea negocierilor delicate care îl așteptau în capitala ținutului Qi.

Pentru a ajunge în acea provincie de coastă trebuia să traverseze statul Wei, de care o despărțea un lanț muntos. Wei era aliat cu Qi. Cetățenii celor două state nu aveau nevoie decât de un permis de liberă trecere pentru a se deplasa de o parte și de alta a graniței. La postul de frontieră fu suficient ca Desăvârșire Naturală să prezinte vameșilor documentul oficial și să înlocuiască osiile la trăsură pentru a le adapta dimensiunilor utilizate în Wei.

Nu se trecea bine de graniță că începea urcușul primelor pante către piscurile muntoase. Drumul, mai îngust și pietruit cu denivelări, șerpuia în serpentine de-a curmezișul unor pante ierboase întrerupte de întinse dâre cu grohotișuri de pietroaie albe.

Din loc în loc se puteau distinge turme de capre și de oi, păzite de păstori încotoșmănați cu pături mițoase. Acești ciobani cu chipuri sumbre și cu priviri neliniștitoare purtau cu toții o sabie lungă cu care se apărau de urși. Dulăi uriași cu blana roșcată, la fel de

groasă precum a unui plantigrad, şedeau la picioarele lor, gata să se năpustească asupra intrusului care ar fi vrut să atenteze la animalele pe care le aveau în grijă.

Cel mai înţelept lucru, prin pustietăţile acelea, era să-ţi vezi de drum fără nicio oprire.

Călătoria era lungă şi oferea timp destul pentru reflecţii. Totuşi, Preaînţeleptul Conservator nu reuşea să pătrundă sensul misiunii care-i fusese încredinţată.

Se tot întreba ce fantezie putuse să-i treacă prin minte regelui Zhong, ca să-l trimită în ţinutul Qi în căutarea celor mai strălucite elemente de la Academia Jixi, când ar fi fost suficient să organizeze un nou concurs la Xianyang pentru a completa numărul de elevi la Colegiul Înalţilor Funcţionari Publici. Şi toate acele indicaţii care i se dăduseră, de a obţine semnăturile profesorilor care predau la Jixia i se păreau şi mai absurde. I se ceruse chiar să întocmească un raport scris! În ce scop? Bineînţeles că nu ştia. De parcă era o chestiune care privea direct regatul Qin şi care prezenta un interes de stat! Bătrânul literat era convins că este victima capriciilor unui trepăduş din cale afară de zelos.

Zgălţâielile şi hurducăitul roţilor, care în prezent îi smulgeau mici vaiete de durere, nu făceau decât să-i crească năduful şi perplexitatea. Colac peste pupăză, birjarul pe care i-l puseseră la dispoziţie era o brută grosolană cu care orice tentativă de conversaţie eşuase.

Cel mai bun lucru era să se refugieze în cărţile sale pe care le păstra în memorie în vederea copierii şi clasificării.

Ca să mai uite de necaz, bătrânul literat îşi propuse să recite unul din poemele din *Versuri clasice*, din care ştia până la virgulă conţinutul:

De la izvoare, se trezesc la viaţă Zhen şi Wei,
Flăcăi şi fete se îndeamnă să culeagă orhidee.

Să mergem într-acolo, fetele propun.
Venim și noi! degrabă le răspund flăcăii.
O pajiște frumoasă se-ntinde dincolo de Wei,
Să mergem împreună, să culegem floricele.

Îi plăcea cu deosebire această odă antică ce simboliza relațiile amoroase dintre flăcăii și fetele tinere, la sosirea primăverii. De altfel peisajul din jurul său, care începea să se schimbe, se acorda perfect cu tonul poemului.

Crevase adânci în care se rostogoleau cascade abundente semnalau prezența piscurilor acoperite de zăpezi topite în parte de razele soarelui. Vulturi se roteau lent în văzduh, desenând cercuri concentrice cu aripile lor negre mărginite de franjuri albe, atenți la cel mai slab behăit de mioară sau de capră care avea să cadă în vreun grohotiș și asupra cadavrului căruia se pregăteau să cadă fulgerător, sfâșiindu-l cu ghearele lor puternice.

Literatul începu să gâfâie ușor, simțind pe obraji aerul tare al înălțimilor.

După fiecare defileu, drumul urca mereu mai sus spre culmile muntoase, unde pâlcurile de iarbă făceau loc colțurilor stâncoase. Petice de zăpadă își făcură apariția pe fâșia ce mărginea drumul.

Desăvârșire Naturală, înfofolit într-un cojoc de vulpe, cugeta la ceea ce avea de făcut, odată ajuns la Linzi, pentru a-și îndeplini misiunea cu care fusese însărcinat. Se cunoștea prea bine și știa că nu are stofă de negociator și, cu toate că era pe undeva flatat de încrederea de care se bucura pe lângă autoritățile din Qin, nu reușea să se dumirească de ce tocmai el fusese cel ales. Sentimentului de mândrie îi făcu loc imediat o neliniște surdă care, încă de la plecare, nu încetase să-l râcâie.

Dacă urma să se întoarcă cu buzele umflate, fără îndoială s-ar fi sfârșit cu funcția sa de Preaînțelept

Conservator. Oare cei care îi șoptiseră regelui Zhong numele lui îi doreau până într-acolo pieirea? La urma urmelor, solicitarea care îl vizase în mod expres, poate că nu era decât o enormă capcană în care se prinsese cu mâinile legate!

Cu cât se apropia sfârșitul expediției cu atât dispoziția sa se deteriora, presimțind că de data aceasta o sfeclise.

*

– Un viitor diplomat în medicină ar trebui să se comporte mai serios în sala de mese!

Tonul lui Pisc în Nori era dur și amenințător.

Când Marele Supraveghetor al Academiei își încrunta sprâncenele, dungile negre ca smoala care se uneau deasupra ochilor semănau cu o bonetă țuguiată.

Era atât de caraghios încât elevul Uneori Așa făcea eforturi supraomenești ca să-și stăvilească hohotul de râs. Ținea în mâna dreaptă castronul gol cu care făcea pe bufonul în fața celorlalți, servindu-se de el ca de o tichie. Elevii continuau să se prăpădească de râs.

Pentru Marele Supraveghetor era prea mult, așa că nu ezită să ridice un băț lung pentru a-l lovi pe obraznic peste umeri.

– Dar n-a făcut nimic rău! Dacă nu putem să mai glumim nici măcar între noi...

Elevul care sărei în ajutorul lui Uneori Așa se numea Lisi.

Acest viitor diplomat în drept și caligrafie era considerat, în opinia unanimă a corpului profesoral, cel mai strălucit element din Academia Jixia. În toate ocaziile era dat exemplu pentru asiduitatea sa și pentru notele foarte bune care-l făceau cel mai bine clasat. Aceste calități îi conferau un statut aparte în cadrul

instituției. Era aproape singurul care se putea adresa ca de la egal la egal dascălilor din Academie și nu scăpa nicio ocazie să-l pună la punct pe Marele Supraveghetor care avea sarcina de a menține disciplina în această instituție prestigioasă, unde trei sute de elevi urmau cursurile de trei ani.

Lisi și Uneori Așa, cu toate că învățau discipline foarte diferite, deveniseră prieteni inseparabili. Îi apropiase originea lor socială. Amândoi proveneau din familii de țărani foarte săraci, fiind consăteni dintr-o provincie meridională din regatul Chu, un ținut întins care se întindea la sud de Qin, stat cu care întreținea raporturi belicoase din timpuri străvechi.

Remarcați în cursul unui turneu al inspectorilor însărcinați cu școlarizarea celor mai merituoși elevi din Chu, ei fuseseră repartizați pe lângă un literat din Ying, capitala statului respectiv. Acolo învățaseră să citească textele antice și să le recopieze. Văzându-le aptitudinile și rezultatele școlare bune, literatul îi sfătuise călduros să solicite înscrierea la concursul de admitere la prestigioasa Academie Jixia.

Concursul se desfășura în fiecare an toamna. Probele adunau mii de candidați veniți din întregul Qi dar și din Zhao și din Chu. Candidații primeau hrană și adăpost la fața locului. Nimeni nu avea voie să iasă din Academie până la terminarea probelor. Acestea vizau încercarea cunoștințelor lor în literatură, caligrafie și retorică. Trebuia să fie capabili, spre exemplu, să recite din memorie toate edictele cuprinse în *Cartea Documentelor* și să știe datele celor mai mărunte evenimente înșirate în *Cronica Primăverilor și Toamnelor* a principatului Lu, de unde era originar Confucius. Probele fizice precum cursa de orientare, tirul cu arcul, aruncarea greutății și multe altele pe

deasupra, destinate să testeze îndemânarea și rezistența elevilor, completau acest sistem de selecție necruțător.

Ca să intri la Academia Jixia, trebuia să dispui, după cum proclama pancarta ce trona falnic deasupra porții principale, de un „cap deștept, pe un trup sănătos și suplu".

Condiții îndeplinite cu brio de către Uneori Așa și Lisi, care fuseseră admiși fără probleme la Academie spre marea mândrie a părinților lor.

Cei doi tineri își finalizau studiile, primul la secția de studii științifice iar al doilea la secția de literatură, de departe cea mai prestigioasă, care deschidea cel mai ades calea spre o carieră politică laureaților săi.

Marele Supraveghetor preferă să cedeze în fața lui Lisi, temându-se mai presus de orice de faptul că acesta ar fi început cu retorica și cu discursurile sale argumentate care îl puseseră de atâtea ori în dificultate în fața celorlalți elevi.

Un pedagog veni la timp ca să-l anunțe că Administratorul Academiei îl aștepta de îndată în biroul său. Făcu iute stânga-mprejur în fața lui Uneori Așa care continua să icnească de râs și o șterse ca săgeata spre biroul Administratorului care se afla la celălalt capăt al clădirii, de partea opusă dormitoarelor.

În momentul când intră, nu înainte de a bate de trei ori în ușă, observă că un vizitator purtând la brâu stiletul de scris aparținând literaților stătea așezat față în față cu Administratorul, Rațonament fără Cusur.

– Pisc în Nori este Marele Supraveghetor al Academiei noastre. Elevii noștri sunt foarte inteligenți și ca urmare, adeseori, vai, foarte neascultători, zise acesta din urmă zâmbind, la adresa vizitatorului său.

Acesta se ridică ceremonios și se înclină cu respect în fața Marelui Supraveghetor.

– Numele meu este Desăvârșire Naturală. Sunt bibliotecarul regelui din Qin.

– Acest nobil literat a bătut atâta drum pentru a se interesa de profesorii noștri și despre metodele lor pedagogice. Regele din Qin pare să îmbrățișeze ideea de a crea o academie după modelul nostru, îi explică Raționament fără Cusur Marelui Supraveghetor, al cărui țugui pilos dintre cei doi ochi exprimau o totală surpriză.

Administratorul era un bărbat masiv și gras, cu nasul porcin, veșnic asudat. Vorbea înghițindu-și cuvintele.

Un servitor adusese pe o farfurie dulciuri cu miere din care Administratorul părea să consume fără moderație și care fu extrem de ușurat când Desăvârșire Naturală refuză politicos să guste.

Literatul din Qin se întreba cum de un porc de o asemenea specie, a cărui gură buzată mânjită de dulceață înfuleca mierea, putea să conducă o instituție unde spiritul și inteligența erau la mare rang.

Nu avu răgaz să-și răspundă la acest paradox uimitor.

Raționament fără Cusur începuse deja să enumere numele profesorilor din Jixia însoțindu-le de comentarii, când lapidare, când sentențioase, în funcție de gradul de simpatie pe care îl nutrea, despre calitățile și defectele fiecărui profesor în parte.

Desăvârșire Naturală, pe care o astfel de grabă îl luase prin surprindere, simți că îl apucă amețeala. Numele, disciplinele și epitetele zvârlite de-a valma de către Raționament fără Cusur, dansau în capul său fără ca el să poată să rețină nicio fărâmă. Un nume, cu toate astea, revenea mereu pe buzele lacome ale Administratorului. Un nume pe care îl rostea din belșug, ca pe un contraexemplu de bun profesor și pentru a-l ponegri mai abitir. Trebuie că-i aparținea celui mai îndârjit dușman al său, judecând după

izbucnirile de ură ce răzbăteau din privirile sale de fiecare dată când îl pronunța.

Era numele lui Hanfeizi, despre comportamentul căruia Desăvârșire Naturală încercă să obțină, întărâtându-l pe Administrator, precizările de rigoare. Literatul din Qin, interesat să revină asupra subiectului, îl obligă practic pe celălalt să povestească mai detaliat motivele unui atât de mare oprobriu.

– A trebuit să fac în așa fel încât acest corupător să fie dat afară de la Academie! preciză el pe un ton glacial bătând cu degetele în masă.

– Despre ce încălcare a regulamentului vostru s-a făcut vinovat acest om? întrebă cu infinită precauție Preaînțeleptul Conservator.

Cunoștea la perfecție scrierile filozofului bâlbâit. Mare parte din operele sale erau păstrate în Turnul central din Pavilionul Pădurii de Arbuști. Chiar el îi indicase regelui Zhong lectura lor, iar acesta se și înfierbântase de teoriile privind legislația ale lui Hanfeizi.

– Sunt prea multe ca să le pot enunța acum, răspunse, întunecat, Administratorul.

Omul cu obrazul porcin nu avea niciun chef, era evident, să se întindă în acel subiect.

– Filozoful respectiv are un mare defect de vorbire: este bâlbâit. Tocmai din acest motiv spiritul său, uneori, deraiază, adăugă cu un ton sentențios Pisc în Nori.

– Da, asta e! E bâlbâit! repetă Administratorul.

Desăvârșire Naturală nu pricepea ce caută bâlbâiala lui Hanfeizi în această combinație. Privirea sa îi reflecta nedumerirea. Dar celălalt, imperturbabil, continua s-o țină pe a sa.

– Acest bâlbâit era pe deasupra și un hoț de cărți rare! În Qi, este o crimă care se pedepsește cu moartea! clamă el pe un ton sarcastic.

Pisc în Nori vână o muscă ce zbura pe deasupra dulciurilor cu care Administratorul continua să se înfrupte.

Afară, pe coridoare, se auzeau pașii târâiți ai elevilor care se pregăteau să se întoarcă la clase în rânduri de câte doi după mic-dejunul luat în refectoriu.

Farfuria cu prăjituri se golise în timp record. Nu se mai auzea decât zgomotul graseiant și șuieratul produse de deglutiția Administratorului.

Literatul din Qin, puțin convins dar, la urma urmei, profund tulburat de ceea ce aflase, își zise că era timpul să intre în miezul problemei și să abordeze adevăratul motiv al prezenței sale la Jixia.

– Regele din Qin dorește să le propună câtorva elevi de la academia domniei voastre să vină să petrecă un an la Colegiul Înalților Funcționari Publici din Xianyang, încercă el prudent.

Administratorul și Marele Supraveghetor se priviră mirați. Micii ochi înecați în grăsime ai omului cu fața de porcină începură să clipească. Un plan era pe cale să încolțească în mintea sa.

De luni întregi căuta o soluție ca să-l facă să tacă pe Lisi și pe tovarășul său Uneori Așa, cele două capete tari care începeau să perturbe serios atmosfera sobră ce domnea la Jixia, unde docilitatea și înțelepciunea studenților erau legendare. Haosul provocat de cei doi impertinenți protejați de rezultatele lor strălucite îi aduseseră lui Raționament fără Cusur o convocare după toate regulile din partea ministrului Educației din Qi în persoană. Acest înalt personaj căruia Raționament fără Cusur visa să-i urmeze, îl făcuse cu ou și cu oțet.

– Este inadmisibil ca niște elevi, oricât de deștepți ar fi, să terfelească în așa hal reputația școlii noastre de tradiție! tunase și fulgerase ministrul.

– Dar, Excelența voastră, unul dintre ei este cel mai bun elev al nostru. Are cele mai bune note la toate materiile! ripostase timid Administratorul de la Jixia.

Îi înmânase apoi ministrului planșeta din lemn pe care fusese gravat opisul notelor obținute de Lisi în anul școlar anterior. Dar turba la gândul că trebuie să ia apărarea elevului rebel și obraznic care îl punea într-o situație penibilă.

– Dacă nu sunteți în stare să mențineți ordinea în instituția dumneavoastră, o să preia sarcina altcineva, și asta cât de curând!

Avertismentul sec al ministrului venise ca un trăsnet, strâmbând fața de porcină a lui Raționament fără Cusur.

Precis că era o mașinație, cu siguranță, a dușmanului său personal Hanfeizi, al cărui nume circula de luni de zile la curtea din Linzi ca posibil succesor al lui. Impertinentul de Lisi, de exemplu, nu se ferea să ridice în slăvi, sus și tare, pe coridoare și în curtea școlii, opera filozofului bâlbâit!

Cramponat de postul său precum scoicile de stânci, Administratorul urzise în acel moment complotul care dusese în final la plecarea din Jixia a celui mai celebru profesor din instituție. Raționament fără Cusur manevrase lucrurile în așa fel încât Hanfeizi să fie acuzat de furtul unor cărți din biblioteca Academiei.

În regatul Qi, scrierile erau venerate ca niște relicve sacre. Scribii erau rari și scrierile și mai rare. Bibliotecile, fiind privite ca niște sanctuare conținând comori de interes național, erau păzite mai strașnic decât închisorile. Cine fura vreo carte sau, din greșeală o deteriora, primea pedeapsa capitală.

Administratorul subtilizase din biblioteca Academiei un exemplar rarisim din *Ritualul dinastiei Zhu*, un text

ezoteric pe care elevii trebuia să-l buchisească și să descifreze sensurile multiple ale formulelor. Cele două sute treizeci și două de tăbliță de bambus, legate cu ibrișin de mătase deșirată, se spunea că au o vechime de cel puțin o mie de ani și constituiau giuvaerul cel mai valoros din colecția de cărți de la Jixia.

Pentru a-și șterge urmele, nu ezitase să ardă prețiosul exemplar. Lemnul uscat de vreme arsese foarte repede, lăsând în loc un strat fin de cenușă albă și câteva scame de mătase. Apoi, folosindu-se de mită, îl convinsese pe Marele Supraveghetor să fie martor împotriva filozofului gângav, care, în fața enormității acuzei, cugetase că în absența oricărei probe credibile, era destul să nege orice implicare din partea sa și această înscenare grotească avea să se dezumfle de la sine.

Dar când bietul Hanfeizi aflase că ancheta fusese transmisă spre judecată, era prea târziu ca să dezamorseze conflictul. Atunci, adunându-și toate forțele, filozoful bâlbâit scrisese un fel de scrisoare deschisă prin care prezentase toate argumentele posibile contra acestei anchete măsluite.

Această dizertație se afla pe o tăbliță pe care o gravase cu stiletul într-o singură noapte. Demonstrația sa, implacabilă și de o limpezime uluitoare, urmărea să scoată în evidență faptul că era ultimul care ar fi avut vreun folos de pe urma acestei crime.

Bătuse monedă pe istorioara sa despre medicul care acceptă să sugă furunculele pacienților săi, atunci când aceștia nu sunt rude cu el, pur și simplu pentru că situația imperioasă nu-i permite să acționeze cu alte mijloace. Scotea în evidență conformismul și lipsa imparțialității din instituția judiciară a regatului Qi, a cărei anchetă se mulțumise să ia în considerare, contra unei sume de bani, acuzele facile ale lui Pisc în Nori și insinuările incriminatoare ale lui Raționament fără Cusur.

Argumentele sale erau de necombătut și logica lor imparabilă.

Mobilul instigatorului era scos la lumina zilei. Fără ca măcar să-i pomenească numele, Administratorul apărea, prin forța evidenței, ca principalul orchestrator al acestei acțiuni mizerabile care urmărea, culmea culmilor, să-i pună în pericol capul, prin cea mai flagrantă deturnare a legii și ordinii cunoscută vreodată în regatul Qi!

Timpul se scurgea însă în defavoarea lui Hanfeizi, care avea mai mulți inamici decât își închipuia... Nicinu se uscase bine cerneala de pe text, că șifusese anunțată descinderea la Jixia a jandarmilor care aveau să-l aresteze.

Filozoful nu mai avusese ce să facă decât să-și lase scrisoarea neterminată și să o șteargă, în toiul nopții, ca un suspect descoperit, după ce își îndesase în grabă efectele care-i erau de trebuință și câteva cărți care mai rămăseseră la el. Fuga sa, totuși, îi confirma vinovăția. În fața autorităților din Qi, Hanfeizi rămânea doar un hoț ordinar de manuscrise prețioase.

A doua zi, Administratorul constatase cu nemulțumire că Lisi pusese mâna pe textul prin care Hanfeizi își susținea apărarea.

– Conspirația asta va fi dată în vileag! insinuase el cu glas tare atunci când Raționament fără Cusur anunțase în plenul elevilor de la Academie că profesorul lor de drept public preferase să fugă decât să suporte pedeapsa justiției.

De la acel episod, Administratorul nu mai avusese liniște. Îl bănuia pe elevul eminent și rebel că pregătește o acțiune care avea să descopere tărășenia. Știa că Lisi este convins de nevinovăția lui Hanfeizi, și se temea că strălucitul elev îl va descoperi mai devreme sau mai

târziu, prin simplă deducție, pe adevăratul autor al complotului. Descifra de altfel în șușotelile și frondele care se înmulțeau semnele prevestitoare ale unei ofensive pe care era momentul să o preîntâmpine până nu era prea târziu. Își storcea creierii ca să găsească un mijloc de a-l îndepărta din școală pe acest școlar perspicace și insolent.

Propunerea lui Desăvârșire Naturală îi oferea pe tavă ocazia nesperată. Dar se cuvenea, acum ca și altă dată, să-și camufleze bine jocul.

– Propunerea domniei voastre onorează instituția noastră dar mi se pare absolut imposibil să-i dăm curs, zis el făcând semn să i se aducă încă o farfurie de prăjituri cu miere. Așa ceva nu s-a mai făcut niciodată!

Privi pieziș chipul lui Desăvârșire Naturală și observă mulțumit că acesta se înverzise. Își duse apoi la gură, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, o gogoașă din făină de semințe de pin umplută cu miere.

O tăcere grea se instalase în birou.

Literatul din Qin părea complet descumpănit. Se vedea deja reîntors cu coada între picioare la Xianyang, explicându-i Marelui Ofițer cu Delictele că suferise un eșec rușinos. Își imagina dezonoarea care îl aștepta și regreta amarnic că nu putuse să refuze la timp această misiune imposibilă.

Administratorul jubila în sinea lui văzând tulburarea care pusese stăpânire pe vizitatorul său.

– Păreți foarte contrariat, zise el cu o voce suavă.

– Într-adevăr, sunt de-a dreptul consternat, răspunse Desăvârșire Naturală pe un ton disperat.

– În cazul acesta, și numai pentru a fi pe placul domniei voastre, am putea să reconsiderăm solicitarea domniei voastre, să vedem ce putem face ca să o rezolvăm, sugeră Administratorul, în mod angajant și cât se poate de explicit.

Adică își frecă vulgar degetul mare de indexul lipit de mijlociul mâinii drepte.

Literatul rămase stupefiat în fața unui discurs atât de direct.

Își aminti brusc de suma uriașă de bani pe care o primise la plecare de la Elevație Spirituală de Gradul Trei. Nu se gândise o secundă că îi va servi să-l ungă pe directorul unei instituții de învățământ public de un asemenea prestigiu...

Literatul din Qin își consacrase întreaga viață studiului, și avea o profundă onestitate profesională. Trăind izolat de lume, protejat de meterezele cărților și colecțiilor sale arheologice, continua să creadă în valorile dezinteresate, pe care era convins că le împărtășesc toți cărturarii ce trudeau pe tărâmul spiritual.

Cupiditatea Administratorului îl făcea să coboare brutal din înălțimi înapoi pe pământ!

În Qi, totul era de vânzare și totul se cumpăra, inclusiv în domeniul literelor și artelor. De altfel, soarta pe care această țară i-o rezervase lui Hanfeizi spunea multe despre decadența instituțiilor sale.

– Cât mă costă? articulă el cu dificultate cu o urmă de dezgust pe care încerca să și-o mascheze.

Răspunsul veni fără întârziere, semn că Raționament fără Cusur se gândise deja la problemă.

– Cinci tael de aur, și doi dintre cei mai străluciți elevi de-ai mei vă aparțin.

Desăvârșire Naturală puse mâna pe punga de pânză și îi răsturnă conținutul pe biroul Administratorului. Patru monede mari de aur străpunse de un mic pătrat în mijloc se rostogoliră pe tăblia mesei.

– Este tot ce am! rezumă el, legând la loc gura pungii pe care nu o deschisese de când plecase de la Xianyang.

Celălalt, insistând să-și îndese prăjiturele cu degetele-i dolofane în gura din care picura sirop și miere, pricepuse cu cine avea de-a face. Era timpul să se decidă înainte ca literatul, care părea profund șocat de această negociere sordidă, să nu se răzgândească și să-l lase baltă.

– Fie și patru tael de aur! Dar asta numai ca să vă fac pe plac.

De sub țuguiul păros al Marelui Supraveghetor scăpărau doi ochi cu luciri răutăcioase și concupiscente.

A doua zi de dimineață, Administratorul îi porunci Marelui Supraveghetor să-i convoace pe Lisi și pe Uneori Așa în refectoriul elevilor. Băieții se așteptau să primească o pedeapsă exemplară, cum ar fi fost recopierea integrală a *Cărții Ritualurilor*, și asta în chip de avertisment înainte de exmatriculare.

– Ați fost aleși de ministerul nostru ca să ne reprezentați la Academia din Xianyang. Regele Zhong, din țara Qin, a auzit vorbindu-se despre rezultatele voastre de excepție și dorește să vă cunoască, îi anunță el solemn.

Mințea cu nerușinare și cu o ușurință incredibilă. Cât despre cei doi subiecți, aceștia fură mai degrabă ușurați la aflarea veștii și nu păreau deranjați să părăsească această școală unde se sufocau. De aceea nu opuseră nici rezistență nici argumente deosebite la propunerea Administratorului.

În aceeași seară, venerabilul literat din Qin putea deja să-i ducă cu el.

– Să ștergi numele Lisi și Uneori Așa din registrul elevilor, îi zise cu sânge rece, chiar a doua zi, Raționament fără Cusur Marelui Supraveghetor care se uita la el înmărmurit.

– Dar ce motiv să invoc? bolborosi Pisc în Nori.

– N-ai decât să scrii: originari din Chu, dispăruți la o vânătoare de tigri! Trebuie să existe unul sau doi tigri mâncători de oameni care hălăduiesc prin împrejurimi și care nu așteaptă decât așa o pradă de luni de zile...

*

Și uite-așa, Desăvârșire Naturală se întoarse la Xianyang aducându-i cu el pe cei doi elevi eminenți din anul trei și ultimul de învățământ de la Academia Jixia.

Inteligența și setea de cunoaștere a celor doi tineri erau atât de mari încât reușiseră, pe parcursul călătoriei, să cucerească încrederea bătrânului literat.

Preaînțeleptul Conservator era fericit că avea în sfârșit cui să împărtășească din uriașa sa știință și din amploarea cunoștințelor sale. Pe drumul de întoarcere, în trăsură nu se auziră decât discursuri sclipitoare și întreceri oratorice, concursuri de poezie și de memorie, exegeze docte despre textele antice, ode către natura înconjurătoare și către munții amețitori, enunțuri cronologice din care nu lipsea nicio dată.

– Și când mă gândesc că amândoi proveniți dintr-un regat dușman de-o viață al Qin-ului. Hazardul este adesea malițios! exclamase literatul după ce aflase despre originea celor doi elevi.

O veritabilă academie de spirite strălucite părea că se reunise în această trăsură ce se bălăngănea printre cascade și viroage.

În semn de răsplată pentru cei doi elevi studioși, Desăvârșire Naturală îi învață câteva versuri inedite pentru ei. Erau extrase din *Odă Muntelui*, pe care le recitau în vremurile de odinioară țăranii din Chu:

Drumul e cu primejdii. Și s-a făcut târziu.

Singur, privesc din vârful muntelui norii trecând din

jos de mine.

Ceața e deasă, lumina zilei a pierit.

Se simte vântul de la Răsărit, aducător de ploaie divină...

– Poezia este sursa tuturor lucrurilor, șopti tânărul Uneori Așa către prietenul său.

– Nu sunt de acord cu tine. Poemele sunt doar o muzică dulceagă. Numai Legea este acel soclu de piatră pe care se construiesc lucrurile mărețe, răspunse Lisi.

Desăvârșire Naturală, auzind conversația, își zise în sinea lui că tânărul acesta dă cu barda în lună.

11

Țipătul abia auzit al unui huhurez care cuibărea în chiparosul pitic din grădina miniaturală, amenajată în curticica interioară spre care dădea iatacul, rezona cu moleșeala lui Huayang.

Afară se făcuse întuneric beznă și în Palatul Regal, cu excepția bătrânului Zhong, chinuit de o nouă criză de angoasă, toată lumea dormea.

Prima soție a lui Anguo își dăduse întâlnire cu amantul său Elevație Spirituală de Gradul Trei. Nu era momentul să ațipească. Își masase și parfumase pântecul cu cremă din petale de trandafir și eliminase, unul câte unul, cu ajutorul unei mici pensete din argint, firișoarele de păr care mai umbreau albeața strălucitoare a Sublimei sale Porți de Răsărit. Își pusese pe ea o cămășuță scurtă și transparentă din gaz mătase verde și pantaloni bufanți din mătase roz despicați de sus până jos pe cele două laterale.

Era destul să schițeze o mișcare cât de ușoară pentru ca toate farmecele, prin stratagema unei poze savante, să se dezvăluie discret, făcându-i poftă iubitului să soarbă din licorile sale delicioase și răcoritoare.

După ce își potoli setea, amantul, așa cum făcea de obicei pentru a răspunde dorințelor prințesei, îi povesti lui Huayang ultimele bârfe care circulau la curte, precum și despre vizita pe care i-o făcuse acel eminent filozof ale cărui scrieri deja celebre îl pasionau peste măsură pe regele Zhong.

– Imaginează-ți că m-a solicitat ca să-mi prezinte cazul unei tinere curtezane publice pe care negustorul de cai din Zhao dorește să o răscumpere!

– Te referi la acest Lubuwei al cărui nume se află pe toate buzele, negustorul de cai care își construiește grajdurile acelea pompoase de pe colină?

– Chiar el, șușoti ducele mângâind sfârcul unuia dintre sânii mici și imaculați ai primei soții a prințului moștenitor.

– Trebuie că femeia dorită de el își merită banii! exclamă Huayang, excitată la culme de această poveste despre cumpărarea unei prostituate publice.

– Filozoful m-a rugat să intervin pe lângă rege ca să-l primească în audiență. Numai el are dreptul să dea decretul de înstrăinare a curtezanei în favoarea negustorului.

Ochii de jad ai primei soții a lui Anguo scăpărau mii de scântei. Ardea de curiozitate să afle motivele care îl îndemnau pe acest negustor bogat să cumpere o prostituată publică. Un demers ca acesta nu ar fi fost întreprins niciodată de către un personaj de rang înalt originar din Qin, dacă s-ar fi amorezat de o curtezană publică. Și-ar fi atras glume răutăcioase și bănuieli. În regatul Qin trebuia să te comporți sobru dacă voiai să fii bine văzut.

Inițiativa acestui negustor aducea un suflu de aer proaspăt în cenușiul și răceala constrângerii sociale, bazată pe convenințe și ritualuri, la care și curtezanele de lux trebuiau să-și adapteze viața.

Huayang credea în iubire. Știa că ea singură poate să miște munții din loc. Nutrea deja o simpatie pentru această fată pe care Lubuwei se hotărâse să o scoată din stabilimentul de plăceri, făcându-se luntre și punte, încumetându-se să i-o ceară regelui Zhong în persoană. Visa să o cunoască și să-i vadă chipul.

În chiparosul pitic din grădina în miniatură, cucuveaua se oprise din țipat.

– Când cântă cucuveaua, e semn că strigă o femeie! Mi-ar plăcea să o cunosc și eu pe această femeie despre care mi-ai vorbit...

După asta, îl conduse pe duce până în coridor.

De îndată ce-l văzu plecat, Huayang refăcu același traseu prin lunga galerie și ieși să ia aer în Curtea de Onoare.

De acolo se vedea imensul Turn al Memoriei din Pavilionul Pădurii de Arbuști al cărui contur, luminat de razele lunii, se detașa în fața înaltelor ziduri crenelate de la fațada reședinței private a lui Zhong.

Pe aceste ziduri negre care se contopeau cu cerul, ea zări licărirea tremurată a unei lămpi ce clipea în spatele ferestrei de sus.

Își zise că probabil regele Zhong nu dormea.

Se pregătea să se întoarcă de unde venise când o forță necunoscută o îndemnă să braveze, trecând peste interdicția care interzicea oricărei femei să se plimbe singură după ora stingerii prin Palatul Regal. Lipindu-se de ziduri și avansând cu pași de pisică, ajunse fără greutate în fața porții din lemn de santal a reședinței regale. Înainte de a apăsa cu ambele mâini ca să o deschidă, se întoarse cu spatele. Nu era decât ea și umbra. Poarta cedă cu un lung scârțâit care o făcu să tresară.

În apartamentul privat al regelui Zhong domnea o liniște de mormânt. Ea trecu prin curți goale și prin grădini pustii. La intrarea în anticameră, santinela de gardă dormea dusă și sforăia cu gura căscată pe banchetă.

Intră în camera regală în vârful picioarelor. La lumina unei făclii, bătrânul Zhong, așezat în patul său și învelit cu o pătură albă și fină căreia i se mai spunea și „pană de cocor", părea că buchisește un text cu mare

greutate. Aplecat asupra tăbliței, nu o auzise pe Huayang intrând în dormitorul său. Tresări puternic când observă că nu era singur.

Se pregăti să strige după ajutor când văzu că norăsa, la fel de dezirabilă și de splendidă precum o știa, se afla în fața lui.

– Deci nu te temi de nicio interdicție! Închide repede ușa, îi zise el zâmbind.

Arăta înspre deschizătura ușii care dădea în anticameră. Urmele surprizei dispărură complet de pe chipul său care strălucea acum de bucurie pentru chilipirul apărut din senin. Se repezi să-i prindă mâinile, sărutându-i degetele cu înfocare. Ea își răsuci ușor bustul lăsând să i se despice una din crăpăturile panatalonilor bufanți. În fundul culoarului mătăsos, bătrânul Zhong îi zări delicata floare rozalie, cu petalele strânse, a Bobocului de Lotus. Era netedă ca o perlă, traversată de acea fantă imperceptibilă, de neuitat, care nu cerea decât să se deschidă.

Viziunea îi smulse un cotcodăcit înfundat babalâcului, a cărui mână căuta să se vâre prin culoarul de mătase. Dar frumoasa, cu brațul ei cel suplu, nu înceta să-l îndepărteze, până când bătrânul începu să se gudure precum un animal care-și cere porția din mâna stăpânului care îl hrănește, dar care îl ațâță înainte de a i-o da.

– Nu chiar acum, murmură drăguța la urechea bătrânului monarh, vreau întâi să-mi exprim o dorință.

– Legată de copilul pe care te străduiești să-l concepi? Sunt de acord. Voi aștepta până ce vine pe lume ca să-l desemnez moștenitorul fiului meu, zise el înghițindu-și vorbele.

Huayang, fericită, constata că bătrânul monarh își învățase lecția dincolo de orice așteptări.

– Și asta, dar mai e ceva, reluă ea aplecându-se

brusc în față, ceea ce avu drept efect revărsarea, într-o doară, a celor doi sâni obraznici din cămășuța sa scurtă de mătase înnodată complicat pe sub bust.

– Vorbește, iubirea mea celestă, și dorințele tale vor fi îndeplinite..., răcni bătrânul a cărui gură se deformase deja în despicătura corsajului primei soții a fiului său.

– Cât de curând o să primești o cerere de audiență din partea Marelui Ofițer cu Delictele. Un filozof celebru solicită să pledeze în fața ta cazul unei tinere curtezane publice pe care un oarecare Lubuwei din Handan ar dori să o răscumpere de la administrația lupanarelor statului.

– Poți să mai vii, când vrei tu, răspunse boșorogul, căruia puțin îi păsa de această poveste, neavând ochi decât pentru ceea ce vedea prin despicătura panatalonilor bufanți ai lui Huayang.

Ea îi dădu voie să-i atingă cu două degete tremurătoare Sublima Poartă de Răsărit. Îl sărută la repezeală, abia atingând cu limba sa trandafirie cu gust de mentă bătrânele-i buze boțite de vreme. Apoi îl respinse cu gingășie, lipindu-și gambele la loc. El se prăbuși greoi, amețit de dorință, pe pernele din pat. Când se sforță să se ridice, salivând, rămase prostit constatând că pasărea își luase zborul la fel de brusc precum venise.

Frustrarea sa fu imensă. O adâncă tristețe îl invadă. Își privi mâinile zbârcite și goale pe care mai persista mireasma unică a frumoasei Huayang.

– Maiestății Sale îi este sete?

Era vocea de falset a lui Drept Înainte care, bâțâindu-se înaintea lui cocoțat pe eternii săi conduri, și cu ochii cârpiți de somn, ținea în mână un pahar de bronz. Auzind zgomote în încăpere, venise să vadă ce și cum.

– Nu. Descifram doar niște trigrame ca să-mi păcălesc somnul, preciză în lehamite bătrânul.

Eunucul se pregătea să se întoarcă la culcare.

– Elevație Spirituală de Gradul Trei m-a rugat să primesc în audiență pe cineva. Îi transmiți tu că sunt de acord? S-o informezi totodată și pe Huayang, doresc să fie și ea de față, zise bătrânul cu voce tare.

Drept Înainte, surprins de aceste îndrumări, la o oră atât de târzie din noapte, aprobă mecanic și puțin lipsi, răsucindu-se pe călcâie, să nu dea cu capul de stâlpul patului.

Zhong, de când începuse să sufere de tulburările vârstei, nu mai acorda decât extrem de rar audiențe. Ce muscă îl înțepase, atunci? Drept Înainte, intrigat de situație, se rătăcea în presupuneri. Avea pretenția, de vreme ce îl bibilea zilnic și asista la fiecare din acțiunile și gesturile sale, că îi cunoaște foarte bine metehnele, dar uite că intervenea un element nou, despre care nu știa nimic.

Recomandarea aceasta nocturnă îl neliniștea peste măsură. Eunucul nu suporta să fie luat prin surprindere. Oare bătrânul rege nu încerca să-l manipuleze? Se întreba chiar, după ce se întoarse în pat fără să mai poată adormi, dacă nu cumva asta era un preambul la dizgrațierea sa. Din acel moment, o spaimă nelămurită începu să-i apese puternic pieptul. Și dacă bătrânul Zhong aflase că îl păcălise, împreună cu Linie Frântă, în legătură cu jefuirea acelui mormânt?

Suveranul nu-i mai vorbise de-atunci despre faimosul disc ritual. Drept Înainte crezuse de cuviință că poate să se culce pe-o ureche în privința lui. Se temea în prezent că făcuse imprudența să se bazeze pe lapsusurile bătrânului.

Putea să fie acuzat de acesta, fără drept de apel, că mințise prin omisiune. Ca urmare, avea să suporte consecințele unei destituiri, în cel mai bun caz, sau ale deportării într-o mină de sare, în cel mai defavorabil.

Inima bătea să-i spargă pieptul scăldat în sudoare. Invocă la întâmplare excentrica figură nemuritoare a lui Dongfangshao, acel servitor zelos al unui împărat din vechime, care, dorind să le facă tuturor pe plac, satisfăcea femei și bărbați deopotrivă. Ridicase la rang de model de conduită această ființă inclasabilă, care, potrivit legendei, se trăgea dintr-o stea. Se și vedea urcând la rândul său către acel astru, cu toate că nu prea credea în povestea acestui eunuc bisexual.

Se concentră încă o dată, cu ochii ațintiți în tavanul cămăruței lipite de dormitorul regal, dar constată că nu se desprinde de pământ. Dongfangshao nu răspundea.

Îl încercă acel sentiment straniu de pericol pe care toți curtenii, mai devreme sau mai târziu, ajungeau să-l simtă.

Cu cât ești mai aproape de soare și cu cât ai mai multă putere, cu atât mai tare riști să te arzi.

*

– Să intre celebrul filozof și gânditor Hanfeizi! răsună vocea regelui Zhong.

În sala de audiențe regale, pereții fuseseră tapetați pentru această ocazie cu afișe decorate cu arborele Fusang, de unde se spunea că răsare soarele înainte de a-și face apariția la orizont.

Marele Șambelan, învești mântat ca de obicei în roșu-carmin, servea de maestru de ceremonii. Avea sarcina să îi preia pe vizitatori din încăpătorul vestibul și să-i introducă, conform unei etichete foarte riguroase, în apropierea suveranului. Cu greu își ascundea îngrijorarea provocată de această audiență intempestivă, la care fuseseră convocați, pe lângă Marele Ofițer cu Delictele și Huayang, generalii Defect de Jad și Pace a Armelor.

În vestibul, văzu doi bărbați. Primul, cu craniul complet ras care îi punea în valoare finețea trăsăturilor, purta pe umeri o manta ornată cu caracterul „Ma", semnificând calul, brodată în întregime cu fir de aur. Celălalt era îmbrăcat cu o vestă scurtă cu mâneci din mătase neagră pe dedesubtul căreia se evaza în cute plisate o haină țesută din păr de capră. Avea o carte groasă sub braț.

Înfățișarea celor doi vizitatori, după cum ei înșiși doreau să se prezinte, vorbea de la sine despre calitatea lor.

– Presupun că dumneavoastră sunteți negustorul Lubuwei, iar dumneavoastră juristul Hanfeizi, zise eunucul pe un ton teatral din care răzbătea o urmă de precauție.

– Oamenii aceștia nu au achitat încă taxa de audiență!

Reclamația venea din partea contabilului însărcinat cu audiențele regale care se apropiase purtând pe burtă, fixat în bretele, biroul portabil care îi servea și de cutie de colectă. Instituția monarhică a regatului Qin înțelesese că nimic nu era mai eficient decât să transforme drepturile cetățenilor în obligații. Cetățenia însemna în acest caz, dreptul de a fi taxat. Audiențele regale, ca de altfel totul, era contra cost.

Lubuwei se achită de datorie, atât pentru el cât și pentru filozoful bâlbâit.

Drept Înainte le prezentă pe scurt regulile de comportare pe parcursul audienței regale: să nu vorbiți primii și să lăsați regelui inițiativa; să nu-l priviți direct în ochi când vă adresați lui; să nu vă întoarceți cu spatele la el și, dacă vă cere să vă așezați, să nu stați cu vârfurile picioarelor îndreptate către el, deoarece înseamnă că îl sfidați. La sfârșitul acestei enumerări enunțate cu vocea

anostă a unuia care turuie repetat acest regulament, eunucul sfârși prin a le preciza vizitatorilor că orice deviere de la etichetă avea să aducă amputarea piciorului stâng al contravenientului.

În fața lui Lubuwei și a lui Hanfeizi, la semnalul eunucului, două gărzi înarmate până-n dinți deschiseră cele două canaturi batante, împodobite cu ținte de bronz șlefuite cu diamant, ale porții masive din lemn de cedru prin care se intra în marea sală de audiențe.

La început, nu văzură nimic altceva în afară de o pădure de stâlpi sculptați, înnegriți de fumul de tămâie care învăluia spațiul în penumbră, asemeni unor santinele stranii ce susțineau un plafon somptuos, placat cu foiță aurită. În fundul sălii observară, pe jumătate mascată de densitatea lemnoasă, o estradă luminată de lumina zilei care trebuie că pătrundea în sala întunecoasă printr-o fantă practicată în tavan.

Bătrânul rege era acolo, așezat într-un jilț din piatră sculptată, ale cărui brațe reprezentau dragoni scuipând flăcări. Vizitatorii, ghidați de către Drept Înainte, se îndreptară lent către estrada înaintea căreia executară trei prosternări rituale, ferindu-se să-l privească în față pe suveran.

– Este o onoare deosebită să primim un mare jurist ale cărui scrieri sunt vestite și care inspiră politica pe care regatul Qin dorește să o pună în operă, declamă bătrânul rege cu o emfază nedisimulată.

La auzul acestor cuvinte, filozoful se ridică și, după ce trase o gură de aer în piept, răspunse cu voce tare:

– O-o-onoarea este de p-partea mea!

Lubuwei, cu capul în pământ, nu putea să vadă pe chipul suveranului uimirea de a descoperi defectul de vorbire al marelui filozof care-l făcea un orator jalnic, pe câtă vreme era atât de renumit pentru scrierile sale.

Hanfeizi, obișnuit cu reacțiile în urma luărilor sale de cuvânt, profită pentru a depune la picioarele regelui cartea pe care o ținea sub braț.

– Să binevoiască Maiestatea Voastră să accepte ultima din cărțile mele, căreia i-am pus titlul *Cele zece greșeli...*

– De ce acest titlu? întrebă monarhul.

Adresându-se către filozof, bătrânul părea să-l ignore complet pe Lubuwei, care continua să-și țină capul aplecat în jos.

– Este un florilegiu de erori care pot să-i coste pe prinți puterea, răspunse maliții os bâlbâitul, sigur de efectul său.

La aceste vorbe, fața bătrânului Zhong se strâmbă imperceptibil. Îi făcu semn Marelui Șambelan că Lubuwei poate să se ridice.

– Iată omul care poate să rezolve problema de care te ocupi, zise regele din Qin adresându-se lui Pace a Armelor, care ședea în dreapta sa.

Își întoarse apoi privirile către generalul Defect de Jad care, cu o alură impenetrabilă, stătea așezat de cealaltă parte.

– Lubuwei din Handan are mii de cai apți de luptă. El este singurul, după cunoștințele mele, care posedă o pereche de cai cerești, precizează Intendentul General al Marilor Grajduri Regale care îl privea zâmbind pe negustor.

Marele Ofițer cu Delictele, stând în picioare în spatele suveranului, decise să abordeze chestiunea care motivase prezența celor doi vizitatori.

– Domnul Lubuwei l-a rugat pe Hanfeizi să-i susțină cererea în fața Grației Voastre Eterne...

– Despre ce este vorba? întrebă, mimând surpriza, bătrânul care cunoștea la perfecție motivul.

– Clientul meu ar dori să obțină dreptul de a răscumpăra de la administrație o tânără curtezană publică din cartierul Florilor și Sălciilor, declară filozoful.

Își făcuse planul să se prezinte ca un fel de avocat al negustorului de cai.

– Se poate să cunoaștem motivele clientului dumneavoastră? interveni o voce dulce și cântată.

Silueta elegantă a lui Huayang, ivită de după o coloană, apăruse brusc în mijlocul cercului de bărbați.

Înveșmântată în mătase verde și în aurituri, apăruse din spatele estradei, unde stătuse până atunci în umbră. Lubuwei rămase cu gura căscată în fața unei apariții atât de stranii. Fu subjugat pe loc de farmecul și frumusețea acestei femei a cărei prezență, în acest univers rece și auster, părea inadecvată.

Negustorul hotărî să-i răspundă direct, fără să mai apeleze la filozof.

– Această fată merită o soartă mai bună. Ea a fost vândută casei de plăceri după ce mai întâi a fost răpită. Îi cunosc bine pe părinții ei care sunt vecini cu mine la Handan.

Inventase o poveste, dar puțin îi păsa. Era o minciună pioasă, destinată să smulgă o tânără nevinovată din ghearele nemiloase ale condiției sale de sclavă. Hanfeizi îl privi mirat dar Lubuwei îi dădu de înțeles, cu un semn din ochi, că urma să-i explice mai târziu.

– Ce poveste tristă! Și cât de nefericită trebuie să fie! strigă Huayang indignată sincer, arătându-se cu totul de partea fetei sechestrate, răpită cu forța de lângă familia sa.

Bătrânul rege, cu ochii întredeschiși, observa atent jocul unuia și altuia. Descifra în tonul lui Huayang dorința nurorii sale de a vedea îndeplinită cererea lui Lubuwei. Făcându-i o favoare, devenea datoare față de

el. Își reaminti de gura, de mâinile, de sublima sa Poartă din Dos. Începea să simtă o ușoară furnicătură în picioare, vestind trezirea simțurilor sale.

– Sunt de acord să dau decretul de declasare a acestei curtezane, afirmă el spre marea bucurie a prințesei, în timp ce un murmur de surpriză străbătu mica adunare neobișnuită cu decizii atât de rapide. Ce oferiți în schimb regatului Qin? adăugă el la adresa lui Lubuwei.

Marele Șambelan crezu de cuviință să bată din palme și să adopte, față de ceilalți, o mimică binevoitoare de admirație pentru o asemenea prezență de spirit.

– Vorbesc în numele meu dar pot să vă ofer sfaturile mele, avansă Hanfeizi căruia Lubuwei îi mulțumi cu o privire pentru această inițiativă.

– Sfaturile domniei voastre mă interesează profund, însă tributul trebuie rezolvat de către solicitator, replică bătrânul Zhong.

Toată această poveste începea să-l amuze, făcându-l să-și regăsească încet, încet, verva de altădată.

– Maiestate, dacă îmi permiteți, Lubuwei din Handan ar putea să se achite față de Qin ajutându-ne să reconstituim patrimoniul ecvestru, zise generalul Pace a Armelor, care nu se exprimase încă.

Regele îl privi pe negustor cu un aer întrebător. Îi aștepta reacția. Lubuwei reflecta intens, ceea ce îi produse o ușoară înroșire a capului pe care îl purta tot timpul ras. Socotea că birocrația din Qin avea să-i lase o perioadă de timp ca să pună în practică o strategie pregătită și cântărită cu grijă. Nu se gândise că monarhul va lua poziție atât de rapid și se așteptase să fie nevoit să pledeze în fața instanțelor cu dovezi în regulă sau ca suveranul să ceară asemenea demersuri. Nu-i scăpase însă faptul că prezența superbei ființe stătea la baza acestei decizii prompte. Atâtea

complicații neprevăzute îl găseau total descoperit pe iscusitul strateg care era.

Conștient de avantajul său, generalul Pace a Armelor făcu o nouă mutare cu pionii.

– Și această pereche de cai cerești din rasa Akkal, dintre care masculul a câștigat proba de concurs la ultimul Iarmaroc, nu ar putea să intre în discuție?

Lubuwei simți că se sufocă, dar făcu în așa fel încât, ducându-și mâna la gură, să nu se observe nimic. Nu se aștepta la atâta viclenie din partea acestui rege bătrân. Ideea de a-i separa pe Erete Purpuriu și pe Erete Roz îl contraria în cel mai înalt grad. Jurase că nu-i va vinde niciodată nimănui. Îi vedea zburdând voioși pe pajiștea de pe colină și venind la el să-i facă reverențe când îi fluiera.

Se pregătea să refuze propunerea Intendentului General al Marilor Grajduri regale, dar în clipa în care își punea la punct argumentația, imaginea lui Zhaoji, asemeni torenților care se revarsă primăvara la topirea zăpezilor, îi năvăli în suflet.

Își imagină chipul femeii-copil în clipa când avea să-i comunice că era liberă, și recunoștința pe care avea să și-o manifeste la adresa lui. O văzu bătând din palme de bucurie, și un zâmbet pur asemeni unui cristal pe buzele-i voluptoase, perfect desenate, luminându-i mutrișoara ghiduță. Îi simți pielea catifelată a obrăjorilor pe care, pentru prima oară, putea în sfârșit să-i mângâie...

Răspunsul veni de la sine și rezonă până în înaltul plafonului casetat al sălii de audiențe regale.

– De acord. Adjudecat pentru micul meu cuplu de cai cerești. Toate drepturile de urmași vor aparține regatului Qin!

Bătrânul monarh făcu semn Marelui Șambelan să încheie ședința. Doi servitori aduseră un scaun portabil

în care depuseră cu greu corpul inert și descărnat al bătrânului. Un crainic purtând culorile și însemnele armatei regale declară sfârșitul audienței. Cei de față se aplecară la trecerea regelui, cu excepția lui Huayang căreia, în trecere, acesta îi aruncă o ocheadă insinuantă la care ea îi răspunse cu un clipit malițios din ochi.

Lubuwei fu cuprins de o ușoară amețeală. Se clătină, și Hanfeizi îl prinse pe după umeri.

Cineva îi întinse un braț. Se întoarse.

Era tulburătoarea ființă, care îl gratifica pentru a doua oară cu un surâs fermecător. Se afla atât de aproape de el încât putea să-i simtă parfumul de mentă și iasomie cu care-și îmbălsămase pieptul. Prin mătasea bluzei i se ghiceau sânii albi și fermi precum floarea de rodu-pământului.

– Mi-ar face plăcere să o cunosc pe această tânără. Numele meu este Huayang și sunt prima soție a prințului moștenitor al acestei țări. Cum se numește, de fapt, această ființă atât de norocoasă? îi strecură ea cu cea mai melodioasă voce negustorului din Handan.

– Se numește Zhaoji, răspunse încet Lubuwei.

– Sunt convinsă că eu și cu ea ne vom înțelege de minune! încheie ea înainte de a dispărea la rândul său în spatele pădurii de pilaștri din sala de audiențe.

– Iată o afacere încheiată cu succes, îi zise generalul Pace a Armelor negustorului de cai.

– Să sperăm că iapa va fi fertilă... bombăni cu acreală Defect de Jad la adresa lui Drept Înainte, părăsind adunarea cu pași sacadați fără să salute pe vreunul dintre ei.

– Omul acesta pare să fie dușmanul vostru personal, constată filozoful bâlbâit.

– Are alergie la mirosul de cal! exclamă Drept Înainte, de gluma căruia s-ar fi tăvălit pe jos de râs și curcile.

– Culmea este că amândoi spun adevărul, adăugă Pace a Armelor cu aerul cel mai serios din lume.

După aceasta, fiecare îl salută pe fiecare și plecară la treburile lor.

– Am apreciat promptitudinea reacției dumneavoastră. De parcă ați avea o lungă experiență în audiențele regale, îi mărturisi bâlbâitul negustorului după ce ajunseră la locuința lor de pe colină.

– Mai mult decât regele, m-a impresionat femeia. Câtă șiretenie sub atâta grație...

– Câteva capitole din cartea mea *Pădure de anecdote* relatează povești și fabule în care regi și prinți au fost detronați datorită vicleniei femeilor!

Lubuwei nu-și permise nicio replică, el care tocmai renunțase la cei doi cai de stepă numai pentru ochii frumoși ai unei femei-copil.

Întors în camera sa, scoase din seif discul negru înstelat și, pentru a se limpezi, plonjă în universul stelelor micacee.

Încerca să se dumirească de ce viața lui, atât de previzibilă până atunci, era acum o surpriză continuă, cu întâlniri neobișnuite și un hazard care nu ar fi trebuit să fie.

Totul se petrecea ca și cum forțe invizibile și impalpabile îl împingeau ușor în sus pe un munte, pe care el urca fără să-și dea seama spre un destin care nu înceta să-l uimească.

12

Soarele inunda obrajii fini și catifelați ai Neclintitei Stea de Răsărit, făcând-o să clipească din ochi.

Îi plăcea să simtă căldura razelor pe pielea sa delicată. Își dezlegase turbanul și pletele lungi, înfoiate de o briză ușoară, îi fluturau în voie pe umeri.

În afara capitalei Xianyang, fiica adulterinului rege Zhong putea să umble cu părul în vânt și să revină la înfățișarea de fetișcană.

Mergea de o vreme în direcția colinei pe care se ridica impunătorul ansamblu de grajduri din lemn în formă de corabie răsturnată, a căror formă începea deja să se distingă. Trecuse de ultimele case din oraș. Grăbi pasul și strâmbă din nas când trecu pe dinaintea eșafodului public. Era o platformă sinistră din piatră pe care erau fixați vreo zece stâlpi de care atârnau corpuri în putrefacție, degajând un miros pestilențial precum un nor înveninat de jur împrejurul membrelor secționate și al craniilor pe jumătate devorate de șobolani.

Ceva mai încolo, din fericire, acestei imagini oribile îi urma, de o parte și de alta a drumului, panorama grădinilor de zarzavat care ofereau privirii o paletă multicoloră de plante agățătoare cu fructe amare și de sângele-voinicului. Brâncuțele parfumate transformau rigolele saturate de apă în covoare verzui peste care broscuțe mici păreau că se rostogolesc asemeni unor

bile de jad. Se simțea îmbătată ca un animal care iese la lumină după o ședere îndelungată în întunecimea cavernei.

Pentru tânăra studentă, aceste două zile de întrerupere a programului de învățământ erau cadoul săptămânii. Fuseseră decretate de Marele Astronom al Curții și rezultau din calcule savante, unde intrau în ecuație poziția astrelor pe cer și nodurile energetice care guvernează viața oamenilor. În luna precedentă funcționase interdicția de a tunde părul în ziua a treia lunară și de a muta mobile prin casă în penultima zi.

Profesorii de la Colegiul Înalților Funcționari Publici îi anunțaseră pe elevi că puteau să plece din internatul școlii în cele două zile libere.

Neclintita Stea de Răsărit, care nu scosese nasul afară de luni întregi, hotărâse să chiulească de la școală în deplină legalitate. Noii săi camarazi, Lisi și Uneori Așa, îi vorbeau adesea despre acel filozof care le fusese profesor la Academia Jixia și despre negustorul de cai de la Handan care luase în mână problema crescătoriilor din regat. Ardea de nerăbdare să vadă ce era cu colina aceea unde se stabilise negustorul, în compania filozofului, și unde construise acele grajduri din lemn al căror acoperiș evazat avea formă de fund de corabie răstumat.

La baza pantei înverzite a proprietății lui Lubuwei, sute de muncitori forfoteau să încheie construcția gardului de împrejmuire al unei pășuni care se întindea de la vest la est cât vedeai cu ochii. Apropiindu-se, observă că era vorba despre un dispozitiv complex de personal care tria caii și îi orienta spre nutreturi și spre țarcuri specifice. Zeci de animale se buluceau, venind dinspre partea opusă a colinei. După ce erau adunate în spațiul de așteptare, rândașii care primeau ordine de la un individ postat într-un turn înalt de observație le

selectau în funcție de culoare și de talie, apoi după sex, înainte de a le dirija către ocoale secundare unde îi examina un veterinar. Toate astea se ordonau într-un flux continuu și perfect reglat, asemeni apei care curge prin canalele de irigație.

Fata era uimită de această organizare a cărei eficacitate se putea vedea de la prima ochire. Își zise că acela care pusese pe picioare un astfel de dispozitiv se inspirase din *Arta războiului* a marelui Sunzi.

Nimic nu era lăsat la voia întâmplării. Din acest proces gigantic de triere se degaja impresia de vigoare și de cursă contra cronometru. Treaba la care se înhămase negustorul din Handan era într-adevăr una titanică. Prin Xianyang circula deja zvonul că, în caz de reușită, postul de ministru îi era garantat. Neclintita Stea de Răsărit nu-și închipuise niciodată că un om, de unul singur, poate să rezolve penuria de cai de care suferea statul Qin și care risca să deposedeze regatul de toate cuceririle obținute în decenii de expediții victorioase.

La Colegiul Înalților funcționari Publici, îi învățau pe elevi că individul nu înseamnă nimic în fața organismului colectiv și că este obligat să se supună acestuia. Li se insufla principiul supremației statului. Acesta, prin construcție, nu greșea niciodată. Neclintita Stea de Răsărit, care nu era prea convinsă de aceste teze, îi întrebase pe profesori cum se explică, în condițiile date, lipsa de cabaline care amenința însăși ființa regatului. Răspunsul lor fusese evaziv. Nu fuseseră capabili nici măcar să găsească un țap ispășitor, mărginindu-se, de parcă ar fi turuit o lecție irelevantă, la digresiuni vagi despre scăderea gradului de fertilitate la o anume rasă de cai. Ea îi făcuse părtași la îndoielile sale pe noii săi colegi, cei doi care veniseră de curând la colegiu, și cărora voia să le încerce spiritul critic.

– Peștele de la cap se împute, întotdeauna! Penuria de cai nu este decât o parte dintr-o carență și mai mare, răspunsese pe șleau cel care se numea Lisi.

Aserțiunea îi păruse de necombătut, cu toate că se simțise puțin atinsă de aluzia la tatăl său.

Își aducea aminte de cuvintele de laudă ale celor doi băieți care, de câteva luni, împărțeau cu ea condiția de elevi studioși și dornici de a cunoaște:

– Ai să vezi, Regret Etern, creierul lui Hanfeizi și banii lui Lubuwei vor fi la fel de eficienți ca și capul și picioarele la un loc ale unui individ supradotat! îl informaseră ei pe noul lor prieten, cu un aer sfidător.

Lisi și Uneori Așa trecuseră de fapt, cu arme și bagaje, de partea acestui tandem eficient pe care îl formau negustorul și filozoful.

Dintre cei doi camarazi, Neclintita Stea de Răsărit era mai atrasă de Lisi, al cărui obraz fin, cu ochii mari și negri, nu o lăsau indiferentă. În afară de asta, era subjugată de inteligența sa sclipitoare ce se degaja din judecățile sale adesea fără replică dar întotdeauna pertinente.

Această preferință se născuse chiar de la prima întâlnire, atunci când Desăvârșire Naturală, considerând că așa se cuvine, îi prezentase în cursul unei scurte ceremonii, spunându-le noilor veniți:

– Vi-l prezint pe elevul Regret Etern care, cu toată deșteptăciunea sa, nu mai vrea să urmeze singur cursurile acestui colegiu de prestigiu!

Ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei ținuse să fie prezent și el la sosirea lui Lisi și a lui Uneori Așa.

Împreună, cei doi adulți le arătaseră noilor veniți ceea ce urma să fie mediul lor de viață.

Colegiul Înalților Funcționari Publici ocupa o clădire cu aspect sever, unde cursurile și recreațiile se succedau după același tipic.

Fiecare promoție de elevi se rânduia după regulile sale proprii. Condițiile de viață erau dure. Mesele, luate întotdeauna în incintă, erau dintre cele mai frugale. Elevii dormeau direct pe jos, pe saltele din păr de animal pe care le întindeau seara. Din zori până la asfințitul soarelui, învățau pe de rost cărțile de literatură, de drept și de filozofie, iar caligrafia reprezenta un alt moment forte al zilei. Trebuia să învețe să deseneze cu stiletul, pe cât posibil dintr-o singură trăsătură, la început pe tăbliță de lemn acoperite cu o peliculă fină de nisip, apoi pe materiale mai dure, cele trei mii de caractere pe care un literat era obligat să le cunoască. Următoarele șase mii urmau să fie învățate mai încolo, de către aceia care, după ani de practică și de compilări, accedeau la categoria „marilor literați" care aveau în atribuțiile lor codificarea dicționarelor de limbă sau care, după exemplul lui Desăvârșire Naturală, deveneau un fel de memorie vie a tuturor cunoștințelor transmise și dobândite de-a lungul secolelor.

O zi din zece era consacrată în întregime tirului cu arcul, care era privit ca o activitate fizică dar mai ales ca exercițiu mental de concentrare. Istoria lui Hou Yi, arcașul Yi devenit zeu grație forței sale mentale, explica acest gust pentru tehnica tragerii cu arcul: Împăratul Galben, părintele celor zece sori, îl trimisese pe arcașul Yi să răpună nouă dintre aceștia deoarece făceau să domnească o căldură insuportabilă pentru oameni. Hou Yi mai ucise și șase monștri, dintre care un mistreț uriaș care semăna teroare în pădurea de duzi, amenințând și omul. Făcându-se vinovat de o aventură amoroasă cu Mifei, soția contelui Fluviului Galben, Yi arcașul a fost condamnat să trăiască pe pământ unde caracterul său urât declanșase ura celor din jurul său, care au sfârșit prin a-l omorî în bătaie cu un ciomag din

lemn de piersic. În felul acesta, în recompensă pentru binefacerile pe care i le datora omenirea, devenise un spirit pur, venerat ca un zeu pe care fiecare îl implora cu inima deschisă să-i acorde protecție și sprijin.

Regret Etern abia avea putere să ridice arcul imens, făcut din nuiele de alun și din foițe de bambus lipite între ele și asamblate cu inele de bronz, darămite să mai și întindă coarda fină din piele de capră. Era singura materie la care profesorul nu mai știa cum să facă să-l aducă la nivelul cerut unui elev de la colegiu. În rest, unicul elev din promoția sa strălucea de inteligență și de o memorie redutabilă care îl ajuta să rețină textele de la prima lectură. Desena deja impecabil peste două mii de caractere pe tăblița cu nisip a profesorului.

La prima întâlnire cu viitorii săi colegi de studii, Regret Etern nu-și putuse ascunde bucuria și un zâmbet deschis îi luminase obrazul fin. Tânăra fată îi era recunoscătoare tatălui său regele pentru că îi satisfăcuse atât de prompt dorința. Nu avea să mai fie singură, față în față cu trei profesori care nu o slăbeau nicio secundă. De-acum înainte vor fi trei contra trei!

– Acești doi elevi străluciți vin de la celebra Academie Jixia, precizase, nu fără mândrie, Desăvârșire Naturală, continuând prezentările.

Lisi fusese primul care dăduse mâna cu Regret Etern.

Nu bănuia că, dincolo de trăsăturile atât de regulate și fine ale acestui tânăr, al cărui turban strâns legat îi acoperea în întregime fruntea, se ascundea o fată pe care n-o lăsase indiferentă. El zâmbea deschis ca un bun camarad și părea sincer încântat, în timp ce Neclintita Stea de Răsărit nu mai știa cum să-și mascheze emoția care o cuprinsese.

După consumarea efectului surpriză, emoția de început se transformase puțin câte puțin, pe parcursul

săptămânilor, în atracție. În timpul recreațiilor, sau la masă, ultima fiică a regelui Zhong își făcuse obiceiul de a-și adânci privirea în a tânărului și se distra de stânjeneala pe care o simțea când devenea prea insistentă. Serile, întinsă în pat înainte de a adormi, gândurile îi zburau mereu spre el.

Chiar Lisi o încurajase să meargă în vizită la marele șantier al lui Lubuwei și îi descrisese ideile novatoare propovăduite de filozoful bâlbâit, care, după ce-i fusese dascăl, își pusese inteligența și uriașa cultură în slujba negustorului de cai. Așa se face că urmând îndemnurile tânărului său tovarăș, se decisese să meargă ca să vadă cu ochii ei amploarea întreprinderii celor doi bărbați.

Se afla în prezent la mai puțin de jumătate de li de incinta colinei cu cai. Nu mai avea de străbătut decât vreo câțiva pași până la poarta de la intrare, când atenția îi fu atrasă de bătăi de tobă. Zgomotul venea din direcția turnului de observație la picioarele căruia o matahală de om imprima în felul acesta cadența pentru oameni și animale.

– Un pic mai rar, Omule fără Frică! Iepele grele riscă să doboare stâlpii de la bariere, strigă către uriaș cel care dădea ordine de la înălțimea turnului de control.

Aproape instantaneu, ritmul de avans al animalelor încetini, asemeni apelor unui fluviu care iese dintre munți și intră în câmpie, lăsând-o pe Neclintita Stea de Răsărit mută de admirație în fața capacității perfecte de reacție a acestei mașinării complexe.

– Femeile nu au voie aici fără autorizație!

Neclintita Stea de Răsărit se întoarse.

Avertizarea venea de la un rândaș cu chica în dezordine, albită de praf, și al cărui zâmbet ironic dezvelea o gură complet lipsită de dinți. Preocupată să admire tot acel balet ciudat al oamenilor și animalelor, ea nu observase că ajunsese deja în apropiere de primul țarc.

– Las-o în pace, nu face niciun rău! protestă bărbatul cu alură tinerească care stătea ceva mai sus pe colină și care i se prezentă ca fiind secretarul lui Lubuwei.

Fata îi răspunse zâmbind că se rătăcise și, lăsându-l acolo pe Zhaosheng care s-ar fi angajat bucuros într-o conversație cu ea, se întorse pe unde venise.

*

Exact pe când Neclintita Stea de Răsărit descoperea colina cu cai, Pace a Armelor își efectua vizita cotidiană la perechea Akkal, donată de Lubuwei statului Qin pentru a o salva pe Zhaoji din lupanarul public.

Ținea la ei ca la lumina ochilor. Îi vedea ca pe inițiatorii unei numeroase descendențe de căluți robuști, iuți precum fulgerul și valoroși, în serviciul armatelor călări ale regatului. Într-un viitor apropiat, oștile regatului Qin aveau să fie dotate cu acești faimoși cai cerești care vor deveni simbolul lor.

Două boxe identice fuseseră amenajate special în acest scop în grajdul central din Xianyang. Intendentul General al Marilor Grajduri Regale supraveghease personal construirea lor. Alesese scânduri de catalpa, de o grosime demnă de cele mai somptuoase sarcofage. Cioplite cu grijă, ele se opreau la nivelul greabănului cailor, ceea ce le permitea lui Erete Purpuriu și lui Erete Roz să se giugiulească, stând fiecare la locul lui. Paiele din cele două boxe luxoase, care puteau rivaliza cu dormitoarele amenajate pentru oameni, erau schimbate de două ori pe zi. Pace a Armelor poruncise, în scopul ameliorării performanțelor lor, să li se administreze câte un strop de pudră de jad în tainul de ovăz al celor doi Akkal dragi inimii lui...

– Cred că iepșoara este în călduri! Aveți grijă ca

mâine dimineață să se împerecheze, îi ordonă generalul îngrijitorului însărcinat cu întreținerea și supravegherea cuplului de cai cerești.

– Am înțeles, domnule general, răspunse omul, cu capul plecat în semn de respect.

– Sper să pot participa și eu la spectacol! cotcodăci o voce cocoțată sus.

Țâșnind de după unul din pereții de scândură de catalpa, își făcu brusc apariția un nor masiv de tul grena.

Era Drept Înainte, care nu-i dădu răgaz lui Pace a Armelor nici măcar să-și exprime un gest de surpriză sau de recul, ci îl trase de braț, la distanță în capătul aleii. Generalul simțea gura eunucului lipită la două degete de urechea sa, șoptindu-i un secret.

Văzând determinarea rece și strălucirea din privirea excitată a lui Drept Înainte, Pace a Armelor bănui că era vorba de ceva foarte important, așa că își reprimă enervarea provocată de această apariție subită a eunucului.

Poate că Drept Înainte voia să-l prevină în legătură cu o nouă lovitură sub centură de-a lui Defect de Jad? Marele Șambelan al regelui își atribuise ingrata sarcină de intermediar între cei doi generali inamici... Pace a Armelor se asigură întâi în mod reflex că rândașul repartizat celor doi Ereți nu trage cu urechea și apoi îi făcu un semn plictisit creaturii înveșmântate în roșu că e gata să asculte.

– Am primit asta ieri seară. Citește-o repede, șopti ultimul, întinzându-i generalului o foiță de bambus tăiată proaspăt pe mijloc.

Pace a Armelor luă foița pentru a o examina cu atenție. Scrisul era mai degrabă neîndemânatic, nu părea să fi ieșit din mâna unui literat. Urma albă a stiletului indica faptul că fusese scrisă foarte recent.

Cuprindea următoarele douăsprezece caractere: Hua Yang și Marele Ofițer, Erete și Grangur, bătutul din aripi, aripi drepte și ferme.

Pace a Armelor, foarte mirat, îl privi pe eunucul în culmea excitației, cu ochii ce păreau că-i ies din orbite.

– Este un denunț! Cineva te informează că ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei și Huayang întreține o relație amoroasă, constată, uluit, generalul.

– Am găsit-o la picioarele patului meu. Mi-a fost aruncată pe fereastră, abia articulă, în pofida emoției intense, eunucul Drept Înainte. Dacă află prințul Anguo, s-a sfârșit cu prima sa soție! adăugă el cu poftă luându-și hârtia de bambus din mâinile lui Pace a Armelor.

Întreaga ură pe care o nutrea pentru soția prințului moștenitor se exterioriza în prezent pe chipul său albit de cocotă bătrână.

– Dar cum de-a putut Marele Ofițer cu Delictele să se expună într-o asemenea postură? La urma urmei, poate că nu este decât o bârfă! exclamă Intendentul General.

El întreținea cele mai bune raporturi cu ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei. În ciuda tristeții pe care i-o provocau eventualele consecințe în această afacere, se putea simți indignarea cauzată de acest act de delațiune.

– Exclus, zise eunucul cu ochi de dihor, de luni întregi le observ manevrele... Din partea mea, e absolut sigur.

Mascându-și cu greu dezgustul, Pace a Armelor îl privi în ochi pe Drept Înainte.

Nu avusese niciodată a se plânge de comportamentul Marelui Șambelan în privința sa și îl apărase întotdeauna în fața altor curteni, care îl acuzau mereu de nenumărate ticăloșii și care se fereau de el ca de ciumă. Înțelegea mai bine în prezent, din tonul încântat al eunucului,

motivele care îl făceau să fie atât de hulit. Orice manifestare a compasiunii îi era străină acestei creaturi a cărei putere și influență se sprijineau pe secretele mai mult sau mai puțin onorabile ale unora și altora.

– În locul tău m-aș preface că nu am primit niciodată peticul ăsta de bambus, îi sugeră el eunucului, pe un ton neutru.

– Ai dreptate. Dar poate că, cine știe, într-o zi o să-mi amintesc de el, încheie Drept Înainte.

Tonul dur și înghețat al Marelui Șambelan suna ca o sfidare.

Norul grena se evaporă pe același drum pe care venise, prin spatele panourilor de scândură de catalpa, lăsându-l pe Intendentul General al Marilor Grajduri Regale pierdut în gânduri și uitând complet de perechea de căluți Akkal de care își promisese totuși să aibă grijă ca de lumina ochilor săi, dărâmat de cele citite și auzite.

*

Își dăduseră rendez-vous la un han de țară situat la distanță de oraș ca să-și poată vorbi în liniște, feriți de priviri indiscrete.

De pe terasă, din spatele unei draperii de bambus care permitea observarea fără a fi văzut, se puteau zări, către stânga, acoperișurile palatului regelui Zhong, iar înspre dreapta colina cu cai și nava răsturnată a grajdurilor sale impunătoare. Doar ciripitul rândunelelor care desenau volute pe cer tulburau calmul acestor locuri.

– Ești foarte sigur că nu ne urmărește nimeni? Îi șopti Huayang Marelui Ofițer cu Delictele, care ședea în fața ei într-un fotoliu din lemn de palmier.

Prințesa era apatică.

De obicei, își plasa vârful piciorușului între gambele

ducelui şi acest simplu gest, prin care îşi întindea piciorul fin şi îi punea în valoare conturul rotunjit, avea drept urmare aprinderea bruscă a dorinţei în trupul iubitului ei care îşi lipea atunci gura de a sa.

De data aceasta însă, ea părea că aşteaptă de la el primul pas.

În ciuda absenţei acestei invitaţii, nobilul său amant se aplecase asupra obrazului prinţesei pentru a încerca să guste cel puţin din dulceaţa limbii sale. Ea îl respinse foarte energic şi rămase ghemuită în fotoliu.

Părea extrem de contrariată. Ochii ei se umplură rând pe rând de lacrimi.

Nu mai lipsea mult ca să izbucnească în hohote.

– Simt că, de câteva săptămâni, eunucul mă priveşte pieziş, ca şi cum ar şti ce se petrece între noi. N-ar trebui să mai vii, gemu ea spre marea disperare a lui Elevaţie Spirituală de Gradul Trei.

Ducele, cu un aer spăşit precum hoţul prins asupra faptei, privea în zare pentru a se redresa.

– Imaginaţia ta o ia razna! Este absurd, doar ne luăm toate precauţiile posibile. Eu nu vin la tine decât după ce toate luminile sunt stinse. Cât despre Anguo, când pleacă din braţele tale, este atât de epuizat încât ar fi nevoie de dangătul unui clopot ca să se trezească! protestă el încercând în continuare să-şi sărute iubita.

Dar Huayang plângea din ce în ce mai tare şi gemetele sale acopereau ciripitul rândunelelor.

Amantul puse această stare pe seama graviditătii concubinei prinţului Anguo, care urma să nască în curând. Întreaga curte aştepta cu nerăbdare această naştere apropiată. Lunile treceau şi, în pofida asalturilor cotidiene şi repetate ale soţului său, Huayang rămânea în continuare stearpă şi golită de orice semn de viaţă embrionară.

– Nu trebuie să ne mai vedem, atacă ea cu vocea aspră și răgușită.

Marele Ofițer se cutremură. Această ruptură unilaterală și brutală era o lovitură de pumnal de jad pe care o primea direct în mijlocul stomacului.

O iubea pe Huayang cu toată ființa lui. Nu mai putea să se lipsească de acest trup suplu și senzual care răspundea mângâierilor sale asemeni unei feline. Simțea încă urmele mâinii și limbii iubitei sale pe părțile cele mai intime ale corpului său. Păstra încă în gură gustul esenței efemere ce se degaja din Sublima sa Fantă atunci când suflul intern Qi o capta și făcea să-i vibreze pântecul precum cutia de rezonanță a unei țitere Se.

Nu-și imaginase vreodată că atâta pasiune ar putea să se sfârșească în acest mod, din simpla bănuială a acestui blestemat de eunuc. Vorbele de despărțire fuseseră pronunțate de Huayang cu atâta răceală încât se întreba acum dacă ea îl iubise vreodată cu adevărat.

Fu cuprins de un val de amețeală.

Privea fix, fără să vadă cu adevărat, colina cu cai și grajdurile sale în formă de vas, într-atât de grea fusese lovitura.

Nobilul confucianist care îi făcea să tremure de frică pe toți guvernatorii din provinciile regatului nu mai era în prezent decât un bărbat cu inima rănită, dezamăgit de duritatea și de violența de care dădea dovadă femeia adorată.

Se abținu să plângă și el căci eticheta interzicea ca „un înalt funcționar să plângă în fața unei femei slabe".

Își strânse toate puterile ca să înfrunte o ultimă dată privirile fostei sale iubite. În clipa când se întoarse lent spre ea străduindu-se să afișeze un chip impasibil, nu mai era nimeni pe terasa hanului de țară.

*

Paşii o ghidaseră pe Huayang, fără ca ea să-şi dea seama, către colina cu cai, după ce părăsise în fugă terasa luxuriantă a hanului, neputând să facă faţă reproşurilor şi descurajării amantului ei.

Ruptura o afecta, dar trecu peste asta mult mai repede decât se gândea, aşa cum se întâmpla de obicei când acţiona din instinct.

Prima soţie a prinţului Anguo era pragmatică. Era sigură că legătura sa cu ducele risca să o ducă la pierzanie dacă nu se hotăra să-i pună capăt.

Din experienţă, cunoştea precaritatea avantajelor de care se bucura, îndeosebi la o curte regală unde cea mai mică greşeală putea aduce cu sine întemniţarea sau exilul, dacă nu chiar eşafodul. Simple zvonuri erau suficiente ca să facă să i se rostogolească căpăţâna în nisip. Pentru cazul în speţă, cu ducele, asumarea celui mai mic risc era periculos şi mai ales, nu avea niciun sens. Despărţindu-se de el, într-un fel, îl şi apăra.

Era mai bine pentru ea să-şi consacre toate forţele ca să o împiedice pe concubina Xia să-i ocupe locul, şi în special să facă cumva ca pântecul ei să ofere un urmaş pe linie masculină regatului Qin. Dorinţa de maternitate depăşea ca importanţă orice altceva.

Înainta cu paşi hotărâţi spre vasul răsturnat.

Încă de când asistase la importanta audienţă regală, ardea de curiozitate să o cunoască pe tânăra fată răscumpărată de la administraţia caselor de toleranţă de către negustorul din Handan. Călăuzită de o obscură dar tenace premoniţie, ea presimţea fără să ştie exact din ce cauză, că această tânără, ale cărei calităţi precis că nu erau unele comune, avea să o ajute să-şi atingă ţelurile, ca şi cum cele două destine, intim legate între ele, fuseseră făcute să se întâlnească.

Mai mult, era convinsă că o ființă atât de norocoasă răspândea numai noroc și prosperitate în jurul ei.

Ajunsă la intrarea pe domeniul lui Lubuwei, își declină identitatea și îl întrebă pe paznic dacă Zhaoji era disponibilă.

Un servitor veni să o poftească, slugarnic, să intre înăuntru.

După ce traversă curtea interioară, fu condusă la etaj într-o încăpere vastă care servea de salon de muzică. Se aflau acolo un fonolit mare cu șaisprezece pietre și, așezată pe o masă joasă, o țiteră Qin cu zece corzi. În fața țiterei Qin, îngenuncheată pe covor, stătea o fată foarte tânără care acorda instrumentul grație sunetului produs de un clopoțel Lu care îi servea de diapazon.

Huayang înțelese pe moment că era Zhaoji.

– Sunt Huayang, prima soție a prințului moștenitor al acestui regat. Și eu știu să cânt la cetera Qin, zise ea surâzând.

– Lubuwei mi-a anunțat vizita dumneavoastră, dar nu mi-a spus data, răspunse Zhaoji.

Continua să piște ușor coarda extremă a țiterei care emise o notă tot atât de ascuțită ca țipătul unei păsări.

– Cunoașteți frumoasa poveste a lui Linglun? adăugă ea la adresa lui Huayang ca și când ar fi cunoscut-o pe prințesă dintotdeauna.

– Da, desigur. Linglun a fost ministrul căruia Împăratul Galben i-a cerut să găsească bambuși de lungimi diferite, dar cu același diametru interior, pentru a etalona notele, răspunse Huayang pe un ton intrigat.

Prințesa nu mai putea de bucurie văzând cât de firesc stabilise primul contact cu tânăra muzicantă.

– Întocmai. Mă pregătesc să compun un cântec care evocă muntele paradisiac unde creștea această pădure de bambuși extraordinari care reproduceau vocea

umană atunci când Linglun sufla în ele! Ascultați cum iese, murmură ea cu voce duioasă.

Începu o melodie vrăjită pe care o cântă cu o voce neomenească, acompaniindu-se la țiteră în timp ce o servitoare lovea în cadență pietrele fonolitului.

Huayang fu subjugată pe loc de farmecul femeii-copil al cărei timbru pur continua să celebreze muntele cu bambuși sonori. Fu transportată în văile line pe care ministrul Împăratului Galben le căutase atâta vreme, prin munții Kunlun, acolo unde vântul și apa se aflau într-o perfectă armonie, înainte de a da de ele în sfârșit.

Ascultând-o pe Zhaoji cântând, auzea și ea țipetele ascuțite ale păsării phoenix, simbolul tuturor celorlalte zburătoare, când, suflând în bambus, ministrul Linglun reprodusese sunetul vocii umane, la fel de plăcut precum al izvorului ce iese din pământ. Douăsprezece țipete ale acestei păsări, șase ale masculului și șase ale femelei, fuseseră suficiente pentru ca ministrul Muzicii să poată să stabilească etalonajul sonor care dăduse naștere construcției primului diapazon cu douăsprezece note.

De la acest instrument primordial a pornit întreaga muzică umană.

Această muzică primordială, ale cărei sunete dirijau universul, îi lipsea cumplit lui Huayang, care trebuia să se mulțumească cu concertele fade ale muzicienilor din orchestra regală.

Și iată că Zhaoji îi dădea posibilitatea să o asculte, în sfârșit!

Fascinată, prințesa o privea pe tânăra fată distilând notele clare și delicate ale imnului său dedicat muzicii originare. Era una cu cântecul. Ea resimțea armonia și fericirea profunde pe care doar unele sunete pot să le aducă spiritelor sensibile. Asemeni melopeei lui Zhaoji, la diapazonul clopoțelului originar, spiritul lui

Huayang, în sfârșit senin și ușor, plutea încet în spațiul salonului de muzică al lui Lubuwei.

Timpul părea că se oprise pentru prima soție a prințului Anguo. Scăldată de notele suave și de versurile languroase ale frumoasei Zhaoji, nu observă prezența lui Lubuwei. Acesta intrase discret în salonul de muzică și le privea, atent și gânditor, pe cele două femei.

Aveau atâta farmec și frumusețe, una cât și cealaltă. Alcătuiau un duet perfect acordat.

El avea, înfundat în fundul buzunarului, discul Bi negru înstelat.

Obiectul ritual rămânea tovarășul lui tainic cel mai intim și bunul său cel mai de preț.

Tocmai venise să-l ia, cum avea obiceiul, pentru a profita de energia pe care această piatră o răspândea în el. Îi plăcea să-l țină în mână când o asculta pe femeia-copil cântându-și melodiile.

Simțea vibrații ușoare venind din piatră; discul de jad se acorda, o dată în plus, cu vocea divină a femeii-copil.

13

– Pântecul acesta se rotunjește precum burta unei vaze Ding. Se apropie momentul nașterii!

Mâna lui Pădure de Pinacluri întârzia pe buricul proeminent al tinerei concubine care intra în a noua lună de sarcină. Sub degetele sale simțea mișcările haotice ale fătului, ceea ce o făcea pe tânăra mămică să suspine ușor.

În Gineceul Central, prințesa ostatică își petrecea zilele în pat, bucurându-se de întreaga atenție a celorlalte concubine care jucau cu ea dame și o răcoreau cu evantaiele când se făcea prea cald. Directorul gineceului se îngrijea ca să nu-i lipsească nimic: dulciuri cu miere, băuturi răcoritoare ținute la gheață, piersici coapte și înmiresmate, portocale mustoase. Camera răsfățatei Xia semăna cu o cămară și livadă la un loc.

Concubina nu-l mai văzuse pe tatăl pruncului său din noaptea în care îl concepuseră.

Anguo venea o dată pe lună în gineceu, atunci când prima sa soție era indisponibilă, pentru a-i aduce omagii concubinei trase la sorți. Nu îl interesase niciodată să afle vești despre mama primului său copil. Această indiferență sfârșise prin a o deranja pe prințesa ostatică, care se plânsese reginei mamă când aceasta venise s-o viziteze.

Nu păstra o amintire plăcută în legătură cu prințesa Mei care venise, de fapt, să o examineze sub toate aspectele ca și cum ar fi fost vorba despre un animal sau o mobilă despre care dorești să știi cum arată înainte de a o cumpăra.

Prințesa Xia pricepuse că persoana sa nu va reprezenta în ochii acestei femei decât un pântec fecund și că nu servea la nimic să intervină pe lângă ea pentru a-i smulge o vorbă bună prințului moștenitor.

– Simt o durere în partea de jos a spatelui, care mă seacă, zise concubina ostatică către Vulpe Șireată care, pentru a-i aduce ușurare, îi tampona fruntea cu o batistă îmbibată cu esență de flori de portocal.

– Vreți să-l chem pe Pădure de Pinacluri? întrebă îngrijorată tânăra sa doamnă de companie.

Broboane de sudoare îi acopereau fruntea bombată și pură. În jurul patului, concubinele ardeau tămâie în cinstea zeiței Regina Florilor care veghea la nașterea copiilor. Una dintre femei, pentru a mai destinde atmosfera, le asigura că Xia urma să aibă un băiat deoarece piersicul din grădina gineceului făcuse flori albe.

Fără a mai aștepta să fie chemat, Pădure de Pinacluri intră în cameră însoțit de un medic și de o moașă. Pântecul concubinei tresălta de spasme din ce în ce mai dese și mai violente. Începea să piardă apa. Medicul adusese statueta de fildeș reprezentând corpul unei femei pentru a examina pacienta fără să o atingă, cu excepția controlării pulsului. Era suficient ca pacienta să indice pe statuetă zona unde avea dureri. Mai departe, pentru că erau numai femei, restul intra în atribuțiile moașei.

– Manualul Pulsurilor distinge peste douăzeci de tipuri de puls! turui Pădure de Pinacluri pentru a face pe

grozavul în fața locatarelor sale în timp ce medicul ținea încheietura mâinii lui Xia între degetul mare și arătător.

Eunucul, căruia de emoție i se scurgea machiajul, dădea din cap în timp ce o urmărea pe moașă care masa continuu pântecul fiicei adoptive a regelui ținutului Zhao, ale cărei buze albe se strâmbau de durere.

Se făcuse deja seară și situația rămânea neschimbată. Medicul consideră că nu mai era cazul să zăbovească iar moașa, extenuată de efortul masajului îndelungat, atipise.

În gineceu, în afară de Xia, toată lumea dormea.

Tânăra femeie nu mai avea contracții dar pântecul, întins ca un tambur, o făcea să sufere un martiriu. Era scuturată de frisoane și gemea încetișor.

Eunucul nu mai știa ce să facă. Tuna și fulgera împotriva medicului, considerându-l un incapabil. Umbla încoace și încolo de sute de ori prin camera de tortură, cocoțat pe veșnicii săi saboți, asemeni unei păsări uriașe care nu-și găsește creanga potrivită pe care să se așeze.

Își spunea că trebuie să găsească o soluție pentru a o ușura pe tânăra femeie, să găsească un mijloc de a provoca nașterea, în caz contrar exista pericolul ca pruncul să se nască mort...

Să cheme alt medic, mai titrat decât medicul gineceului, nu servea la nimic, de vreme ce niciunul nu avea voie să atingă pielea tinerei Xia. Să-l cheme pe Cuțit Rapid, chirurgul șef al confreriei eunucilor, era exclus: acesta ar fi propus să deschidă pântecul pacientei!

În materie de medicină, de altfel, Pădure de Pinacluri cunoștea câte ceva și nu era departe de a putea înlocui, la o adică, un om de meserie. Ipohondru din fire, citise și învățase pe de rost *Chestiuni Fundamentale privind problemele interne ale*

Împăratului Galben, care era cartea de medicină cea mai prestigioasă.

Perplexitatea și îngrijorarea sa ajunseseră la culme.

Aranja cu nervozitate buchetul de bujori pătați în mica vază de bronz de pe măsuța lipită de pat când îi veni în minte o soluție.

Puse pe el o mantie largă, înlocui saboții cu sandale fără toc și se îndreptă val vârtej spre poarta tainică ce-i permitea să intre și să iasă neobservat din Palat. Portița dădea într-o străduță pe care nu se circula de obicei.

Se înnoptase. Mânat de grijă, eunucul grăbi pasul.

Se îndreptă spre cartierul rezidențial situat în partea de sud a orașului. În această zonă, familiile bogate cărora statul Qin nu le luase încă tot locuiau în palate mai confortabile decât casele simple ale particularilor. La marginea terenului viran, asemeni unei nave eșuate pe un banc de nisip, imensa clădire a Palatului Fantomelor își etala zidurile ostile și degradate, parțial invadate de iedera care de bine de rău întârzia desprinderea pietrelor.

Ajuns în fața porții grele de bronz, puse mâna pe ciocănelul în formă de dragon încolăcit și bătu de șase ori, primele trei bătăi rapide, urmate de alte trei ceva mai rare. Era semnalul convenit între adepți.

După câteva momente, poarta se deschise larg înspre un vestibul vast, luminat de torțe, lăsând să apară în penumbră silueta impresionantă a marelui preot Wudong.

Pădure de Pinacluri socotise că e cazul să apeleze la marele preot taoist pentru a-i cere ajutorul. Se întâmpla frecvent la curtea regatului Qin.

Religia taoistă nu avea drept de cetate la Xianyang, cel puțin nu în mod oficial, dar numeroși erau cei care, asemeni eunucului, credeau în secret și veneau să-și afle, atunci când nu mai era altă scăpare, din creuzetele alchimiștilor, remediile menite să-i vindece.

Vechile ritualuri depășite, vehiculate de tradiția confucianistă care ținea loc de dogmă oficială, nu-i fuseseră în seara aceea de niciun folos lui Pădure de Pinacluri, ca să o smulgă pe sărmana Xia din ghearele morții. Și de altfel cu atât mai puțin codurile și legile.

Numai practicile taoiste, deseori proscrise, adică interzise de puterea legală, erau în stare să alunge durerile oamenilor. Explorarea trupurilor, considerate copii în miniatură ale templului universului, permitea o intervenție eficientă, când era necesar.

Pădure de Pinacluri se număra printre aceia care se reuneau în cea mai mare taină în jurul lui Wudong și al lui Zhaogongming pentru a celebra mistere și a căuta acea armonie interioară la care se poate accede doar prin intermediul Marii Căi a lui Tao. Numai în felul acesta, prin comuniunea intimă cu elementele naturale, individul, desprins de atașamentul carnal, este ferit de orice tentație din partea relelor care îl asaltează, *„până la sfârșitul vremurilor, eliberat de triști de orice fel, după modelul unui catalpa inaccesibil, cu crengile spre cer și cu rădăcinile înfipte în pământ până la izvoarele galbene"*, așa după cum proclama o celebră incantație taoistă care celebra retragerea în recluziune a adepților, în momentul când plecau să se izoleze vreme de luni, sau ani de zile, în vârful unui munte sacru precum Kunlun sau Taishan...

– Prințesa Xia este în cele mai mari dureri ale facerii și nu poate să-și aducă pruncul pe lume. Poți tu să faci ceva? îi șopti eunucul marelui preot, după ce închise precipitat poarta al cărui ciocănel răsună în noapte.

– Cum este așezat patul său? se interesă Wudong.

Îl invită pe eunuc să-l urmeze prin labirintul de coridoare care duceau la sala de experiențe alchimice.

– A fost poziționat după preceptele Fengshui. I-am chemat pe Geomanți deîndată ce am aflat că e

însărcinată. Cele douăzeci și patru de direcții au fost decelate cu atenție de țestoasa-busolă Luoban. Sunt absolut sigur că asta este cauza.

– Au mai folosit și altă metodă, aceea prin care se stabilește dacă formele terenului se aseamănă cu ale unui dragon azuriu sau cu ale unui tigru alb? întrebă atunci Zhaogongming care pisa o pudră în mojar.

– Cum vrei să facă lucrul acesta, din moment ce solul este acoperit de atâta vreme de clădirea gineceului central! exclamă Wudong, care găsea deplasată remarca subalternului său. De când a găsit rețeta pudrei care explodează în mii de flăcări, Zhaogongming e într-adevăr cu mințile aiurea, adăugă el.

Arăta spre pudra neagră din mojar.

Pădure de Pinacluri se uita la cei doi mirat. Nu vedea cum un simplu praf putea să explodeze scuipând flăcări ca fulgerul din nori care trăsnește stânci și arbori.

– Am descoperit formula din întâmplare, când am încurcat rețeta pentru pudra celor cinci pietre! zise asistentul.

Aruncă pe jarul dintr-un mic recipient cu găuri un vârf din această pudră neagră. Instantaneu țâșniră scântei urmate de flăcări strălucitoare. Apoi se auzi pocnetul sec al unei detonări.

– Aș zice că cinabrul s-a transformat cu adevărat în aur! exclamă uluit Pădure de Pinacluri, privind spre ceea ce devenise un foc de artificii.

– Îți cer să păstrezi doar pentru tine ceea ce ai văzut. Nimeni nu trebuie să știe, în regatul Qin, că posedăm acest secret.

Vocea marelui preot devenise solemnă, aproape amenințătoare. Își încruntă sprâncenele și porunci din priviri acolitului său să pună la loc materialul cu care realizase acea experiență extraordinară.

– Tânăra femeie are febră? îl chestionă el pe eunuc.

– Ardea când am plecat de lângă ea...

– În cazul acesta, trebuie acționat foarte rapid! strigă Wudong îndreptându-se spre un dulap masiv și deschizându-i cele două uși.

Acolo își avea aranjate toate ingredientele care îi serveau să-și prepare poțiunile medicinale. În interior, mojare și fiole se aflau aliniate cu grijă, alături de o întregă colecție de mandibule, labe și dinți de insecte și reptile uscate.

Puse mâna pe o cupă formată dintr-un craniu uman crăpat în mijloc, așezat pe un postament în formă de dragoni înlănțuiți, și începu să îndese în ea diverse prafuri.

Între timp pronunță formula prin intermediul căreia unul din cele mai vechi textele taoiste, *Calendarul de Jad*, descria corpul uman ca pe reprezentarea exactă și conformă a întregului univers:

„Capul este un munte înalt; limba este un pod peste lac; gâtul este un turn înalt de douăsprezece etaje; sânii sunt aștri; stomacul este un depozit; buricul este destinul trupului, el se deschide spre Câmpul de Cinabru care este rădăcina ființei omenești de unde pleacă suflul Qi."

Automat, Pădure de Pinacluri își palpă burta în timp ce privea chipul impasibil și transfigurat al marelui preot, ai cărui ochi absenți erau absorbiți în contemplarea acestui peisaj interior în care nu aveau acces decât cei care erau capabili, în urma unei îndelungate inițieri, „să-și deschidă privirea interioară" îndreptând-o spre interiorul creierului.

Marele preot le arătă fundul cupei. Era umplut cu o substanță albă și spumoasă.

– Pregătește laptele de stalactită. Băutura aceasta

eliberează forțele din josul pântecului și permite deschiderea Trecerii Originare... șopti Zhaogongming la urechea eunucului pe care un astfel de spectacol îl făcea să asude abundent.

Când ajunseră la căpătâiul patului unde zăcea concubina ostatică, după ce traversaseră orașul în fugă, o găsiră fără cunoștință, bolborosind frânturi incoerente, vegheată doar de biata Vulpe Roșcată care stătea împietrită la picioarele sale.

Zhaogongming amorsă vasul de ars mirodenii și îl apropie de fața ei. Fuioarele de fum de tămâie arsă pătrunseră în nările prințesei. Respirația ei deveni mai lentă.

Wudong luă în mâini medalionul de smarald pentru a-l impregna cu toată energia de care avea nevoie când avea să-l pună pe pântecul tinerei femei, cu scopul de a declanșa deschiderea Trecerii Originare, insuflându-i energia vitală.

Ridică apoi micul Bi de piatră prețioasă deasupra capului. Obiectul ritual strălucea precum o stea în bezna nopții.

Se apropie de pat și făcu semn eunucului și servitoarei să se retragă în spate la câțiva pași. O prinse pe concubină pe după gât și o așeză în fund. După ce îi deschise ușor buzele, îi dădu să bea conținutul craniului care servea de cupă. Ea întredeschise ochii și gemu. El o întinse încet pe pat și începu să efectueze pasele cu mâinile.

– Lăcaș al embrionului, deschide-te. La fel cum apele oceanului se scurg prin Ieșirea Finală, murmură el plasându-și palmele întinse pe domul de carne și frecându-l ușor.

– Simt o fierbințeală mare..., se auzi vocea stinsă a tinerei femei care părea să-și vină încet în fire.

Vulpe Șireată se smiorcăia ca o fetiță în timp ce Pădure

de Pinacluri stătea înțepenit, incapabil să articuleze vreun sunet cât de mic, din cauza nodului din gât.

– Este suflul care pătrunde în tine. Este normal, zise cu blândețe Wudong, ai cărui ochi reușiseră să capteze privirea concubinei ostatice.

Apoi, dezvelind-o, începu să-i maseze ușor pântecul care refuza să se deschidă, întâi lejer, apoi din ce în ce mai insistent, somând Trecerea Originară să se lase străbătută de energia pruncului care urma să se nască. În timpul acesta, Zhaogongming, așezat direct pe sol în poziția lotusului, continua să sufle în jarul din arzătorul de mirodenii.

Puțin câte puțin, pielea de pe domul de carne începu să tresalte. Porii se dilatară, venele de pe abdomen se umflară ca niște dragoni încolăciți pe sub epiderma tensionată. Ea își depărtă picioarele anchilozate și scoase un lung suspin. Se produse o contracție, apoi alta... De pe fruntea tinerei se prelingeau broboane de sudoare, iar chipul său, sub efectul acestui debut de ușurare, se lumină de un palid surâs. Venea și momentul în care va reuși să-și încheie travaliul.

Contracțiile se îndesiră, din ce în ce mai puternice, ghidând nou-născutul din haosul Câmpului de Cinabru unde era prizonier către lumina de afară.

– Trecerea Originară s-a deschis, șopti asistentul marelui preot, este salvată!

Expulzarea propriu-zisă se săvârși rapid.

Nu trecură mai mult de câteva secunde între momentul când craniul copilului, asemeni discului solar la ivirea zorilor, apăru în Trecerea Originară și acela când Vulpe Șireată culese micul boț de carne scăldat în sânge și în secrețiile materne, învelindu-l într-un prosop imaculat.

Pruncul scoase atunci întâiul său țipăt care îi

descongestionă plămânii și îl eliberă de statutul de pește scufundat în oceanul maternal.

– Este băiat! Vom avea un prinț moștenitor. E bine! se entuziasmă însoțitoarea cu mândrie la adresa stăpânei sale.

Concubina ostatică era fericită. Îi înfrunta din priviri pe cei ce o înconjurau, ca și cum această naștere, ridicând-o la un rang superior, o transformase în altă femeie, conștientă de rolul nou pe care și-l asuma în deplină cunoștință de cauză.

Pădure de Pinacluri se repezi să strângă mâna tinerei mame, ceea ce deja era semnul unui jurământ de credință.

– Slăvită fii, concubină Xia! Tu ești mama unui vlăstar regesc! clamă el cu emfază.

Pentru responsabilul Gineceului Central al curții, aceasta era o zi norocoasă. Instituția pe care o păstorea putea să-și revendice în sfârșit, cu dovezi, utilitatea și necesitatea.

Grație acestei nașteri care, din fericire, se încheiase cu bine, lui Pădure de Pinacluri îi renășteau speranțele. Cei care avuseseră tendința să-l considere un simplu câine de pază al unei colecții de fete puse la dispoziția regelui Zhong și a urmașului său aveau să-l vadă de acum promovat la un grad mai înalt în ierarhia funcționarilor statului Qin. El veghea de-acum înainte asupra unui prinț moștenitor legal, și asta îl autoriza să avanseze în grad.

Celelalte concubine veniseră să o felicite pe proaspăta mamă.

– Începând de astăzi, să nu-mi mai ziceți „concubină". Cel puțin până când prima soție a tatălui fiului meu nu va fi în stare să facă și ea un copil, le zise ea.

Eunucul aprobă, apoi făcu o reverență.

– Cum doriți să vi se spună? întrebă el.

– Prințesă, pur și simplu! Ceea ce am și fost, de altfel, în regatul Zhao, înainte de a veni aici, răspunse ea.

Luându-se act de aceasta, vestea îi fu transmisă lui Anguo, care tocmai se întorcea de la o partidă de vânătoare și care o primi cu placiditatea-i obișnuită, fără cea mai mică urmă de mirare sau de emoție.

Numele copilului era stabilit deja de către Geomanți. În cazul unui nou-născut pe linie bărbătească, acesta urma să se numească Yiren.

Acest nume urma să fie afișat pe Turnul de Afișaj și douăzeci de trimiși ai Biroului de Anunțuri trebuia să-l strige prin oraș, pentru a-l face cunoscut populației:

„Prea Puternicul Prinț Moștenitor Anguo este tată al unui copil pe linie bărăbtească care poartă numele Yiren. Glorie valorosului regat Qin!"

*

– Fă-mă să mai simt o dată, te implor din toate forțele trupului meu, delicioasa mușcătură a dinților tăi adorabili pe vârful de jad al Sublimei mele Săgeți..., gemea printre sughițuri regele Zhong.

În imensul pat regal, Huayang, cu desăvârșire goală, ședea călare pe trupul împuținat și descărnat al bătrânului. Poarta sa de Aur, netedă și rozalie precum o petală, unsă cu nenumărate creme parfumate, aptă să primească, cu toate omagiile posibile, licorile esențiale, executa mișcări de du-te-vino peste ceea ce fusese cu siguranță cândva o săgeată admirabilă, și care se încăpățâna să rămână în momentul de față o chestie flască și discretă. Poarta sa de Argint, de asemenea, de obicei încuiată cu lacăt, era gata, în caz că bătrânul rege ar fi dorit, să servească drept țintă loviturii acestuia.

– Mi-e teamă ca Anguo să nu bănuiască ceva! îi

mărturisi ea, cu perfidie, bătrânului rege pe care îl simțea în întregime sub papucul ei, slăbit cu totul și dependent.

Ca de obicei, se făcuse foarte târziu când ea venise pe furiș în camera sa, după ce se asigurase că nimeni nu-i urmărea traseul.

– Cum s-ar putea una ca asta? fonfăi bătrânul, afișând un aer îngrijorat.

Avertizat de ceea ce tocmai îi spusese nora sa, continua să privească trist la chestia aceea minusculă care nu voia să ia proporții.

– Cel mai prudent lucru ar fi să nu mai vin la tine.

Pentru Zhong, această frază echivala cu o veritabilă condamnare la moarte. Își reprimă un hohot de plâns. Huayang era satisfăcută, își atinsese ținta. Nu-i mai rămânea decât să dea lovitura de grație și să-și pună în operă planul.

– Nu sunt de neînlocuit..., îi zise ea bătrânului monarh a cărui privire pierdută rămânea agățată de buzele ei.

– Ești singura capabilă să trezească bietele mele simțuri care bat numai în retragere, gemu el indicând cu degetul organul care rămânea în continuare inert.

– Cunosc o tânără femeie care poate să facă asta la fel de bine, dacă nu chiar mai bine decât mine!

Bătrânul rege Zhong se uita la Sublima Poartă de Aur a lui Huayang cu un aer neîncrezător și descurajat totodată. Ea îl prinse cu degetul mare și cu cel arătător de bărbie și îl obligă să ridice capul.

– E frumoasă. Pe deasupra, e și muziciană. Dansează de minune și e mai tânără decât mine. Este o femeie-copil al cărei trup abia se împlinește. Dar are cu ce să satisfacă din plin cel mai complicat și mai pretențios dintre bărbați, completă ea.

Observă mulțumită că pupilele babacului se dilatau încet pe măsură ce îi enumera calitățile viitoarei metrese.

– Cine este? se interesă el, necuviincios, săltându-și picioarele scheletice.

– Este vorba despre tânăra curtezană pentru care ți-ai dat acordul să fie răscumpărată de negustorul de cai din Handan. Se numește Zhaoji.

– Și ești sigură că o să-i placă de un bătrân atât de dărâmat ca mine? se interesă, preocupat, regele.

Huayang constată cu satisfacție că acesta părea să-i accepte propunerea, ca și cum totul era deja rezolvat.

– I-am vorbit deja despre asta. Răspunsul ei a venit imediat. Esta „da". Și este, de asemenea, de acord să devină slujitoarea ta. Astfel vei putea să ai parte de ea în liniște deplină.

– Dar Marele Șambelan...

Nu-l lăsă pe regele Zhong să-și termine vorba și îl întrerupse cu perfidie:

– Una nu o exclude pe cealaltă! La urma urmei, nici nu e firesc ca eunucul Drept Înainte să fie titularul unui așa monopol. În locul tău aș fi mai rezervată în privința acestui bărbat. Euh... pardon! Acestei creaturi...

Huayang cercetă cu atenție chipul bătrânului rege și observă că reușise să-i inducă bănuiala și să-i sădească neîncrederea. Cunoștea la perfecție mecanismul care consta în inocularea, pe nesimțite, a dozei de otravă, fără să dea de bănuit că ar avea vreo implicare directă.

Scoase un oftat de ușurare. Lovise drept la țintă.

Îl detesta pe Drept Înainte și disprețuia felul în care acest Șambelan cu maniere ridicole își aroga dreptul de a cunoaște și de a controla tot ce mișca în jurul suveranului său, pe care îl cocoloșea precum o mamă posesivă. Simțul ei era prea fin pentru a nu sesiza că fiind atât de apropiat de regele statului Qin, el nu putea supraviețui într-o astfel de funcție decât folosind viclenia și șantajul. Și cum dispunea, pe deasupra, și de

mijloace, nu se dădea în lături să pună în practică prin intermediul altora ceea ce nu avea curaj să facă el însuși.

De fapt, era convinsă că acest castrat îmbrăcat în roșu adulmecase autoritatea pe care ea o deținea asupra regelui și, probabil, și relația dintre cei doi. Punându-l sub semnul întrebării, știa că riscul de a fi supusă unei judecăți nemeritate din partea lui se micșora considerabil.

Reușise să-l îmbrobodească pe bătrânul Zhong. Era momentul să înfigă cuiul și să obțină de la bătrân ceea ce dorea.

Răspunderea și-o asumă limba sa cea fragedă și trandafirie, trezindu-i, spre marea fericire a bătrânului rege, chestia aceea mică care începu să prindă încet, încet o formă ceva mai prezentabilă și mai demnă. Ea continuă să-și facă treaba până când umflătura locală deveni conformă regulilor elementare privind plăcerile amorului. Extazul, deși efemer, îi smulse bătrânului monarh un geamăt de plăcere.

Huayang avea de ce să fie mulțumită. Bătuse cuiul așa cum trebuie.

– Spune-mi că ești de acord, reluă ea, triumfătoare, împingându-l ușor pe pernă.

– Zhaoji poate să vină chiar de mâine. Dorințele tale sunt porunci pentru mine, răspunse el distrat.

Nu mai vedea în fața ochilor decât trupul acestei femei, ale cărei farmece și grație săvârșiseră miracolul de a-l scoate din temnița unde timpul neîndurător îi încuia tot mai des simțurile.

– Foarte curând va fi lângă tine, murmură frumoasa Huayang înainte de a dispărea.

După ce ieși din apartamentul personal al bătrânului Zhong, ea se gândi că i-ar face bine să mai zăbovească puțin la spectacolul ivirii zorilor.

Când toate îi mergeau rău, îi plăcea mai presus de orice să privească, din ediculul de Vest al Pavilionului Pădurii de Arbuști, astrul solar ivindu-se brusc din magma cenușie a munților.

Sub efectul razelor piezișe, acoperișurile capitalei păreau atunci că-și recompun organizarea savantă, ca și cum orașul își relua formele pe care le avusese în ziua precedentă și pe care noaptea le abandonase.

Fixă cu ochii larg deschiși discul solar care nu ardea încă și îl lăsă să îi impresioneze retina. O pată roșie, apoi altele, îi blocară vederea. Roșul era culoarea asociată Sudului și animalului cu pene. Își imagină că este o pasăre care zboară către marele Sud.

Închise ochii și își lăsă întreaga ființa să vibreze la unison cu pământul readus la viață de soarele ce răsărea. Era ca și cum se năștea a doua oară și asta o îmbărbăta. Deschise ochii din nou. Soarele își recăpătase culoarea normală. Ea se simți dintr-o dată eliberată și fortificată.

Avea nevoie de asta.

Venirea pe lume a fiului lui Anguo o zdruncinase și i se înfipsese în inimă ca o lovitură de pumnal. Orgoliul infinit care o caracteriza, și căruia numai ea îi știa marginile, fusese nimerit în punctul cel mai dureros. Se simțea înjosită de această concurență pe care nu putea să o suporte.

Timpul, de-acum încolo, juca împotriva sa, iar concubina ostatică avea un ascendent serios în raport cu ceea ce aștepta curtea de la soția unui suveran.

Soțul ei o mai iubea încă. I-o dovedea în fiecare zi, și chiar de mai multe ori pe zi. Dar până când?

Mai devreme sau mai târziu, avea să găsească una mai tânără și mai frumoasă, chiar dacă mai puțin experimentată decât ea... Atunci, inevitabil, ea urma să

fie dată la o parte, mai ales dacă nu va fi fost capabilă să facă un copil. Trebuia deci să acționeze cât mai grabnic, să profite de influența sa, atâta timp cât o mai avea, asupra prințului și a părintelui acestuia. Să rămână însărcinată era un imperativ.

Până atunci, soarta sa se afla, indirect, în mâinile bătrânului rege. Într-adevăr, atâta timp cât Anguo nu ocupa tronul, regele Zhong era cel care decidea care dintre nepoții săi urma să devină prinț moștenitor al statului Qin. Or Huayang cunoștea mai bine decât oricine dimensiunea șireteniei de care era capabil bătrânul. Știa că, oricât de fericit era să o păstreze prin acest mijloc ocolit, el nu l-ar fi exclus niciodată de pe listă pe fiul concubinei Xia.

În jocul acesta de-a șoarecele și pisica, cu siguranță că, în timp, ea avea să piardă. Asupra acestui final nu-și făcea iluzii. Și nu voia cu niciun preț să ajungă în situația în care, amăgindu-se că-l ține în șah pe bătrânul rege, să constate că de fapt el era cel care o are la mână.

De aceea, în ziua când o întâlnise pentru prima oară pe Zhaoji în casa lui Lubuwei, un plan îi încolțise în minte.

Chiar de la început, nutrise pentru ea o vie simpatie. Descifrase în privirea femeii-copil acel amestec de inocență și voință proprii ființelor integre, care sunt în stare să ducă până la capăt ceea ce-și propun. Zhaoji era prea crudă, desigur, pentru a ști că era vorba de ambiție.

La câte nu e bună ea!

Huayang era dornică s-o instruiască, să-i deschidă ochii asupra imenselor atuuri de care dispunea și a manierei de a se folosi eficient de acestea. Mergea și mai departe, gândindu-se că Zhaoji ar fi putut fi chiar copilul ei și că aveau foarte multe în comun, atât la nivel de caracter cât și ca fizic. Iar după ce îi va fi împărtășit aspirațiile sale, era convinsă că tânăra fată avea să o ajute

Atât originea cât şi scurta istorie a acestei foarte tinere copile pledau în favoarea sa. Când ai fost dansatoare într-un circ ambulant şi ai fost cât pe ce să-ţi sfârşeşti zilele într-un bordel public, înţelegi că există momente cruciale când trebuie să profiţi de şansă pentru a-ţi atinge scopurile, cu mijloacele pe care le ai la îndemână. Ajungi să apreciezi exact costurile precum şi avantajul unor situaţii în raport cu altele.

Mai mult decât atât, nu se îndoia că Lubuwei, conştient de interesele aflate în joc, nu avea să se opună ca tânăra sa protejată să intre în intimitatea bătrânului rege.

Nu era firesc ca un mare negustor de cai, dublat de un om de afaceri fără pereche, să dispună şi de o anumită doză de pragmatism? Poziţionarea iubitei sale în anturajul intim al regelui nu ar fi făcut decât să-l ajute în mod eficient să-şi ducă la bun sfârşit planurile pe care dorea să le realizeze în regatul Qin. Ea urma să-i explice că Zhaoji nu era obligată să-i aducă omagii particulare bătrânului, ci doar să se facă dorită de către acesta, involuntar, prin simpla sa prezenţă şi prin scurte mângâieri inofensive, mici gâdilituri pe ici pe colo, în locurile şi după metodele indicate chiar de ea. Din contră, femeia-copil trebuia chiar să respingă discret eventualele asalturi ale suveranului, pe care vârsta înaintată le făcea să se manifeste, la urma urmei, din ce în ce mai timid. Bătrânul Zhong avea să o dorească cu atât mai mult pe Zhaoji cu cât ea rămânea mai inaccesibilă. S-ar fi mulţumit să o privească şi să o dorească fără ca ea să se lase atinsă vreodată.

Rămânea ca Huayang să o instruiască şi să o pregătească pe tânăra elevă...

Începuse deja să se angajeze, înmulţindu-şi vizitele. Cele două femei petreceau de-acum tot mai mult

timp împreună. Făceau plimbări lungi prin pădurile de pe dealurile din împrejurimi, unde culegeau flori și ciuperci. În salonul de muzică al negustorului, prințesa o învăța pe protejata sa pași noi de dans. O acompania la lăută când cânta în prezența lui Lubuwei, căruia îi făcea o mare plăcere să stea în compania lor.

Huayang reuși, grație farmecului și inteligenței sale, să pătrundă în sufletul lui Zhaoji. Iar cea din urmă nu întârzie să aprecieze vizitele noii sale prietene. Foarte curând, cele două femei deveniră inseparabile.

Cât despre negustorul de cai cerești, prințesa Huayang știuse să-i câștige încrederea. Detectase sentimentele pe care el le nutrea față de Zhaoji, cărora aceasta le răspundea cu o oarecare indiferență și distanță, ca și cum se simțea prea necoaptă și prea dependentă pentru a răspunde favorabil interesului manifestat în permanență și continuu de către negustor.

Prin simpla sa prezență, Huayang îi servea drept aliat lui Lubuwei. Îi ținea cumva locul. Fapt care, pentru el, era de neprețuit.

Scopul fixat fusese atins. Se afla în mijlocul celor doi. Nu-i mai rămânea decât să-și pună în operă planul. Ce mai avea de făcut nu mai prezenta nicio dificultate.

O dată asigurată prezența lui Zhaoji pe lângă bătrânul rege, urcarea lui Anguo pe tron nu mai era decât o formalitate.

Mai rămânea să aleagă momentul.

14

De la faza rupturii cu amanta sa, ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei se transformase în umbra celui de odinioară.

Devenise de nerecunoscut și o luase razna. Nu mai avea nimic din alura inculcată de o educație strictă, care trezea respectul tuturor. Pe deasupra, cum dormea prost, ochii triști i se înfundaseră în orbite. Cum pofta de mâncare îi dispăruse, slăbise vizibil și hainele erau prea largi acum pentru trupul împuținat.

Gândurile negre îi înjunghiau sufletul la orice oră din zi și din noapte, adăugându-se durerii sale care îi făcea să sângereze inima.

Elevație Spirituală de Gradul Trei știa că legătura sa cu soția oficială a lui Anguo fusese descoperită. Nu-și putea explica altfel brutalitatea deciziei lui Huayang și graba cu care femeia pusese capăt relației lor.

Cu siguranță că anturajul de la curte era la curent cu idila lor... Subiectul de bârfă era unul gras, cu atât mai mult cu cât în spatele fiecărui curtean se ascundea un spion sau un trădător. În fiecare zi, mintea sa plăsmuia noi calomnii. Lucru de mirare, își zicea el, că nu fuseseră descoperiți mai din timp! Precis că și regele Zhong aflase. Fostul amant își reproșa că nu fusese destul de vigilent. Își pierduse iubita și risca acum să-și piardă și postul de Mare Ofițer cu Delictele.

De altfel, ceea ce îi părea și mai ciudat era calmul care domnea în jurul său. Își observa cu atenție interlocutorii, căznindu-se să depisteze vreo privire piezișă sau vreo grimasă a feței, dar nu sesiza niciun semn ostil sau bănuitor în privirile celorlalți.

Își vedea în continuare de inspecții ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dar nu avea niciun dubiu, pe la spate se urzea complotul pentru eliminarea lui.

Cunoștea suficient de bine modul în care funcționa curtea de la Xianyang pentru a avea motive întemeiate să-și facă griji. Vălul rușinii cădea pe umerii victimei fără ca aceasta să prindă de veste. Loviturile se dădeau pe la spate, pe tăcute, astfel că victima nu știa niciodată de unde i se trage. Cei care cădeau în dizgrație erau ultimii care aflau. Numai ce dispăreau într-o bună zi, condamnați și expediați fie pe șantierele publice în cel mai bun caz, sau întemnițați în vreo hrubă de unde nu mai ieșeau vii, sau, și mai îngrozitor, asasinați mișelește de către zbiri care se făceau nevăzuți după comiterea crimei.

Toată lumea se prefăcea apoi a nu fi observat nimic din ceea ce se petrecuse.

Deoarece fie și numai o aluzie cât de mică, o întrebare sau o urmă de bănuială exprimată public, comporta asemenea riscuri pentru curioși, încât fiecare păstra pentru el considerațiile asupra dispariției unuia și altuia.

Ca să fie durabilă, puterea regelui Zhong avea nevoie de alimentarea continuă a focului nesiguranței supușilor săi, care se perpeleau în permanență în acest cuptor de intrigi și de suspiciuni cu foc continuu; iar pentru asta era nevoie tot timpul de un țap ispășitor drept combustibil, chiar dacă dizgrația unuia nu însemna decât un răgaz pentru ceilalți, căci nimeni nu se simțea în definitiv la adăpost.

De aceea, când i se ceruse să se prezinte fără întârziere la rege într-una din zilele neprogramate, ducele simțise că îi îngheață sângele în vene. Se gândea că îi sunase ceasul și că dangătele în dungă ale clopotului urmau îndeaproape.

Înainte de această discuție, despre care credea că urma să fie și ultima, petrecuse lungi momente de reculegere în micul templu al strămoșilor săi din locuința părintească unde arsese două bețișoare de tămâie.

Își îmbrăcase veșmintele cele mai bune și se înfășurase cu eșarfa de hermină albă care era totemul clanului său. Se prosternase vreme îndelungată la picioarele înaltei piramide de tăblițe care reprezenta întreg arborele genealogic al familiei sale de neam mare care urca până la dinastia Zhu.

Numărul lor ajungea la douăzeci și opt, câte una pentru fiecare generație. El era al douăzeci și nouălea descendent al acestui clan străvechi, și cu siguranță ultimul. Calculase o dată că acestea reprezentau peste patru sute de ani lunari. Își zisese atunci că puține familii nobile se puteau lăuda cu o asemenea longevitate în condițiile noii organizări a statului, care înlocuise pe rând nobilii cu înalți funcționari publici recrutați prin concurs. Și iată că patru sute de ani mai târziu, clanul său era pe cale să depună armele!

În buna tradiție confucianistă, era înclinat mai degrabă spre resemnare și își spunea că toate situațiile care se sustrag regulilor au întotdeauna o scadență. Important, pentru a respecta tradiția familiei căreia îi rămânea profund atașat, era să suporte consecințele și să moară demn pentru a cinsti strămoșii clanului său.

Când fusese introdus în biroul regelui, ducele era aproape împăcat, precum victima pe care gestul călăului o eliberează de așteptarea chinuitoare.

Constatase că bătrânul era singur, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci. Era și acesta un semn în plus că lucrurile erau foarte grave! Se aștepta să asculte din gura regelui, formulate cu acel glas impersonal al mâniilor reci, cele mai groaznice, cele mai teribile acuze la adresa sa, și se pregătise să înfrunte cu mândrie privirile bătrânului, ca să nu se zică despre el că se temuse sau că se dovedise slab în fața lui Zhong.

– Te-am solicitat pentru că voiesc să-ți încredințez o misiune delicată, anunțase ultimul cu un aer grav.

– La ordinele înălțimii voastre, o, rege, reușise el să articuleze.

Făcuse eforturi mari pentru a lăsa impresia că este foarte calm și detașat.

– Este vorba despre Drept Înainte. Faptul că a intrat prea adânc în intimitatea mea începe să mă apese. De altfel, nu e sănătos ca un singur bărbat – pardon! un singur eunuc, precizase el, zâmbind strâmb – să monopolizeze așa cum face el această funcție...

Elevație Spirituală de Gradul Trei se stăpânise din toate puterile pentru a nu lăsa să transpară imensa ușurare provocată de aceste cuvinte care nu îl vizau pe el.

Se chinuise inutil! Își simțea eșarfa de hermină mustind de transpirație. Se liniști atât de brusc încât simți nevoia să-și sprijine mâna pe marginea mesei de lucru în spatele căreia se așezase bătrânul rege.

Vorbele monarhului nu erau oare, din contră, semnul încrederii nemărginite față de el?

– În cazul de față, care sunt sublimele dorințele ale domniei voastre, Prea Înaltă Maiestate? întrebase el, îndoit de șale.

Se folosise dinadins de o expresie din limbajul clasic destinată să-i arate regelui buna sa creștere și că ținea cont în cel mai înalt grad de voința sa.

– Este imperios necesar ca Drept Înainte să împartă funcția cu încă cineva. Trebuie însă să găsim un pretext care să nu-l jignească. M-a gândit că tu ai putea să rezolvi această problemă.

Bătrânul Zhong, care se ridicase în picioare și străbătea încăperea de la un capăt la altul, îi expunea ducelui o dilemă care de fapt nu exista, din moment ce o inventase în mod special pentru a-și susține cauza:

– Dacă eunucul va primi rău și va începe, din acest motiv, să se întoarcă împotriva mea, voi fi obligat să-l împiedic să facă rău. Or eu nu vreau să-i fac niciun rău, neavând a mă plânge de credința sau de devotamentul său. Sarcina ta este să-i îndulcești pilula asta amară. Numai tu ai abilitatea necesară.

– Este o misiune dificilă..., declară ducele, în speranța de a provoca o laudă în plus.

– Dacă ți-am încredințat-o este tocmai pentru că te consider singura persoană capabilă, i-o tăie regele care devenise din nou persoana ale cărei ordine nu se discutau.

Bătrânul luă clopoțelul de bronz de pe biroul său și îl agită.

La semnalul obișnuit, Drept Înainte se rostogoli în birou. Elevație Spirituală de Gradul Trei găsi că Marele Șambelan era oarecum abătut.

Eunucului îi căzuse extrem de greu această primire în cursul căreia regele îl primise pe duce între patru ochi. Era prima oară că regele nu îi cerea să asiste la discuția lor, la care Drept Înainte ținea loc de grefier, notând pe o planșetă faptele consemnate de Marele Ofițer regelui despre neregulile din regat.

Hârșit în intrigile de la curte, Drept Înainte mirosise deja manevra: subiectul, sau mai bine zis obiectul acestei discuții nu putea fi decât el însuși.

În timp ce-l conducea pe Marele Ofițer cu Delictele până la peronul central, nu-și descleștase dinții.

– Va trebui să discutăm despre gradul de ocupare a serviciului tău. Regele se gândește să-ți acorde responsabilități încă și mai înalte. Dar pentru asta, este necesar să treci examenul de absolvire al Înalților Funcționari Publici, care va avea loc abia la începutul anului viitor, anul Șobolanului. Și va trebui să ai timp să-ți pregătești această probă dificilă, îl informă succint Marele Ofițer înainte de a-și lua rămas bun de la eunuc.

Tonul ducelui se voia binevoitor. Nu făcu însă decât să întărească bănuiala lui Drept Înainte.

– Care ar fi sarcinile acelea? întrebă el cu o lăcomie prefăcută.

– Îl cunoști pe stăpânul nostru! A fost foarte evaziv. Numai el știe ce îți pregătește. Iar eu sunt mult mai puțin îndreptățit decât tine să mă bucur de o asemenea încredere, la care ție îți este rezervată întâietatea, răspunse ducele cu ipocrizie.

Drept Înainte se înfiorase de plăcere. Se înfoia ca un cocoș bătrân în pelerina sa roșie. Luase de bune vorbele flatante ale ducelui, în vreme ce acesta le aruncase la întâmplare, fără să-și facă iluzii, așteptându-se ca celălalt să-l acuze că îl ia peste picior și să-l agreseze.

Dar orgoliul și infatuarea Marelui Șambelan erau mai ușor de flatat decât își imaginase. Elevație Spirituală de Gradul Trei lăsase la o parte orice scrupule în fața unui asemenea monument de vanitate și stupizenie.

– Asta înseamnă că regele meu este de acord să stau lângă el doar jumătate din timp? continuase celălalt.

– Exact asta mi-a zis să-ți spun!

Văzând atâta orbire, ducele sfârșise prin a se întreba dacă nu cumva eunucul și regele erau pe o mână ca să-l pună la încercare sau să-i întindă o cursă...

Traversară prima curte, unde un cortegiu nesfârșit de servitori forfotea la treburile zilnice iar soldații care

se îndreptau la schimbul de gardă făceau să scârțâie pietrișul imaculat.

– De fapt, adăugă eunucul înainte de a se despărți, apropo de un mesaj pe care l-am primit ieri, voiam să-ți spun că l-am tratat așa cum merită tratată o bârfă: s-a transformat în fum într-un vas de ars mirodenii!

Marele Ofițer cu Delictele se prefăcuse a nu auzi și își luase la revedere de la acest eunuc despre care nu mai știa dacă era un curtean îmbătat de lingușeli sau un actor fără pereche care juca un joc diabolic.

Ieșind din prima curte, îl observase pe Desăvârșire Naturală care studia un document pe terasa de la primul etaj al Turnului Cărților din Pavilionul Pădurii de Arbuști și se îndreptase spre el ca să-l salute. Literatul îi făcuse semn să vină la el și se întâlniseră în sala de studiu a bibliotecii.

– Cum se comportă cei doi recruți pe care i-ați adus de la Academia din Linzi? îl întrebase el pe Prea Înțeleptul Conservator.

– Mai bine ca oricând. Unul dintre ei, care se numește Lisi, posedă în ciuda vârstei sale foarte fragede un spirit tot atât de cultivat și de pătrunzător ca un vechi literat experimentat!

– Le place aici, la Xianyang?

– Da, cu atât mai mult cu cât l-au regăsit pe unul dintre foștii lor profesori, Hanfeizi filozoful, care îl însoțește pe Lubuwei. Regele a poruncit să fie inclus în corpul profesoral de la Colegiul Înalților Funcționari Publici. Omul acesta a scris lucruri incredibile, și chiar șocante dacă iei prima oară contact cu ele.

Arătase spre lucrarea pe care o avea în mâini și căreia îi șteregea cu grijă cu o batistă de mătase foițele întinse pe masă. După ce terminase cu tamponatul i-o înmânase ducelui.

– Este un exemplar din *Șapte principii ale artei politice*. Din câte știu, aceasta este cea mai recentă operă scrisă de el. Hanfeizi enumeră aici preceptele care trebuie să ghideze un suveran eficace și își ia numeroase libertăți în legătură cu teoriile echitabile pe care maeștrii noștri confucianiști ni le-au predat!

– Dar se află totuși în adevăr? se interesase Marele Ofițer.

Asista cu îngrijorare la reculul principiilor confucianiste și la înlocuirea lor de către arbitrarul și pragmatismul totalitarismului care începea să poarte denumirea de legism.

– Mi-e teamă ca da, venise scurt răspunsul literatului.

Desăvârșire Naturală rămase un timp pe gânduri.

– Sfârșesc prin a-mi spune că preceptele noastre presupun că ființa umană este virtuoasă prin esența ei. Or mi-e teamă că acest lucru este din ce în ce mai puțin adevărat. Legiștii, în ceea ce-i privește, nu-și fac nicio iluzie asupra speciei umane. Pentru ei nu contează decât pedeapsa și răsplata. Bomboana și bâta. Dacă stau să cântăresc bine, nu sunt sigur că nu au dreptate.

– Dar Marele Ordin Imuabil al riturilor nu a prevăzut și organizat totul?

– El presupune că oamenii sunt de acord să adere la el. Așa cum este cazul dumneavoastră; sau al meu. Dar ce să spui despre toți acei oameni care mișună pe străzi și muncesc ca sclavii pentru a-și întreține familiile la limita de supraviețuire? Aceștia nu au ce face cu ideile noastre!

Arătase către mulțimea care se vedea mișunând, jos, pe străzile din Xianyang.

– Credeți că oamenii ăștia sunt interesați în mod spontan de Ritualuri? adăugase el.

Ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei, în forul

său interior, simțise că începe să se indispună. Dacă până și cei mai mari literați confucianiști, cum era Desăvârșire Naturală, se îndoiau de marile principii morale care le fuseseră implantate de secole, atunci se gândea pe bună dreptate că s-a zis cu perenitatea lor.

– Puteți să-mi enumerați câteva din învățăturile lui Hanfeizi pentru a-mi face o idee? îi ceruse el înapoindu-i cartea.

Acesta deschisese coperta ce ținea foile legate, uitându-se să găsească un pasaj anume pe care începu să îl citească:

– *„Dacă pui să cânte toate instrumentele dintr-o orchestră, va fi dificil să distingi notele false. Pentru a separa adevărul de fals, trebuie să le separi. Un prinț se preface că și-a pierdut o unghie și pune să i se caute. Un curtean merge până într-acolo încât își rupe o unghie pentru a face să se creadă că a găsit-o, demascând astfel natura sa umană, gata de orice pentru a ieși în evidență. Regele afirmă că a văzut trecând un cal alb când de fapt nu vede nimic. Cel care confirmă afirmația este un mincinos."* Și florilegiul continuă...

– Dar nu sunt decât un șir de viclenii! exclamase nervos Elevație Spirituală de Gradul Trei.

– Din păcate nu sunt decât situații pe care atât dumneavoastră cât și eu avem ocazia să le vedem zilnic la curtea regatului Qin, confirmase, abătut, literatul.

– Acest om este foarte competent în privința turpitudinii celor care vor să-i facă pe plac prințului cu orice preț...

Ducele schițase o grimasă de dispreț. Toate astea nu făceau decât să-i amintească de atitudinea eunucului Drept Înainte.

– Câte cărți aveți la ora actuală în custodia dumneavoastră? continuase el, pentru a schimba subiectul.

– În fiecare lună primim vreo zece lucrări nou-nouțe. Biblioteca din Turnul Memoriei se dorește a fi o bibliotecă exhaustivă și o comoară a întregii cunoașteri transmise de înaintașii noștri. Ne străduim să tezaurizăm tot ce s-a scris, din negura vremurilor, de pe timpul Împăratului Galben, atât în materie de filozofie și religie cât și de literatură și istorie, poezie, matematică și medicină, afirmase el cu mândrie. Dacă, prin hazard, toate astea ar dispărea, ar fi o pierdere iremediabilă pentru copiii noștri!

*

– Nu-i așa că e drăgălaș? repeta cu insistență Vulpe Șireată la adresa prințului moștenitor, care îl privea cu indiferență pe fiul său gângurind.

În vreme ce în biblioteca regală din Turnul Memoriei, ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei și Desăvârșire Naturală discutau despre literatură și filozofie, în Gineceul Central al Palatului, prințesa ostatică Xia încerca să-i trezească prințului Anguo interesul pentru micuțul Yiren, care mergea spre patru luni și pe care tatăl său nu-l văzuse decât o singură dată de când se născuse.

Anguo nu binevoise să asiste nici măcar la baia rituală de purificare în care erau scăldați nou-născuții în cea de-a treia zi. Doar Pădure de Pinacluri făcuse parte din grupul restrâns de martori, alături de câteva concubine agreate de prințesa din Zhao. Prințul moștenitor se mulțumise să-și viziteze fiul și pe mama acestuia cu ocazia ceremoniei „lunii împlinite", în cadrul căreia se obișnuia să se radă craniul copiilor de sex masculin, pentru întărirea părului. În aceeași zi, un Geomant de la Curte îi dăduse în mod solemn, la

porunca regelui Zhong, numele de Yiren, petrecându-i în jurul gâtului un lănțișor de bronz de care atârna o minusculă broască țestoasă de jad, simbol al nemuririi.

– Deja stă în fund... Pare destul de energic! constată tatăl.

Nu prea știa ce să zică, în timp ce mângâia bărbia bebelușului bucălat, care saliva și se uita la el cu un zâmbet adorabil.

– Yiren are o forță în mânuțe care îl prefigurează pe viitorul prinț moștenitor! zise dintr-o dată, cu o urmă de dispreț, prințesa ostatică către tatăl copilului.

– Pot să depun mărturie, dat fiind că îl schimb de trei ori pe zi, că omulețul acesta este foarte viguros, confirmă însoțitoarea prințesei Xia, care juca și rolul de doică a pruncului.

– Îi dăm să se joace cu tot felul de jucării. Dar cel mai mult îi plac cuțitașele și căluții, cotcodăci eunucul Pădure de Pinacluri care asista și el la vizită.

– Va fi, negreșit, un excelent comandant de oști! exclamă mama copilului.

Directorul Înaltului Concubinaj întări spusele acesteia prin gesturi. Luase pruncul în brațe și îl așezase cu delicatețe pe un preș înainte de a răsturna înaintea sa conținutul unui coș de paie umplut până la refuz cu jucării. Năzdrăvanul, amuzat la culme de acest manej, lua rând pe rând jucăriile și le zvârlea cât putea de departe în timp ce scotea țipete ascuțite.

Prințesa ostatică profită de răgaz pentru a-i cere lui Anguo să iasă cu ea pe terasa care dădea din cameră. De acolo, agitate de briză, coroanele arborilor din parcul gineceului lăsau descoperite o mulțime de cuiburi de ciobănițe care își fâlfâiau cozile asemeni aripilor fluturilor.

– Mama fiului dumneavoastră nu mai dorește să locuiască împreună cu celelalte concubine, spuse ea sobru.

Își pronunțase doleanța dintr-o suflare, fixându-și privirile ca o săgeată în ochii prințului moștenitor.

Anguo, care nu cunoștea forța de caracter și voința de care putea da dovadă concubina căreia îi făcuse un copil, nu-și ascunse surpriza.

El credea că, după exemplul celorlalte concubine, Xia era o femeie supusă, așteptând cea mai mică urmă de manifestare a interesului din partea prințului și bunul său plac drept o pomană divină. Constata că se înșelase. Își aminti că regulamentul gineceului prevedea că nașterea unui băiat îi dădea dreptul concubinei-mamă să locuiască în afara acestei incinte. Cererea prințesei Xia era deci perfect valabilă.

– Se va face. Voi da instrucțiuni în acest sens chiar în seara aceasta, îi răspunse el concubinei ostatice.

O privi pe mama copilului său, întâi cu surprindere, apoi cu interes.

Această întrevedere de pe terasă îi dădea posibilitatea să descopere cât de fermecătoare era prințesa. Îi părea chiar mai proaspătă decât Huayang. În pofida maternității sale, trupul său rămăsese la fel de subțire și perfect proporționat. Avea plete lungi de culoare castaniu deschis și o piele albă asemeni fildeșului, iar pe buze își dăduse cu o pudră vermillon care îi scotea în relief buzele cărnoase și perfect conturate. Un licăr de cutezanță dădea strălucire ochilor săi verzui precum fulgerele.

El începu să o cerceteze din ce în ce mai insistent. Noaptea în care îl concepuseră pe micuțul Yiren îi revenea în valuri. O uitase complet sub efectul pasiunii pentru Huayang, dar acum amintirea acelei împreunări îi aducea, alături de senzația pielii, dulceața pereților cavității ei profunde, din spatele Porții sale de Jad, și dârele unghiilor pe care și le înfipsese pe dosul său, acelea pe care le descoperise Huayang în seara când el

se dezbrăcase și care o contrariaseră în așa hal încât îl refuzase.

Totul ieșea încet încet la suprafață. Își aminti și faptul că îi spusese că e făcută pentru amor și îi veni subit cheful să o strângă în brațe pe această femeie și să-i sărute buzele.

– Mi-ar face plăcere să ne revedem, propuse prințul pe un ton mai calm.

Xia, care sesizase din privirile lui Anguo că nu-i era indiferentă, își îndreptă cu un mic pieptene de bronz lungile pletele răsfirate de vânt.

Își încordă ușor spatele, ceea ce îi scoase în evidență pieptul, și se forță să ia o poză îmbietoare. Observă cu plăcere că prințul o privea acum cu poftă.

– O să vin într-una din nopțile viitoare, o asigură el, răsfirându-i părul, din ce în ce mai excitat de mama copilului său.

– Cu mare plăcere, îi șopti ea în la ureche.

Făcuse în așa fel încât vârful limbii să-i întârzie câteva clipe pe lobul urechii. Fără să o fi învățat cineva, începea să deprindă la rândul ei metodele de seducție.

*

Când Anguo se întoarse în apartamentele sale, prima soție îl aștepta, așezată într-un fotoliu din lemn de abanos, ale cărui brațe se terminau cu boturi căscate de dragoni tot atât de puțin binevoitoare precum era și dispoziția sa.

Făcea o mutră din zilele acelea rele și răspunse distrată la sărutul lui. El încercă să-și introducă mâna pe sub cămașa de tul; ea se întoarse și îl opri să continue. Se replie în fotoliu și își ascunse picioarele sub rochie.

Era pentru prima oară, în ceea ce o privea pe

Huayang, că prințul Anguo era respins atât de brutal. Noutatea situației îl lăsă interzis și fără replică. Rămăsese buimac și penibil în fața ei, ca un băietan prins cu fofârlica de profesorul său.

– Am văzut la Chang, anticarul din orașul de jos, o statuetă antică superbă pe care vreu să ți-o dăruiesc..., îngăimă el ca să-și ia un ragaz pentru repliere.

– Nu am ce face cu statuile tale antice! zise ea cu voce neutră.

Răspunsul îl destabiliză pe Anguo. De obicei, ea bătea din palme de bucurie când îi făcea cadou astfel de relicve arheologice.

– Dar te asigur că se potrivește de minune în colecția ta, adăugă el ca să capete curaj.

– Anguo, trebuie să vorbim serios, începu Huayang cu solemnitate.

El o privi cu un aer surprins și temător.

– Ei bine, te ascult... bâigui prințul.

Ea se ridicase din fotoliu și se apropiase de soțul său. Acesta putea să-i simtă parfumul de orhidee și suflul ușor al nărilor rotunde asemeni lintițelor.

– Este vorba despre fiul tău, Yiren. Copilul, din câte am auzit, crește normal și e sănătos. Mucosul ăsta este un cui înfipt în ochiul meu! zise ea mânioasă, privindu-l cu un aer disperat.

– Dar ce rău ți-a făcut? Și de ce ești atât de îngrijorată? spuse Anguo, care nu ghicea unde vrea să ajungă.

– Nu mi-a făcut niciun rău. Cel puțin până acum. Însă mâine, nu se știe...

Privea dusă pe gânduri către acoperișurile din oraș care se vedeau de la fereastra sa, și o lacrimă începea să lucească la colțul ochilor săi limpezi.

– Ce garanție poți să-mi oferi că nimic nu se va schimba? strigă Huayang.

Anguo luă mâinile soției într-ale sale și le duse la buze. Stropi de sudoare îi acopereau fruntea.

– Ce vrei să spui? întrebă el albindu-se la față.

– Jură-mi că Yiren nu va fi niciodată urmașul tău la tron! zise ea, izbucnind în hohote de plâns.

Anguo lăsă capul în jos, copleșit de toată această disperare, încrâncenare și ură pe care le citea pe chipul lui Huayang. Îi provoca teamă. Copleșit, se așeză pe marginea patului.

Văzând că îl îmbrobodise, după ce-și uscă lacrimile cu eșarfa de mătase, ea îl prinse pe după mijloc și își frecă ușor piciorul de al său, ca pentru a-l obliga să răspundă.

El își ridică privirile înspre ea. Ochii lui Huayang, de o rotunjime perfectă, semănau cu un Bi ritual de jad verde. O piatră la fel de dură precum privirea sa. Înțelese că ea nu-i dădea de ales. Era somat să-i dea un răspuns favorabil cererii sale.

Parfumul delicat al soției sale, o dată în plus, îi invada nările și îl atrăgea spre ea precum acul primei busole, după cum stătea scris în *Cartea maestrului din valea Diavolului*, scrisă în urmă cu două secole de filozoful Suquin.

Apoi îi trecu un gând fugar pentru prințesa ostatică și atuurile sale pe care el le descoperise fără să le bănuiască. Xia nu ar putea să-l satisfacă la fel de bine ca și Huayang?

Mai văzu și imaginea fiului său Yiren, așezat pe preș, cu mânuțele-i dolofane cotrobăind prin coșul cu jucării. Nu primise el asigurări că micuțul avea să ajungă un mare comandant de oști? Putea el oare să-i închidă definitiv poarta unui destin atât de glorios?

Huayang simți ezitarea. Era momentul să-și pună la bătaie artileria grea, pentru a smulge din rădăcină șovăiala pe care o percepea.

Frecarea piciorului său deveni tot mai insistentă. Își lipi pântecul de al celuilalt, iar mâna, încetișor, coborî către Câmpul de Cinabru al soțului său și începu, cu degetele sale fine și agile, explorarea amănunțită a vintrelor.

Anguo închise ochii. Dulcea toropeală care îl cuprindea de obicei în astfel de momente începea să pună stăpânire pe el. Părul i se ridica în sus de dorință. Aluneca spre acel hău îmbietor unde plăcerea și neantul, precum Yin și Yang, atunci când se întâlneau pe Marea Cale a lui Tao, sfârșeau prin a se contopi.

În acest gen de bătălie și în fața unui adversar atât de redutabil cum era soția sa, el nu mai putea face altceva decât să-și lase garda jos.

Hotărât lucru, Huayang dispunea de multe atuuri și știa să mânuiască arme împotriva cărora îi era imposibil să se apere. Ca urmare, se auzi cum îi răspunde clar, cu o voce nesigură și tremurată:

– Jur!

15

Generalul Pace a Armelor avea un dar pe care nimeni nu i-l putea lua.

Când se producea o catastrofă, visa întotdeauna un licorn alb. Animalul, după ce țâșnea din tenebre sub forma unui punct luminos care creștea puțin câte puțin până ce lua această formă stranie de animal fabulos cu un corn în frunte, începea să-l atace. În clipa când era pe punctul de a-și înfige uriașul corn de fildeș în abdomen, generalul se trezea scăldat în sudoare, apoi își privea pântecul care din fericire nu prezenta nicio stricăciune.

Sistematic, în ziua care urma după acest vis se întâmpla ceva rău.

Fie că statul Qin pierdea o bătălie, în cursul căreia erau exterminați sute de cai sănătoși; fie vreuna din iepele sale preferate fătа un mânz mort; fie îi murea o rudă apropiată; un accident de vânătoare care îi răpea un prieten sau un coleg; o dată, și mai rău încă, pe vremea când nu era decât colonel, fratele său cel mai mic fusese devorat de un fioros tigru alb al cărui bot putea să secționeze, dintr-o mișcare, cu caninii săi ascuțiți ca spada, cele două oase ale coapselor unui om.

În noaptea aceea, inorogul alb se năpustise din nou asupra sa, dar în momentul când se pregătea să-l străpungă, văzuse o mână înarmată cu un cuțit lung care tăie gâtul animalului fabulos făcând să țâșnească un jet

de sânge. Se trezise leoarcă de transpirație, în clipa când valul îi mânjea obrazul.

Ca urmare, dispoziția sa era din cele mai proaste când se sculă cu o durere groaznică de cap.

Se aștepta la ce era mai rău și nu avu de așteptat prea mult.

Ordonanța sa tocmai îl ajuta să-și înnoade jambierele de piele de bivol, când un rândaș de la grajdurile centrale năvăli în camera sa. Omul era înspăimântat și tremura ca varga, bâiguia ceva despre un lucru foarte grav care se petrecuse cu perechea de cai cerești. Pace a Armelor îngheță. Își îmbrăcă la repezeală un veston de piele și alergă la grajduri, urmat îndeaproape de ordonanța sa care abia putea să țină pasul.

În fața unei boxe cu pereții din scânduri de catalpa, un îngrijitor plângea de i se zguduia corpul și urla de disperare. Pace a Armelor se apropie, cu un nod în gât.

Trupurile țepene ale lui Erete Purpuriu și Erete Roz zăceau într-o mare de sânge coagulat pe paie. Grumazurile celor două animale fuseseră secționate cu precizie. Rănile adânci lăsau să se vadă dâra albă a vertebrelor. Ochii celor două animale rămăseseră larg deschiși și holbați.

Acest act barbar fusese săvârșit, fără îndoială, în zori. Nu era nicio urmă de luptă pe trupurile cailor cerești, care fuseseră uciși cu siguranță dintr-o lovitură, printr-un gest definitiv, de o mână expertă care mânuise un cuțit cu lama ascuțită.

Pace a Armelor simți nevoia să vomite. Se sprijini de de un perete ca să nu cadă.

– Când am venit să le aduc porția de dimineață, am descoperit spectacolul ăsta atroce..., șopti îngrijitorul, căutându-și vorbele.

Numai ce trecuseră opt luni de când Lubuwei își

vânduse grajdului central al regatului Qin perechea sa de căluți de stepă în schimbul tinerei curtezane Zhaoji. Cu două săptămâni în urmă, după mai multe încercări nereușite datorate faptului că iapa nu era în călduri, Erete Purpuriu reușise în sfârșit să se împreuneze cu Erete Roz. Tânăra iapă cerească acceptase ca armăsarul să i se urce în spate pentru ca enormul său apendice să intre în vulva sa lucioasă. Pentru Pace a Armelor, aceea fusese o zi mare. Dăduse fuga la Lubuwei pentru a-i da vestea. Până și bătrânul Zhong fusese informat de acest eveniment.

Regatul Qin era pe cale să-și asigure perpetuarea acestei rase atât de rare.

Lubuwei, ale cărui lucrări de amenajare a pajiștilor și grajdurilor erau terminate, începuse și el să reconstituie șeptelul regatului, spre marea satisfacție a bătrânului rege. Nașterea unui mânz din perechea de cai cerești avea să încununeze triumful definitiv al acțiunii duse la Xianyang de negustorul din Handan.

Lucrurile progresaseră rapid atât în ceea ce îl privea pe Pace a Armelor cât și pe Lubuwei, înainte de această crimă oribilă. Pace a Armelor fusese cât pe ce să câștige pariul. Prin îndeplinirea cu succes a misiunii care-i fusese încredințată de monarhul Zhong, el putea să pretindă în sfârșit postul de ministru al Războiului, cu alte cuvinte superiorul ierarhic al dușmanului său Defect de Jad, pe care putea să-l pună, în sfârșit, la punct.

Iată însă că această moarte îngrozitoare a cailor cerești îi spulbera frumoasele perspective!

Cine dispunea de atâta sânge rece și de o asemenea cruzime pentru a cuteza, într-un loc păzit cu atâta strășnicie cum erau grajdurile regale, să le facă felul celor mai prețioși locatari? Care dintre cei doi, el sau Lubuwei, era ținta acestei isprăvi răutăcioase? Cine avea de câștigat din asta? Care aveau să fie consecințele

incalculabile? Pace a Armelor, cu ochii goliți de orice expresie, se pierdea în supoziții.

Revenindu-și încet în fire, tocmai era pe cale să trimită un servitor ca să-l anunțe grabnic pe negustorul din Handan despre cele întâmplate, când îl zări pe eunucul Drept Înainte venind în urma unui individ scund, cu haine negre, încins cu o centură lată de culoare albă și cu boneta pătrată a magistraților anchetatori.

Veștile se propagau cu mare viteză la curtea regatului Qin.

– Am anunțat biroul de cercetare a crimelor, care l-a trimis imediat pe judecătorul Wei, anunță vocea de falset a Marelui Șambelan.

Eunucul, îmbrăcat în același echipament roșu, părea aproape vesel.

– Nu mișcă nimeni și, mai ales, nimeni să nu se atingă de ceva! porunci micul judecător.

Rândașii, veniți să vadă și ei, se adunaseră progresiv în jurul boxei.

– Caii aceștia îi aparțineau negustorului din Handan înainte de a intra în proprietatea statului Qin, explică eunucul.

– Cine a descoperit cadavrele animalelor? întrebă anchetatorul.

Îngrijitorul cailor asasinați ridică timid o mână.

– Grajdul e păzit pe timpul nopții? continuă judecătorul aruncând de jur împrejur o privire acuzatoare.

– Porțile sunt încuiate de două ori cu cheia. Dar răspund de cinstea oamenilor mei. Asasinul a avut cheia grajdului. Fără ea, nu ar fi avut cum să intre, răspunse sec generalul Pace a Armelor, cu voce puternică.

Turnura pe care o lua interogatoriul îi displăcea în cel mai înalt grad. Îl săgetă pe eunuc cu privirea.

Judecătorul, care își adusese și grefierul cu el, îi soma pe rând să-și spună numele și funcția.

Nu trecuse de jumătatea acestei proceduri că văzură un om care se năpusti în grajd și se aruncă peste trupurile însângerate ale celor doi cai cerești, scuturându-i și vorbindu-le ca și cum ar fi vrut să-i readucă la viață. Pace a Armelor îl recunoscu pe Mafu, instructorul șef al lui Lubuwei, care precis fusese anunțat de servitorul său. Deznădejdea sa era greu de suportat. Ghemuit pe stratul de paie, mângâia coamele acoperite de o crustă de sânge și le șoptea la ureche vorbe de alint.

– Cine ești tu, de îndrăznești să-mi încalci dispoziția? izbucni furios micul judecător.

Înșfăcându-l pe Mafu de părul împletit în codițe, începu să-l tragă cu brutalitate ca să-l îndepărteze de acolo.

– Este omul care i-a dresat. Lăsați-l în pace! răcni Pace a Armelor.

Interpunându-se între cei doi, urmărea să închidă gura anchetatorului. Acesta din urmă, potolindu-se oarecum, își reîncepu interogatoriul ceva mai reținut.

– Vă propun tuturor să vă calmați, situația este foarte gravă. S-a produs un atentat la bunurile statului. Nu se va putea evita o anchetă de gradul trei, declară doct vocea de falset a lui Drept Înainte.

Eunucul afișa un zâmbet îngăduitor care demonstra că dispariția perechii de cai cerești nu îl afecta câtuși de puțin.

Codul penal din statul Qin prevedea trei grade de anchetă.

Ancheta simplă se aplica furturilor mărunte și altor încălcări minore ale regulamentelor, pentru care în general vinovatului i se tăia nasul. Ancheta de gradul doi urmărea să elucideze crimele sângeroase sau faptele de corupție din administrație care duceau până la

castrare sau la amputarea picioarelor. De anchetele de gradul trei ținea tot ce aducea atingere intereselor și siguranței statului, funcționarilor sau bunurilor lor, și care le aducea autorilor pedeapsa capitală, altfel spus, spânzurarea, decapitarea sau sfârtecarea membrelor trase de cai în direcții diferite. Se considera un fapt mult mai grav, spre exemplu, fraudarea fiscului decât uciderea aproapelui, cu condiția ca victima să nu fi fost un funcționar, sau și mai grav, furtul unei pietre din pavajul unei șosele decât jefuirea vitrinei unui magazin de alimente aparținând unui particular.

Întâietatea absolută a statului asupra tuturor celorlalți era într-adevăr piatra de temelie a organizării colective, bazată pe legile penale.

Individul, în privința eventualelor drepturi ale sale, nu conta față de cele care priveau colectivitatea. Populația avea doar dreptul de a se supune cu umilință. Teama de pedeapsă, care ducea la supunere necondiționată în fața Legii, ținea loc de civism. În cazul în speță, apropierea de suveran câștigată prin funcția lui Drept Înainte, care putea să vorbească în numele stăpânului său fără a fi contrazis de restul lumii, îi conferea acestuia un avantaj decisiv asupra lui Pace a Armelor, care simți primejdia.

– L-ai anunțat pe Marele Ofițer cu Delictele? îl întrebă el pe Marele Șambelan.

– Nu cred că intră în atribuțiile sale să inițieze o anchetă de gradul trei, replică acru acesta din urmă.

– Rămâne de văzut! i-o tăie scurt generalul Pace a Armelor întorcându-i spatele.

Micul judecător continua să-i interogheze pe îngrijitori, pe care îi așezase în rând, unul în urma celuilalt. Când veni rândul lui Mafu, îl bombardă cu tot felul de întrebări indiscrete:

– Veniți din regatul Yan? Ce ciudat! Dar ce treabă

aveți pe-aici, și ce rol are Lubuwei în toată afacerea asta? se sclifosea anchetatorul.

Doborât de ceea ce se întâmplase cu caii cerești pe care îi iubea ca pe copiii săi, grăjdarul răspundea cu dificultate bălmăjind cu mintea aiurea răspunsuri care, puse cap la cap, alcătuiau un amalgam incoerent.

Interogatoriul se prelungea iar judecătorul Wei întărea supliciul, ca pentru a se răzbuna pe atitudinea lui Pace a Armelor.

Știa că primul obiectiv al unui judecător era să descopere un suspect. Și multe elemente pledau, a priori, în defavoarea grăjdarului.

Hotărî deci să-l treacă pe listă pe Mafu și îi ceru să-i spună mai mult despre originile sale și despre împrejurările care îl aduseseră în slujba negustorului din Handan.

În primul rând era un străin în statul Qin, despre a cărui etichetă și obiceiuri nu știa nimic. În mod vizibil, acest pretins grăjdar regal nu știa să se abțină și cu atât mai puțin să se comporte în fața unei personalități de rangul Marelui Șambelan al regelui.

Expulzarea sa din statul Yan, unde el pretindea că fusese găsit vinovat pe nedrept pentru penuria de cai care se instalase în această țară, îi părea extrem de suspectă anchetatorului, a cărui părere era deja formată. Într-adevăr, în statul Qin nu mai rămâneai în viață după o astfel de acuză.

În sfârșit, și asta cântărea cel mai greu în ochii judecătorului Wei, care, nefiind un călăreț, nu-și închipuia nicio secundă că cineva poate fi atât de impresionat de niște simpli cai – fie ei chiar din rasa lui Erete Purpuriu și Erete Roz –, iar durerea pe care acest Mafu o manifesta era atât de exagerată încât părea că se preface.

Un asemenea val de disperare mai mult ca sigur ascundea ceva necurat.

– Răspunsurile voastre sunt neinteligibile iar vorbele din ce în ce mai încurcate. Mă văd obligat să vă aduc un mandat de reținere, bombăni micul judecător.

Îngrijitorii asistau încremeniți la acest spectacol trist în care un reprezentant al autorității statului își exercita tirania oarbă asupra unui inocent, transformându-l progresiv în suspectul ideal. Judecătorul Wei decisese că avea înaintea sa un vinovat. De-acum încolo, profilul său, originile și povestea sa nu puteau fi decât în defavoarea sa.

La adăpostul unuia din pereții de scânduri ai boxei, Drept Înainte asista la această parodie a actului de justiție cu delectare.

Bietul Mafu își dădea ochii holbați peste cap, pricepând în sfârșit că era inutil să continue cu justificările. Derutat și fără să-și mai facă iluzii, aștepta să vadă ce binevoiește judecătorul-anchetator să concluzioneze.

– Gărzi, ridicați-l pe acest om! răcni în sfârșit judecătorul Wei către escorta sa de jandarmi.

*

Câteva zile mai târziu se deschidea la Xianyang, unde nedreptatea era expeditivă, procesul intentat dresorului de cai Mafu.

Judecătorul Wei pusese să se afișeze pe Turnul de Afișaj toate delictele care i se reproșau acuzatului. Numărul lor ocupa un întreg colț de zid iar funcționarul însărcinat cu citirea afișelor turuia conținutul de dimineața până seara în fața unei adunături de pierdevară care se îngroșa din zi în zi.

La Xianyang, o grămadă de lume aștepta acest proces ca pe atracția momentului. Uciderea celor doi

cai Akkal făcuse înconjurul oraşului şi, prin locante, pronosticurile erau în toi cu privire la rezultatul anchetei micului judecător.

Unii îşi dădeau cu părerea că Mafu avea să se aleagă doar cu castrarea, alţii jurau, bucurându-se, că aveau să-i vadă în curând cadavrul plutind pe râu la vale.

Pentru Lubuwei, pe care această afacere îl contraria în cel mai înalt grad, procesul constituia şi un moment al adevărului.

La început fusese zdrobit la aflarea veştii exterminării cailor cereşti Akkal, pe care îi iubea în continuare ca pe lumina ochilor. Mâhnirea i se transformase apoi în revoltă când aflase de metodele utilizate de judecător contra slujbaşului său nevinovat.

Era convins că acuzându-l pe Mafu, de fapt el era cel vizat. Şi nu trecu mult până să-şi facă un plan de bătaie.

Fie justiţia din Qin era una pentru toţi şi nevinovăţia omului său va fi recunoscută la proces, fie acest stat acoperea mârşăviile instituţiei sale judiciare şi atunci nu mai merita să ajute armatele acestui stat să iasă din impasul în care se găseau.

Dacă Mafu avea să fie condamnat, negustorul era hotărât să se întoarcă fără întârziere la Handan cu arme şi bagaje, împreună cu miile de cai pe care îi importase deja. Atunci, fără cel mai mic regret, ar fi lăsat regatul Qin în penuria sa totală de cai iar aceasta i-ar fi fost fatală.

Dimpotrivă, în cazul în care Mafu era graţiat, însemna că acest regat era demn de sprijinul pe care i-l acordase până atunci.

Pentru a atrage toate şansele de partea sa şi pentru a evita să fie obligat la o astfel de alegere, el îi ceruse lui Hanfeizi să asigure apărarea acuzatului. Era sigur că inteligenţa şi perspicacitatea sa, ca şi stăpânirea perfectă a retoricii, aveau să-i fie lui Mafu cel mai eficient ajutor.

– Acuzațiile acestui judecător nu se sprijină pe nimic! Justiția din Qin îmi pare destul de lejeră. Nu am nicio îndoială că veți face în așa fel încât sărmanul Mafu să fie scos de sub orice bănuială! îi spusese el filozofului bâlbâit.

Acesta acceptase cu reticență o misiune atât de riscantă. Cunoștea capcanele acestor procese în care acuzații sunt considerați dinainte vinovați.

– Defectul meu de vorbire nu mă recomandă ca pe cel mai bun apărător..., zisese el la început.

– Nici vorbă! Pledoaria dumneavoastră va conține argumente la fel de solide precum lucrările filozofice ale domniei voastre. Numai asta va conta și se va remarca.

Dovezile de apreciere pe care Lubuwei i le arăta, ospitalitatea pe care i-o acordase în propria locuință unde avea un apartament privat, și simpatia pe care și-o manifestau reciproc îl obligau pe Hanfeizi să-i facă acest serviciu protectorului și amicului său. Îi fusese imposibil să se eschiveze.

Și astfel bâlbâitul se încuiase zece zile pentru a-și pregăti pledoaria în apărarea instructorului șef, examinând cu atenție codul de procedură penală în versiunea modificată de legile în vigoare din statul Qin. Nu i se dăduse voie să comunice cu Mafu, reținut la secret într-o celulă din închisoarea Palatului. Petrecuse ore în șir cugetând la strategia potrivită de apărare, imaginându-și dialogul pe care trebuia să-l poarte cu acuzatul, pentru a scoate de la acesta răspunsurile bune, pe parcursul audierii.

În dimineața procesului, Lubuwei și Hanfeizi făcuseră o lungă plimbare călare prin pădurile ce se întindeau în împrejurimile colinei cu cai a negustorului.

Vremea era frumoasă și aerul proaspăt. Filozoful își testă argumentația în prezența negustorului, care îl

completă cu remarci interesante. Când se întoarseră, Hanfeizi știa clar ce avea de făcut. Filozoful bâlbâit avea siguranța calmă a elevului silitor în plină posesie a cunoștințelor sale înainte de examen.

La fel de calm și de curajos se dovedi și la deschiderea procesului.

Se afla în marea sală a tribunalului de gradul trei – cea mai impresionantă dintre toate! – la picioarele unei estrade pătrate pe care fusese amplasat un tripod de bronz de înălțimea unui copil de șase ani, pregătit de instituția judiciară din statul Qin, în fața unui public ales pe sprânceană ca asistență, pentru a etala fastul.

Pe partea rotunjită a tripodului erau gravate cele cinci mii de caractere din Codul Delictelor și Pedepselor așa cum era relatat în *Zhuli*, cartea ritualului dinastiei Zhu. Tripodul era instalat pe o placă turnantă acționată de un funcționar de la tribunal. În felul acesta, uriașul vas se putea roti în jurul său pentru ca judecătorii să poată citi pasajul exact din Codul Delictelor și Pedepselor care se aplica în cazul asupra căruia fuseseră sesizați.

Lubuwei, în speranța că va impresiona favorabil juriul, își îmbrăcase straiele cele bune, de ceremonie. Era chipeș în tunica sa de mătase brodată cu fir de aur și de argint, strânsă cu o centură cu pafta de jad în formă de mască Taotie. Pomeții întinși ai obrazului său imobil, ceva mai palid ca de obicei, traducea această stăpânire de care se forța să dea dovadă în momentele grele. Ar fi trebuit să-l cunoști foarte bine pentru a sesiza că, în spatele privirii sale pătrunzătoare și mobile, se ascundea în realitate o amărăciune surdă.

Judecătorii erau în număr de trei, așezați cu pedanterie sub un baldachin capitonat cu mătase roșie pe niște jilțuri de palisandru; președintele se recunoștea

prin boneta sa pătrată; era flancat de doi asesori. Acuzatorul public, în împrejurarea de față micul judecător Wei, se afla la stânga lor, rezemat de un mic balustru al spetezei. Toți semănau cu niște preoți iar sala cu un templu.

Audierile și judecățile erau întotdeauna publice, motiv pentru care gloata de zile mari se înghesuia în incinta tribunalului.

Pe partea dreaptă, în spatele unui paravan din piele de bou, se afla o orchestră restrânsă compusă dintr-o tobă cu față dublă dispusă pe un postament cu picioare ascuțite, două orgi de gură Shenghuang și un flaut orizontal Chi.

Lubuwei luase loc în primul rând al sălii, în timp ce Hanfeizi stătea la bară, în fața judecătorilor și a acuzatorului public.

Nimeni nu știa că negustorul poartă la inimă discul Bi negru înstelat, pe care îl furișase în buzunarul interior al vestei.

Se făcu auzită bătaia sacadată a tobei de bronz cu două fețe, urmată de fluieratul strident și puternic al flautului Chi.

Gărzile îl aduseră pe acuzat în fața completului. Picioarele lui Mafu erau înlănțuite cu lanțuri grele pe care le târa pe jos cu un clinchet metalic. Bărbatul mândru care fusese Mafu devenise un biet trup jegos și descărnat ale cărui veșminte sfâșiate răspândeau un miros greu de mucegai. Fața îi dispăruse îndărătul bărbii. Nasul și ochii îi erau acoperiți de cruste purulente.

Lui Lubuwei i se făcu rău. Își imagina calvarul pe care trebuia să-l fi îndurat angajatul său. Nu se dormea prea bine în grotele umede din închisorile regatului Qin.

Melodia halucinantă scoasă de orga de gură Shenghuang cu treisprezece tuburi acoperi dintr-o dată

sunetul flautului Chi, apoi se opri brusc. În sala de audieri se făcu liniște, procesul putea în sfârșit să înceapă.

– Dau cuvântul acuzării publice, anunță președintele tribunalului.

Înveșmântat în roba sa neagră cu bordură albă, judecătorul Wei luă cuvântul:

– Îl acuzăm pe numitul Mafu, din regatul Yan, de înjunghierea celor doi cai de stepă de rasă Akkal. Omul acesta s-a strecurat în puterea nopții în grajdul central și a comis mârșăvia. Cunoscând bine locurile, i-a fost ușor să fugă pe neobservate.

Acuzatul, amețit și terorizat, epuizat de condițiile de internare, era incapabil să pronunțe cel mai mic cuvânt.

– Caii aceștia aparțineau Statului? întrebă unul din asesori.

Un freamăt străbătu asistența. Pusă în felul acesta, chestiunea se reducea la o judecată expeditivă. Capul bietului Mafu atârna de un fir de păr.

Pe estradă, responsabilul cu învârtitul tripodului roti placa turnantă pentru a face să apară pe burta enormă de bronz coloana cu caractere care descria pedepsele prevăzute în cazul delictelor de atentat la bunurile statului.

– Au fost obținuți, în mod cert, la schimb cu o curtezană publică... răspunse, încântat de efectul său, micul judecător Wei cu o gravitate afectată.

Atunci, întrerupându-l pe judecător, Hanfeizi ridică mâna pentru a cere cuvântul. Președintele vru să-l oprească dar era prea târziu. În fața unei săli uluite de aplombul său și sub privirile admirative ale lui Lubuwei, el zise cu voce tare și sigur pe sine:

– ... Ii-ia-tă de ce a-acest om este nevinovat!

Bâlbâiala filozofului, departe de a-i face un deserviciu, lăsase literalmente cu gura căscată întreaga

adunare. Defectul său de vorbire părea să-i dea lui Hanfeizi, în această sală, un statut de emisar al unui semizeu din regatul spiritelor, după exemplul unor prezicători care intră în transă după ce au călcat pe jar încins, exprimând prin bolboroseli cuvântul zeilor care îi protejează.

Președintele tribunalului era primul care înlemnise. Muzicanții, de obicei bine mascați în spatele paravanului, își iteau capetele, privind uimiți la acest bărbat cu intonații atât de insolite.

Hanfeizi, din ce în ce mai impunător, asigurat deacum de efectul său, își continuă pledoaria:

– Pe ce motiv ziceți că acest om ar fi tăiat gâtul celor doi cai cerești pe care îi iubea ca pe propriii copii, de care s-a ocupat de când erau mici și pe care i-a dresat? Îl credeți atât de nebun încât să-și asume riscul de a fi condamnat de tribunalul vostru? Cui folosește această crimă? Puneți întrebarea aceasta! Dar nu o puneți celui care este o victimă nevinovată!

– Tribunalul nu este indiferent la demersul dumneavoastră, dar dacă nu este el, atunci la cine vă gândiți? întrebă președintele pe care tirada nemaipomenită a virtuozului Hanfeizi îl clătinase întrucâtva.

– După cum a subliniat judecătorul-anchetator, acești doi cai au fost achiziționați de statul Qin în schimbul unei curtezane publice, continuă filozoful.

– Exact, zise judecătorul.

– Omorând acești cai, ce urmărea, după părerea mea, criminalul? Am o idee precisă în legătură cu subiectul. Nu cumva există o lege în regatul Qin, care prevede că distrugerea unui bun al statului obținut la schimb cu altul aduce după sine în mod obligatoriu restituirea celui din urmă autorității publice? Altfel spus, nu înseamnă că, urmare a morții celor doi cai

cerești, tânăra curtezană care a servit drept monedă de schimb statului Qin, trebuie, în aceste condiții, să se întoarcă în lupanarul de stat?

– Dacă administrația o cere, da, se va întâmpla acest lucru, admise judecătorul.

– Ei bine, sunt sigur că o asemenea cerere a fost deja formulată în acest sens, concluzionă Hanfeizi.

Făcea în acel moment un pariu uriaș, dar se hotărâse să ardă punțile în această luptă judiciară în care bietul Mafu nu mai avea ce pierde.

– O să verificăm pe loc! declară președintele tribunalului.

Orchestra își făcu auzite sunetele intermitente ale instrumentului cu tuburi, ceea ce semnifica suspendarea ședinței.

– Trimiteți degrabă după primul grefier de la Biroul scrisorilor de stat, îi ordonă președintele celui de-al doilea asesor.

Toate documentele oficiale treceau prin acest birou, unde li se dădea un număr de ordine, și se verifica dacă autoritatea competentă pusese regulamentar sigiliul pe ele. După ce-și produceau efectul, documentele reveneau în acest birou înainte de a fi transmise Arhivei regale.

În scurt timp își făcu apariția, cu sufletul la gură, primul grefier precedat de asesorul leoarcă de transpirație. Capetele muzicanților dispărură într-o clipită în spatele paravanului. Sunetul tobei și al flautului anunțară reluarea ședinței.

– V-a trecut prin mână în ultimele zile vreun document care să ceară restituirea către stat a unei tinere curtezane cu numele de Zhaoji? îl întrebă filozoful bâlbâit pe grefier.

– Într-adevăr, am primit un astfel de document alaltăieri, pentru a o reînscrie pe această femeie în

inventarul statului Qin, afirmă ultimul fără să clipească.

Hanfeizi, care nu dorea mai mult, fu mulțumit și își exprimă zgomotos bucuria. Apoi adăugă rar:

– Vă amintiți ce sigiliu era pus pe acest document? Al cui era?

Primul grefier luă o pauză de gândire. Prin fața sa treceau zeci de documente zilnic. În prezent, toată lumea din sală își ținea respirația. Magistrații de la tribunal afișau o surpriză extremă în timp ce obrazul judecătorului Wei se albăstrea văzând cu ochii. Mafu începea încet să prindă curaj. Câteva secunde mai târziu, ochii grefierului se luminară.

– Cred că era sigiliul Marelui Șambelan al regelui, răspunse el respectuos.

– Ei bine, tocmai ați pronunțat numele unui posibil suspect, mult mai plauzibil decât al instructorului Mafu. Mă gândesc chiar la un posibil motiv! se adresă triumfător filozoful către judecătorul Wei.

Lubuwei, care nu-și luase mâna de pe inimă, se repezi să-l strângă în brațe pe Hanfeizi în vreme ce un murmur de aprobare străbătea publicul, neobișnuit să asiste la un proces atât de palpitant.

Surpriza fusese totală, iar demonstrația infailibilă.

După cum prevedea codul de procedură penală, trioul de judecători se retrăsese într-o altă sală pentru a delibera.

Deliberarea dură mult.

Judecătorii trebuia să țină cont de lovitura de teatru reușită de bâlbâit. Se impunea redactarea unui alt rechizitoriu, foarte diferit de cel pe care îl pregătiseră în avans. După ce terminară gravarea lui pe tăblița de catalpa, o lovitură de tobă anunță publicul că președintele tribunalului urma să dea citire concluziilor sale.

– Tribunalul nostru de gradul trei hotărăște că suspectul Mafu este exonerat de acuzația de înjunghiere a

cailor aparținând statului și se pronunță pentru interogarea eunucului Drept Înainte, printr-o anchetă aprofundată, cu scopul ca acesta să-și explice decizia de plasare în domeniul bunurilor publice a tinerei numită Zhaoji.

Judecătorul Wei făcu o grimasă jalnică. Verdictul îi știrbea serios din prestigiu.

Președintele porunci apoi gărzilor să-l elibereze pe Mafu din lanțuri pentru ca acesta să poată pleca nestingherit.

Bucuros, publicul părăsi sala de judecată. Era pentru prima dată că asista la un proces echitabil care nu era o simplă parodie de act de justiție.

Lubuwei, care se afla acum alături de grăjdarul său preferat, mângâie îndelung Bi-ul negru înstelat. Jadul era cald și plăcut. Era steaua lui dintotdeauna.

Aventura sa în regatul Qin, grație lui Hanfeizi, putea continua.

16

Instalat confortabil în palanchinul purtat de doi servitori în livrele violet, ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei se simțea reconfortat. Aventura sa cu prima soție a lui Anguo avea toate șansele să rămână o taină.

Încă din prima zi de după procesul lui Mafu, eunucul Drept Înainte nu mai apăruse la curte și toată lumea se comporta ca și cum Marele Șambelan nu ar fi existat niciodată. Amenințarea perfidă pe care eunucul o făcea să planeze asupra relației sale tainice cu Huayang se îndepărtase, spre marea ușurare a ducelui.

Începând din acel moment, în fiecare dimineață ardea în templul strămoșilor, în semn de mulțumire, o rație dublă de bețișoare de tămâie.

La marea ușurare pe care o încerca se adăuga și satisfacția de a constata că bătrânul rege Zhong părea din ce în ce mai puțin zgârcit în confidențe față de el. Ca dovadă, îl însărcinase să selecționeze, dintre trei candidați, pe viitorul Mare Șambelan în locul lui Drept Înainte, despre care nu îndrăznise nici măcar să aducă vorba.

Regele voise ca noul titular să fie eunuc, la fel ca predecesorul său, de unde și vizita pe care se pregătea să i-o facă lui Cuțit Rapid. Dintre cei trei candidați propuși, într-adevăr, unul singur suferise operația de castrare. Ceilalți doi trecuseră de vârsta de treizeci de

ani. Conveniseră să-l consulte pe chirurgul eunucilor dacă cei doi candidați preselecționați aveau contraindicații la operația chirurgicală, aceasta fiind foarte riscantă după vârsta adolescenței.

Eunucul Cuțit Rapid locuia chiar în incinta clinicii eunucilor, situată pe malul râului Wei, în aval de Xianyang. Era motivul pentru care Marele Ofițer cu Delictele luase palanchinul, fapt ce nu i se întâmpla decât rar.

Clinica ocupa o elegantă clădire în formă de pavilion, în mijlocul unui parc unde plopii uriași își înălțau crengile spre cer. În mijlocul parcului se ridica statuia de marmură roz cu șoldurile lasciv unduioase ale lui Longyangjun, ministrul regatului Wei care reușise, cu circa două sute de ani în urmă, să devină amantul regelui său. El devenise un fel de etalon pentru eunucii domici să servească drept Pi, adică țiitoare, pentru stăpânul lor.

Clădirea centrală, cu coama acoperișului ornată cu olane albastre, avea dimensiuni mult mai impozante decât ale pavilioanelor unde se găseau saloanele convalescenților și chiriașilor clinicii. Toate construcțiile erau cufundate în verdeață, printre arbori seculari ale căror coroane maiestuoase făceau din acest loc o oază răcoroasă în lunile de vară toride.

Nimeni nu bănuia, când intra pentru prima dată în această grădină, că lăcașul acela era totodată și unul al suferinței.

Asta pentru că în clădirea respectivă, Cuțit Rapid secondat de asistenții săi, îi opera pe tinerii chemați să intre în confreria castraților.

Oribila mutilare se executa ca pe bandă într-o sală mânjită pe jos de sânge, în mijlocul urletelor de durere ale pacienților cărora nu li se aplica altceva decât o

alifie cu rol de anestezic pe organele genitale și niște ace în burtă și în lobul urechilor, cu scopul de a întrerupe circulația suflurilor Yin și Yang dintre Câmpul de Cinabru din josul pântecului și creier.

După ce îl așezau pe solicitant într-un fotoliu potrivit și după ce îi legau mâinile și picioarele, îi fixau capul de spătar cu ajutorul unei corzi, care se petrecea peste gura larg deschisă.

Cuțit Rapid intra atunci în acțiune.

Mânuind un bisturiu cu lama curbată, se apleca deasupra zonei genitale și executa un gest ca și cum ar fi scos miezul unei piersici fără a o deschide. Dexteritatea sa, practica îndelungată a gestului chirurgical precum și lipsa de compasiune erau atât de perfecte încât nu fusese niciodată nevoie să o repete la un pacient. Proaspătul eunuc, legat fedeleș cu frânghii, primea oribilul supliciu fără să aibă timp să scoată măcar un vaiet. Totul se petrecea într-o secundă.

Aici intervenea asistentul care sutura țesutul, în timp ce un altul curăța podeaua plină de sânge.

Chirurgul Cuțit Rapid îi înmâna apoi celui operat „caseta cu comori", în care se odihneau cele două atribute ale virilității detașate din carne cu scalpelul. El trebuia să păstreze cu sfințenie acea cutie prețioasă până la sfârșitul vieții, în virtutea respectului datorat părinților săi. Pentru că din ei provenea, de fapt, trupul lui. Iar tradiția cerea ca respectivul să fie înhumat în aceeași stare în care fusese adus pe lume, adică fără organe lipsă, fie că era sau nu eunuc.

Castrații erau obligați să intre și să iasă din sala de operații pe picioarele lor, fără niciun sprijin. Li se testa în felul acesta rezistența și curajul. Nu puține erau cazurile când se prăbușeau, după ce treceau de ușa sălii de operații în brațele infirmierului care îi aștepta în

parc, livizi ca luna nopților de iarnă și bandajați cu pansamente înroșite de la teribila rană.

Castrarea servea și de probă eliminatorie, infailibilă, pentru recrutarea membrilor comunității eunucilor.

Din trei operați, unul murea. Cu toate astea, numeroase erau solicitările spontane ale celor ce doreau să intre în această castă specială.

Statutul de eunuc însemna, de fapt, pentru cei săraci, un fel de asigurare de viață. Membrii confreriei se sprijineau reciproc ca nimeni alții. Ei reprezentau pentru puterea de stat ceea ce ordinul preoților reprezenta pentru biserică. Datorită încercării prin care treceau, castrații ocupau de regulă funcții de mare încredere care îi plasau în proximitatea epicentrului puterii sau în cercurile cele mai intime ale acesteia. În funcțiile de șambelan, director de gineceu, confident al concubinelor, arhivar particular, preceptor sau degustător, ei nu posedau altceva decât această intimitate cu prinții, care le aducea titularilor, cu condiția de a ști să se descurce, toată puterea și toate avantajele.

Când palanchinul Marelui Ofițer cu Delictele fu depus în fața porții de intrare în clădirea principală, Cuțit Rapid tocmai își încheia ultima operație a zilei. Nobilul duce îi explică fără înconjur scopul vizitei sale.

– Cine sunt candidații la care se gândește regele nostru? întrebă acesta, cu o urmă de neliniște în ochi.

Dispariția lui Drept Înainte nu-l lăsa indiferent pe Cuțit Rapid. Vestea se răspândise ca o dâră de praf în cercul închis al eunucilor alertați.

– Eunucul Pădure de Pinacluri precum și doi arhivari de stat, unul însărcinat cu păstrarea decretelor iar celălalt cu documentele de cadastru public. Sunt funcționari cunoscuți pentru seriozitatea și discreția lor. Ultimii doi nu sunt operați încă, precizează ducele, întărind cu un gest al degetului îndreptat spre zona dintre picioare.

– Ce vârstă au arhivarii? întrebă măcelarul.

– Sunt bărbați în toată firea. Se bucură de experiență și de talent, în egală măsură.

– În situația aceasta, cel mai bine ar fi să-l alegeți pe Pădure de Pinacluri. O dată trecuți în faza când își poartă căciula de bărbat, operația reușește la mai puțin de un caz din trei, proclamă categoric chirurgul.

– Alegerea nu-mi aparține, eu sunt aici doar ca să vă transmit dorința regelui nostru. Sarcina domniei voastre este de a examina morfologia celor doi arhivari, pentru a vă pronunța dacă pot sau nu să suporte castrarea; astfel, suveranul nostru va putea să aleagă din cei trei pe cine dorește el, zise Marele Ofițer, agasat de vorbele chirurgului, în care descifra o urmă de rea credință.

– Subiecții sunt la curent cu asta? întrebă chirurgul după o scurtă pauză de gândire.

– Nu încă. Preconizez să le-o aduc la cunoștință chiar mâine, răspunse, fără să clipească, Elevație Spirituală de Gradul Trei.

Nu numai educația îl făcea să execute cu promptitudine ordinele venite de sus, ci mai ales dorința de a răspunde cât mai bine dovezii de încredere pe care i-o arătase regele, încredințându-i această misiune.

– Atunci, imediat ce vor fi anunțați, pot să vină la mine ca să-i examinez, propuse chirurgul, cu prefăcută solicitudine.

Marele Ofițer cu Delictele mirosea că schimbarea de ton a lui Cuțit Rapid ascundea ceva putred, dar nu știa cam ce putea să fie.

Dădu o raită cu privirea primprejur.

În parc, pacienții operați în ziua aceea, albi la față ca varul, sleiți de puteri și cu ochii congestionați încă de la groaznica încercare prin care trecuseră, se odihneau pe bănci la umbra cedrilor, a arborilor de ginkgo biloba și

de catalpa, în timp ce infirmierii le răcoreau cu evantaiele fețele scăldate în sudoare.

Pe când se urca în palanchin ca să meargă la Arhivele Statului, pentru a le anunța celor doi arhivari soarta ce le era destinată, perplexitatea sa nu mai avea margini și i se făcu rău. Era însă prea târziu ca să mai schimbe lucrurile. Toanele bătrânului rege care-și manifesta în asemenea grad încrederea față de el nu puteau fi decât porunci pentru el.

Nu avea de unde să știe, totuși, că chirurgul hotărâse a priori să nu le acorde nicio șansă celor doi, pe care îi considera intruși în jocul cu reguli stricte al castei eunucilor, și că, doar cu o mișcare simplă de scalpel, cu o croșetare puțin mai adâncă decât de obicei, avea să le provoace moartea prin hemoragie, pe scaunul de castrare, fără ca cineva să-i găsească vreo vină sau să observe ceva.

Elevație Spirituală de Gradul Trei nu bănuia că prin zelul său de a îndeplini ca la carte ordinul bătrânului rege Zhong condamnase la moarte două persoane nevinovate.

Cum ar fi putut să-și imagineze că, de fapt, comunitatea eunucilor, ai cărei membri alcătuiseră în taină un front comun cu chirurgul șef Cuțit Rapid, hotărâse să meargă până la capăt pentru ca eunucul Pădure de Pinacluri să-l înlocuiască pe predecesorul său Drept Înainte?

*

– O să vezi, nu-i mare lucru să te ocupi de un rege bătrân! Sunt sigură că te va găsi fermecătoare și că îl va bucura simpla ta vedere, pe lângă muzica pe care i-o vei cânta și dansa... Dacă îți cere pilulele nemuririi, nu trebuie decât să i le dai, pe moment. Singura ta grijă, având în vedere vârsta sa înaintată, este să nu-l enervezi.

În salonul de muzică din locuința lui Lubuwei, Huayang îi dădea ultimele sfaturi tinerei sale eleve.

Cea din urmă făcea progrese însemnate de la o zi la alta. Pricepea de la jumătatea cuvântului orice intenție. Avea aptitudinea înțelegerii situațiilor. Foarte matură pentru vârsta ei, știa să-și pună în valoare farmecul și frumusețea ca și când ar fi avut cu zece ani mai mult, la o sumară evaluare. Pentru prima soție a lui Anguo nu constituise o surpriză, deoarece depistase de la început facultățile de adaptare și de însușire a cunoștințelor de care dispunea Zhaoji.

De altfel, ținuse în mod deosebit să asiste și ea la primirea protejatei sale de către bătrânul Zhong, prevăzută pentru a doua zi seara.

– Dar nu există riscul de începe o viață de recluziune, în interiorul unui palat de unde să nu mai pot ieși niciodată? întrebă malițios Zhaoji, cu ochii strălucind precum trandafirii dimineața.

– De tine va depinde să nu se întâmple așa ceva! Un servitor eficient este acela care știe și cum să-și educe stăpânul... zise Huayang surâzând, ceea ce-i provocă fetei un hohot de râs cristalin.

Lubuwei sorbea cuvintele celor două femei. Abordarea cu atâta dezinvoltură și ușurință a unor chestiuni atât de serioase îi umplea sufletul de bucurie. Resimțea forța mentală ce se ascundea sub aparența de blândețe și inocență a celor două frumuseți. Nimeni nu ar putea să reziste, își spunea el, acestui melanj de farmec și viclenie.

Întâlnirea sa cu soția lui Anguo, ale cărei calități nu-l lăsau deloc indiferent și pentru care nutrea, asemeni tuturor acelora care aveau șansa să o cunoască, sentimente contradictorii, inclusiv bănuiala, străduindu-se cât putea să și le reprime, întâlnirea

aceasta deci îi permitea totodată să întrevadă contururile, mult mai simple decât îi păreau la început, ale cuceririi progresive a puterii la curtea regatului Qin unde Zhaoji și Huayang puteau să-i devină aliate prețioase, prin strălucirea și eficacitatea lor.

Grație prezenței cotidiene a lui Zhaoji pe lângă bătrânul rege, el avea să fie primul care va afla mișcările și strategiile personalităților de prim rang și a celor din sfera puterii, și să le demonteze intrigile, dacă eventual i-ar fi barat irezistibila ascensiune.

Practicarea comerțului și câștigarea banilor îi părea după sosirea sa la Xianyang, activitatea cea mai simplă din lume prin comparație cu răspunderea care îl aștepta pe cel ce hotărâse să cucerească puterea politică. Era mult mai ușor să facă avere decât să-și croiască drum prin jungla complicată a unei puteri regale îmbătrânite unde fiecare, de la ministru la funcționar de rang înalt, profita de vârsta și de memoria slăbită a suveranului ciufut pentru a-și rezolva interesele.

Confruntat cu un boșorog aflat la zenitul puterii, al cărui urmaș la tron nu se ridica la înălțimea părintelui, stabilise să se plaseze de acum pentru ca, la momentul înscăunării lui Anguo, el să se găsească în cel mai bun post. Or Lubuwei avea acum șansa să reușească.

Negustorul de cai cerești mai știa însă că nu era nici pe departe singurul care gândea că statul Qin intrase într-o perioadă dintr-acelea în care totul devenea posibil, pentru că angrenajul tradițional se blochează și întreg sistemul se reînnoiește. Nou venit la Xianyang, el cunoștea mai puțin decât ceilalți organizarea și resorturile intime de la Curte. Dar dificultățile și riscurile ce decurgeau din statutul său de novice care nu avea ce să piardă erau de natură mai degrabă să-i stimuleze pofta de a ajunge sus.

De sub pielea de negustor ieșea puțin câte puțin personajul care credea în steaua sa norocoasă și pe care dorința de avansare îl făcea să fie și mai bun deoarece îl stimula. Cu fiecare zi ce trecea, era tot mai încrezător în profețiile lui Vale Adâncă.

– Nu am nicio îndoială, la fel ca Huayang, că vei fi la înălțime! exclamă el adresându-se lui Zhaoji.

În timp ce sorbea o gură de ceai verde adus de un servitor, realiză că pentru prima oară o tutuia pe protejata sa.

Huayang și Zhaoji se puseră pe cântat acompaniindu-se de țiteră. Vocile lor clare își răspundeau și se acordau de minune într-un duet perfect. El găsea că semănau ca două surori. Nu era în stare să spună cere dintre ele era mai frumoasă sau mai inteligentă.

– Dacă muzica aceasta nu-l va înmuia pe rege, să nu-mi ziceți pe nume! adăugă el, complice, adresându-se celor două femei înainte de a le părăsi pentru a se dedica ocupațiilor zilei.

– Protectorul tău este tot atât de fermecător pe cât e de atrăgător la fizic, remarcă Huayang după ce se opriră din cântat.

Cealaltă rămânea tăcută.

– Nu zici nimic. Nu ești de acord? insistă prima soție a prințului Anguo.

Zhaoji continua să tacă.

Femeia-copil își acorda țitera pișcându-i corzile una câte una ca să verifice tensiunea pe suporții mobili. Părea complet absorbită de instrument, în timp ce chipul ei nu manifesta niciun fel de emoție. Huayang își spuse că Zhaoji era mai expertă decât ea din moment ce reușea să nu-și exteriorizeze gândurile intime. Degeaba insistă, nu obținu de la tânăra fată nicio confidență cu privire la negustor.

În ziua următoare, o prezentă pe foarte tânăra Zhaoji bătrânului rege.

Acesta din urmă le dăduse întâlnire într-un edicul din Pavilionul Pădurii de Arbuști, la ora când crapii făceau salturi aeriene. De cum le zări pe frumoasele care, date fiind împrejurările, se împodobiseră cu cele mai de preț zorzoane, ridurile obrazului său pergamentos se pliară într-un zâmbet larg.

– Bună, mititico! zise bătrânul către femeia-copil.

Aceasta îi răspunse executând la perfecție o reverență adâncă, deprinsă de la Huayang.

Se auzea doar zgomotul peștilor uriași care săreau pe deasupra lacului în miniatură, atrași de hrana aruncată de către grădinari.

Ochii lui Zhaoji, care nu mai intrase niciodată într-o locuință atât de somptuoasă, spionau toate detaliile care alcătuiau acel lux și rafinament.

În acel peisaj, totul, culorile, parfumurile, luminile și formele se acordau. Arcaturile fine, ornate cu stuc, alcătuiau din florile împletite o ofrandă adusă cerului la amurg pe care îl încadrau ca un scrin. Colonadele de marmură ale căror fusuri lăsau să transpară în penumbră soarele la zenit păreau străjeri de pază ai bătrânului care, de pe parapetul de piatră unde îi plăcea să se sprijine la sfârșit de zi, privea cum astrul își arunca ultimele flăcări. Picioarele fotoliilor în formă de labe cu gheare de dragoni se înfundau în covoarele groase de lână cu motive de țestoase făcându-și rondul. Plantele înmiresmate, aranjate în mici ghivece de lut, impregnau atmosfera cu mirosurile lor suave și amețitoare.

– Câți ani are? o întrebă regele Zhong pe Huayang.

– Sunt la jumătatea celui de-al treisprezecelea an lunar, răspunse cu inocență femeia-copil.

Bătrânul suveran privi uimit către fetița căreia i-ar fi dat cu ușurință trei sau patru ani în plus.

– Zhaoji pare mai vârstnică decât este în realitate, dar are capacitatea și maturitatea înfățișării sale aparente, adăugă Huayang, simțindu-se datoare să explice.

– Cum să nu vă cred pe cuvânt? zise bătrânul Zhong.

Luă delicat mâna nurorii sale, apoi o duse la buze, sărutând-o.

– Zhaoji este muziciană. Vă va ajuta să adormiți pe muzică, continuă prima soție a lui Anguo.

– Micuțo, privește curcubeul. Ai mai văzut ceva atât de frumos?

Regele indica ploaia de stropi irizați pe care peștii, țâșnind din lac ca niște proiectile, le lăsau în suspensie după scufundarea lor greoaie în apele întunecate din șanțuri.

Zhaoji se aplecă la rândul ei în fața bătrânului rege. El putea să-i vadă ceafa delicată, care etala un conci împletit cu grație, și albeața umerilor fragili.

Îi făcu semn din ochi și din gură nurorii sale că o găsea încântătoare pe noua sa pupilă. Huayang sesiză o urmă de implorare în ochii bătrânului rege.

Prințesa era mulțumită. Socrul său o adoptase pe femeia-copil. Planul se derula chiar mai ușor decât prevăzuse. Greutățile sale se apropiau de sfârșit.

Ceea ce avea de făcut acum era să i-o prezinte pe Zhaoji preotului Wudong.

*

Întâlnirea avu loc în grădina botanică, unde gărzilor palatului le era interzis să pună piciorul; prima soție a prințului moștenitor îl convocase pe marele preot ca să i-o prezinte, în mare taină, pe noua sa protejată.

După multe ploi, razele soarelui dădeau strălucire

trunchiurilor de catalpa. Din pământul umed și cald, pe care se târau limacși lipicioși, mai ieșeau încă aburi. Iarba moale, presărată cu ciupercuțe portocalii scăpărând fosforescențe stranii, era atât de îmbibată de apă încât scârțâia sub pașii lui Wudong când acesta se alătură celor două femei așezate pe o bancă de piatră, în fața cărora un păun își înfoia coada.

– A aflat ceva despre Marea Cale? o întrebă preotul taoist pe prima soție a prințului moștenitor,

– I-am spus câte ceva, pe scurt. Este foarte interesată de ceea ce i-am povestit, de experiențele alchimice în special, răspunse Huayang zvârlind câteva boabe de mei păunului.

– Sunt nerăbdătoare să văd cum se transformă cinabrul în aur! adăugă Zhaoji, care nu părea impresionată câtuși de puțin de statura și înfățișarea marelui preot Wudong.

Păunul, care apreciase meiul, căuta să mai obțină o porție și se legăna în fața lui Huayang încercând să-i ciugulească sandalele de mătase brodate cu bobițe.

– Zhaoji este pe cale să intre în serviciul regelui. Ea este aceea care îi va da de-acum înainte pilulele tale de nemurire. Vreau să știe în ce fel și cu câtă grijă le fabrici, declară prințesa fără niciun preambul.

Tachinată de păun, gesticulă zgomotos ca să-l sperie. Pasărea luă distanță, iar ea începu s-o hâșâie, căutând s-o sperie și să scape de ea.

– Mi-ar plăcea să cunosc mai multe despre această Mare Cale despre care prietena mea îmi vorbește ades, reluă Zhaoji după ce rămase singură cu marele preot.

Acesta îi arătă atunci un arbore uriaș de catalpa și îi recită femeii-copil unul din cele mai celebre poeme taoiste:

– *„Trebuie să te refugiezi într-un spațiu Yin. Aceia*

care sunt dotați cu proprietăți extraordinare, a căror frumusețe se expune și ale căror calități se revelează, vor slăbi întotdeauna, tocmai din această cauză, până pe punctul de a pieri.

„După cum și pescărușul se estropiază din cauza aripilor, broasca țestoasă este ucisă pentru carapacea sa divinatorie, cinabrul expus pe piele devine un oarecare fond de ten și piatra este sfărâmată pentru presupusul miez de jad din interior.

„Trebuie să tindem spre arborele de catalpa inaccesibil ale cărui crengi ating cerul și rădăcinile izvoarele galbene: până la sfârșitul lumii, la adăpost de privirile celorlalți, acest arbore nu va cunoaște nefericirea."

Wudong alesese intenționat aceste versuri, obscure pentru neinițiați, cu scopul de a testa capacitatea lui Zhaoji de a pătrunde resortul intim al discursului taoist.

Nu sesiză vreun semn de uimire în ochii tinerei fete. Ea părea că primise natural frazele ezoterice rostite de el, de parcă ar fi priceput perfect sensurile.

Va deveni cu ușurință o adeptă a Marii Căi, gândi el...

Huayang, care scăpase de păun, li se alătură.

– Înțeleg foarte bine. Asta vrea să însemne că pentru a trăi fericit, cel mai bine este să te ascunzi, adăugă ea.

– Exact! Textele antice ale venerabilului nostru Zhuangzi ne-o spun sub altă formă, tot atât de explicită: ținându-ți poarta încuiată, te conservi, concluzionă Wudong.

– Sunt sigură că Zhaoji se va iniția forte repede în misterele noastre... zise Huayang, convinsă de aptitudinile micuței sale protejate pentru aceste credințe și practici.

Începură să cadă stropi mari de ploaie. Trebuiau să se adăpostească. Cei trei găsiră refugiu dedesubtul unui pod de piatră ce se arcuia peste un mic canal.

– Acum să-i explici mai detaliat lui Zhaoji despre aceste pilule ale nemuririi pe care va trebui să i le administreze regelui Zhong, reluă prințesa.

– Ingredientele sunt clasice: orpiment, cinabru, arsenic, quarț, ginseng și alte elemente despre care nu pot să vorbesc decât unor inițiați în stadiul final. Totul depinde de proporțiile acestor elemente separate. De altfel, în asta constă și paradoxul prafului nemuririi: amestecate în doze prea puternice, aproape toate aceste substanțe pot fi mortale!

Wudong își întărea spusele prin gesturi ample ale brațelor. Pandativul de smarald de la piept se legăna într-o parte și în alta. Craniul perfect ras îi lucea precum o oglindă lustruită.

– Și care este, în opinia dumneavoastră, substanța cea mai periculoasă? se interesă Huayang.

Frumoasa Zhaoji, uimită de această enumerare, făcuse ochii mari.

– Arsenicul, fără îndoială. Dizolvat în ceai, poate să curme, pe nesimțite, viața unui om în două luni! Fără ca acesta să-și dea seama. Este o otravă pe cât de eficace pe-atât de perversă! declară marele preot, cu un aer gânditor.

Ploaia încetase. Un grup se plimba prin apropiere; nu era cazul să le atragă atenția. Trioul simulă o plimbare întreruptă.

După aceea, Wudong o invită pe Zhaoji să vină să asiste la experiențele sale alchimice de la Palatul Fantomelor, înainte de a-și lua la revedere de la cele două tinere.

– Cred că ți-ai dat seama de puterea pe care o vei avea, zise Huayang către Zhaoji.

Tonul vocii sale se voia normal, perfect detașat. Mângâia cu un aer distrat moțul păunului, care revenise la ea.

Femeia-copil tăcea mâlc.

Se aplecase să culeagă micuțele floricele mov înmănunchiate pe covorul moale de la picioarele unui arbore de catalpa. Dând să se ridice, simți răsuflarea lui Huayang pe ceafă. Era un suflu uscat, proaspăt și parfumat. Îi simțea palmele așezate pe umeri într-un gest care se dorea protector și în același timp rugător.

Huayang o făcu să se așeze pe o bancă de piatră de la marginea aleii și începu să-i vorbească cu voce blândă și gravă.

Decisese să o pună la curent pe prietena sa și să-i dezvăluie anvergura planului său. Îi povesti cum ajunsese ea la Curte, după ce fusese vândută de părinții ei unui intermediar care, întâmplător, era văr cu eunucul Drept Înainte. O dată intrată în gineceu, farmecul și frumusețea sa rezolvaseră restul.

Îi descrise viața sa în acea colivie cu gratii aurite, asalturile mecanice și repetate ale prințului Anguo care o luase de nevastă fără ca măcar să-i ceară părerea. Se trezise soția lui împotriva voinței sale. Chiar din acel moment hotărâse să-și ia revanșa pentru ceea ce suferise. Îi explică de asemenea felul cum reușise să-și mascheze intențiile prin gesturi care mimau plăcerea, chiar și atunci când nu era în stare să o simtă. Îi relată neplăcerile și umilințele la care o supunea regina mamă Mei, care o considera doar o jucărie aparținând fiului său. Sterilitatea sa devenise o încercare de nedescris, care transforma în coșmar ceea ce ar fi vrut să fie o răzbunare împotriva destinului.

Când firul poveștii ajunse la episodul cu maternitatea rivalei sale Xia și cu nașterea lui Yiren, ochii lui Huayang, care își sprijinea ușor capul pe umărul lui Zhaoji, pluteau deja în lacrimi.

Atunci, mișcată de această suferință și disperare fără

margini, cu o compasiune netrucată, Zhaoji își deschise larg brațele pentru prietena sa. Huayang se refugie la pieptul plăpând al femeii-copil și se lăsă mângâiată. Cea care putea să-i fie mamă se refugiase lângă cea care putea să-i fie fiică.

Era pentru prima oară că prințesa își exprima în felul acesta nefericirea față de altcineva. Frumoasa și inteligenta femeie, pe chipul căreia nu se putea citi decât fericire, nu lăsase niciodată să i se vadă disperarea. Încrederea totală pe care o avea în Zhaoji o făcuse să lase la o parte toate convenienţele și reținerile, într-atât era de profundă deja apropierea lor.

Iar această efuziune intimă, pe lângă că îi alunga lacrimile, îi procura totodată și strania bucurie a unei eliberări pe care o descoperea, la fel, pentru prima oară.

Zhaoji, răscolită de această confesiune teribilă, rămase profund impresionată de dovada de încredere. Descoperea că nu era singura din lume care fusese obligată să îndure atâtea suferințe. Găsise un tovarăș de suferință. După ce își puse un deget pe buzele lui Huayang, decise, confesiune pentru confesiune, să vorbească și ea.

Ochii săi căprui cu irizații gălbui se umeziseră la rândul lor. Istoria sa nu era mai prejos decât a lui Huayang. Zhaoji nu cunoscuse niciodată, nici pe departe măcar, bucuriile copilăriei.

Originară din marele stat meridional Chu, dușmanul dintotdeauna al regatului Qin, ea păstra destule amintiri pentru ca să știe că se trăgea dinr-o familie de țărani sărmani dintr-un sătuc pierdut în mijlocul unei câmpii oarecare, unde orezăriile se întindeau la nesfârșit.

La o invazie a armatelor din Qin, satul ei fusese ars și familia sa masacrată în întregime. Scăpase în mod miraculos de carnagiu. Nu împlinise trei ani, și cânta

deja ca o privighetoare. Darul acesta îl avea fără să fi primit vreun sprijin, ascultând doar cântecele femeilor care-şi făceau astfel curaj la munca câmpului.

Era un avantaj important, care îi dăduse posibilitatea să scape din masacrul în cursul căruia toată familia ei fusese exterminată. O căpetenie obscură din armată se folosise de această pradă fermecătoare pentru a o vinde unei trupe de circ ambulant. Circul afişa în public cu folos acest boţ de fată a cărei ţiteră o depăşea de departe în înălţime.

Mica Zhaoji fusese fata bună la toate pentru directorul circului. La cântat, la acrobaţie, la dansat, la slujit şi, vai, din nefericire, şi la alte treburi de îndată ce trupul său începuse să prindă forme.

Circul cutreierase nenumărate regate, de la nord la sud şi de la est la vest, pe care ea le învăţase astfel, după contururi, forme, culori şi mirosuri. Cunoştea deja diversitatea lumii, varietatea nesfârşită a peisajelor, secetoase sau luxuriante, plate sau denivelate, dar şi obiceiurile şi comportamentul oamenilor care le locuiau, trăsăturile tuturor acestor regate care se războiau cu înverşunare între ele – şi peste care regatul Qin îşi înstăpânea puterea rând pe rând, de la o zi la alta. De la regatul Yan, cel mai nordic, un ţinut de şes arid, unde vieţuiau cele mai frumoase hoarde de cai sălbatici, până la Shu, cel mai sudic, unde creşteau mangotieri şi unde tigrii aveau, în jungla luxuriantă şi umedă, o blană groasă cu dungi galbene şi negre.

De la înălţimea falezei dantelate de pe coasta principatului Lu, descoperise valurile oceanului, iar de pe platourile sterpe din extremitatea sudică a regatului Ba, admirase pantele abrupte ale primelor contraforturi ale acoperişului lumii.

În unele capitale, circurile erau venerate ca nişte

temple ambulante iar artiştii ca nişte semizei; în altele, dimpotrivă, erau considerate nişte atracţii de rând, care serveau de paravan pentru hoţii, jafuri şi răpiri de copii, ceea ce le atrăgea oprobriul autorităţilor locale.

Deşi foarte tânără, Zhaoji văzuse şi încercase deja aproape tot.

Ştia că de o parte a muntelui puteai fi venerat ca o zeitate coborâtă pe pământ şi că de cealaltă parte a lui puteai să sfârşeşti pedepsit ca un hoţ de duzină. Cunoştea de asemenea cruzimea şi cupiditatea care se ascundeau constant în inima oamenilor, şi aşa se explica suspiciunea sa, la început, în privinţa lui Lubuwei, atunci când acesta o salvase da la sclavie, până ce se dumirise că negustorul acţionase numai din impulsul de a-i face un bine.

Lecţiile primite de la oameni şi încercări o întăriseră, dar o şi scârbiseră în acelaşi timp, ucigându-i iluziile asupra naturii umane încă de la cea mai fragedă vârstă. Fiecare zi însemna pentru Zhaoji o victorie asupra nefericirii care ar fi trebuit să o doboare. Şi fiecare din aceste victorii îi împietrea caracterul. Trecuse de limita de sus a răului, dar ştia şi că răul nu este infailibil. Descoperea, graţie lui Huayang şi Lubuwei, că fiinţa omenească este ca un animal într-o junglă, unde guvernează doar legea celui mai puternic.

– Nu eşti decât un copil, şi ai trăit aproape tot, murmură Huayang cu tandreţe, îmbrăţişând-o la rândul său pe Zhaoji.

– Se poate spune, într-adevăr, că aşa este, de altfel acest rege bătrân nu mă sperie câtuşi de puţin! răspunse ea, ştergându-şi lacrimile cu batista prietenei sale.

– Existenţele noastre paralele şi îngemănate s-au întâlnit, din fericire; suntem ca două surori despărţite la naştere şi care până la urmă s-au regăsit, spuse prinţesa.

Zhaoji se ghemui lângă ea ca un pui de animal. Respira parfumul coculuí lipit de bărbia sa.

– Vrei acum să mă ajuți? îi șopti dintr-o suflare, cu glasul înecat, strângând-o și mai tare în brațe.

– Nu-mi doresc altceva...

Huayang o prinse pe Zhaoji de umeri și o privi drept în ochi. Cele două tinere femei își puteau citi din priviri, ca într-o carte deschisă, ce se ascundea în inimile lor.

– Jură-mi, atunci, că îl vei face pe rege să înghită băutura pe care i-o vom prepara, când va veni momentul! strigă exaltată prima soție a lui Anguo.

– Jur, zise Zhaoji, o voi face pentru tine și pentru mine.

Își reluară plimbarea, ținându-se de mână ca două surori înstrăinate până atunci de o soartă vitregă și nemiloasă.

17

Printre vazele cu merişori cioplite în formă de sfeşnice, micuţul Yiren avansa cu paşi nesiguri, riscând să se poticnească pentru a nu ştiu câta oară; la fiecare pas, când unul dintre picioruşe revenea precipitat la sol făcându-l să-şi piardă echilibrul, copilul, surprins de propriul său curaj, râdea de se prăpădea. Din fericire, animalul pe care îl urmărea pe aleea de pietriş din grădina interioară era o broască ţestoasă cu mersul şovăitor, pe care o ajunse până la urmă.

Vulpe Şireată găsise această stratagemă ca să-l înveţe să meargă în picioare.

– Meriţi toate felicitările, o, micul meu prinţ! exclamă ea bătând din palme.

– E adevărat că face progrese din zi în zi, constată, nu fără mulţumire, mama pruncului de viţă regală.

Noua locuinţă a prinţesei ostatice era un vast şi impozant imobil de piatră lipit de zidurile Palatului Regal, nu departe de Gineceul Central.

Anguo făcuse în aşa fel încât Intendentul General, însărcinat cu amenajările interioare, să nu se zgârcească la cheltuieli. Camerele erau înţesate cu mobile rare şi scumpe, şi draperii grele brodate cu aur şi argint împodobeau pereţii. Grădina interioară care ocupa spaţiul central, de formă perfect circulară, reprezenta cerul, arborii, stelele, şi aleile constelaţiile. La

picioarele smochinilor pitici și ale orhideelor țepoase, din canale subterane țâșnea apa unor râuri și cascade în miniatură unde veneau să bea libelulele.

De când obținuse acordul lui Anguo să se mute în noul său apartament, prințesa Xia nu mai era concubina anonimă și discretă care-și creștea băiețelul în dosul zidurilor înalte ale Gineceului Central al Curții. Nu mai era aceeași. Câștigase în prestanță și în aplomb tot atât pe cât pierduse din timiditate. Privirea sa arogantă accentua solemnitatea unică a chipului său.

Dacă Anguo venea să-i aducă omagiu, lucru care se petrecea din ce în ce mai des, era pentru că ea nu-l refuza niciodată.

Nu trecuse mult până să înțeleagă ce avea de făcut ca să-l atragă în mrejele ei. Constata cu satisfacție că prințul moștenitor stătea cu ea tot atâtea nopți câte petrecea și cu prima sa soție. Se arăta de fiecare dată mai dornică atunci când sceptrul de jad al acestuia îi penetra bobocul de lotus. Reușea, grație exercițiului adecvat – ceea ce-l fericea pe Anguo în cel mai înalt grad deoarece se întâlnea rar la o femeie – să facă astfel încât sursa vitală să șiroiască abundent când unda de plăcere supremă îi contracta pântecul și îl făcea să vibreze precum pielea unei tobe.

– Mai dă-mi un strop din nobila ta licoare intimă... Îmi eliberează forțele! o implora Anguo, așteptând febril descătușarea, după îmbrățișările din ce în ce mai lungi pe care ea i le oferea.

– Jură-mi că îl vei recunoaște în mod oficial pe fiul tău Yiren! răspundea ea invariabil, până când smulgea câte o bolboroseală care semăna într-atât încât se putea confunda cu un „da".

Lupta aceasta surdă pe care o dădea ca să învingă ultimele reticențe ale prințului Anguo începea să întoarcă situația în avantajul său.

Ea știa că timpul se scurge în favoarea sa, cu toate că nu se îndoia că rivala sa Huayang nu rămânea inertă, încercând prin orice mijloc să-l împiedice pe tânărul Yiren să devină prinț moștenitor al regatului Qin.

Nu se întâlnise niciodată și nici nu se intersectase vreodată cu rivala sa. Cele două femei se evitau sistematic dar schimbau semnale reciproc, grele de subînțelesuri.

Într-una din zile, Xia îi trimisese prin Vulpe Șireată lui Huayang, ca din partea unei necunoscute, un mic cactus plantat într-un ghiveci miniatural de bronz. Ceea ce-i relatase Vulpe Șireată cu privire la reacția primei soții a tatălui lui Yiren la vederea acestui omagiu ambiguu căruia îi ghicise imediat proveniența o lăsase să întrevadă duritatea bătăliei care le punea față în față. Ea o rugase politicos pe Vulpe Șireată să-i înapoieze planta concubinei ostatice, explicându-i că floarea îi provoca alergie. În contrapartidă, îi trimisese un arbore miniatural, plin de spini lungi, cu trunchiul atât de pipernicit încât puteai să juri că e uscat.

Altă dată, Xia primise trei rânduri dintr-un poem în limba clasică din care nu pricepuse mare lucru. Acolo stătea scris că rămâi întotdeauna „ostatic din tată sau din mamă în fiu". La schimb Xia îi trimisese din nou același ghiveci mic de bronz, dar fără cactus, având grijă să-l găurească la fund pentru a-l face inutilizabil.

Aceste manevre, prin care niciuna nu consimțea să-și coboare grada, luau diverse forme dar nu încetau. Anguo era la mijloc, complet incapabil să arbitreze jocul dintre cele două femei.

Prințesa Xia îl privea încă pe fiul său care se juca de-a prinselea cu țestoasa când auzi niște zgomote surde la poarta de la intrare.

Se bătea cu putere și repetat. Vulpe Șireată merse să vadă cine era. Câteva momente mai târziu, trei oameni înarmați se prezentară înaintea sa.

Unul din ei înaintă spre Xia, îi prezentă un scurt salut și zise cu voce tunătoare:

– Sunt generalul Defect de Jad, comandantul armatelor din regatul Qin. Mă însoțește generalul Shandong, de la statul major al armatei din Zhao, care a venit să verifice că zălogul dăruit de regatul său statului Qin este sănătos și tratat bine!

Generalul din Zhao îi zâmbi compatrioatei sale și se înclină în fața ei respectuos,

Cel de-al treilea, îmbrăcat în costum civil, se prezentă la rândul său:

– Numele meu este Zongbi. Sunt directorul Biroului pentru Ostatici din Cancelaria Regală a curții. Onorat să vă cunosc!

Zongbi servea de grefier la inspecția ostaticei.

Era pentru prima oară că un militar venit din țara sa venea să se asigure că prințesa era tratată cum trebuie și că îi merge bine.

Verificarea stării ostaticilor era o cutumă obișnuită între state care nu semnaseră un tratat de pace. Procedura era perfect reglementată. Statul care dorea să facă inspecția anunța Biroul pentru Ostatici al celuilalt stat, care nu avea dreptul să refuze, declanșând la rândul său o inspecție în statul solicitant. În felul acesta, inspecțiile aveau loc simultan, pentru a se păstra echilibrul strict pe care se baza acest sistem. Se redacta un raport scris în două exemplare, pe care statele le schimbau între ele.

– După cum puteți vedea, prințesa Xia este bine tratată, zise cu umor generalul Defect de Jad către emisarul din Zhao.

– Într-adevăr, așa este, constată celălalt.

– Puteți acum, dacă doriți, să vă adresați direct ostaticei, îi propuse lui Shandong comandantul armatelor din Qin.

Trimisul din Zhao dădu citire lungii liste cu întrebările pregătite pentru prințesă. Enumerarea lor era lungă și plicticoasă. Se referea la hrană, la condițiile de locuit, la dreptul la plimbare, hainele de care dispunea ostatica, la cărțile care i se puneau la dispoziție, la persoanele pe care avea dreptul să se vadă. Altele, și mai și, despre sentimentele pe care le încerca și despre eventualele gesturi de impolitețe pe care le-a suportat. Xia făcu față cu brio acestui interogatoriu de unde reieși că era bine tratată de către statul Qin în toate privințele, ca o prințesă cu sânge regal.

Ancheta, nefiind decât o simplă formalitate, se apropia de sfârșit.

– Cum se simte omologul meu? îl întrebă concubina ostatică pe generalul Shandong.

– Prințul Wangbi se simte foarte bine, cu toate că sexul și condiția sa nu îi permit, vai, să se ridice la Handan la nivelul vostru!

Ambasadorul mințea cu nerușinare.

Sănătatea precară a lui Wangbi pusese pe jar autoritățile din Zhao care mobilizaseră o armată de doctori la căpătâiul său ca să nu le facă vreo figură la inspecția ce urma să aibă loc la Handan cu o decalare de una sau două zile. Ostaticul încredințat de Qin statului Zhao era atât de slăbit încât de două săptămâni îl hrăneau de cinci ori pe zi în cantități infime, pe care le ingurgita cu foarte mare greutate. Obrazul său rămânea livid, asemeni unui cadavru.

Important era ca, în orice stare s-ar fi aflat, să se dovedească la momentul inspecției, că ostaticul decedase de moarte naturală și nu din cauza suferințelor provocate de tratamentul necorespunzător oferit de statul Zhao.

– Cât de plictisit trebuie să fie..., adăugă ea.

– Într-adevăr, se plictisește, afirmă Zongbi, regele nostru Zhong ar face bine dacă l-ar retrage și ar trimite pe altcineva! Aș putea chiar să pun o vorbă în sensul acesta, cu tot respectul pe care vi-l port!

Dacă statul Qin dorea să înlocuiască persoana trimisă drept zălog cu alta, regatul Zhao avea dreptul să procedeze la fel. Asta voia să însemne că din Zhao putea să vină altcineva care să o înlocuiască pe Xia.

– Și cu mine cum rămâne, în cazul acesta? se interesă prințesa ostatică, pe care perspectiva reîntoarcerii o umplea de neliniște.

Nu avea niciun chef să părăsească Xianyangul, unde ducea o viață de prințesă al cărei fiu avea toate șansele să devină prinț moștenitor și, mai târziu, poate, regele statului Qin, pentru Handan, unde nimeni nu o aștepta și unde risca să se trezească măritată forțat cu vreun ministru oarecare.

Nu-i convenea să renunțe la o poziție sigură pentru o himeră.

– Nimic nu se va schimba. Cel puțin atâta timp cât autoritățile din Zhao își vor păstra decizia, zise directorul Biroului pentru Ostatici, spre marea ușurare a prințesei Xia, făcându-și ultimele însemnări în raport.

Interogatoriul se încheiase.

Cei trei își luară la revedere înclinându-se ceremonios în fața prințesei Xia, în timp ce micul Yiren încerca să prindă, dar de astă dată era mult mai complicat, o libelulă care poposise pe luciul unui râu miniatural din grădina interioară.

– Nu găsiți că e bizară, dacă nu chiar dubioasă, această vizită inopinată? o întrebă Vulpe Șireată pe stăpâna sa, îndată ce rămaseră singure.

– La ce te gândești?

– Nu pricep de unde această preocupare subită a

regatului Zhao pentru soarta dumneavoastră, când iată, se fac trei ani lunari de când v-au lăsat ostatică la curtea Qin fără să fi căutat vreodată să afle cum o duceți...

– Trebuie să mă sfătuiesc cu Pădure de Pinacluri. Am o încredere totală în acest eunuc care mi-a salvat viața atunci, cu Yiren. Dar de când este în serviciul regelui Zhong, s-a făcut invizibil ca o fantomă! se plânse prințesa Xia.

– Multă lume de la curte ar dori să vă reîntoarceți la Handan.

– Te referi la prima soție a lui Anguo?

– La ea, desigur, dar nu e singura care îl vede cu ochi răi pe prințișorul nostru, zise guvernanta.

La auzul acestor vorbe, Xia își luă băiețelul în brațe și îl strânse la piept cu toată puterea.

– Ce putem face? ofta ea, mângâindu-și pruncul.

– Am auzit că în *Arta războiului* de Sunzi există această frază: „Cea mai bună apărare este atacul...“!

Ciudat lucru, Vulpe Șireată obișnuia să citeze din marele strateg.

– Poți să fii mai explicită?

– Noi știm destule despre Huayang ca să-i întindem o cursă, șușoti cu o voce gravă și dură Vulpe Șireată.

Prințesa ostatică își înălță ochii spre cer. Nu era prima dată că servitoarea sa aborda acest subiect.

– Crezi cu adevărat că legătura ei cu ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei interesează pe cineva la curtea unui rege atât de depravat cum este bătrânul Zhong?

Chipul guvernantei, calm de obicei, începea să se anime iar exaltarea care o cuprinsese îi transforma obrajii rotunzi în bujori roșii.

– Dacă nu i-aș fi văzut cu ochii mei, în seara aceea, n-am fi știut niciodată! Vă spun că lumea nu știe încă și că divulgarea lor ar provoca un mare scandal! Pe de altă parte...

– Dar anonima pe care i-ai trimis-o Marelui Șambelan nu a rezolvat nimic, în afară de faptul că nu prea i-a purtat noroc... A dispărut fără să lase vreo urmă. Au fost nevoiți să-l elimine! o întrerupse Xia, enervată în final de insistența servitoarei.

Vulpe Șireată tăcu. O lungă tăcere se instală între ele. Xia, derutată, nu prea știa ce să zică. Micul Yiren dormea dus în brațele mamei sale. Se auzea doar blândul clipocit al apei din râurile și cascadele în miniatură. O mierlă începu să cânte.

– Mai este o maximă din Sunzi, zise rar servitoarea. „Decât să te adresezi căpitanului, mai bine apelezi direct la general." Informația trebuie să-i parvină regelui Zhong în persoană.

Prințesa ostatică rămânea tăcută.

Era semnul indubitabil că Vulpe Șireată marcase un punct. Căci prințesa ostatică știa oricând să zică nu, dar niciodată da.

– Trebuie doar să găsim mijlocitorul potrivit pentru ca mesajul să ajungă la rege nedeformat și regele să nu vadă prin asta o uneltire împotriva lui Huayang, reluă servitoarea.

– Cred că tot Sunzi a spus: „Mesagerul este la fel de important ca și mesajul", zise atunci prințesa ostatică.

Vulpe Șireată se uită uimită la stăpâna sa. Glumea oare, sau era de acord cu propunerea sa? Obrazul prințesei Xia era neted ca marmura. Era imposibil de ghicit ce urmărea. Era modul ei de a păstra distanța față de ceilalți, și asta îi dădea putere. Vulpe Șireată, cufundată în ceață de raționamentul stăpânei sale, nu mai știa în ce să creadă.

Concubina ostatică socoti că era timpul să-și informeze servitoarea.

– Până când nu vei găsi un mesager credibil care

să-l avertizeze pe regele Zhong, este inutil să mai vorbim. Cât despre a o face tu însăţi, asta mi-ar semna condamnarea la moarte căci aş fi suspectată de o reglare de conturi, îi mărturisi ea direct.

Părăsi apoi grădina pentru a-l culca pe micul Yiren care continua să doarmă dus.

*

Lui Lisi îi plăcea să bată mingea în tovărăşia lui Regret Etern.

Iniţiativa îi aparţinuse lui Lisi. Nimerise o dată cu micul ghem de cârpe între picioarele băiatului plăpând şi fin la faţă, iar Regret Etern i-l aruncase înapoi cu stângăcie, prevenindu-l că nu ştie nimic despre acest joc. Lisi insistase şi, încetul cu încetul, Regret Etern, care începuse să-i prindă gustul, nu se lăsa mai prejos în pasele cu piciorul.

De atunci, cei doi colegi îşi făcuseră un obicei din a trage câte o partidă cu micul balon în fiecare zi, după terminarea cursurilor, pe terenul viran din faţa porţii de intrare a Colegiului Înalţilor Funcţionari Publici. Adeseori li se alăturau băieţi şi fete din cartier, care profitau şi ei de spaţiul terenului ca să-şi înalţe zmeiele atunci când sufla vântul.

În ziua aceea, rafalele puternice dinspre nord alungaseră norii de pe cerul de azur, stârnind o volbură de praf fin deasupra solului, dar nu apăruse niciun zmeu. Nu mai era nimeni pe teren, în afară de trei dulăi cu blana galbenă care, la capătul opus, îşi disputau un os de bivol.

– Eşti un băiat desăvârşit, capabil la studiu şi subtil în jocul cu mingea! zise râzând Regret Etern, proiectând balonul la o distanţă apreciabilă.

Lisi se avântă să-l prindă cu capul, plonjă înainte, îl rată de puțin și își termină cursa printr-o căzătură în nisip, incapabil să prindă mingea de cârpe pe care coechipierul său reușea de fiecare dată să o paseze tot mai departe.

– Dar progresezi, nu glumă! În curând o să mă întreci, zise Lisi, scuturându-și praful de pe umeri.

Mingea se afla din nou la Regret Etern care, ținând-o în mâini, o luase la fugă cât îl țineau puterile către fundul terenului. Lisi se luă după el, râzând în hohote.

– Nu joci corect. Nu e permis să fugi cu mingea în mână. Doar la picior ai voie, striga el.

Dar Neclintita Stea de Răsărit își pusese în cap, în acea zi, să-l întreacă pe Lisi. Continua să alerge spre capătul opus al terenului, unde câinii galbeni, care o observaseră, se uitau fioros la ea, arătându-și colții.

– Atenție! striga zadarnic Lisi către tovarășul său de joacă, câinii aceia atacă urși!

Purtată de elanul cursei, ea ajunsese periculos de aproape de animalele care nu întârziară să se năpustească asupră-i, cu lătrături sălbatice. Erau dulăi de mărimea unui vițel, cu caninii lungi cât degetul, din aceia pe care ciobanii îi foloseau la paza turmelor, împotriva ursilor atacatori.

Unul din câini înșfăcase cu botul tunica fetei și trăgea furios de ea ca s-o sfâșie. Reușise s-o doboare la pământ, căutându-i gâtul în timp ce ea se zbătea și riposta cu ultimele puteri. Fălcile înspăimântătoare se pregăteau să-l sfârtece pe bietul Regret Etern în vreme ce ceilalți doi câini stăteau pe-aproape, gata să se arunce asupra prăzii de îndată ce avea să fie definitiv anihilată.

Lisi se uită de jur împrejur pentru a striga după ajutor. Spre disperarea sa, esplanada rămânea în continuare pustie. Trebuia să acționeze, nu mai era timp

de așteptat! Se repezi cu picioarele înainte, lovind cu toată energia disperării pentru a-i dispersa pe câinii care începuseră deja să sfâșie partea de sus a tunicii nefericitului de Regret Etern, care reușise cumva să se ghemuiască cu fața în jos ca să-și protejeze fața și gâtul.

Abia ce-l goni pe primul din câini, că un altul îi luă locul, apoi și al treilea. Forțele îi slăbeau din ce în ce, când reuși, în sfârșit, cu lovituri repetate cu picioarele, să-i facă să bată în retragere pe cei doi câini mai puțin întărâtați. Mai rămânea primul, care nu renunța să-și țină prada strâns cu fălcile-i enorme, scuturând-o ca pe un braț de paie.

În momentul acela observă osul de bivol care zăcea pe sol. Era un femur masiv, pe care furnicile îl curățaseră până la luciu. Puse mâna pe el și începu să-l croiască pe dulău țintindu-i capul; acesta bătu în retragere cu coada între picioare. Pe al doilea îl nimeri între ochi. Gâfâind, la capătul puterilor, el înfipse violent osul între dinții ultimului animal pentru a-i bloca maxilarele. Luat prin surprindere, animalul dădu îndărăt și o luă la sănătoasa urmat de ceilalți doi. Reușise să pună pe fugă haita dezlănțuită.

Lisi alergă la tovarășul său, care rămăsese întins la pământ. Nici nu-i observă mâinile învinețite și tumefiate de la mușcăturile câinilor. Se aplecă deasupra camaradului său al cărui obraz era în continuare întors în jos. Regret Etern plângea cu lacrimi fierbinți, terorizat de evenimentul prin care trecuse. Lisi îl pipăi ușor cu mâna pe spate, de-a lungul tunicii deșirate pentru a se asigura nu pățise ceva mai grav, după care îl ajută să se ridice. Ghearele câinilor, din fericire, nu pătrunseseră în carnea prietenului său.

Lisi îl cuprinse pe după piept ca să-l ajute să se așeze. Cu stupoare, constată că mâinile sale se odihneau

pe doi sâni mici, calzi și rotunzi. În acest mod descoperi că Regret Etern era de fapt Neclintita Stea de Răsărit.

Cei doi tineri se aflau acum față în față. Amândoi aveau nevoie să-și tragă sufletul și, din motive diferite, să-și vină în fire.

Fata văzu că tânărul se uita insistent la pieptul ei. Coborându-și privirea, observă că sfârcurile sânilor ieșiseră la iveală prin crăpătura largă ce se căsca în mijlocul tunicii de la mușcăturile dulăilor. Ochii săi se încrucișară cu ochii înspăimântați ai lui Lisi.

– Îți mulțumesc! Fără tine, n-aș mai fi acum aici, admise ea pe un ton sobru.

– E în regulă, se mărgini el să răspundă.

În jurul lor domnea o liniște mormântală.

– Îți datorez o explicație, zise către Lisi Neclintita Stea de Răsărit.

– Într-adevăr, răspunse, cu vocea sugrumată, tânărul.

– Deghizarea asta a fost singura mea soluție ca să mă pot prezenta la concursul de admitere la școala noastră. Fetele nu sunt admise. Acum, suntem trei care cunoaștem secretul.

– Cine este al treilea?

Puțin lipsi ca Lisi să cadă pe spate când fata îi răspunse:

– Este Măria sa Zhong.

– Ce are a face regele din Qin cu mascarada asta?

– Regele Zhong ține la mine ca la lumina ochilor...

– Explicația ta este cam scurtă! zise tânărul, care se făcea că nu pricepe.

– Te las să ghicești, replică Neclintita Stea de Răsărit, ajustându-și pliurile tunicii.

Se auziră râsete sonore. Puștanii și fetișcanele invadau esplanada, cu zmeii lor multicolori.

– Pot, în sfârșit, să-ți dezvălui acum numele meu adevărat, mă cheamă Neclintita Stea de Răsărit, continuă ea surâzând.

Mâna sa o prinse pe a lui Lisi. Uimirii acestuia îi urmase amuzamentul pe care i-l suscita o situație atât de inedită și fericita surpriză de a afla motivul atracției pe care o simțea pentru Regret Etern.

– Promite-mi că nu vei spune nimănui. Mă încred în tine, adăugă ea.

– Bine faci, zise tânărul care simțea căldura blândă a mâinii mici a fetei în căușul palmei sale.

Când ajunseră înaintea porților colegiului, mâinile lor se despărțiră și fata dispăru în dormitor pentru a-și schimba ținuta și pentru a-și relua în cea mai mare viteză înfățișarea de băiat.

Pentru juristul în devenire, exigent și devotat legilor și regulamentelor, cum se voia a fi Lisi, descoperirea recentă îl întorsese pe dos.

Faptul că regele statului Qin accepta să-și asume un astfel de risc îl înmărmurea. În corpul de texte administrative care reglementau organizarea statului, așa cum se statua în *Zhuli*, nu stătea scris nicăieri că femeile pot să devină funcționare. Șmecheria cu travestiul tinerei fete era o violare flagrantă a legii fundamentale a statului! Și tocmai garantul acestei legi, regele însuși, era primul complice. Lisi, tânărul aspirant, nu-și putea imagina că așa stăteau lucrurile la nivelul cel mai înalt al puternicului stat Qin.

Dar pielea degetelor tânărului jurist în devenire era impregnată încă de dulceața rozelor sfârcuri ale fecioarei, care semănau cu mugurii florilor de migdal. Se dumirea acum de ce îi păruse întotdeauna atât de fin și delicat chipul lui Regret Etern. Încrederea pe care i-o dovedise tânăra fată care purta numele acesta de

împrumut nu făcuse decât să-i mărească atracția ascunsă de până atunci.

În definitiv, Ritualul din Zhu nici măcar nu făcea referire la partea femeiască. Drept urmare, hotărî să considere că această omisiune nu echivala cu o interdicție.

Lui Lisi nu-i trebui mult ca să-și găsească toate argumentele valabile pentru a păstra secretul încredințat de Neclintita Stea de Răsărit.

Începând din acel moment, cei doi tineri deveniră inseparabili. Marea taină înfricoșată pe care o împărțeau îi aruncase unul în brațele celuilalt. Fiind singurii din lume care cunoșteau natura ascunsă a relației dintre ei, erau în mod inevitabil făcuți să se iubească.

Prinseseră obiceiul să facă lungi plimbări prin pădurile din împrejurimile Xianyangului, de fiecare dată când dispuneau de un moment liber. Fata putea atunci să redevină ea însăși.

Acolo, la adăpost de soarele primăvăratic, sub coroanele generoase ale brazilor și lariței, în mijlocul ierburilor înalte și al mărarului sălbatic, unde Neclintita Stea de Răsărit, dezlegându-și turbanul pentru a-și lăsa pletele lungi să i se răsfire pe umeri, în care Lisi își înfunda obrazul, învățară într-o zi împreună primele gesturi de iubire.

Fiica de taină a bătrânului rege se oferi lui Lisi, natural, când acesta începu să o acopere cu săruturi. Ea își descheiase încet corsajul și îl lăsase să-i culeagă bobocii roz ca florile de migdal ai vârfurilor ascuțite ale sânilor. Se lipiră apoi unul de altul, lăsând dorința să-i conducă fără cea mai mică reținere, înfierbântați de atracția lor reciprocă. Abia dacă Neclintita Stea de Răsărit lăsase să-i scape un scâncet atunci când pasărea forțase pentru prima oară Poarta Coliviei Aurite.

– De-acum înainte împărțim încă un secret, la fel de mare, al iubirii ce ne-o purtăm și pe care nimeni nu trebuie să o cunoască., murmurase ea drăgăstos iubitului.

Pentru a-i răspunde, juristul știuse să se transforme în poet:

– „ *Gura ta dulce cu surâs fermecător, frumoșii tăi ochi încântători de pe chipul tău mă duc cu gândul la culorile ce înviorează albeața imaculată a mătăsii.*"

– Din ce culegere este această strofă meșteșugită?

– Este al cincizeci și cincilea poem din *Versuri clasice*, pe care Confucius l-a comentat în *Analecte*, punând în exergă faptul că fondul este întotdeauna indispensabil culorilor, afirmase Lisi, nu fără mândria de a-i arăta iubitei sale până în ce punct avea el aceste versuri clasice în vârful degetului.

– Vino din nou în brațele mele, iubirea mea, șoptise tânăra fată pe care dorința nu o părăsise încă.

Plonjaseră din nou cu tandrețe în extazul reciproc savuros unde se uneau, la capătul divinei căi, Yin și Yang.

Când se încheie fuziunea lor, soarele coborâse de mult către asfințit și ultimele raze tiveau vârfurile copacilor cu reflexe roșiatice.

– Ești fiica bătrânului rege Zhong, nu-i așa? Vreau să știu. De-acum încolo, nu mai trebuie să existe niciun secret între noi, șoptise el la urechea lui Neclintita Stea de Răsărit.

În loc de răspuns, ea se mulțumise să-i dea cel mai tandru și mai dulce sărut.

18

– Maiestate, postul de frontieră din Marele Sud ne semnalează întoarcerea prințului Anwei. Ștafeta care a adus informația tocmai a plecat înapoi.

Linie Frântă tremura ca varga în timp ce îi anunța regelui Zhong vestea bună a întoarcerii fiului său preferat.

De fiecare dată pățea la fel când intra în biroul suveranului; panica la gândul de a fi interogat în legătură cu gafa pe care o făcuse, când îl strangulase pe hoțul din mausoleul Stelei Sudului, îi dădea fiori. Bătrânul rege nu mai făcuse nicio aluzie de atunci. Episodul cu discul Bi negru înstelat părea să i se fi șters complet din memorie. Firește că o astfel de minune nu putea să dureze! Linie Frântă își zicea că boșorogul putea să-și amintească dintr-un moment în altul, căci pe măsură ce organismul său se degrada sub stigmatul timpului creștea și obsesia sa pentru longevitate.

O dată cu mazilirea lui Drept Înainte, i se spulberase speranța ca Marele Șambelan în funcție la momentul faptei să-i servească drept țap ispășitor. Linie Frântă nu se aștepta să găsească vreo înțelegere, cât de mică, din partea lui Pădure de Pinacluri, care numai ce îi luase locul lui Drept Înainte și, ca urmare, nu știa nimic – cel puțin așa credea el – despre nefericitul episod. În caz că regelui Zhong îi revenea memoria, el avea să se găsească, în mod implacabil, în prima linie.

Vestea sosirii neașteptate a fiului regal din dimineața aceea nu rezolva lucrurile. Dimpotrivă, situația devenea disperată. Mama prințului Anwei nu era alta decât Steaua Sudului, al cărei mormânt îl cercetase la porunca regelui, cu scopul de a recupera faimosul Bi negru înstelat! Linie Frântă nu se îndoia că bătrânul avea să facă o conexiune, la un moment dat, între întoarcerea acestui fiu pe care îl adora și obiectul ritual pe care îl pusese în necropola primei sale concubine. Din nou se vedea cu nasul retezat de sabia călăului, asta dacă avea noroc, și cu gâtul supus aceluiași tratament, în cazul cel mai defavorabil.

Și totuși, spre marea sa stupoare, minunea părea să continue. Regele nu făcu nicio aluzie la mama fiului său și cu atât mai puțin la obiectul ritual.

– Iată o veste foarte bună! Vreau să-l văd pe Anwei îndată ce ajunge la Xianyang, se mărgini el să zică, zâmbindu-i șefului gărzilor.

Linie Frântă profită de ocazie pentru a șterge putina, în vreme ce Pădure de Pinacluri îl anunța pe rege că generalul Defect de Jad dorea să fie primit într-o chestiune urgentă.

– Bine, să intre generalul, dacă e atât de urgent! acceptă regele, cu vocea morocănoasă și oarecum plictisită.

Se auzi zăngănitul caracteristic săbiilor de bronz care se ciocnesc de zalele de jad ale armurii. Era Defect de Jad, urmat de un alt general care purta la rândul său o pavăză din piele de rinocer, animalul simbol al corpului de armată din Marele Sud.

– Maiestate, am dorit ca generalul Daoming, care comandă armatele meridionale, să vă prezinte el însuși, înainte de a se reîntoarce, raportul cu privire la avanposturile noastre din regatul Chu, zise cu mândrie

Defect de Jad, prezentându-și omagiile în fața bătrânului suveran.

Prăbușit în jilț precum o ambarcațiune cu vela coborâtă, bătrânul își ridică sprânceana stufoasă. Era semn că această vizită inopinată îi provoca îngrijorare.

Voia să știe ce și cum.

– O, rege, de câteva zile, trupele noastre au reușit să ia în stăpânire citadela Sui. Avem cale liberă acum spre capitala Yang. Mai rămâne doar să cucerim podul fortificat ce traversează râul Han, declară ceremonios generalul Daoming.

Părea, într-adevăr, o veste bună!

– Câți cai am pierdut în luptă? îi iscodi bătrânul, cu un aer bănuitor, pe cei doi generali.

– Foarte puțini, răspunse Defect de Jad. Statul Chu nu mai utilizează cai, este o țară meridională. Nu le acordă aceeași importanță ca și noi. Ofensiva am lansat-o cu infanteria și cu arcașii pedeștri.

– Așa este, uitasem. Dar ce legătură are prințul Anwei cu afacerea asta? zise regele Zhong, luându-și un aer cât mai detașat.

– După capitularea cetății Sui, am negociat cu autoritățile din Chu. Au acceptat să ne înapoieze gajul în schimbul stopării ofensivei noastre, zise Daoming.

Așa se explica deci reîntoarcerea fiului său.

– O oprire provizorie... Vom trece din nou la atac imediat ce potențialul nostru militar va fi pregătit! completă Defect de Jad, sigur de sine.

– Să începeți ofensiva numai după ce fiul meu va fi în siguranță.

– Dar, Maiestate, se înțelege de la sine. De altfel, prințul trebuie să ajungă dintr-un moment în altul, murmură Defect de Jad, pe un ton slugarnic.

– Știu. Postul de frontieră m-a informat.

Bătrânul Zhong se ridicase din jilțul său de rege cu o energie de care nimeni nu-l mai credea în stare.

Reîntoarcerea fiului iubit era o surpriză divină, care îl bucura peste măsură. Se împlineau patru ani de când curajosul și inteligentul Anwei fusese trimis de regatul Qin drept zălog la curtea din Chu. Patru ani lungi care îi păruseră o eternitate. În timpul scurs, aproape că uitase de acest fiu pe care îl trimisese să se plictisească la Ying, sub presiunea reginei Mei.

Mama lui Anguo se opusese cu îndârjire ca fiul ei să fie trimis ostatic, fie și într-un regat atât de important precum Chu, așa cum i-ar fi plăcut regelui. Zhong se lăsase convins, cu toate că îl prefera de departe pe Anwei lui Anguo.

Încă de mic, Anwei dovedise calități superioare celor ale fratelui său vitreg mai vârstnic. Era un copil vioi, deschis la fire, strălucit la studii, în vreme ce aceiași dascăli își smulgeau părul când trebuia să-i bage în cap lui Anguo cea mai simplă frază dintr-un text antic. La fel, când tatăl își lua băieții la vânătoare de urși, Anwei se dovedea mult mai perspicace și mai voluntar decât fratele său, nu numai în hăituirea animalului ci și, mai ales, când era momentul să înfrunte cu spada sălbăticiunea ridicată pe labele din spate, cu ghearele gata să se înfigă în vânătorul pe care animalul îl depășea cu două trei capete. Tot Anwei era acela care, cu brațele întinse ca o lance, tăbăra asupra ursului în timp ce Anguo, terorizat, rămânea cel mai ades pitit după câte un trunchi de copac. Și mai presus de toate, Anwei era mult mai afectuos cu tatăl mult admirat de care nu se despărțea nicio secundă.

Relațiile afective speciale și această înțelegere secretă îl recomandau pe Anwei ca principalul succesor pe care și l-ar fi dorit regele Zhong.

Regina Mei remarcase de timpuriu calitățile care îl dădeau drept favorit pe fiul rivalei sale și viitor moștenitor al tronului. Moartea Stelei Sudului îi simplificase manevrele pe care le întreprindea pentru îndepărtarea tatălui de fiul preferat.

Ocazia potrivită i se ivise atunci când se pusese problema alegerii unui zălog cu sânge regal în vederea stopării unui război care se eterniza cu puternicul stat Chu. Făcuse uz de toată greutatea sa pentru a-l convinge pe Zhong să-l aleagă pe Anwei și nu pe Anguo.

Cu zece ani în urmă tentativa reginei Mei eșuase. Dar, înaintând în vârstă, regele se înmuiase și rezista mai puțin în fața caracterului înverșunat și asalturilor viclene ale primei sale soții. De voie de nevoie, cedase.

Doi ani mai târziu, sub aceeași presiune insistentă a reginei mamă Mei, îl desemnase pe Anguo prinț moștenitor al statului Qin, la împlinirea vârstei de douăzeci de ani. Cât despre Anwei, care avea cu trei ani mai puțin, și exilat în statul Chu, nu se știa precis când avea să revină din acest ținut meridional.

Zhong se consola cum putea, și în special prin uitare, de surghiunirea fiului iubit într-un ținut în care viața, de altfel, era mai plăcută decât în Qin din cauza climei calde și a femeilor mult mai numeroase, după cum se zicea, și mai ușuratice.

Se obișnuise deci, în pofida simțămintelor sale, cu ideea că fiul său mediocru era chemat, într-o zi, să-l urmeze în timp ce celălalt, care poseda toate virtuțile necesare, ducea un trai liniștit și monoton sub soarele țării Chu.

Vestea cuceririi citadelei Sui de către oștile din Qin, care îi permiteau lui Anwei să se întoarcă la Xianyang, bulversase această stare de fapt. Bătrânul Zhong îl avea din nou aproape pe fiul său preferat.

În câteva luni, Anwei urma să împlinească douăzeci de ani. Regele Zhong putea atunci, dacă dorea, să-l deposedeze în deplină legalitate pe Anguo de titlul de moştenitor al regatului şi să-l blagoslovească pe mezin. O asemenea perspectivă, de la care îşi luase gândul, devenea, iată, realizabilă!

Acesta era motivul pentru care vizita inopinată în biroul său a lui Linie Frântă, urmată de cea a lui Defect de Jad, îi umplea sufletul de o bucurie ce colora paloarea obrazului său de bătrân cu puterile din ce în ce mai slabe. Exulta în avans de lovitura de teatru pe care avea să le-o dea acelora, şi mai ales aceleia, care îl vedeau deja pe Anguo pe tronul regatului Qin. Reîntoarcerea nesperată a fiului adorat reprezenta revanşa şi, totodată, semnul destinului.

Bătrânul suveran se pierduse atât de adânc în planurile sale viitoare încât nici măcar nu auzise finalul discursului celor doi militari.

Aceştia, înţepeniţi în poziţie solemnă de drepţi, trebuiră să aştepte ca regele să iasă din amorţeală.

La un moment dat, cu un aer mulţumit, el se mărgini să aprobe printr-o ridicare imperceptibilă din sprâncene. Era semnul că puteau să se retragă.

Cei doi militari părăsiră fericiţi biroul de-a-ndăratelea, respectând eticheta conform căreia un militar echipat cu tunică făcută din zale de jad nu avea voie să-şi arate regelui, ceea ce ar fi fost o lipsă de respect, spatele descoperit.

*

– Maiestate, negustorul din Handan pe care aţi dorit să-l primiţi aşteaptă în anticameră de două ore; poate să intre? îl întrebă cu timiditate Pădure de Pinacluri pe bătrânul Zhong.

Trecuse destul de mult de când ieșiseră generalii.

– Să intre!

Perspectiva întoarcerii fiului său cel mic îl făcuse să uite de această vizită, preocupat fiind să-și urzească planul.

Mângâia distrat minusculul tripod de bronz gravat cu numele său care era așezat pe masa la care stătea.

Îi transmisese lui Lubuwei prin intermediul lui Pace a Armelor că dorea să-l vadă. Negustorul fusese extrem de flatat și onorat, necunoscând însă scopul convocării. Era pentru prima oară că era primit în audiență privată de către bătrânul suveran. Ca să se prezinte cât mai bine, se îmbrăcase în costumul din brocart de mătase de Chu tivit cu o bordură de zibelină. Îl rugase din prudență pe Hanfeizi să-l însoțească.

Pădure de Pinacluri îi introduse pe cei doi și le făcu semn să ia loc pe două scăunele înguste de bambus, regula fiind ca invitații regelui să nu se simtă în largul lor înaintea acestuia din urmă, în timp ce un servitor aranja pliurile mantoului de culoare gri șobolan din lână numită „pană de cocor", al bătrânului monarh.

– V-am chemat ca să aud din gura voastră numărul de cai de care dispuneți în momentul de față pe proprietatea dumneavoastră, declară sus și tare bătrânul rege, trecând direct la subiect.

– O mie trei sute cincizeci și patru din care cinci sute șaizeci și șapte de iepe cu capacitate de fătare în cursul acestui an, răspunse prompt Lubuwei, care se așteptase la această întrebare.

– Să vină numerologul de serviciu, îi porunci regele lui Pădure de Pinacluri.

La curtea regatului Qin existau trei numerologi la dispoziția regelui zi și noapte, care făceau cu schimbul.

Câteva clipe mai târziu, numerologul, un omuleț

durduliu, își făcea intrarea în biroul regelui, înarmat cu o socotitoare mare.

– Am numărul cinci sute șaizeci și șapte! începu bătrânul Zhong.

Numerologul mânui socotitoarea cu viteza fulgerului. Micile bile de lemn începură să se ciocnească de pereții laterali trosnind asemeni lemnului uscat cuprins de flăcări.

– Cinci sute șaizeci și șapte conține cifra perfectă de șaizeci și trei de ori. Iar șase plus trei dă de asemenea cifra nouă, zise omul pe un ton mecanic înainte de a se retrage.

– E de bun augur! exclamă regele al cărui chip se destindea încetul cu încetul.

Bătrânul Zhong credea în cifre, și cu deosebire în cifra nouă, a lui Yang, a puterii desăvârșite, cifră rotundă și întreagă prin excelență, a cărei evidențiere în suma anunțată de Lubuwei, nu putea fi, în consecință, decât un semn prevestitor foarte fericit.

Încurajat de rezultat, putea să-și continue fără reținere sau neîncredere interogatoriul.

– Voi fi foarte direct. De cât timp aveți nevoie pentru a furniza două mii de cai în plus țării mele, știut fiind că la ultimul recensământ erau ceva mai puțin de patru mii?

În momentul acela, înfruntând gângăveala, Hanfeizi luă cuvântul.

– Sire, totul depinde de poziția pe care o veți adopta. Dacă toți caii sunt trimiși la luptă, riscăm să piară și atunci șeptelul se va micșora. Dacă vreți să înnoiți șeptelul din Qin, trebuie să începeți prin a păstra iepele gestante. Să nu le mai trimiteți pe câmpul de bătălie. Cel mai bun lucru pe care puteți să-l faceți, în această privință, este să încheiați armistiții provizorii cu statele inamice pentru ca la momentul potrivit să declanșați ofensive fulgerătoare și decisive. În mai puțin de trei

ani, regatul Qin își va regăsi forța ecvestră și va cuceri dintr-o lovitură statele dușmane.

– Statul Qin va avea nevoie de un spirit de calitatea dumneavoastră, capabil de o astfel de șiretenie, zise bătrânul rege trimițându-i filozofului bâlbâit o privire admirativă sinceră. Spuneți-mi rețeta dumneavoastră, se interesă el adresându-se negustorului. Cum vă procurați animalele, de vreme ce nu dispuneți de oști care să le captureze de la inamic?

– Metoda mea e simplă, maiestate, le cumpăr. Câteodată la un preț mare. Trimișii mei îmi semnalează cele mai frumoase herghelii și cei mai buni crescători. Am putut în felul acesta să pun mâna recent pe loturi de peste o sută de cai cerești, mai ales din ținuturile din nord învecinate cu stepele unde acești armăsari trăiesc în libertate în stare sălbatică. După aceea, toată treaba constă în selecția și trierea lor, pentru a izola, pe de o parte iepele capabile să fete și de cealaltă parte cele mai bune exemplare de masculi de reproducție. Așa se obțin mânjii cei mai valoroși. Important este de stabilit descendența și clasamentul, răspunse negustorul.

De altfel, aceasta era și rațiunea de a fi a numeroaselor padocuri și culoare de bambus pe care rândașii lui Lubuwei le construiau cât era ziua de lungă, pentru a nu permite animalelor să se amestece între ele. Acest veritabil labirint îi mira pe trecători prin complexitate și ciudățenie atunci când se aventurau prin apropierea a ceea ce în Xianyang era cunoscut de-acum ca „colina cu cai dominată de un palat".

– Dacă deții metoda, poți ajunge la același rezultat ca și utilizând forța oarbă, concluzionă cu sobrietate filozoful bâlbâit.

Bătrânul rege își întorsese privirea spre fereastra balconului și admira gânditor acoperișurile orașului.

Trebuia să aştepte deci trei ani până să relanseze cu eficienţă maşinăria de război a semeţului regat Qin. Trei ani treceau repede, dar trupul său uzat avea să mai reziste? Va mai vedea el această renaştere a armatelor ţării sale? Asta îl frământa.

Simţea pe pielea sa că forţele îl lăsau cu fiecare zi care trecea.

Teama de moarte, dintr-o dată, îl cuprinse din nou, surdă şi tenace. Simţi o greutate care îi comprima Câmpul de Cinabru al pântecului. Îşi privi interlocutorii. Voia să se asigure că aceştia nu observau nimic.

Îi vedea în prezent ca prin ceaţă, ca şi cum flacăra spiritului său, nemaifiind alimentată cu suflu vital, se micşorase brusc, împiedicând orice conversaţie cu vizitatorii săi. Trebuia să pună punct cât mai repede şi să nu se dea în spectacol cu forţele care îl părăseau în faţa acestor doi străini.

Găsi puterea să răstoarne tripodul de bronz pe care era gravat numele său de rege şi data naşterii sale. Era semnalul mut prin care suveranul îl înştiinţa pe Marele Şambelan că o întrevedere lua sfârşit.

Pădure de Pinacluri îi conduse pe cei doi în anticameră, unde Linie Frântă îi aştepta ca să-i însoţească până în curtea de onoare.

– Adu-o pe micuţă, îi şuflă bătrânul eunucului când rămaseră singuri, simt că suflul vital mi se epuizează.

La intrarea lui Zhaoji se lumină la faţă.

– Te rog să-mi dai, ca de obicei, o pilulă! zise el cu voce blândă.

Femeia-copil deschise dulapul şi luă o cupă de bronz pe care o umplu cu apă, după care dizolvă pilula de viaţă lungă.

Se apropie încet de bătrân şi îi dădu să bea puţin câte puţin din băutura în care ar fi fost suficient să dubleze doza pentru a deveni o otravă cu efect fulgerător.

*

Prințul moștenitor scoase un grohăit de plăcere intensă când sfârși prin acea izbucnire în extazul trupului, după lentul urcuș din Câmpul de Cinabru din josul pântecului.

Limba trandafirie și ascuțită a lui Huayang adusese un omagiu rapid dar eficient sceptrului de jad al lui Anguo, al cărui corp masiv continua să tremure ca un animal în călduri.

Prima soție făcea ce știa mai bine ca să alimenteze flacăra dorinței în soțul infidel. Sesizase atracția lui pentru concubina ostatică care îi dăruise un fiu, și înțelegea să depună toate eforturile pentru a-l deturna, ba chiar, pe cât posibil, să pună capăt acelui moft.

Totuși, în ziua aceea gândurile îi zburau în altă parte, mai precis de când aflase că cumnatul Anwei revenise la Xianyang și că bătrânul rege Zhong îl primise cu toate onorurile cuvenite unui fiu legitim.

Era un semn foarte îngrijorător pentru Anguo.

Huayang ceruse informații de la juriști, care fuseseră fără echivoc: la împlinirea vârstei de douăzeci de ani, Anwei îndeplinea toate condițiile legale iar regele putea să-l numească moștenitor al regatului Qin în locul soțului ei. Era suficient ca regele să poruncească să se graveze edictul pe un tripod de bronz și să-l păstreze la loc sigur, urmând să fie scos la vedere în ziua decesului său.

Vestea reîntoarcerii cumnatului său o mulțumea și o neliniștea în egală măsură.

La urma urmei, dacă Anwei devenea prinț moștenitor în locul lui Anguo, micul Yiren nu mai prezenta nicio importanță. Pericolul întruchipat de Xia, dușmana sa, dispărea ca prin farmec. Din nou avea toate șansele să acceadă la statutul de regină mamă.

Dar pentru asta trebuia să aducă pe lume un rege,

ceea ce presupunea nici mai mult nici mai puțin decât să îl seducă pe prințul Anwei, un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoștea, încă. Manevra părea la prima vedere extrem de complicată iar reușita absolut aleatorie.

Aici era buba. Huayang detesta necunoscutul. Era conștientă de eficacitatea farmecelor sale și de slăbiciunea tuturor acelora pe care le exercitase. Niciun bărbat nu-i rezistase până atunci. Dar în speță, o încerca un sentiment ciudat care o îngrijora. Era destul ca o singură dată farmecele sale să-l lase indiferent pe Anwei și planul ei se năruia.

Ca să-și evalueze șansele, era absolut necesar să dea ochii cât mai curând posibil cu fiul adorat al regelui.

– Știi că a venit fratele tău? îi zise cu asprime lui Anguo, zgâlțâindu-l de umeri pe nătângul care, epuizat de recentul du-te-vino, moțăia în culcuș.

Cu ochii tulburi, răspunse distrat:

– Da. Și ce dacă?

Ea își înălță privirea spre cer, dar de fapt nu o mira decât pe jumătate atâta orbire.

Hotărât lucru, Anguo era așa cum era și nu putea să aștepte nimic din partea lui. El avea să rămână un simplu baston de jad lipsit cu desăvârșire de spirit critic.

– Aș dori ca măcar să mă prezinți lui Anwei, adăugă ea cu o voce din nou seducătoare.

– O voi face chiar mâine. Dintotdeauna m-am înțeles de minune cu fratele acesta al meu vitreg. Când eram mici, ne distram împreună zile întregi. Eram nedespărțiți!

Nu putea să-și închipuie, evident, ce ascundea dorința soției sale. Făcu tot ce-i stătu în putință ca să o mulțumească.

În ziua următoare, când își văzu cumnatul pentru prima oară, nu-i trebui mult ca să-și dea seama de ce bătrânul rege Zhong îl prefera pe prințul Anwei soțului ei.

Regreta că nu-l cunoscuse mai din timp, înaintea prințului moștenitor oficial.

Ochii căprui ai lui Anwei scăpărau de inteligență, iar obrazul său cu trăsături fine și subtile contrasta cu al lui Anguo, a cărui frunte îi părea acum teșită și îngustă. Zvelțețea trupului și noblețea portului, lipsită de îngâmfare, spre deosebire de atitudinea lui Anguo, nu puteau decât să frapeze, comparate cu suficiența fratelui său mai mare, care amenința să-i lăbărțeze din cale afară pântecul umflat deja din cauza exceselor alimentare.

Huayang se prezentă într-o ținută ademenitoare, cu un melanj savant de gaz transparent și mătase mulată ce nu lăsau să scape vederii, la fiecare mișcare a picioarelor, formele și ungherele cele mai secrete ale trupului său magnific. Își pomădase părul cu esențe mentolate iar buzele și le acoperise discret cu ruj

Și se mai și așezase, la momentul oportun, drept în fața lui Anwei.

În primul rând, constată, cu ciudă, că între cei doi frați nu exista nicio rivalitate vizibilă și că păreau să se înțeleagă atât de bine încât, absorbiți cum erau să-și depene amintirile comune, nu-i dădeau nicio atenție.

– Iată-te, în sfârșit, după atâta vreme, îi zise Anguo fratelui său vitreg după ce îl îmbrățișase călduros.

– Am impresia că nu ne-am văzut de ieri, răspunse celălalt, care nu-și mai lua privirea de la fratele său, indiferent față de prezența lui Huayang.

– Povestește-mi despre Chu. Se zice că femeile din țara aceea sunt printre cele mai dezirabile, îi ceru prințul moștenitor en-titre fratelui său vitreg.

Privirea lui Anwei se intersectă cu a lui Huayang preț de o clipită. Sub impulsul acestei mișcări instinctive, ea schiță o mișcare de depărtare a gambelor ca să se asigure că văzuse just. Celălalt însă își întoarse brusc capul și se făcu că nu observă nimic.

Interogat de fratele său, Anwei începu să descrie condițiile lui de viață din regatul Chu fără să mai arunce o singură privire în direcția lui Huayang. Era ca și cum i-ar fi dat de înțeles că nu cădea în capcană și că își pierdea timpul degeaba.

Huayang se simți umilită. Pe chipul său se putea citi o urmă imperceptibilă de dezamăgire și de mânie stăpânită. Anwei avea să fie în mod sigur pentru frumoasa vânătorească o pradă mult mai greu de înhățat decât precedentele.

– Am locuit într-o vilă de la periferia orașului Ying, pe malul unui râu bogat în pește. Duceam o viață de huzur, împărțită între lecturile din clasici, tirul cu arcul și pescuitul de păstrăvi. Aveam și o grădină, foarte frumoasă. Tu știi că dintotdeauna am fost înnebunit după plante și copaci. Am fost foarte bine tratat, continuă Anwei.

– Și femeile? îl iscodi Anguo cu un glas pofticios după ce Anwei își încheiase relatarea.

Anwei făcu o scurtă pauză. Părea în continuare a nu observa postura și mai interesantă și provocatoare pe care, într-o ultimă tentativă, și-o luase Huayang, cu buzele trandafirii ale despicăturii intime clar și vizibil întredeschise, precum o gură suavă numai bună de sărutat.

Înțelesese perfect tertipul cumnatei sale.

– Am cunoscut acolo o tânără pe care intenționez să o aduc la Xianyang ca să o prezint părintelui nostru, zise el privind-o pe Huayang drept în ochi.

Privirea dură și ostilă străpunse platoșa femeii. Îi răvășea cele mai adânci unghere ale sufletului. Era o privire disprețuitoare și acuzatoare. Prima soție a lui Anguo, rănită drept în inimă, își lăsă ochii în jos.

Îi dăduse de înțeles foarte limpede că era inutil să

mai încerce să-l seducă pe acest frate vitreg, din păcate, atât de atrăgător. El nu avea să cedeze.

– Cum o cheamă? întrebă în treacăt.

– Floare de Jad Maleabilă. Provine dintr-o familie nobilă. Dansează precum frunza ce cade toamna din copac și cântă la fel de bine ca o turturea. Este femeia pe care o iubesc, zise cu mândrie Anwei.

Se folosise anume de accentele poetice pentru a o face să priceapă clar că alegerea sa era făcută și că nu va răspunde niciodată avansurilor.

După ce plecară frații, Huayang se dezlănțui. O expedie pe slujnică și se trânti pe pat, plângând în hohote violente.

Imagini începură să-i defileze prin ochii minții, unele mai inacceptabile decât altele.

Îl vedea pe inaccesibilul și incoruptibilul Anwei însurat cu Floare de Jad Maleabilă și încoronat la curtea din Qin. Pe Anguo, asistând fără să crâcnească, ba chiar încuviințând deposedarea sa de titlu în favoarea acestui frate pe care îl admira nespus. Pe curteni, și pe bună dreptate, felicitându-se și considerând normal să se bucure. În fine, o vedea pe prințesa Xia, rivala sa mai tânără, luându-i locul încet, încet în inima – și în trupul – unui Anguo fără valoare de-acum în ochii ei, odată ce pierduse calitatea de prinț moștenitor.

Dar imaginea ce revenea obsesiv era teribila privire a lui Anwei, în momentul când îl provocase.

Fusese dezgolită asemeni unui fruct ce se dezghioacă până la miez. Avea senzația că îi descoperise, într-o frântură de secundă, cu de-a sila, cele mai intime secrete, toată duplicitate și viclenia de care era capabilă, și pe care le păzea cu străşnicie în tainițele cele mai inaccesibile ale ființei sale, nebănuite de nimeni. Anwei îi disecase inima.

Goliciunea văzută astfel era insuportabilă. Își înstrăinase definitiv cumnatul și mai mult decât atât, se temea că își făcuse din el un dușman redutabil. Dacă de pe poziția în care se afla acum lăsa să-i scape lucrurile din mână, situația devenea extrem de gravă: era în pericol să nu mai poată dispune în mod nemijlocit de propria-i soartă.

Huayang era o luptătoare. O femeie liberă, care nu accepta să hotărască altcineva pentru ea. Și mai cunoștea și prețul unor decizii care se cereau a fi luate, la o adică, dacă nu voia să riște să piardă tot.

Se sculă din pat și își șterse lacrimile.

Alegerea se impunea de la sine, cu o evidență cutremurătoare.

Era o soluție implacabilă pe care n-o putea dezvălui nimănui. Anwei o respinsese; ei bine, avea să facă în așa fel încât să-l distrugă.

Refuzând să muște din momeala întinsă de Huayang, Anwei se priva, fără s-o știe, de un destin glorios binemeritat. Și doar îi oferise șansa! Nu avea nicio vină că el nu se lăsase sedus. Cu atât mai rău pentru el!

Nu mai era timp de pierdut, trebuia să acționeze.

În mai puțin de patru luni, eliminarea prințului Anguo din linia succesorală rămânea la bunul plac al bătrânului rege. Era suficient un simplu gest, acela de a convoca un gravor care să scrijelească numele lui Anwei, cu specificarea titlului de prinț moștenitor, pe burta unui mic tripod. Atât, și era destul pentru a spulbera toate eforturile depuse de ea ca să devină altceva decât nevasta obscură, stearpă și supusă de un soț slab la minte cu care fusese silită să se mărite.

Huayang dispunea de un stilet numai al ei.

Era un stilet special, mai ascuțit decât un pumnal și care nu se limita să zgârie burta unui vas ritual de bronz...

Stiletul se numea Zhaoji, femeia-copil.

Îi va cere pur și simplu să pună două pilule în loc de una în cupa bătrânului rege, seară de seară, timp de trei sau patru zile, înainte ca acesta să adoarmă.

Wudong o asigurase, efectul otrăvii era garantat.

Eunucul Pădure de Pinacluri va da peste cadavrul răcit al bătrânului rege în zorii celei de-a patra zi. Examinarea viscerelor de către medicii legiști, care, printre altele, vor astupa toate orificiile corpului aflate în legătură directă cu exteriorul, prin introducerea unor dopuri de jad în formă de greier care să împiedice spiritul regelui mort să se disipeze, nu va descoperi nimic dubios, din moment ce defunctul obișnuia de multă vreme să-și ia rația de cinabru.

Verdictul nu putea fi decât unul singur, moarte naturală. Atinsese bine deja vârsta la care se poate muri frumos frumușel în somn, atunci când suflul Qi nu mai are forța de a iriga, plecând din centrul abdomenului, din dreptul ombilicului, diversele organe vitale ale corpului.

Anguo, prințul moștenitor în vigoare, va urca atunci pe tronul regatului Qin.

Ceea ce îi mai rămânea de făcut era să înalțe potop de rugi și ofrande zeiței dătătore de prunci, pentru ca aceasta să-i acorde în sfârșit grația unui pântec roditor.

Știa însă că nici după toate astea grijile ei nu încetau. Mai rămânea Xia, rivala reginei.

Cu cât Yiren creștea cu atât zvonurile arătau o Xia întreprinzătoare, avidă și orgolioasă, sigură de ea, hotărâtă să o alunge pe Huayang din inima soțului acesteia. În ziua când Anguo va deveni rege, fără îndoială că Xia va declanșa atacul.

Cu toate astea, Huayang se simțea mai puternică decât concubina ostatică. Cel puțin în această confruntare al cărei rezultat, după părerea sa, nu putea

decât să-i întărească abilitatea de a-și conduce în continuare propriul destin după cum credea de cuviință. Una peste alta, mai bun era un Anguo rege mediocru al statului Qin, pe care ea putea să spere că-l va ține sub fustă după eliminarea adversarei sale, decât un Anwei atotputernic și ostil pe care încercase, fără sorți de izbândă, să-l farmece.

Își ajustă ținuta și își șterse ultimele lacrimi de pe obraz, recăpătându-și frumoasa-i înfățișare, după care se puse pe căutat vorbele pe care avea să i le șoptească lui Zhaoji pentru a-i trasa misiunea pentru care o programase.

19

– Dragi prieteni, biroul Cercului Phoenix va depune în noaptea aceasta jurământul sângelui, anunță cu voce coborâtă Cuțit Rapid.

Ca la un semn, eunucii prezenți își întinseră brațul stâng iar chirurgul le crestă cu scalpelul, pe rând, încheieturile de la mâini, adunând firicelele de sânge într-o țeastă de om care servea drept cupă. După ce încheie cu toți, tigva trecu pe la fiecare, de la gură la gură. Buzele lor se vopsiră cu sânge și arătau de parcă erau date cu ruj.

– Jurăm, după datină, să păstrăm secretul absolut al reuniunii noastre! proclamară în cor.

Dacă cei doisprezece capi ai confreriei eunucilor îndeplineau acest ritual al sângelui, pentru care se strânseseră în mare taină într-un hambar de creale dezafectat de la periferia capitalei Xianyang, însemna că momentul era grav.

Aceasta nu se întâmpla decât o dată, maximum de două ori la fiecare doi ani. Reuniunile se țineau întotdeauna în plină noapte și participanții se înțelegeau să nu ajungă în același timp, pentru a atrage cât mai puțin atenția unor eventuali martori care ar fi semnalat autorităților existența grupării lor.

Înființată sub semnul păsării legendare și proteiforme, asociația nu apărea în niciun document

oficial, nici chiar în corpul instituțional al adunărilor, și cu atât mai puțin pe lista exhaustivă a asociațiilor oficiale expuse la Turnul de Afișaj.

Existența sa data din timpuri imemoriale și stătea la baza atotputerniciei acestor oameni supuși unei alegeri contra naturii, care le deschidea porțile unei puteri cu totul aparte. Scopirea le dădea posibilitatea să pătrundă într-o lume specială, diferită de cea organizată după sistemul secular consacrat. Eunucul nu putea fi suspectat că acționează în folosul urmașilor săi din moment ce era incapabil să procreeze, și nici că urzește o lovitură de stat, deoarece nu-i era permis să devină rege, codurile rituale excluzând castrații de la șefia supremă a unei țări. Îi rămânea însă puterea ocultă, pe care putea să și-o exercite nelimitat. Or, eficacitatea acestor oameni din umbră era cu atât mai mare cu cât acționau mai uniți. Setea de putere și voința de a-și proteja influența hotărâtoare cimentase de-a lungul secolelor casta eunucilor, care se organizase în consecință.

Imediat ce un eunuc trecea prin operația traumatizantă, devenea automat membru al acestei societăți secrete, despre a cărei existență nu aveau cunoștință decât castrații înșiși. Eunucii se legau întotdeauna prin jurământ să nu divulge nimănui secretul.

În cadrul unei convenții trienale, membrii societății secrete alegeau un număr de doisprezece directori care aveau sarcina de a administra și a conduce confreria. Aceștia erau în genere cei mai bătrâni și mai experimentați eunuci, cu gradele cele mai înalte în ierarhia administrativă, dar puteau fi și dintre cei mai tineri, dacă aveau limba mai ascuțită decât a celorlalți confrați. Cuțit Rapid făcea parte din utima categorie. Cei doisprezece dispuneau fiecare de câte un vot pentru deliberări.

În noaptea aceea, o atmosferă tensionată domnea în hambarul dezafectat. Directoratul se reunise pentru a trata cea mai gravă problemă de la alegerea sa. Primul care luă cuvântul fu Pădure de Pinacluri.

– Prieteni, lăudat fie modelul nostru, al tuturor, Dongfangshao! V-ați mobilizat cu mare repeziciune ca să faceți în așa fel încât eu să-l pot înlocui pe Drept Înainte... Vă mulțumesc pentru încrederea ce mi-o arătați, exclamă el.

– Decât să-l invocăm pe înaintașul nostru, ale cărui calități i-au permis să îl seducă pe prințul și stăpânul său, mai bine l-am pomeni pe Laozi, care să ne treacă în rândul acelor vajnici nemuritori, cu pielea rece ca zăpada înghețată! se auzi o voce.

Ea venea de la un personaj cu coama de culoarea focului; era o voce înaltă și ascuțită și avea intonații de curtezană.

– *„Nemuritorii sunt discreți ca o fecioară, beau rouă și respiră vânt, și merg călare pe dragoni zburători cu care se avântă dincolo de cele patru mări"*, completă Pădure de Pinacluri citând din descrierea Nemuritorilor care figura în primul capitol al cărții lui Zhuangzi.

– E drept că nu ne-am mai găsi aici dacă acest nefericit de Drept Înainte ar fi un Nemuritor! Dar gata cu joaca de-a cuvintele. Situația este gravă. Pentru prima oară, din câte știu, unul dintr-ai noștri, și nu unul oarecare, suportă rigorile acestui stat fără să existe nicio dovadă a culpabilității sale în afară de pledoaria strălucită a unui filozof bâlbâit, declară Cuțit Rapid pe un ton dur.

– Știm unde se află? zise vocea cu inflexiuni de curtezană.

– Din păcate, în pofida noii mele funcții, nu știu să vă spun unde îl țin ascuns pe bietul băiat! Poate prin

vreun locaș ceresc de pe muntele Kunlun, zise Pădure de Pinacluri reprimându-și un oftat.

– Despotul acesta bătrân, în ciuda vârstei sale, este extrem de vigilent! Știe să se folosească de oameni în așa fel încât unul să nu afle ce face celălalt. Domnește destul cât să dezbine, constată cu amărăciune o altă ființă cu coama scânteietoare.

– Dacă în regatul Qin un Mare Șambelan poate să dispară astfel de la o zi la alta, ca orice servitor de rând, să știți că confreria noastră trece prin cel mai mare pericol. De altfel, prezența nevârstnicei copile care servește drept guvernantă bătrânului rege este un semn prevestitor... afirmă cu emfază și gravitate Cuțit Rapid.

– Este adevărat, dar ce putem face în aceste condiții? întrebară într-un glas ceilalți.

Nimeni nu mai spunea nimic.

În sânul acestei grupări de ținute multicolore și foșnitoare, asemeni unor flori voluminoase și bizare, ivite în mod miraculos din sol, toți se uitau unii la alții cu îngrijorare. O tăcere de sfârșit de lume se înstăpânise în clădirea pustie în care mai plutea încă un miros de praf și grâne uscate.

La un moment dat, Cuțit Rapid vorbi din nou.

– Avem datoria să-l răzbunăm pe sărmanul Drept Înainte. Să fie clar, nimeni nu are dreptul să procedeze în felul acesta cu unul din cei mai strălucițI confrați ai noștri.

– La ce te gândești, mai precis? se interesă timid aceeași voce cu intonație de curtezană.

– Pădure de Pinacluri și cu mine avem un plan pe care vi-l propunem. Șansa noastră stă în prințesa ostatică Xia. Are o mare stimă pentru eunuci de când îi datorează viața unuia dintre ai noștri. Prietenul nostru Pădure de Pinacluri a salvat-o de la moarte când era în chinurile facerii... A izbutit să-i dăruiască prințului

Anguo un prunc de sex bărbătesc și un nepot, unicul de altfel, bătrânului rege Zhong. Xia, care are numeroase avantaje, începe a avea oarecare influență asupra lui Anguo, deoarece acesta pare din ce în ce mai sensibil la farmecele sale. În ziua când Anguo va deveni rege, vom avea prin ea cel mai fervent susținător. Începând din acel moment, noul rege nu va îndrăzni vreodată să se atingă de un singur fir de păr de-al unuia dintre ai noștri, conchise el în fața restului membrilor directoratului, uluiți de sclipitoarea demonstrație.

– Dar ce te faci cu Huayang și cu puterea sa asupra prințului Anguo? întrebă coama scânteietoare.

– Va trebui să lucrăm pentru ca influența sa să intre în declin. Huayang rămâne în continuare stearpă, iar Xia este mai tânără decât Huayang. Oricum ar fi, proastă însă nu e. Mai devreme sau mai târziu, situația va sfârși prin a o avantaja definitiv.

– Dacă înțeleg bine, trebuie să facem ce putem pentru ca Anguo să devină rege în Qin cât mai curând posibil, reluă coama de foc.

– Nu eu te-am obligat s-o spui, râse pe înfundate și cu un aer complice Cuțit Rapid.

Chirurgul șef nu era nemulțumit de efectul discursului său asupra biroului de conducere al confreriei Cercului Phoenix.

– Eliminarea unui rege în funcție nu e lucru ușor, încercă din nou vocea foarte acută de curtezană.

– Așa e. De aceea vă cer să dați dovadă de imaginație, răspunse cu asprime Pădure de Pinacluri, punând punct șușotelilor care străbăteau mica adunare.

Încetul cu încetul, în ciuda gravității temei propuse asupra căreia fuseseră invitați să reflecteze, eunucii începură să tăifăsuiască precum babele, așezați direct pe pământul bătătorit, unde unul dintre ei aținase un foc.

Un străin care ar fi intrat pe neașteptate în hambarul dezafectat ar fi luat-o la fugă cât l-ar fi ținut picioarele, tremurând de frică în fața a ceea ce negreșit ar fi luat-o drept un sobor de vrăjitori. Se adunaseră acolo tot ce poate să producă specia umană mai excesiv, atât în materie de atitudine cât și de înfățișare. Unii aduceau cu cocote bătrâne sulemenite; alții cu tineri efeminați; alții cu războinici falnici ai căror mușchi supradezvoltați sculptau le trupurile atletice. Fiecare eunuc era preocupat de imaginea sa și căuta să se particularizeze prin semnalmente proprii. Singurul punct comun erau sandalele cu tălpi groase pe care le purtau și pe care fiecare și le pusese la spate înainte de a se așeza în jurul focului.

Discuția prinsese cheag și se făcea schimb de idei pentru a găsi mijlocul adecvat de a-l face pe bătrânul Zhong să dispară. Se divaga într-o veselie, cu noianul de exagerări de rigoare. Trei directori din cei doisprezece veniseră cu propunerea ca nici mai mult nici mai puțin să se sacrifice ei înșiși asasinându-l cu propriile mâini.

– Văd că nu aveți o viziune clară asupra sistemului de pază de care beneficiază bătrânul! le-o întoarse, enervat, Pădure de Pinacluri candidaților la suicid.

– În cazul acesta, nu mai rămâi decât tu, din moment ce ești Marele Șambelan, căci ai posibilitatea să acționezi sigur și eficace, afirmă coama de culoarea focului ce părea că împrumutase flăcările de la vreascurile aprinse.

– Tu crezi că nu este și ăsta unul din motivele pentru care ne-am unit forțele ca el să ajungă în funcția actuală? replică Cuțit Rapid.

Sigur de efectul său, schiță un zâmbet răutăcios care spunea mult.

Un murmur de admirație străbătu asistența. Dezvăluirea demonstra eficacitatea redutabilă a tandemului format din Cuțit Rapid și Pădure de Pinacluri.

În biroul de conducere, ei jucau de la dispariția lui Drept Înainte un rol preponderent de animatori și călăuzitori pe care nimeni nu se gândea să-l conteste.

– Cel mai bine ar fi să moară în somn. În felul acesta, nu ar avea cum să strige după ajutor, sugeră noul Mare Șambelan.

– Dar nu riscăm ca degustătorii să sesizeze cea mai mică urmă de otravă în alimentele regelui? se neliniști coama de foc.

– Aici e problema. Regele nu mănâncă nici măcar un biscuit fără să fi fost gustat în prealabil! Tânăra guvernantă care îl asistă la trezire și la culcare nu pare a fi tâmpită. Nimic nu-i scapă, recunoscu Pădure de Pinacluri.

– Prieteni, să ne luăm un răgaz de cincisprezece zile pentru a găsi o soluție, acum că am căzut cu toții de acord asupra obiectivului de atins. Vă propun să ne reîntâlnim aici peste două săptămâni pentru a delibera, încheie Cuțit Rapid, ridicând ședința.

După care membrii directoratului se sculară în picioare, își încălțară sandalele și se împrăștiară în noapte, dar nu înainte ca Pădure de Pinacluri să calce cu picioarele tăciunii aprinși, stingând focul ca să nu lase urme ale reuniunii lor secrete.

*

Mâinile firave ale lui Zhaoji tremurau imperceptibil în clipa când turnă în cupa de bronz două pilule de cinabru în loc de una, după ce în prealabil le mărunțise fin în mojarul de piatră. Făcea lucrul acesta pentru a patra și ultima oară.

Agită cu o lingură plată pudra, pe-ndelete, amestecând-o bine cu apa până ce obținu un lichid negricios. Nu-i mai rămânea decât să aștepte ca regele s-o cheme.

Așteptarea îi păru infinită. Se gândea chiar că bătrânul Zhong adormise fără să mai ceară medicamentul. Caz în care totul trebuia luat de la început a doua zi.

Tot așteptând, aproape că ațipise când Linie Frântă intră, scoțând-o din toropeală.

– Nu auziți că vă strigă regele, ca să-i dați pilula de seara? șopti șeful gărzilor.

Zhaoji ținea ceva mai strâns cupa în mână în timp ce înainta către bătrânul suveran.

Îl ajută s-o bea dintr-o dată.

După ce bătrânul termină de înghițit, se așeză pe marginea patului și îi mângâie părul alb și rar care mai poposea în vârful creștetului.

Huayang o povățuise să rămână lângă rege până adoarme, de teamă ca acesta să nu regurgiteze poțiunea mortală, căreia doza dublă de cinabru îi dădea o amăreală cumplită. Mânuțele moi ale femeii-copil se plimbau în sus și în jos pe pielea gălbejită și uscată de pe țeasta bătrânului. Grimasele provocate de înghițitul băuturii otrăvite dispăruseră pentru a face loc unei mine destinse. Ochii ridați se închiseră într-o fantă imperceptibilă, în timp ce respirația devenea tot mai regulată.

Epuizat de tratamentul pe care i-l administrase, bătrânul se cufunda în somn pentru ultima oară.

Numai atunci Zhaoji, cu misiunea încheiată, se retrase în vârful picioarelor, fiind atentă să îl salute cu glas tare pe Linie Frântă, pentru ca acesta să poată confirma la o adică faptul că ea nu stătuse prea mult în iatac după ce regele se culcase.

Părăsind acest putregai bătrân, care urma să se preschimbe într-un cadavru cu obrazul îngrozitor de desfigurat de intensitatea durerii de burtă provocată de ingestia unei cantități atât de mari de sulfură de mercur și arsenic, nu simțea nicio emoție. Huayang găsise cuvintele potrivite prin care să o convingă să săvârșească crima fără remușcări.

Ea nu era decât instrumentul unei răzbunări care o depășea. Se simțea în totalitate străină de actul pe care îl comisese, înțelegând perfect motivațiile comanditarei.

Prima soție a lui Anguo știuse cum să și-o atragă, asigurând-o de legitimitatea acestui asasinat prin otrăvire și convingând-o că numai prin intermediul ei putea să acționeze. În schimb, Zhaoji avea să-i devină fiică adoptivă, al cărei destin rămânea indestructibil legat de al său.

Zhaoji acceptase fără reținere termenii acestui contract despre a cărui existență numai ele două aveau cunoștință.

Femeia-copil dispunea de forța celor care, deposedați în mod brutal de iluzii, nu au niciodată regrete și sunt capabili de orice, dacă consideră că e just, fără scrupule, știind în același timp că gestul reprobabil poate oricând să se întoarcă împotriva lor, aducându-le o soartă identică cu a victimei.

În zorii zilei, Pădure de Pinacluri intră în dormitorul regelui ca să se asigure, ca de obicei, că suveranul se odihnise bine.

Puțin lipsi să nu leșine.

În patul uriaș, cadavrul bătrânului Zhong se răcise deja.

O limbă lungă, acoperită cu secreții biliare și sânge, îi atârna din gura larg deschisă, accentuându-i crisparea. În ochii dați peste cap se mai putea citi încă

panica ce trebuie să-l fi cuprins pe bătrân atunci când simțise primele atacuri ale otrăvii în pereții stomacului. Mâinile sale chircite precum rădăcinile bătrâne de catalpa rămăseseră înfipte pe abdomenul umflat din cauza băuturii mortale, semănând cu acele vase enorme de pământ ars în care își păstrau țăranii recoltele de cereale ca să le apere de guzgani.

Mirosul acru, de mort, plutea deja prin încăpere.

Văzând postura cadavrului, Marele Șambelan nu mai avu nicio îndoială: nu putea fi vorba de moarte naturală. Cineva fusese mai rapid decât directoratul confreriei eunucilor.

Încetul cu încetul, Pădure de Pinacluri își reveni în fire.

Cum era mai bine, să strige „asasinat", sau să facă să pară ca și cum bătrânețea reușise în sfârșit să-i vină de hac slăvitului rege? De el depindea...

După ce cântări cu atenție argumentele pro și contra, Marele Șambelan se gândi că era mai convenabil, din mai multe puncte de vedere, să opteze pentru a doua variantă.

Dacă denunța un asasinat și declanșa o anchetă, își lua riscul ca uneltirea eunucilor să fie dată în vileag, deoarece confreria ar fi fost suspectată că s-a folosit de un mijloc radical pentru a răzbuna dizgrațierea lui Drept Înainte.

Dacă gira explicația morții naturale, lăsa să-i scape asasinul sau asasinii, dar asta nu schimba cu nimic faptul că Anguo avea de-acum cale liberă la tronul regatului Qin.

Asta era de fapt esențialul.

În fine, eunucul Pădure de Pinacluri nu se simțea capabil de campanii justițiare și memoria sa abunda în exemple de anchete care se întorseseră împotriva celor care le inițiaseră considerând că procedează bine.

Cineva – dar cine? – făcuse toată treaba în locul confreriei Cercul Phoenix.

Nu mai era nevoie nici să se adune pentru a decide cum să acționeze! Cel mai bine era să profite de chilipir fără ca cineva să bănuiască adevărul că regele Zhong fusese ucis și că nu decedase de moarte naturală.

Pădure de Pinacluri își compuse o mutră dezolată și se repezi în anticameră frângându-și mâinile.

– Maiestatea Noastră a murit! Vai de regatul Qin! Maiestatea Noastră a dispărut în muntele Kunlun! strigă el în timp ce gărzile, cu ochii cârpiți de somn, făcuseră roată în jurul său unindu-și văicărelile cu ale sale.

– Nu ar trebui ca înainte de orice să chemăm un medic legist? întrebă Linie Frântă.

– Ba da, pe chirurgul Cuțit Rapid, aduceți-l deîndată aici. Până atunci, vă interzic să răspândiți vestea! replică Marele Șambelan fără să ezite o secundă.

La anunțarea decesului, gărzile din anticameră începură să se lovească cu pumnii în piept. Linie Frântă găsise o panglică de stofă de culoare albă care să-i servească de brasardă.

Albul era culoarea doliului. Acesta era semnul prin care trebuia să-și exprime regretul pentru plecarea suveranului spre cele veșnice.

Fu anunțată sosirea chirurgului șef al eunucilor. Cuțit Rapid și Pădure de Pinacluri se sfătuiră în șoaptă ca să se înțeleagă asupra poziției comune pe care aveau să o adopte.

– Unde este corpul? întrebă cu glas tare chirurgul, luându-și un aer cât mai detașat.

– Pe pat, în cameră. Probabil a murit în somn, răspunse Marele Șambelan dezolat.

Imediat ce intrară în dormitorul regelui, una din gărzi întinse o fâșie de stofă albă de-a curmezișul ușii deoarece eticheta cerea ca nimeni să nu pătrundă în interior înainte ca persoanele care îmbălsămau cadavrul să-și facă datoria.

Cei doi eunuci erau singuri. Puteau să-şi vorbească deschis.

– Cineva a avut aceeaşi idee ca şi noi, constată Cuţit Rapid care părea oarecum intrigat.

– Ceea ce mă deranjează este mai puţin actul propriu-zis, care ne scoate un spin din talpă, cât faptul că noi nu aflăm niciodată cine sunt autorii, murmură cu vocea înfundată Pădure de Pinacluri.

– Şi totuşi, corporaţia noastră se presupune că ar trebui să ştie tot! Este adevărat că tu eşti în funcţie de doar câteva zile. Dacă dragul nostru Drept Înainte ar fi printre noi, sunt sigur că ar fi ghicit până acum cine sunt aceia, sau aceea, care ar fi putut să-l otrăvească...

De formă, întoarseră corpul pe spate şi îi descheiară tunica. Şterseră apoi cu grijă dârele de sânge cu secreţii şi închiseră gura regelui strângând-o cu o feşă pe care o înnodară în creştet, nu înainte însă de a-i vârî un greier mare de jad între dinţi. În fine, îi aliniară mâinile şi picioarele.

Cadavrul lui Zhong părea că doarme liniştit. Ieşiră afară din cameră.

Marele Şambelan se adresă lui Linie Frântă:

– Acum poţi să mergi şi să dai de ştire ţării că preafericitul nostru rege s-a stins în somn.

Şeful gărzilor regale se îndreptă agale către curtea de onoare.

Linie Frântă oscila între uşurare şi panică nelămurită. Nu mai era nevoit să se canonească să găsească justificări pentru dispariţia discului Bi negru înstelat. Însă moartea bătrânului suveran îl luase pe nepregătite şi, totodată, îl şi contraria. Linie Frântă se temea de moarte. Se obişnuise cu ideea că remediul pe care marele preot Wudong i-l administra bătrânului rege îşi va produce în final efectul de a-i prelungi viaţa la nesfârşit. De aceea,

subtiliza și el câte una sau două pilule în fiecare zi, pe care le înghițea pe ascuns.

În visele sale cele mai nebunești se vedea pe el însuși atingând nemurirea care-l obseda pe bătrânul rege. Decesul punea acum sub semnul întrebării toate speranțele pe care și le pusese în aceste practici fondate pe alchimie și pe controlul trupului. Confucianiștii de la curte aveau dreptate deci să ia în derâdere gogoșile lui Wudong taoistul! Se felicita că nu acceptase propunerile de inițiere venite de la acolitul Zhaogongming, însoțite de ocheade insinuante, cum că era un băiat frumos.

Cufundat în gânduri, șeful gărzilor regale nu observă că trecuse de pragul porții uriașe de bronz cu două canaturi care dădea în curtea de onoare, unde o armată de servitori forfotea deja să lustruiască locul, care trebuia să fie curat lună când se trezea regele și înainte de inspecția Directorului cu Curățenia apartamentelor regale.

Își sprijini mâinile amândouă pe parapetul de marmură albă al terasei și strigă cu voce tare:

– Vai de regatul Qin! Regele nostru, prințul Zhong, a murit azi noapte!

Preț de o secundă, toți înmărmuriră.

Apoi, precum unda de șoc, se transmise „Regele a murit!", din gură în gură, de la unul la altul, în galerii și curți, pe esplanade și prin grădini, pe terase, străbătu zidurile înalte de piatră, se cățără în vârfurile trunchiurilor seculare ale arborilor și pătrunse în vasele de bronz destinate să păstreze apele pluviale.

Rumoarea se amplifică asemeni unui bubuit de tunet, până ce deveni o imensă jelanie ce făcea să răsune Palatul Regal ca o gigantică tobă de ploaie.

Curtea aflase deja. În scurt timp avea să afle tot orașul.

Apoi întreg regatul Qin va ști, din cel mai mic cătun, și până la granițele vastului teritoriu care se întindea de

la câmpiile aride şi deşertice ale stepelor din vest şi nord la lanţurile muntoase şi luxuriante din sud şi vest, unde ştafeta va aduce sinistra veste poporului care îl va plânge cu lacrimi de crocodil pe acest rege îndepărtat.

Gărzile şi funcţionarii vor smulge atunci omagii de la cei bogaţi, în principal de la negustori, sub formă de donaţii obligatorii, destinate, vorba vine, pompei funeraliilor regelui.

Gloriosul şi cotropitorul regat Qin se pregătea să ţină un doliu de douăzeci şi una de zile pentru a cinsti memoria suveranului decedat.

Îndată ce se anunţă vestea, Desăvârşire Naturală fu printre primii care veniră.

Ducea cu el sub braţ manualul de proceduri funerare *Zhuli*, marele ritual al dinastiei Zhu pe care defunctul rege Zhong, în dorinţa de restaurare a spritului ce domnise în vremurile Marilor Imperii de altădată, poruncise să fie adoptat de către statul Qin.

Respectabilul cărturar se instală într-un mic birou unde i se alătură şi ministrul Ceremoniilor. Celor doi le revenea sarcina organizării diverselor ritualuri care trebuiau să fie îndeplinite cu acest prilej: îmbălsămarea, expunerea în public în curtea de onoare a palatului, în sfârşit înmormântarea propriu-zisă în marele mausoleu care îl aştepta pe rege nu departe de necropola Stelei Sudului, a cărui construcţie începuse în ziua încoronării sale şi se terminase câţiva ani mai târziu.

Prima decizie a fost aceea de a se trece la rechiziţionarea bocitorilor şi bocitoarelor de profesie care aveau să facă cu schimbul zi şi noapte la picioarele catafalcului. Erau îmbrăcaţi în tunici albe imaculate, „puf de lebădă", încinse cu centuri de in roşu, dotate cu câte două timpane de bronz din care băteau în cadenţă

pentru a-și acompania trista melodie. La capătul a douăzeci de zile, în zorii celei de-a douăzeci și una, ziua funeraliilor, din această gardă formată din treizeci de bărbați și tot atâtea femei, zece erau aleși să însoțească cadavrul regelui în ultimul lui lăcaș, în care erau îngropați de vii. Foarte curând, cântecul lor se transforma în plânsete de foame și în urlete de spaimă care abia se mai auzeau după ce groparii aruncau ultima lopată de pământ pe movila de deasupra mormântului.

Vestea îl prinse pe Anguo în pat, unde mai dormea încă în brațele lui Huayang.

Prima soție aranjase în așa fel încât să-l țină lângă ea în noaptea aceea, ultima pentru bătrânul rege. Linie Frântă dădu buzna în camera lor și se prosternă în fața lui Anguo, întinzându-i sceptrul greu de bronz al tatălui său alături de micul tripod pe care-l puse pe tăblia biroului.

– Trăiască noul rege! exclamă el, întinzându-și ceafa celui care avea să-l înlocuiască pe regele Zhong.

În vremea dinastiei Zhu, noul împărat putea să refuze jurământul de credință al supușilor. Era de-ajuns ca Anguo să-și așeze mâna cu latul palmei pe grumazul său plecat, și șeful gărzilor regale ar fi fost condamnat la moarte prin tăierea capului, căci nu stătea scris niciunde ca noul rege să se încreadă automat în oamenii fideli predecesorului său.

În pofida naturii sale agitate, Linie Frântă nu simți de astă dată niciun fior de teamă. Gestul pe care îl făcea era din pură tradiție.

– Este cea mai frumoasă zi din viața mea! îi șopti Huayang soțului, atingându-i ușor cu degetele-i fine pântecul, în timp ce șeful gărzilor ieșea din încăpere de-a-ndăratelea.

Prințul Anguo sări din pat ca un arc, cu privirea îngrozită de vestea morții tatălui său.

Niciodată nu realizase cu adevărat că într-o bună zi avea să-l succeadă.

Afară, în galeria lungă ce ducea de la camera lui Huayang în Curtea de Onoare, se auzea zăngănitul săbiilor și lăncilor gărzii regale care lua poziție în formație pentru a da onorul noului stăpân, regele Anguo.

Cel care tocmai devenise regele statului Qin o privi pe soția sa nevenindu-i să creadă.

– Nu sta așa în fața servitorilor! Regele trebuie să se facă ascultat. Arăți de parcă te-ai teme de noua ta datorie, îi reproșă ea.

– O să mă ajuți? întrebă el, naiv.

Ea îl îmbrățișă îndelung înfigându-și unghiile lăcuite pe brațele lui, ca o tigroaică ce se pregătește să-și devoreze prada.

– Voi pune să te îmbrace ca pe un rege, zise ea sunând dintr-un clopoțel de argint. Să vină croitorul regelui! porunci ea unui servitor. Soțul meu trebuie poarte tunica ornată cu guler de vulpe! porunci ea croitorului care aștepta deja în anticameră și intrase cu capul plecat.

– Prințesa Huayang face aluzie la mantoul împăraților din vechime, așa cum stă scris în *Cartea Odelor*, completă persoana care intrase în cameră în urma croitorului, aducându-l pe bărbier.

Huayang întoarse capul și îl recunoscu pe literatul Desăvârșire Naturală secondat de ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei. Surâse.

– Sunteți întotdeauna prezenți când este vorba de respectarea tradiției și etichetei, zise ea către Preaînțeleptul Conservator în vreme ce Anguo, coborât din pat cu ajutorul gărzilor și instalat într-un fotoliu, intrase deja pe mâinile bărbierului care îi fricționa obrajii cu o alifie cu miere.

– Am consultat *Zhouli* și aș propune regelui nostru să procedeze pe cât posibil ca la carte. La urma urmei, nu au mai rămas decât șase state vecine de cucerit pentru ca regatul Qin să ajungă iar la dimensiunea străvechiului imperiu al strămoșilor noștri, glorioasa dinastie Zhou, spuse literatul.

– Este o inițiativă excelentă, adăugă înclinându-se ceremonios Marele Ofițer cu Delictele.

Anguo asculta toate astea cu un aer pierdut și străin, copleșit de noile sale responsabilități pentru care nu se pregătise în niciun fel.

Barba noului rege era aproape în întregime aranjată când o mare hărmălaie se făcu auzită. Cineva se zbătea să-și facă loc prin mulțimea de curteni și servitori care se înghesuia în galeria ce ducea spre curtea de onoare.

Era prințesa Xia, cu micul Yiren în brațe.

Când se dumiri că e vorba despre rivala sa, Huayang făcu o mutră sfidătoare.

Era prea târziu însă ca s-o mai poată opri pe intrusă. Și să-i facă o scenă în public lui Anguo sau să se lanseze în invective era exclus. Nu-i rămânea decât să facă pe amabila și să strângă din dinți.

– Fiul tău vrea să aducă un omagiu noului rege, tatăl său! rosti cu glas tare și răspicat prințesa ostatică.

Apoi îl plantă pe băiețel în fața fotoliului unde oficia bărbierul.

Yiren întinse mâinile când îl văzu pe Anguo.

Regele îl ridică în brațe și-și lipi nasul de fruntea micuțului, care izbucni în râs.

Uluiți, cei din jur amuțiseră, observând provocarea pe care și-o lansau cele două femei, susținându-și privirile una alteia fără să le coboare, în timp ce fiul și tatăl râdeau în hohote.

Era o confruntare între două ambiții extreme, pe care de-acum încolo nimic nu le mai putea stăvili.

Partea a doua

20

Numărul treisprezece nu era un fetiş în regatul Qin.

Treispezece ani trecuseră de la moartea lui Zhong. Treisprezece ani în care foarte puţine lucruri se schimbaseră.

Discul Bi negru înstelat se afla tot în dulapul lui Lubuwei, care se instalase definitiv la Xianyang. Cei care veniseră cu el din Handan, Omul fără Frică, instructorul Mafu şi filozoful Hanfeizi – ale cărui principii continuaseră să penetreze în statul Qin – rămăseseră la rândul lor, cu excepţia lui Zhaosheng, pe care îl chemase nevasta şi care se întorsese în Zhao, unde administra afacerile lui Lubuwei.

Se scurseseră puţin peste doisprezece ani de când Anguo îi urmase la tron părintelui său regele Zhong, la şase luni după decesul acestuia, la o dată exactă aleasă de astronomii şi geomanţii cerului.

Noul rege, după cum era de prevăzut, nu strălucise nici prin inteligenţă, nici prin agerime. Timiditatea în decizii, absenţa totală a ambiţiei şi lipsa de luciditate care îl caracterizau îl făcuseră să guverneze fără să mai sporească ceea ce construise părintele său.

Nimeni nu reuşea să priceapă însă cum se făcea că prin prudenţă şi lipsă de strălucire îi ieşise până la urmă. După doisprezece ani de domnie a regelui Anguo, statul Qin se prezenta mai puternic decât îl lăsase bătrânul

despot Zhong şi nimeni nu se gândea să conteste autoritatea regelui, chiar dacă acesta nu era atât de sclipitor şi de viclean precum tatăl său.

Poporul era în continuare strivit de impozite deoarece numărul funcţionarilor creştea inexorabil de la an la an. Armatele din Qin, graţie lui Lubuwei căruia influenţa îi crescuse constant, ajungând să fie numit de către Anguo ministru al Resurselor Rare, dispuneau în sfârşit de caii necesari invaziilor asupra teritoriilor regatelor învecinate.

Prezenţa ostaticilor, plasaţi în mod adecvat de diplomaţia sa în statele cele mai primejdioase şi mai vindicative, oferea regatului tot atâtea armistiţii salutare, propice campaniilor militare în alte direcţii. Oraşe ca Yiyang şi Cai, aparţinând statelor Han şi Chu, intraseră astfel, în detrimentul suveranilor lor, în portofoliul său.

Capitala Xianyang se îmbogăţise în monumente, majoritatea fiind opera arhitectului Perfect în Toate, căruia construcţiile lui Lubuwei îi aduseseră notorietate şi glorie.

Lisi, care se însurase cu Neclintita Stea de Răsărit, îşi continua cariera strălucită de înalt funcţionar. După ce guvernase o provincie nordică de mărime medie, fermitatea şi tenacitatea sa în muncă îl aduseseră în postul de vicecancelar, însărcinat cu promulgarea legilor şi decretelor.

Zhaoji şi Lubuwei alcătuiau, la rândul lor, un cuplu sudat prin inteligenţă şi ambiţie. Cea care nu mai era acum o femeie-copil cedase în final avansurilor negustorului care se topea după ea şi care îi declarase la un moment dat iubirea.

Şase ani îi trebuiseră negustorului ca să-şi atingă ţelul. E drept că atâta frumuseţe şi maturitate meritaseră efortul.

Tânăra îi cedase până la urmă lui Lubuwei deoarece Huayang, căreia i se confesase, o încurajase cu căldură. Teribilul secret al celor două femei le cimenta profunda complicitate. Regina Huayang juca rolul de mamă protectoare și de maestră în inițiere. După modelul mamă-fiică, nu luau nicio decizie fără ca cealaltă să fie de acord.

Lupta implacabilă dintre prințesa ostatică Xia și regina Huayang, rămasă din păcate stearpă, nu încetase. Regele Anguo nu făcuse decât să asiste la această hărțuială groaznică, ferindu-se să ia partea vreuneia. Vânătoarea de urși și tigri îi ocupa majoritatea timpului, atunci când nu-și inspecta de formă oștile, de preferință pe cele din ținuturile ce abundau în vânat. În felul acesta evita reclamațiile și plângerile celor două protagoniste care îl făceau pe rând să plătească scump neutralitatea la care se preta. Regele nu putea să aleagă. Combatantele erau prea puternice pentru el.

Trebuie adăugat că profita de acestă rivalitate, dat fiind că cele două femei își jucau permanent toate cărțile pentru a-l seduce și a se elimina una pe cealaltă. Îl răsfățau cu cele mai speciale atenții fără să fie nevoit să le-o ceară. De aceea prefera să se abțină de la orice intervenție care ar fi dezechilibrat jocul subtil al balanței.

Singura umbră din tablou era acel tremurat imperceptibil al mâinii stângi care îl deranja tot mai des când mângâia sânii și pântecele iubitelor sale.

Bătălia dintre cele două tigroaice, de treisprezece ani, iată, ajunsese la apogeu. Prima victimă a acestui război încrâncenat fusese Yiren.

*

Soarta ostaticului din Qin la Handan era mult mai puțin de invidiat decât cea a prințesei Xia la Xianyang.

Păzit cu străşnicie, acesta locuia în două camere în pavilionul de cărămidă din mijlocul parcului cazarmei centrale, care ocupa o bună parte din oraş.

În spaţiul acesta strâmt, mobilat sumar şi încălzit cu zgârcenie iarna, zilele se scurgeau monoton, întrerupte doar de exerciţiile de curse sau de tir cu arcul pe care ostaticul le practica alături de soldaţii din cazarmă. În mod excepţional, de două, trei ori pe an cel mult, era dus la vânătoare de vulpi sau de urşi în pădurile bogate în vânat din împrejurimile Handanului. Atunci era o adevărată sărbătoare pentru ostatic, această activitate scoţându-l din orizontul strict limitat al parcului cazărmii apărate de ziduri de înălţimea unei clădiri cu trei etaje. Hălcile de carne aduse de vânători îi suplimentau raţia de hrană, mai tot timpul frugală.

În rest, era exclus ca ostaticul să plece şi să vină când voia el. Nu era tratat rău dar era realmente prizonier în regatul Zhao.

Capitala acestui stat era un orăşel de provincie prin comparaţie cu fastuoasa rivală din Qin, şi se făceau deja trei ani bătuţi pe muchie de când tânărul Yiren se plictisea acolo.

Când predecesorul şi unchiul său, Wangbi, cu sănătatea şubrezită, murise prin sufocare după mai multe luni de suferinţă în care îşi scuipase plămânii, se punea problema persoanei care să-l înlocuiască.

Huayang se folosise de toate subterfugiile ca să-l determine pe rege să-şi expedieze fiul la Handan împotriva voinţei mamei acestuia, care se bătuse ca o leoaică, fără succes însă, pentru a-l împiedica. Regina fusese nevoită să-l satisfacă în trei reprize, oferindu-şi de fiecare dată cele trei delicate şi preţioase orificii asalturilor amoroase ale Tijei de Jad a lui Anguo.

Desemnarea succesorului lui Wangbi făcuse astfel

obiectul a trei luni neîncetate de încleștări între cele două femei, pe parcursul cărora s-a făcut uz de cele mai josnice lovituri.

În zadar încercase prințesa ostatică să-l convingă pe Anguo să-l trimită la Handan pe fratele acestuia, Anwei, care ducea un trai tihnit la țară, diriguind Arboretul regal împreună cu soția sa Floare de Jad Maleabilă, bucurându-se de cele cinci odrasle ale lor. Anguo, atașat de acest frate, și convins fiind de argumentele decisive aduse de Huayang, refuzase categoric să despartă familia care era dată mereu exemplu de armonie.

– Nu voi separa nicicând petalele unei flori de lotus, după cum niciodată nu voi separa o familie atât de unită! se pronunțase el cu vehemență, spre marea uimire a Xiei, care foarte rar îl văzuse angajat atât de fățiș într-un subiect oarecare.

– Dar și eu cu Yiren suntem uniți precum cele două părți ale unui Hufu, protestase prințesa ostatică.

Hufu erau acele legitimații militare caracteristice în formă de tigru, alcătuite din două bucăți care se asamblau perfect una cu cealaltă, destinate să valideze un ordin dat sau primit de către o persoană autorizată. Fabricarea însemnelor Hufu presupunea o precizie desăvârșită din partea artizanilor în bronz, ale căror ateliere erau păzite ca niște veritabile fortărețe. Una din bucăți rămânea la Palat, în posesia regelui, iar cealaltă se înmâna generalului desemnat să plece în vreo regiune îndepărtată sau pe vreun câmp de bătălie. Atunci când regele expedia un ordin numitului general, acesta nu avea voie să-l execute dacă mesagerul nu aducea cu el cealaltă bucată din însemnul Hufu.

Anguo nu-i dăduse niciun răspuns mamei fiului său. Împărțit între cele două femei, nu îndrăznea să

mărturisească prin ce mijloace reușise Huayang să-l determine să încline balanța de partea ei.

– Singurul mod de a garanta o pace durabilă cu statul Zhao, care are la dispoziție o armată de temut, este să-l trimiți pe însuși fiul tău, îi susura în fiecare seară la ureche prima soție.

De săptămâni întregi, mângâierile sale deveneau de fiecare dată mai îmbietoare și mai insistente în momentul când își deschidea toate porțile trupului.

De partea cealaltă, Xia își punea la bătaie întreaga știință amoroasă pentru a-l proteja pe micul Yiren. Cu aceste prilejuri făcuse asemenea progrese încât o concura de-acum serios pe rivala sa, cu toate că nu dispunea încă de incomparabila sa experiență în ale amorului și extraordinara capacitate de a-și mobiliza eficient diferitele porți pentru a-i redeștepta lui Anguo dorința la moment.

Flancurile văii sale de jad erau fine precum mătasea. De toaleta sa intimă se ocupa Vulpe Șireată, aceasta fiind una din cele mai importante sarcini ale ei, pe care o efectua cu lame de ras, foarfeci și unguente parfumate adecvate. O dată pe lună, cele două femei se puneau de acord într-o chestiune controversată: triunghi perfect, linie dreaptă, formă de inimă sau trifoi cu patru foi, care trebuia delimitat cu instrumentul de ras pe abdomenul de o albeață imaculată și conturat apoi, distinct, printr-un desen executat cu cemeală. Anguo avea o plăcere deosebită să pipăie delicat fiecare nou desen cu vârful nasului.

Regele avea tot interesul să tragă de timp în anunțarea deciziei; femeile sale se străduiau care mai de care...

Tergiversările ar mai fi durat încă multă vreme dacă un ambasador al regelui din Zhao nu s-ar fi prezentat la Palatul Regal din Xianyang, cerând să fie trimis în cel

mai scurt timp un zălog în locul lui Wangbi. Aducea cu el un mesaj din partea ministrului Războiului din Zhao, prin care era amenințat că vor porni imediat ofensiva contra regatului Qin dacă acesta nu respecta paritatea ostaticilor. Trebuia să decidă cât mai rapid, deoarece mesajul stipula că ostaticul desemnat trebuia să plece împreună cu ambasadorul.

Pentru a-și justifica decizia prin greutatea unei argumentații filozofice, regele Anguo îl convocase pe Hanfeizi, căruia îi explică problema în amănunt.

– Nu văd pe cine aș putea expedia la Handan, în afară de fiul meu Yiren sau de fratele meu Anwei, îi mărturisise filozofului bâlbâit cu un aer foarte sastisit.

Celuilalt nu-i trebui prea mult să se gândească.

– Avantajul trimiterii lui Yiren rezidă în faptul că este fiul ostaticei din Zhao la curtea regatului Qin. Autoritățile din Handan vor vedea în asta o dovadă în plus a valorii pe care o acordați unei păci durabile cu statul Zhao. Ceea ce vă va permite să pregătiți o vastă expediție contra acestui stat luându-l prin surprindere.

Argumentele filozofului erau foarte plauzibile, așa că Anguo consideră că mama copilului său nu mai avea ce să comenteze. Îi promise Xiei că Yiren nu va rămâne ostatic la Handan mai mult de un an lunar și dădu dispoziție ca fiul său să fie încredințat ambasadorului din Zhao.

În noaptea aceea, Anguo nu a avut de regretat că împarte patul cu Huayang, deoarece, în culmea fericirii produse de această decizie, prințesa își răsplăti soțul cu cea mai generoasă desfășurare de talente de care el avusese parte până atunci.

Așa se face că Yiren, adolescentul fără trecut, părăsise, spre disperarea mamei sale care îl ura profund pe regele din Zhao, traiul în răsfăț și lux al prințului

moștenitor nelegitim al regatului Qin pentru statutul mult mai auster și pe deasupra și nesigur de zălog al acestei țări la curtea din Handan.

La finele primului an, Yiren și mama sa așteptaseră în zadar ca un alt ostatic să fie numit în locul său. Nu primiseră nimic, nicio explicație măcar. Anguo părea să fi uitat complet de existența fiului său iar cel din urmă rămăsese oarecum decepționat, cu toate că relațiile sale cu tatăl nu fuseseră niciodată prea apropiate. În așteptarea unei ipotetice libertăți, Yiren, al cărui caracter nu era predispus spre imaginație și nici spre visare, se plictisea din ce în ce mai tare cu fiecare zi.

În dimineața aceea, ca de obicei, trăsese trei săgeți una după alta în panoul de țintă, toate reușite. Devenise un arcaș remarcabil, care nu rata niciodată minuscula țintă situată la o distanță de peste douăzeci de pași.

– O să-l întreci în dibăcie pe șeful arcașilor! îi zise caporalul care avea sarcina să adune săgețile ce nu nimereau ținta.

– Dar tu ai norocul să poți ieși dintre zidurile astea. După ședința de tir, eu o să mă plictisesc iar buchisind texte antice din care nu pricep o iotă, bombăni Yiren, desfăcând coarda de cânepă care tensiona arcul.

– De ce nu sari și tu zidul într-o seară? Te-aș aștepta de partea cealaltă și te-aș duce la fetițe. Sunt câteva excepționale la bordelul Podul Dărâmat! strigă râzând caporalul.

Adolescentul îl privi cu un aer sceptic. Având în vedere vârsta, el nu știa încă nimic despre femei. În schimb, ideea de a escalada zidul ca să scape din cazarmă îl încânta mai tare.

– Dar mi s-a interzis cu desăvârșire să părăsesc parcul, gemu el.

– Haide! Doar nu te oprește pe tine un consemn ca

ăsta să nu treci zidul seara și să te întorci în cameră când se crapă de zori! Cine o să-și dea seama? În niciun caz cele câteva santinele pe care le auzi sforăind...

Yiren acceptă până la urmă propunerea caporalului și, chiar în seara aceea, se cățără cu ușurință pe zidul înalt de cărămidă care înconjura parcul. Cu ajutorul unei frânghii își dădu drumul în partea cealaltă, unde îl aștepta caporalul însoțit de un alt soldat.

Începând din acea zi, viața lui Yiren se schimbă.

Peregrinările sale secrete și nocturne, în afară de faptul că îi permiteau să suporte mai bine solitudinea și izolarea, avură ca efect diversificarea condițiilor sale de existență. Își drămuia forțele pe parcursul zilei ca să profite de ele în escapadele nocturne.

De fiecare dată când sărea în toiul nopții peste zidul înalt simțea excitația vânătorului care pleacă să vâneze fără să știe încă ce va prinde. Toate simțurile i se ascuțeau. În plus, nesocotirea regulamentului îi făcea plăcere. Foarte tânăr încă, nu avusese prilejul niciodată să hoinărească noaptea printr-un oraș pentru a-i descoperi fața ascunsă.

Pe timpul nopții, Handanul era o junglă unde niciuna din legile diurne nu funcționa. Zona din apropierea Palatului Comerțului, proprietatea lui Lubuwei, era singurul loc pe unde puteai să umbli încoace și încolo fără să fii deranjat. Bogatul și spațiosul palat era luminat de torțe ca în plină zi și supravegheat zi și noapte de paznici înarmați, deoarece aici lucrul nu se întrerupea niciodată.

Yiren era fascinat de fluxul neîncetat al convoaielor cu mărfuri care intrau și ieșeau din acele imense antrepozite. Nu știa că lucrurile acelea pe care le privea foarte des cu încântare aparțineau în întregime negustorului de cai din Xianyang, pe care părintele său îl numise cu doi ani în urmă ministrul Resurselor Rare din guvern.

În rest, pe micile străzi întunecoase pe unde își ghida pașii cu ajutorul unui opaiț, se lovea de o faună de borfași și de bătăuși care își reglau conturile cu securea sau cuțitul. Negustorii ambulanți și traficanții de toate spețele profitau de situație ca să-și desfășoare afacerile ilicite prin dosul porților și prin galeriile descoperite. La ieșirea din taverne, bețivanii puneau lumea la cale în timp ce femeile de stradă se întreceau să stoarcă și ultimul bănuț de bronz de la clienți. Yiren era prea crud și nu cutezase încă să meargă să vadă ce le ofereau aceste fete clienților care intrau după ele în bordeluri. Șarlatanii, în bună pace, își vedeau nestingheriți de mișmașurile lor.

Când se arătau primele semne ale zorilor, viermuiala nocturnă dispărea ca prin farmec. Viața „normală" își relua cursul. Orașul era, din nou, frecventabil. Polițiștii își reluau atribuțiile ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Adolescentul escalada atunci zidul în sens invers și se strecura în pat cu ochii plini de ciudatul și fascinantul spectacol la care asistase.

Dacă se întâmpla ca soldatul complice să fie de gardă sau dacă, din alte motive, nu putea să-l însoțească, tânărul, care devenise din ce în ce mai îndrăzneț, nu ezita să se aventureze de unul singur.

Acele seri îl excitau și mai abitir pe Yiren. Modesta capitală a regatului Zhao care îl ținea prizonier îi aparținea cu totul. Se simțea pentru puțin timp, în sfârșit, liber!

*

De data aceasta, expediția nocturnă a lui Yiren începuse destul de rău, dar nu ar fi ratat-o pentru nimic în lume.

Se întunecase deja și ploua cu găleata. Cărămizile de care se folosea de obicei ca de treptele unei scări erau alunecoase. Yiren își pierdu echilibrul și căzu de trei ori până se văzu de partea cealaltă a zidului cazărmii. Se redresă și constată că nu-și rupsese nimic.

Era singur, hotărât, în ciuda timpului vitreg, să profite de această nouă ocazie de a vagabonda.

Ajuns pe străduțele din centru, văzu că erau pustii. Ploaia alungase lumea interlopă, golanii și răufăcătorii. Toate ușile tavernelor erau închise.

Yiren era dezamăgit. Fără să știe de ce, pașii îl conduseră în piața spre care dădea fațada impunătoare a Palatului Comerțului.

Deși luminat ca de obicei, locul părea la fel de părăsit ca și restul orașului. Nu se vedea niciun convoi cu mărfuri, din motive de vreme desigur, intrând sau ieșind din clădire.

Tocmai se pregătea să facă cale întoarsă când auzi un zgomot surd și simți o durere ascuțită în creștet. Cineva îl lovise cu o bâtă în tâmplă. Căzu greoi la pământ și leșină.

Când deschise ochii, privirea sa se încrucișă cu a unui om care, aplecat deasupra lui, îl întreba dacă e în regulă. Vocea era blândă, persoana zâmbea prietenos bătându-l ușor pe obraz ca să-l ajute să-și revină.

– Nu-i nimic, tinere, zise el, ați fost atacat, dar strigătele dumneavoastră mi-au atras atenția la timp ca să-i pun pe fugă pe agresori.

Neavând niciun chef să se explice în fața unui necunoscut, Yiren se ridicase deja să plece fără o vorbă, dar abia îl mai țineau picioarele. Celălalt îl sprijini de braț ca să-l împiedice să cadă.

– Intrați în palat, o să vă pun o compresă rece pe tâmplă, propuse persoana, căreia i se alăturaseră între timp doi servitori.

Yiren, căruia durerea din tâmplă continua să-i provoace ameţeli, nu se afla în cea mai fericită postură ca să-şi permită să-l refuze.

Servitorii îl luară de după umeri şi îl duseră înăuntru, în Palatul Comerţului. O servitoare îi aplică uşor pe tâmplă o compresă înmuiată în apă rece ca gheaţa, iar un slujitor îl îmbie cu o ceaşcă cu ceai fierbinte din care sorbi cu lăcomie.

– Cine sunteţi? îl întrebă adolescentul pe amfitrion, cu un aer circumspect.

– Numele meu este Zhaosheng şi sunt directorul acestui aşezământ. Dar ce faceţi pe aici, la o oră ca asta?

– Trebuie că sunteţi foarte înstărit de posedaţi asemenea locuinţă, continuă adolescentul care nici nu se gândea să răspundă la întrebare.

Nu ţinea cu tot dinadinsul să-i mărturisească peripeţia cu săritul zidului cazărmii unde locuia, şi cu atât mai puţin să-şi dezvăluie adevărata identitate.

– Nu sunt eu proprietarul, eu sunt doar administratorul general, zise sobru Zhaosheng.

– Şi care este numele celui care posedă o astfel de bogăţie? îl chestionă curios adolescentul.

– Nu locuieşte în Zhao, unde am sarcina să-i reprezint interesele. Trăieşte la Xianyang, în regatul Qin, unde ocupă funcţii importante.

– Acolo m-am născut! se scăpă Yiren care, dându-şi seama pe loc de gafă se oprise cu fraza la jumătate.

Spusese prea mult.

Isteţul Zhaosheng începu să-l descoase de-a fir a păr ca să-l facă să mai vorbească.

– Înseamnă că îl cunoşti pe negustorul de cai Lubuwei! făcu Zhaosheng care începuse să-l tutuiască pe adolescent.

– Nu-l ştiu numai pe el. Şeful grajdurilor sale m-a învăţat să călăresc! zise Yiren, din ce în ce mai exaltat.

– Ei bine, aici ești la el acasă. Palatul Comerțului îi aparține în totalitate, se făli Zhaosheng.

Se instală un moment de liniște, timp în care fostul secretar particular al negustorului cugetă. Mergea încoace și încolo prin fața scaunului în care Yiren stătea și-și bea ceaiul. Apoi făcu o pauză.

– Să nu-mi spui că ești Yiren, zălogul lui Qin la Handan! reluă el cu vocea rară.

Plouat, acesta din urmă plecase nasul fără să scoată o vorbă.

– Poți să-mi spui ce căutai pe-afară la ora asta? Umbli după femei? adăugă Zhaosheng, din ce în ce mai mirat, dar cu un aer binevoitor.

Yiren, cu o voce tremurată, începu să-și depene povestea înflorind-o cât mai convenabil pentru el.

Era prea tânăr încă pentru a merge la femei. Dar nu mai suporta singurătatea din cazarmă și fusese convins să escaladeze zidul de către un caporal care, profitând de frustrarea pe care i-o provoca această situație, îl căra după el în ieșirile sale nocturne. Îl implora pe Zhaosheng să nu-l trădeze deoarece dacă autoritățile din Zhao ar afla că ostaticul trecuse de zid, fără îndoială că l-ar arunca într-o hrubă întunecoasă de unde nu mai putea să iasă niciodată.

– Dar unde este caporalul? De ce nu te-a salvat în seara asta? întrebă Zhaosheng, care nu părea deloc convins de istorioara ostaticului Yiren.

– Eh... Mi-a tras clapa încă de la începutul serii și m-a lăsat singur. Trebuie să plec, marele dragon nu va întârzia să-și deschidă ochii pentru a aduce aurora. La cazarmă, risc să mi se observe absența, se neliniști adolescentul din ce în ce mai jenat de interogatoriul lui Zhaosheng.

Se ridică în picioare. Nu-i mai era atât de rău,

compresa cu apă rece îi calmase durerea. Mulțumi gazdei sale și porni în bezna nopții fără să se mai uite în urmă.

*

După ce îl văzu plecat, Zhaosheng se duse la Intenție Lăudabilă, care tocmai termina de aranjat un superb buchet de bujori roșii ca sângele în compania însoțitoarei sale. Descotorosindu-se de ea, închise cu grijă ușa camerei astfel ca nimeni să nu le audă conversația.

– Știi cu cine m-am întâlnit? Cu tânărul Yiren, fiul regelui Anguo din Qin, care este ostatic la Handan, șopti el.

– Dar credeam că e un copil încă! se miră Intenție Lăudabilă.

– E cât mine de înalt! Mi s-a părut chiar că sesizez o oarecare asemănare între chipul său și al meu. De parcă tata ar fi neam cu Anguo, zise Zhaosheng, amuzat de această asemănare uimitoare.

– Mama lui nu este chiar fiica fratelui mai mic al regelui nostru? întrebă Intenție Lăudabilă, aplicând un ultim retuș aranjamentului floral din vaza de lut smălțuit.

– Ba da, răspunse celălalt.

– Dar ce-ai avut cu el?

– Nu eu l-am chemat. Eu doar l-am cules din fața Palatului Comerțului, unde tăbărâse pe el un tâlhar și îl lovise. Când i-am sărit în ajutor, nici prin cap nu mi-a trecut că era vorba de Yiren.

Foarte calm de obicei, Zhaosheng se făcuse roșu de exaltare precum buchetul de bujori.

– Cine s-ar fi gândit că bietul băiat este ținut prizonier în Zhao... Dacă ar afla Ritual Imuabil, ar cădea pe spate, zise pe gânduri Intenție Lăudabilă, uimită de toată această tărășanie.

– Jură-mi că acest secret va rămâne între noi. I-am promis vlăstarului regal, șopti fostul secretar particular al lui Lubuwei, făcând un gest sugestiv din buze.

Ea aprobă ducându-și la rândul său degetul la buze.

Zhaosheng știa că de regulă nevastă-sa nu prea își ține gura, dar atașamentul lui față de ea era atât de profund încât nu se putea stăpâni să nu-i împărtășească toate secretele. Înainte de toate își propuse să-i povestească lui Lubuwei, printr-o scrisoare, ceea ce i se întâmplase. Oricum îi trimitea stăpânului său o dată la trei luni un raport detaliat despre bunul mers al afacerilor sale din Zhao.

– Confidență contra confidență, jură-mi și tu că vei păstra secretul meu, continuă femeia zâmbind.

– Despre ce este vorba? întrebă el cu un aer îngrijorat.

– De la roșul acestor bujori mi-a venit gândul. A trecut mai bine de o lună și jumătate de când nu am mai văzut sânge menstrual, i se confesă ea.

Îl urmărea cu privirea, sigură de efectul pe care vorbele sale aveau să-l aibă asupra soțului care aștepta de multă vreme evenimentul.

– Mă rog la cer să fie băiat! murmură Zhaosheng, strângând-o în brațe pe Intenție Lăudabilă.

În timpul acesta, în cealaltă parte a orașului, ostaticul Yiren escalada zidul cazărmii.

Luna se pregătea de culcare, dar la lumina stinsă a astrului se mai putea zări încă, de fiecare parte a Căii Lactee, constelația Văcarului și a Țesătoarei.

21

Prințesa ostatică Xia obișnuia să admire panorama albastrului întunecat al cerului, pe care se desenau coroanele copacilor înșiruiți pe vârful muntelui ce domina valea.

Semăna cu un șarpe lung și verde, tolănit pe creasta muntelui. Își zicea că acela este protectorul său, dragonul verde. La picioarele sale, prăpastia abruptă de calcar imaculat, pe peretele căreia minusculi pini pipernicițí făceau efortul să se agațe, se prăbușea în gol până la firicelul argintiu al torentului aflat la o distanță amețitoare în fundul văii.

Mai mult decât orice, îi plăcea acel loc care se mai numea și „Versantul Liniștii" pentru că nicio casă sau pavilion nu fuseseră construite încă acolo. Situat la distanță de oraș, îți trebuia o bună jumătate de zi dus-întors.

Xia mergea cel puțin o dată pe săptămână ca să mediteze în liniște și să privească zborul răpitoarelor care pluteau în înaltul cerului peste versant. De-a lungul orelor, în această natură ostilă totuși, unde suflurile Sha nocive și negative își dispersau energiile în surplus aruncându-se în gol, i se părea că vede coada dragonului verde mișcându-se imperceptibil. Ba chiar sfârșea prin a auzi murmurul binefăcător al vorbelor rostite de această creatură fabuloasă, aduse de vânt. Putea apoi să se întoarcă acasă, cu inima împăcată.

Totuși, în ziua aceea Xia nu se dusese la plimbare pe Versantul Liniștii. Ședea apatică într-un scaun din camera sa, cu privirea întunecată și cu ochii încețoșați de lacrimi.

– Nu faceți mutra asta tristă. Sunt sigură că nu mai e mult până când dragul nostru Yiren va fi în sfârșit printre noi.

Vulpe Șireată nu se dădea bătută. Ori de câte ori moralul Xiei cobora la zero, se străduia să găsească vorbele potrivite de încurajare care o ajutau să meargă mai departe.

– Au trecut doi ani de când trebuia să fi revenit din Zhao. Regele Anguo îmi dă numai răspunsuri evazive când îi cer să-l înlocuiască pe fiul meu cu altcineva. Uneltirile lui Huayang au mereu câștig de cauză, zise ea înciudată, îndesându-și o pernă de mătase sub bărbie.

O strângea atât de puternic de parcă ar fi fost gâtul rivalei sale.

– Nu-i acordați mai multă atenție lui Huayang decât merită, avansă Vulpe Șireată, sperând că remarca sa o va calma pe prințesa ostatică, și constatând foarte repede că nu avusese niciun efect.

La drept vorbind, această remarcă mai degrabă o înfuriase pe Xia, care luase vorbele drept o obrăznicie deplasată.

– Nu știi ce vorbești! Uite că sunt trei săptămâni de când Anguo nu a mai venit să-mi aducă cel mai mic omagiu. Sunt absolut sigură că femeia asta clocește un complot împotriva mea! Și acele tremurături ale lui! Poate că încearcă să-l otrăvească, ar fi în stare..., gemu ea, turbată de furie.

– Haideți, trebuie să ne gândim la altceva! i-o întoarse ferm Vulpe Șireată.

– Circulă zvonul că s-ar fi încurcat și cu o fată, mult

mai tânără, de parcă Huayang nu i-ar fi de-ajuns, adăugă Xia printre sughițuri.

Perna de mătase semăna în prezent cu un bulgăre diform, plin de urme de lacrimi. Vulpe Șireată nu o mai văzuse niciodată pe stăpâna sa în asemnea hal de disperare; era complet întoarsă pe dos. Se apropie ușurel de ea și încercă să-i mângâie cu stângăcie părul ca s-o liniștească.

– Lasă-mă-n pace, m-am săturat! Nu-mi trebuie dulcegăriile tale! urlă prințesa ostatică, în pragul unei veritabile crize de nervi.

Împinse cu violență mâinile însoțitoarei sale, provocându-i zgârieturi adânci pe brațe.

Mișcarea declanșă furia acesteia din urmă, care consideră că nu este tratată just.

– Au trecut treisprezece ani, trebuia să mă fi lăsat atunci să denunț legătura amoroasă pe care o întrețineа cu ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei. Dumneavoastră m-ați împiedicat s-o fac! Dacă nu v-ați fi împotrivit, acum erați regina statului Qin și Huayang ar fi sădit bujori pe muntele Kunlun, replică ea cu duritate.

– Habar n-am despre ce tot vorbești acolo, săraca de tine, răspunse, ieșindu-și din fire de-a binelea și cu o voce încă și mai mânioasă, prințesa ostatică, neezitând s-o mintă în față pe slujica sa.

Aceasta nu suportă să fie luată drept o idioată.

Păstra încă în memorie, deoarece continua să o resimtă ca pe o umilință, dialogul enigmatic pe care îl avusese cu stăpâna sa, ocazie cu care aceasta din urmă îi citase un fragment din Sunzi referitor la importanța mesagerului în raport cu mesajul. În zadar încercase atunci să găsească persoana potrivită de la curtea Qin care să-i servească drept intermediar pentru a-l avertiza pe bătrânul rege Zhong, după dispariția lui Drept Înainte, căruia cele două femei îi trimiseseră o misivă anonimă.

Moartea bătrânului monarh pusese capăt cercetărilor lui Vulpe Șireată. Odată cu dispariția lui Zhong, acuzația contra lui Huayang nu mai avea aceeași greutate și nici aceleași consecințe.

Toate astea le ascunsese într-un sertar. Stăpâna sa nu mai adusese vorba de-atunci.

În ziua aceea însă, cuvintele atât de dure adresate ei de către prințesa Xia îi răscoliseră într-un mod neplăcut amintirea pe care Vulpe Șireată o considerase întotdeauna ca fiind o ocazie ratată.

Companioana privea furioasă dârele roșii ale zgârieturilor care sclipeau pe pielea lăptoasă a brațelor sale. Atitudinea prefăcută și acest gest deplasat al stăpânei o umpleau de amărăciune și de ciudă. Realiza dimensiunea disprețului pe care prințesa ostatică nu încetase, în sinea ei, să i-l poarte.

După atâția amar de ani petrecuți în serviciul său, și trăiți prin procură deoarece își aparțineau atât de puțin una alteia, sentimentele pe care le încerca erau atât de insuportabile, încât prefera să uite de ele.

Sacrificase totul pentru prințesă, și iată, descoperea dintr-o dată că nu avea să fie niciodată decât o ființă supusă, la bunul plac al unei femei pe zi ce trecea tot mai capricioasă și mai arțăgoasă.

Lăsând la o parte orice considerente, decise să se lase dusă de val și, din momentul acela, începu s-o urască din inimă. Era ciudat, dar evident: Vulpe Șireată constata cu stupoare că, acceptând să resimtă această ură, își ostoia sufletul. Xia era aceea care o făcea nefericită.

Se mai uită o dată către stăpână. Cu genunchii strânși în fotoliu, aceasta se prefăcea că nu-i observă prezența. Transparentă ca o picătură de apă... Își spunea că nu reprezintă pentru ea decât o picătură transparentă de apă. O foarte mică picătură de apă care avea să se

evaporeze într-o zi sub căldura soarelui, fără ca cineva să-i găsească vreo vină, fără ca măcar să observe.

Își aminti pe loc acea istorie cu prizonierul care, lăsîndu-i-se să-i cadă câte o picătură de apă în creștet la intervale regulate, este făcut în final să vorbească. Câteva ore sunt de ajuns. Zgomotul asurzitor al picăturii ce sfârșește prin a fi resimțit în creier asemeni loviturilor de gong dezleagă limbile cele mai mute.

Picătura de apă îi vine de hac întotdeauna craniului pe care cade.

Vulpe Șireată se gândi ea că ar putea fi picătura de apă pentru prințesa ostatică. Transparentă și imperceptibilă, dar în final mortal de eficientă.

*

În vreme ce mama lui Yiren și servitoarea sa semănau vrajbă între ele, pe terasa somptuosului palat pe care și-l construise pe colina cu cai, reamenajată pentru nevoile sale, ministrul Resurselor Rare savura o băutură răcoritoare în compania acelora pe care îi plăcea să le numească „cele două femei ale vieții mele", Zhaoji și Huayang.

Noile sale răspunderi administrative, care-l făceau unul dintre cei mai importanți membri ai guvernului din Qin, nu schimbaseră câtuși de puțin comportamentul negustorului din Handan. El poseda luciditatea ființelor extrem de dotate cu inteligență și abilitate.

În timp ce alții, în momentul când deveneau miniștri își pierdeau capul și cădeau rapid în mania grandorii, Lubuwei avusese bunul simț, în aceleași circumstanțe, să rămână egal cu el însuși. Rămăsese același negustor accesibil și simplu în relațiile cu ceilalți. Putuse, de altfel, să cântărească ce însemna în realitate puterea

politică din postura de ministru, mai cu seamă în materie de înfățișare exterioară și de etichetă. Conținutul ei era mult mai subtil decât s-ar fi crezut, dar pentru a-și da seama de asta, trebuia exersată.

Birocrația sfârșea întotdeauna prin a bloca deciziile miniștrilor. Înalții funcționari, care stăpâneau cel mai bine angrenajul administrativ, știau cum să-i flateze și să-i umple de onoruri până îi rătăceau în meandrele procedurilor lor. Această administrație chițibușară controla astfel toate actele ministrului desemnat să o conducă. Ea îl împiedica să iasă de pe cărările bătute, îi opunea inerția cutumelor și juca cu iscusință, îmbrobodindu-l cu încuviințări false.

Lubuwei se bucura de puteri mai mari în afacerile sale comerciale decât în aparatul de stat, cu toate că ocupa un minister zis „de importanță maximă". Iată de ce această putere căreia îi putea măsura zilnic latura deșartă, nu i se urcase la cap.

Dar persistența ce zăcea în ființa sa avea și un revers.

Ambiția sa, de fapt, rămăsese perfect intactă, pură precum cristalul. Accederea la acest ministeriat strategic nu-l mișcase nici pe departe. Frustrarea provocată de sarcinile sale prezente îi dădeau mai degrabă o insatisfacție.

Dorințele sale erau de-acum și mai mari. Voia să-și pună amprenta pe serviciul public și nu să i se supună mai mult sau mai puțin inconștient.

Nu visa decât ca într-o zi să dețină în sfârșit puteri în stat la fel de eficace precum era cea pe care o exercita în fruntea afacerilor sale private. Această ambiție, care nu era nelegitimă, îl condamna să urce mereu mai sus. Căci pentru a imprima acest impuls novator era obligatoriu să ajungă în funcții și mai înalte, chiar la cele de primă mărime.

Pe scurt, se visa prim-ministru. Un prim ministru a cărui principală datorie va fi aceea să-i pună în banca lor pe birocraţii care împiedicau pe miniştri să-şi exercite puterea în plenitudinea sa. Un prim ministru căruia aparatul de stat să-i răspundă aşa cum o armată se supune ordinelor generalului comandant suprem.

Lubuwei se vedea deja reformator al statului Qin, ceea ce, într-un fel, îl condamna să preia conducerea...

Huayang, în schimb, mai prozaică, era exasperată de lipsa ei de ferilitate. Reuşise să-l alunge din Xianyang pe fiul soţului său, dar ştia că nu era decât ceva provizoriu. Cu cât treceau lunile cu atât îi scădeau şansele să devină mamă.

Această rană intimă, care tindea să se adâncească, nu o împărtăşea nimănui în afară de Zhaoji. Niciodată nu s-ar fi coborât până într-acolo încât să se plângă în public sau să-şi arate deznădejdea în faţa unor apropiaţi. Ţinea pur şi simplu de voinţă. Această disperare ascunsă îi alimenta ura tenace pe care o avea pentru prinţesa ostatică, a cărei aroganţă îi era insuportabilă. Îşi făcuse un jurământ secret pe care i-l destăinuise doar complicei sale.

Avea să facă totul, absolut orice, ca să-l împiedice pe fiul rivalei sale să ocupe tronul regatului Qin. Nu-şi accepta condiţia de femeie stearpă decât cu acest preţ! Nu ar fi avut nimic împotriva lui Yiren, dacă acesta nu s-ar fi născut din fiinţa pe care o ura cel mai tare din lume. I se întâmplase o dată sau de două ori să-l vadă pe copil pe vremea când acesta făcea primii paşi şi se juca cu mingea prin grădina botanică, avea încă senzaţia de moliciune a părului fin şi deschis la culoare al prichindelului care îi zâmbise când îşi trecuse mâna prin el. Nu-i dorea răul, dar ştia că putea să ajungă până acolo încât să-l ucidă dacă asta era necesar ca să-l oprească să-i urmeze părintelui său.

La această ură tainică și irevocabilă se adăuga atracția la fel de tăinuită pe care o încercase încă de la prima întâlnire cu Anwei, și a cărui indiferență la adresa ei o multiplica.

Îl iubea pe Anwei. Puținele lucruri pe care le știa despre acest om o atrăgeau ca și cum, cunoscându-l dintotdeauna, îi depistase toate calitățile neprețuite. Curajul și inteligența, înțelepciunea dar și prestanța. Ea, care nu capitula niciodată, nu-și pierduse speranța că într-o zi îl va seduce.

Înțelesese că nu servea la nimic să-l ademenească cu farmecele sale ca pe un om de rând, de sub voalurile sale transparente precum norii. Anwei era o pradă mult mai greu de prins. Huayang era convinsă însă că dispunea de atuurile necesare ca să-l subjuge odată și odată.

De aceea, nu scăpa niciodată ocazia să-i caute privirea atunci când acesta își vizita fratele, și să-i răsfețe cu cadouri pe copiii acestui cumnat inaccesibil zicându-și că în lipsa tatălui, nu strica să-i atragă odraslele.

În pofida comorilor de farmece și de viclenie de care se folosea, încercările sale de a-l ademeni rămăseseră zadarnice.

Zhaoji era deci singura consolare pentru Huayang, care o șlefuise după chipul său, proiectând în ea toate dorințele neîmplinite și visele pe care nu și le putea realiza.

Ceea ce ea nu putea să îndeplinească, avea să plătească foarte scump ca să o vadă pe Zhaoji îndeplinindu-le.

Cât despre Zhaoji, din copila care era încă în urmă cu zece ani, devenise o frumusețe perfectă. Ochii săi de culoarea alunei cu irizații gălbui se măriseră ușor; când râdea, păreau că scapără scântei. Trupul său zvelt și cu musculatura fină nu se schimbase, doar că devenise mai rasat, fiind întreținut prin dans, pe care îl practica în

continuare cu asiduitate. Singura noutate adusă înfăţişării sale era smaraldul în formă de gutuie pe care Huayang i-l dăruise la a douăzecea aniversare şi care îi împodobea frumuseţea de ombilic, în locul perlei fine.

Gestul abominabil săvârşit asupra regelui Zhong la cererea lui Huayang nu lăsase nicio urmă în sufletul sau în comportamentul lui Zhaoji. Acea crimă nu o afectase în niciun fel. Nu simţise nicio remuşcare, din moment ce nu fusese decât braţul armat al aceleia care la vremea respectivă nu era decât prima soţie a prinţului moştenitor. Făcea parte din acele fiinţe pe care nimic nu le atinge, care pot suporta sau îndeplini ce-i mai rău fără ca loviturile date sau încasate să lase un cât de mic semn asupra lor. Sub acel calm perfect se ascundea o ambiţie şi o sete de putere cel puţin tot atât de puternice precum ale lui Lubuwei, care cântăreau greu în doza de admiraţie pe care negustorul din Handan i-o purta tinerei femei.

Mulţi ani îi trebuiseră să o îmblânzească pe tânăra ale cărei multiple faţete îi aminteau descrierea Dragonului, aşa cum figura în *Tradiţia munţilor şi mărilor: „Dragonul cu cap de cămilă, cu coarne de cerb, cu ochi de demon, cu urechi de bivol, cu ceafa de şarpe, cu pântecul de broască, cu solzi de peşte, cu gheare de vultur, cu labe de tigru; pe spinarea Dragonului sunt optzeci şi unu de solzi; glasul îi este surd precum sonoritatea bazinului Pan de bronz; de fiecare parte a gurii are mustăţi; la gât îi străluceşte o perlă; pe piept are solzii inversaţi; în fine, pe cap poartă conul inversat Chimu care îl propulsează spre cer."*

Se înarmase cu răbdare şi ştiuse să uzeze de nenumăratele subterfugii necesare ca să o facă să simtă tot binele pe care, în modul cel mai sincer, i-l dorea. Se ferise mai ales să-i forţeze mâna indiferent în ce aspecte şi cu atât mai puţin să profite în vreun fel de situaţia sa

de protector. Știa că nu poate să prindă cu ușurință o asemenea pasăre phoenix în colivie.

Și totuși, reușise cu succes.

Totul începuse într-o seară blândă de vară, pe terasa palatului de pe colina cu cai.

Aerul cald încă unduia dungile zebrate ale acoperișurilor din Xianyang, care-și ofereau privirilor lui Lubuwei și Zhaoji paleta de culori galben-șofran.

Trecuseră mai bine de cinci ani de când încerca să-i arate tinerei femei că o iubea sincer. La început, sesizându-i reticența și fragilitatea, se abținuse de la orice inițiativă.

Absolut totul îi plăcea la ea: înfățișarea distinsă, privirile atente cărora nimic nu le scăpa, inteligența ascuțită și simțul înnăscut al vorbelor de spirit. Îi păndea cel mai mic gest și se extazia la fiecare din posturile sale. Ea reprezenta chintesența calităților ieșite din comun. Nu urmărea să atragă, se mulțumea să fie ea însăși. Știa că dispune de toate atuurile pentru a se face plăcută, dar se abandona ocupațiilor sale fără să o preocupe privirile celorlalți. Îndeosebi această indiferență în raport cu ceilalți era ceea ce îl făcea pe Lubuwei să înnebunească după ea. Se lansase în teribila provocare de a o cuceri pe această femeie unică fără a fi nevoit să o constrângă.

În ultimele luni hotărâse că era timpul să îndrăznească, așa că începuse să-i facă complimente în privința toaletelor sau să-i laude vocea atunci când își cânta melodiile vechi acompaniindu-se la lăută. Azi una mâine alta, grație răbdării și perseverenței, remarcase cu satisfacție că gesturile sale de atenție nu o mai lăsau indiferentă pe femeia adorată. Își lăsa ochii în jos și o roșeață abia sesizată îi colora obrăjorii albi și delicați.

Încetul cu încetul, pasărea sălbatică căpăta încredere și se lăsa domesticită.

În seara cu pricina, Zhaoji moțăia într-un șezlong, la umbra unui palmier pitic. Căldura de peste zi se tranformase în zăpușeală. Își pusese o tunică lejeră, prin care nimic din formele sale perfecte nu scăpa vederii. Lubuwei poruncise unui servitor să le aducă suc de portocale. Bănuind că îi este sete, o îmbiase. Ea răspunsese afirmativ, iar el îngenunchease lângă ea cu un pahar în mână ca să-i dea să bea.

Capul său atingea genunchii tinerei femei. Mireasma răcoritoare a cremelor parfumate îi urca în nări. De aproape, îi putea auzi respirația întreruptă de micile contracții ale gâtului în timp ce sorbea cu desfătare sucul de citrice. Era emoționat precum un adolescent aflat pentru prima oară în fața unui trup de curtezană, la care l-a dus fratele său mai mare. Încremenise și ar fi dorit, în acea clipă, atât de aproape de femeia iubită, ca timpul să-și suspende zborul. Acela a fost momentul când, pe neșteptate, inimaginabilul s-a produs.

Simțise cum mâna fetei începe să-l mângâie ușor pe păr. Ridicase capul și o privise, nevenindu-i să creadă. Văzuse, din surâsul tandru și complice, că ea știa perfect unde vrea să ajungă și că gestul ei nu era deloc întâmplător.

– De multă vreme vă doriți această mângâiere. De cinci ani vă observ, șoptise ea.

– De când te-am văzut prima oară, am trăit cu speranța asta. Dar știam că va veni și ziua aceea, răspunsese Lubuwei.

Apoi, buzele sale se oferiseră buzelor lui Zhaoji.

Urmase un sărut al cărui gust sălbatic și tandru nu avea să-l uite niciodată. Fata răspunsese timidei sale atingeri a limbii pe gingii printr-un elan senzual la care nu sperase atât de curând.

Pricepuse numaidecât că ea aștepta de mult acel sărut

și că îi făcea plăcere. Brațele sale suple îl înconjuraseră pe după gât ca să-i potrivească mai bine obrazul, ca și cum ar fi vrut să profite cât mai plenar de această primă ofrandă. Mâinile lui Lubuwei se strecuraseră printre coapsele fremătânde ale tinerei femei, simțindu-le fierbinți pe sub tunica largă și transparentă.

Stătuseră așa multă vreme, sub palmierul pitic, fiecare căutând să descopere trupul celuilalt, înainte ca Lubuwei să o poarte în brațe ca pe un fulg și să o așeze delicat pe patul din cameră.

Pe durata primei nopți petrecute împreună nu mai schimbaseră nicio vorbă, ca și cum între ei totul fusese spus. Zhaoji, în ciuda repetatelor traume din scurta sa existență, era încă virgină. Lubuwei procedase le fel de ușor precum „libelula care atinge apa". Sub degetele sale experte, lăuta interioară a lui Zhaoji vibrase pentru întâia oară.

Chiar de la început, Lubuwei și Zhaoji formaseră un cuplu profund unit și complementar, asemeni cercului în care se întrepătrund simbolurile Yin și Yang.

Era firesc deci să o primească fără nicio reticență în casa lui pe Huayang, căreia Zhaoji îi devenise unica prietenă adevărată.

Învățase să o cunoască mai bine pe aceea care era regina statului Qin. Foarte curând fusese frapat de asemănarea dintre caracterele celor două femei, care erau pe cât de frumoase, pe atât de inteligente și pe cât de viclene pe atât de tandre. Împreună, alcătuiau un trio complice.

Vizitele lui Huayang acasă la Lubuwei și la Zhaoji erau frecvente. Lăsând la o parte orice etichetă, regina venea la colina cu cai însoțită doar de un servitor. În salonul de muzică din palatul ministrului Resurselor Rare cânta la lăută alături de prietena sa, sub privirile duioase ale negustorului din Handan.

Încrederea ce le-o purta acestor femei și dragostea sa pentru Zhaoji nu merseseră până acolo încât să le dezvăluie existența și proprietățile benefice ale discului negru înstelat, pe care îl păstra doar pentru el și pe care nu l-ar fi împărțit cu nimeni. Discul Bi era taina sa ultimă.

Numai el și nimeni altcineva nu avea cheia dulapului unde discul ritual se afla întotdeauna aranjat cu mare grijă.

Cunoștea prea bine pasiunea pe care o avea regina țării Qin pentru obiectele de colecție și de arheologie, dar nu dorea ca ea să-l poată ține în mână. Era sigur că ar fi fost încântată și că l-ar fi vrut, iar el nu se vedea în postura de a o refuza.

Marele disc de jad era singurul bun de care nu dorea să se despartă vreodată.

Taina aceasta neîmpărtășită nu afecta câtuși de puțin relațiile sale de complicitate cu Zhaoji și Huayang.

În ziua aceea, cele două femei fuseseră invitate de Lubuwei pe imensa terasă care domina orașul. Băuturile răcoritoare erau pregătite și îi așteptau.

Huayang părea absorbită de gânduri.

– Aveți o privire îngrijorată. Sunt indiscret dacă vă întreb ce mai faceți? zise Lubuwei către regina care luase o gură de suc de mango.

– Într-adevăr, ai un aer preocupat! întări Zhaoji, luându-și prietena de braț și trăgând-o mai la o parte. Cine te-a supărat? îi șopti ea la ureche după ce rămaseră singure.

– Anguo, ca de obicei, de parcă n-ai ști! De câteva luni îi tremură mâinile într-un fel ciudat. Și dincolo de toate, iar s-a încurcat cu o curtezană, una necoaptă încă.

– Asta ar trebui să te bucure... Doar este și în defavoarea prințesei Xia! îi atrase atenția Zhaoji în glumă, izbucnind în râs.

Huayang nu zicea nimic.

Nu atât ultima toană a soțului sau tremuratul mânilor sale o preocupau, cât influența crescândă pe care o exercita prințesa ostatică asupra lui. Evidența pe care o ținea lunar era grăitoare: regele își petrecea mai multe nopți cu concubina decât cu prima soție.

– Aș vrea să am anii tăi, să vezi atunci cum și-ar schimba comportamentul Anguo, suspină ea luând mâinile lui Zhaoji într-ale sale.

Tânăra femeie se mulțumi să zâmbească.

– Vă propun să veniți cu mine la crescătorie. Nu am avut timp să trec pe-acolo săptămâna aceasta. S-au schimbat multe de când ați vizitat-o ultima dată, le propuse Lubuwei celor două cu un aer jovial.

Spera ca în felul acesta să o înveselească pe regină, căreia îi făcea o plăcere deosebită să asiste la selecția mânjilor și iepelor, operațiune care avea loc în general la sfârșitul zilei în numeroasele țarcuri amenajate la indicațiile ministrului Resurselor Rare și extinse periodic de către arhitectul Perfect în Toate.

Țarcurile negustorului ocupau în prezent toate câmpiile și colinele din jur, până în zarea îndepărtată, formând un caroiaj impresionant. De o parte și de alta a aleii centrale, care pornea de la stabilimentul al cărui acoperiș se asemuia cu o corabie răsturnată și traversa câmpia până la poalele munților, se aliniau treizeci de pavilioane octogonale care puteau adăposti peste două sute de cai fiecare.

Era un adevărat oraș, dedicat în întregime calului. Aproape zece mii de cai își aveau acolo adăpostul. Totul se organiza astfel încât animalele, odată triate și selecționate, să nu mai aibă posibilitatea să se amestece între ele. La capătul aleii, Perfect în Toate construise un spital special pentru cai, care beneficia de condiții atât

de luxoase încât era supranumit „Palatul Calului Bolnav". Venea lume din toate direcţiile să-l viziteze, de parcă ar fi fost vorba de un muzeu.

Jumătate din efectivul de animale erau masculi adulţi, grupaţi în grajdul central, unde se proceda la înregistrarea lor înainte de a fi preluaţi de armată. Lubuwei rezolvase ca fiecare armăsar recrutat în armata regatului Qin să fie considerat soldat, cu normă întreagă şi tratat ca atare. Nu renunţase la ideea că avea să vină o zi când li se va conferi şi armăsarilor un grad militar, având în vedere capacităţile şi vechimea lor.

Pentru a evita jafurile şi furturile, reuşise în schimb să-l determine pe Anguo să promulge o lege care statua pedepseau cu moartea pentru toţi cei care continuau să mănânce carne de cal.

Însă cea mai mare victorie a sa era faptul că reuşise să implanteze în regatul Qin, în urmă cu cinci ani, cea mai faimoasă rasă de cai din care Erete Purpuriu şi Erete Roz fuseseră primele specimene introduse: rasa cailor cereşti zişi Tekke Akkal, proveniţi din preriile Turkmenistanului prin cumpărarea unui lot de o sută de capete pe care negustori şi crescători curajoşi nu ezitaseră să-i facă să parcurgă miile de li ce despărţeau de frontiera statului Qin patria lor de origine pentru a-i prezenta negustorului.

Lubuwei devenise proprietarul acestui lot de cai Akkal. Mafu şi Omul fără Frică le acordaseră cele mai bune îngrijiri. Negustorul pusese să le construiască un padoc separat, păzit zi şi noapte. În primăvara următoare, douăsprezece iepe fătaseră deja şi, în anul următor, descendenţa rasei Akkal era în sfârşit asigurată. Şeptelul număra cinci sute zece exemplare din aceşti cai supranumiţi „cereşti".

Când ajunseră la antrepozitul care servea de birou instructorului şef Mafu, acesta avea un aer abătut şi

descurajat. În treisprezece ani albise, se gârbovise ușor, gambele longiline se arcuiseră și mai tare de la călărit, dar își păstrase intactă prestanța de mare călăreț.

– Ce se întâmplă aici, de ești atât de cătrănit? întrebă Lubuwei care se alarmase de cum observase privirea tristă a lui Mafu.

– Am pierdut ieri trei iepe Akkal gestante. Sper să nu fie debutul unei epidemii, răspunse instructorul, arătând spre cele trei leșuri de cai cu burțile umflate care zăceau pe pământ, în antrepozit.

Lubuwei strâmbă din nas. De-a lungul anilor petrecuți la Xianyang reușise, grație organizării, cunoașterii și mijloacelor materiale să redea statului Qin efectivele de cai necesare armatei și creșterii în amploare a expedițiilor de cucerire. Își atrăsese recunoștința din partea țării care, în semn de apreciere, îi dăduse un post de ministru. Sub denumirea pompoasă de ministru al Resurselor Rare se ascundea de fapt un mare minister al speciei cabaline.

Titlul era înainte de toate onorific. Nu acoperea niciun serviciu al statului. Organizarea pusă în funcțiune de către Lubuwei continua să-i aparțină în totalitate.

Încheiase cu regatul un contract de vânzare a cailor la un preț fixat dinainte, ceea ce-i permisese pe lângă altele să-și sporească averea la o valoare inestimabilă. Hergheliile erau ale sale, la fel și pășunile și îngrijitorii care contribuiau la funcționarea acestui sistem sofisticat de aprovizionare la scară foarte mare. El avea posibilități mai mult ca oricine să aibă grijă de nevoile armatei. Iscusitul Lubuwei devenise, cu acordul integral și tacit al autorităților din Qin, un veritabil stat în stat.

Datorită acestui fapt, el era de departe persoana cea mai înstărită din regat, ceea ce nu întârziase să-i șocheze

pe unii miniștri de strictă obedienţă confucianistă care considerau situaţia ca fiind contrară reprezentării lor asupra organizării puterilor publice. Situaţia sfârşise prin a zgândări şi orgoliile unor înalţi funcţionari, adepţi ai legismului, care vedeau în Lubuwei o primejdioasă contrapondere privată la puterea statului şi administraţiei sale.

Conştient de dificultăţile pe care le-ar putea suscita această situaţie odată şi odată, Lubuwei îi ceruse părerea lui Hanfeizi, care îi dăduse un răspuns cu tâlc:

– Ceea ce contează este finalitatea! Scopul pe care îl urmăriţi este acelaşi cu al regelui statului Qin: consolidarea puterii acestui regat. Mijloacele contează prea puţin. Atâta vreme cât regele acceptă această situaţie, nu văd cine ar putea să o schimbe. Cu singura condiţie să vă păstraţi loialitatea. Dar nu spun că asta nu dă naştere la gelozie şi invidie.

Fraza premonitorie a filozofului bâlbâit răsună subit în urechile ministrului Resurselor Rare în momentul când dădu ocol cadavrelor umflate ale celor trei cai Akkal.

Perspectiva unei epidemii îl neliniştea pe Lubuwei, cu atât mai mult cu cât crescătoriile sale nu se confruntaseră până atunci cu aşa ceva. Îngrijirile speciale pe care le lua ca să elimine animalele care prezentau cele mai mici simptome alarmante îl feriseră de acest flagel care putea să nimicească herghelii întregi, provocând moartea a mii de cai în doar câteva zile.

Negustorul se aplecă deasupra celei de-a treia iepe moarte. La fel ca şi celelalte, purta o zgardă de piele pe care erau însemnate numărul matricol, numele, precum şi numele armăsarului şi al iepei Akkal din care se trăgea.

Lubuwei observase un petic de hârtie de bambus strecurat între zgardă şi pielea animalului. Se duse mai la o parte ca să-l citească.

– Nu ai de ce să-ți faci griji, îi zise lui Mafu după ce citi textul de pe foiță, nu este epidemie.

Instructorul șef îl privi mirat. Lubuwei părea agitat.

După ce citi și reciti foița, i-o întinse în final instructorului șef.

Ea cuprindea un scurt poem.

Fusese caligrafiată, era sigur, de o mână pricepută deoarece caracterele, perfect echilibrate și dispuse cu acurateţe în coloane, fuseseră aplicate dintr-o singură trăsătură, suplă și amplă totodată, fără ca vreo linie să depășească rândul, fără vreo ezitare sau tremurătură, în modul cursiv al scribilor deprinși să scrie repede și bine.

Cuibul cucului Lubuwei este prea mare

Ca să încapă în gloriosul stat Qin.

Ar fi mai bine ca această pasăre să-și mute cuibul în altă parte,

Dacă nu, caii, unul după altul, vor avea aceeași soartă.

După ce Mafu termină de citit, Lubuwei îi luă foița din mână, făcându-i semn să nu comenteze.

– Este certificatul de control al sărmanei iepe, pe care îl voi trimite chiar mâine veterinarului, zise Lubuwei, încropind o explicație.

Negustorul, din dorința de a le menaja pe cele două femei, cărora le voia tot binele din lume, nu le dezvăluise acest șantaj odios atunci când ele îl chestionaseră asupra celor întâmplate.

22

– Vreau pentru mâine un raport cu situația exactă a desfășurării trupelor noastre pe toate teatrele de operațiuni din afara granițelor.

– La ordinul dumneavoastră, domnule ministru al Războiului, răspunse generalul Wang Norocosul.

Purta panglica roșie de șef de stat major al armatelor din Qin pe boneta sa cu borul ridicat la cele două extremități, cu două rânduri de conuri și spirale.

Generalul Wang era un brav soldat ridicat din clasa țăranilor săraci, care prin curaj și eroism obținuse succesiv toate gradele militare. Se înrolase ca simplu soldat, după ce un recrutor îl selectase din familia sa prin câteva probe fizice, și după ce un geomant, examinând poziția casei părinților săi în ansamblul cătunului nu găsise niciun element negativ, ajungând la desăvârșirea unei vieți dedicate războiului. Ocupa în prezent cel mai înalt grad militar, de generalisim, șeful statului major al armatei țării sale.

Ca să atingă această culme însă, soldatul Wang trebuise să îndure ani lungi de campanii grele contra puternicilor dușmani ai regatului Qin și să câștige o serie de victorii decisive, la care își adusese o contribuție esențială. Dar simplul curaj în luptă nu l-ar fi ajutat să facă carieră. Îi trebuise și un strop de noroc pentru a rămâne în viață în crâncenele bătălii unde morții se numărau adesea cu zecile de mii.

Iar norocul nu-l ocolise pe Wang.

La fiecare promovare, frații săi de arme care ar fi putut să-i fie rivali redutabili mureau întotdeauna la timpul oportun, pe câmpul de luptă. Wang nu acționa din vreun calcul și nici nu-și cruța curajul și forțele, dar scăpa mereu ca prin miracol de săgețile otrăvite care treceau prin ceafă și o spulberau, sau de loviturile mortale ale sulițelor, care traversau măruntaiele dintr-o parte în cealaltă. Trupul îi era acoperit de cicatrice, dar era vorba de răni care se vindecaseră de fiecare dată.

Astfel, când venea momentul să fie răsplătit cel mai viteaz dintre combatanți prin avansarea la un eșalon superior, alegerea se oprea întotdeauna asupra lui Wang, el fiind de fiecare dată singurul supraviețuitor merituos!

Tocmai datorită acestei șanse, care nu-l părăsise nicicând, i se mai spunea și Wang Norocosul.

Odată ajuns la gradul de general, avansarea în funcțiile superioare, de comandant de cavalerie, de infanterie, al trupelor de arcași și al carelor de luptă, în funcție de arma din care provenea, nu mai era o chestiune de curaj sau de merit. Și cu atât mai puțin când se punea problema accederii la gradul de generalisim, comandant suprem al forțelor armate, care era direct subordonat autorității ministrului Războiului. Forța brațelor și picioarelor nu mai erau suficiente atunci, mai trebuia și cap. Informația devenea mai importantă decât bravura. Se intra în câmpul politicii, cu alte cuvinte al intrigii și arbitrarului, pentru care spirite de soiul lui Wang nu erau defel pregătite.

Norocul lui Wang, de astă dată, se numise Anguo.

La câtva timp după ce urcase la tron, noul rege al statului Qin făcuse schimbări notabile în modul de organizare al forțelor armate în raport cu cel de pe vremea părintelui său.

Regele Zhong nu dorise să aibă un ministru al Războiului. Considerase că luptase el însuși atât cât trebuie ca să-și aroge autoritatea necesară pentru comanda supremă a armatei sale, titlu pe care și-l luase implicit. Anguo, a cărui legitimitate în fața militarilor de rang superior era extrem de scăzută, avusese cumpătarea să reînființeze ministerul Armatei, a cărui conducere îi revenea ministrului Războiului.

Doi militari puteau pretinde să ocupe funcția: generalii Defect de Jad și Pace a Armelor, ursiți parcă să se înfrunte pe veci unul cu altul.

Anguo nu fusese în stare să decidă de unul singur pe care dintre cei doi să-l aleagă. Nătăfleț cum era, socotise de cuviință să se sfătuiască cu Huayang și cu Xia. Prima ținea cu Pace a Armelor, în vreme ce a doua, firește, cu Defect de Jad.... Intrase și de data aceasta într-o situație ambiguă, tras în două direcții opuse de cele două femei! Afacerea trenase luni de zile, instalând o dezordine profundă în sânul statelor majore. Se impunea să scape din clenci și să ia o decizie categorică.

În final, câștig de cauză avusese Pace a Armelor, grație intervenției lui Huayang.

Avertizat de către Huayang și Zhaoji în legătură cu ceea ce se urzea, precum și cu indecizia suveranului, negustorul din Handan somase pur și simplu autoritățile din Qin că oprea orice livrare de cai dacă ministru al Războiului avea să fie numit Defect de Jad. Declarase sus și tare că nu putea să conceapă ca responsabilul suprem al armatei să nu fie totodată și un călăreț experimentat; acela care denigra cu orice ocazie rolul de primă mărime al cavaleriei în victoriile repurtate de oastea regatului și care refuza să călărească pe spinarea unui cal din simplul motiv că este alergic la mirosul caracteristic nu era demn să comande această armată și nici să-i fie exemplu.

Mesajul nu întârziase să ajungă la cine trebuia.

La interval de câteva zile, decretul de numire a generalului Pace a Armelor în funcția de ministru al Războiului era afișat la balconul primului etaj din Turnul de Afișaj.

Ca semn al importanței pe care statul Qin o acorda brațului său armat, ministerul Războiului, spre deosebire de celelalte ministere situate în orașul de jos, ocupa corpul de clădire de la intrarea în Palatul Regal, făcând deci parte integrantă din acesta. În ordinea importanței, poziția sa era a doua după cea a Cancelariei.

Serviciile sale se întindeau pe trei etaje. Ultimul cuprindea biroul și apartamentele ministrului. La etajul întâi, păzită precum o fortăreață inexpugnabilă, se afla Sala hărților și planurilor tuturor teatrelor de bătălie prezente și viitoare. În acea încăpere, în fața releveelor topografice întocmite grație informațiilor furnizate de spionii trimiși de regatul Qin în teritoriile inamice, se elaborau strategiile de luptă și se puneau la punct atacurile fulgerătoare care îi permiseseră regatului să-și extindă implacabil granițele în detrimentul țărilor învecinate.

La parter, imensele săli cu bolțile afumate de la focurile din forje adăposteau atelierele, unde inginerii militari fabricau noile arme, pe care fierarii și tâmplarii le realizau întâi sub formă de prototip înainte de a fi testate pe câmpurile de bătălie, după care se trecea la fabricarea lor în serie.

Biroul lui Pace a Armelor era o încăpere spațioasă cu aspect solemn, pe pereții căreia erau agățate plăci de bronz reprezentând fiecare câte un motiv animalier distinct, care alcătuiau însemnele regimentelor din oastea regatului Qin. În centru trona o mare masă rotundă la care se reuneau cei doisprezece generali comandanți de armată. În fundul încăperii, un seif

conținea jumătățile de insigne Hufu necesare transmiterii ordinelor în teren.

De fiecare dată când ieșea din biroul ministrului, Wang Norocosul avea o ușoară strângere de inimă, deoarece numai acolo devenea cu adevărat conștient de responsabilitățile sale.

Iar solicitarea pe care i-o adresase Pace a Armelor îi părea deosebit de importantă, fiind prima de acest fel. Nu i se mai ceruse vreodată să întocmească un raport general despre situația forțelor armate ale regatului Qin pe teatrele de operațiuni din exterior. De obicei, singurele rapoarte care i se cereau erau legate de controalele pe care le făceau ofițerii superiori care îl conduceau prin cazărmi și în taberele militare.

Coborî în Sala hărților și planurilor și îi ceru colonelului de serviciu să-i scoată toate releveele cuprinzând bătăliile în curs și ale celor care urmau să fie angajate.

– Domnule general, în decursul acestei luni s-au desfășurat șase bătălii, și avem în plan să declanșăm încă trei în zilele următoare.

– Vreau să mi le prezinți pe toate, în detaliu.

– O să încep cu cea mai importantă. Este vorba despre ofensiva noastră contra statului Zhou. Preconizăm să atacăm Luoyangul, capitala. Prin cucerirea acestui oraș, urmărim să obținem capitularea definitivă a acestui regat care a provocat atâtea pagube oștilor noastre timp de secole, zise colonelul făcându-i semn lui Wang Norocosul să se apropie de un perete unde pe patru piei de oaie cusute laolaltă era desenată o hartă.

– Cunosc bine elementele acestei ofensive. Câți oameni și câți cai sunt angajați în luptă?

Colonelul se apropie de hartă. În colțul din stânga jos se găseau înscrise datele cerute de șeful statului major.

– Douăzeci și trei de mii de soldați și puțin peste zece mii de cai.

– Sunt ceva probleme speciale?

– Nu, domnule general, din câte știu, nu sunt. Oamenii și animalele se antrenează de luni de zile pentru asta. Am aprobat dublarea rației de nutreț pentru animale. Dar putem să-l convocăm pe generalul de la comanda acestei expediții, ca să-i raporteze direct ministrului, înainte de a începe atacul.

– Cred că-i o idee bună, luând în considerație importanța mizei, zise Wang Norocosul.

– În rest, celelalte țin mai degrabă de rutină. Cele șase bătălii în care suntem angajați se desfășoară la posturile de frontieră fortificate din Qi, Han, Yan și Wei, pe care le ținem sub asediu, prin înfometare, blocându-le aprovizionarea cu alimente. Trebuie doar să așteptăm.

– Știu, tactica de înfometare și de masacrare a soldaților pe care foamea îi va obliga să își părăsească fortăreața, sleiți de puteri. Această metodă infailibilă ne-a fost sugerată de strategul Hanfeizi.

– Există, în schimb, o operațiune mult mai riscantă. Mă gândesc la încercarea de preluare a controlului asupra podului de peste râul Han, principala cale de acces spre capitala statului Chu.

Wang Norocosul strâmbă din nas.

Fie și numai auzind cuvântul Chu, care îi evoca doar sânge, sudoare și lacrimi, și i se făcea rău. Luptase acolo în nenumărate rânduri, în condiții greu de suportat, lăsând în urmă numeroasele cadavre ale fraților săi de arme. Chu era singurul regat care le dădea cu-adevărat de furcă autorităților din Qin. Oștile sale erau la fel de numeroase și de bine antrenate, cavaleria fiind unicul punct slab al lor. În secolele precedente, Chu fusese cât pe ce să știrbească supremația statului Qin, ai cărui

arcaşi călări abia izbutiseră să scoată trupele din încercuire, în cursul unei bătălii dintr-un război care se întinsese pe durata a trei ani şi care făcuse peste o sută de mii de victime în cele două tabere.

– Am nevoie de un raport complet pentru mâine dimineaţă. Este cerinţa ministrului Războiului, îi ordonă şeful statului major colonelului.

– Se va face, îl asigură celălalt, chemând pe loc un scrib căruia începu să-i dicteze rezumatul informaţiilor solicitate.

A doua zi dimineaţă, Wang Norocosul îşi prezentă cu fală raportul ministrului Pace a Armelor.

Acesta din urmă îl studie cu atenţie.

– Singura operaţiune delicată ar fi acest pod de peste Han care, pentru moment, ne blochează atacurile contra redutabilului Chu, remarcă gânditor ministrul.

Generalul Wang păstra tăcere din respect pentru superiorul său, lăsându-l pe ministru să reflecteze.

– E clar, vom fi departe de grosul trupelor din ariergardă, în inima unui stat duşman care nu se va jena să ne facă zile fripte! adăugă Pace a Armelor.

– Singura noastră şansă de a nu cădea într-o ambuscadă care ne-ar putea costa o armată întreagă ar fi să numim un comandant care să fie familiarizat la perfecţie cu terenul şi să cunoască bine tacticile utilizate de inamicul acesta plin de iscoade, se încumetă să sugereze ministrului Wang Norocosul.

Obrazul lui Pace a Armelor se lumină. Generalul Wang avea dreptate, trebuia găsit un comandant familiarizat cu acest regat.

Or, persoana care cunoştea la perfecţie regatul Chu, deoarece trăise acolo ca ostatic, era Anwei, fratele mezin al regelui, al cărui curaj şi, pe deasupra, şi inteligenţă nu intrau în discuţie.

*

Aflând de promovarea rivalului său în postul de ministru al Războiului, pe Defect de Jad îl apucaseră furiile.

Vestea îl prinsese în mijlocul pajiștii unde trăgea cu arcul în fiecare zi.

De mânie, dăduse drumul corzii atât de brusc încât arcul răsunase precum un clopot. Călcase în picioare săgeata și îi rupsese vârful pe pământ. Pentru el, acest eșec echivala cu o condamnare. Să-și vadă dușmanul dintotdeauna ajuns în funcția jinduită de el era absolut insuportabil!

Dar mai presus de toate, asta însemna pierderea onoarei personale. Vreo nouă sute de mii de soldați titulari – și cam tot pe-atâția cu atribuții secundare – care formau armata regatului Qin știau că generalul lor suprem Defect de Jad era candidat la șefia ministerului de Război. Fusese deci înfrânt și dezonorat în fața oamenilor săi de către acela care răspundea numai de cai, al căror număr, totuși, nu întrecea jumătate din efectivul soldaților. Mai mult valora un general șef peste cai decât unul care comanda oameni.

Alegerea lui Anguo era o imensă batjocură la adresa lui. În aceste condiții, nu mai putea fi vorba să rămână, nici măcar o singură zi, în slujba armatelor statului Qin.

Într-o dimineață, gărzile regale găsiseră pe podeaua sălii de audiențe, la picioarele tronului, jumătatea unei efigiii cu un tigru de bronz încrustat cu aur de lungimea unei jumătăți de pumn. Semnându-și astfel retragerea definitivă din cariera militară și nesocotind eticheta care prevedea cea mai severă pedeapsă pentru un gest de o asemenea sfidare față de suveran, Defect de Jad depusese la picioarele tronului lui Anguo jumătatea de

Hufu a cărei pereche se afla strict în posesia regelui.

Stăpânit de o confuzie nemărginită, generalului îi trecuse la început prin cap să-şi pună capăt zilelor. Umblase zile la rând, fără ţintă, când pe stânca Liniştii, la limita prăpastiei, când pe malurile râului Wei, fără a avea însă curajul să se arunce. Încercase apoi, tot fără efect, să-şi implânte un pumnal în burtă, după ce îl ascuţise îndelung cu o piatră de jad.

Constatând că nu este chiar atât de simplu să mori, stătuse luni întregi meditând în tăcere într-un pavilion de la poalele unui mic lac de munte doldora de păstrăvi, situat la cinci sau şase zile de mers de Xianyang.

Acolo, puţin câte puţin, un plan îi încolţise în minte. Un plan care avea gust de răzbunare şi care îi trezea o rază de speranţă generalului dizgraţiat. Pierduse totul în calitate de militar de carieră, umilit de victoria eternului său rival. În schimb, putea să hotărască să trăiască altă viaţă... Afrontul pe care îl suferise ca general putea fi spălat printr-un alt mod.

Pentru asta, cu toate că era la vârsta maturităţii şi chiar o depăşise, trebuia să-şi schimbe viaţa şi să devină cineva.

În fapt, la curte exista o castă care dispunea de o putere fără egal, mult superioară celei militare, şi care nu se supunea regulilor din armata şi din administraţia regatului Qin. Niciuna din celelalte puteri nu cutezase vreodată să se lege de ea, într-atât era de influentă şi de prestigioasă. Casta eunucilor era această lume aparte, cu regulile sale proprii, unde putea să înceapă o a doua viaţă şi în felul acesta să-şi ia revanşa. Nu exista o limită de vârstă pentru a intra în rândul lor, trebuia doar să treacă prin operaţia de castrare. Ca avantaj, Defect de Jad întreţinuse întotdeauna raporturi amicale cu eunucii de vază de la curte, începând cu Drept Înainte şi terminând cu chirurgul acreditat Cuţit Rapid.

Astfel își pusese generalul în cap că numai acolo avea unica șansă să ajungă la funcții civile care aveau să-l plaseze în intimitatea puterii supreme și să șteargă rușinea eșecului său usturător în fața lui Pace a Armelor. Putea, cu timpul, chiar să-și regleze conturile cu vechiul său dușman.

Rămânea problema vârstei și a capacității corpului său de a suporta o astfel de mutilare fără a-și pierde tot sângele și, ca urmare, viața. Se programase la clinica eunucilor, la o examinare din partea lui Cuțit Rapid.

– Am hotărât să intru în corporația ta. Nu mai am niciun viitor în cariera militară, dar socotesc că aș putea fi un bun eunuc! zisese dintr-o suflare către chirurg, pe care demersul bătrânului soldat îl țintuise locului de uimire.

– Ai fi fost acum bunic dacă ți-ai fi luat o nevastă, i-o întorsese chirurgul generalului dizgrațiat.

– Te implor, controlează-mă și fii cinstit în diagnostic, se lamentase generalul dându-și jos pantalonii.

Cuțit Rapid cântărise în mână organele genitale ale lui Defect de Jad și le examinase cu atenție.

– Castrarea îmi pare extrem de riscantă, concluzionase el după un moment de gândire.

– Și dacă accept riscul? insistase celălalt.

– În ce mă privește, este clar, nu sunt de acord, răspunsese chirurgul, al cărui obraz se înnegurase.

Degeaba se milogise și se tânguise Defect de Jad. Cuțit Rapid, care nici măcar nu se obosise să-i spună în față cât de bizară îi părea solicitarea, luase decizia de a rămâne ferm pe poziție.

Nu atât teama de a rata așa-zisa operație îi motiva refuzul, cât riscul de a trebui să suporte, odată faptul consumat, reproșurile celui mutilat.

Se întâmpla frecvent la candidații pentru castrare, mai ales la cei care depășiseră o anumită vârstă. Totul era bine câteva luni, după care, brusc, începeau să regrete că fuseseră privați de atributele bărbăției și, suportând din ce în ce mai greu postura incertă, nici femeie nici bărbat, negau această operație ireversibilă. Cel mai adesea ajungeau la suicid, când nu aveau curajul să dea vina pe chirurg, considerându-l principalul vinovat de această crimă la adresa integrității lor. Cuțit Rapid fusese obiectul mai multor tentative de asasinat din partea castraților pocăiți. Ca să scape, fusese obligat chiar să-i ucidă pe doi dintre ei, tăindu-le beregata cu scalpelul.

Defect de Jad, o veritabilă forță a naturii, precis dispunea încă de un arsenal de război care ar fi transformat în carnagiu expediția sa de răzbunare. Nu avea niciun chef să-și asume riscul participând la o astfel de trăsnaie.

Generalul demisionar plecase cu buzele umflate de la clinica eunucilor. Negru de furie, traversase parcul cu catalpa și ginko biloba centenari ale căror frunze începeau să semene cu niște medalii de aur. Acolo, pe sub coroanele maiestuoase cărora nu fusese în stare să le acorde cea mai mică atenție, îi încolțise în suflet un sentiment de revoltă. Pierderea oricărei speranțe de a-și reface viața ca eunuc îi declanșase, prin ricoșeu, o nețărmurită sete de răzbunare.

Îl ura de moarte pe acela pe care îl considera unicul responsabil pentru decăderea sa. Acest om știuse să găsească vorbele și argumentele imparabile care îl făcuseră pe Anguo să-l aleagă pe Pace a Armelor.

Numele său era Lubuwei.

*

– Maiestate, vă deranjez pentru o chestiune importantă. Armata regatului Qin are nevoie de fratele domniei voastre, prințul Anwei, anunță Pace a Armelor, plecând capul în fața regelui Anguo.

În marele salon din apartamentul privat, instalat confortabil pe perne din piele umplute cu câlți și ornate cu phoenicși așezați față în față, regele Anguo se delecta cu o partidă de dame contra lui însuși, care îi dădea bătaie de cap. Îi repugna să acorde audiențe inopinate miniștrilor, dar Lisi, tânărul vicecancelar, care ținea agenda întâlnirilor sale, insistase atât de mult asupra importanței subiectului despre care voia să-l informeze ministrul Războiului încât până la urmă cedase.

Regele ridică sprânceana. Cererea ministrului Războiului îl deconcerta oarecum.

– Poți să dezvolți puțin? mormăi el, mutând un pion de fildeș pe tabla de dame.

– Maiestate, nu se poate să nu știți că regatul Qin pregătește o vastă ofensivă pentru capturarea podului de piatră de pe râul Han, din statul Chu, și care reprezintă cheia de acces spre capitala lor. Experții noștri sunt categorici, ne supunem unor riscuri imense dacă la comanda acestei operațiuni nu este dată unui cunoscător avizat al acestei țări și al tacticilor sale de război.

– A, acum înțeleg. Dar fratele meu ce zice? întrebă regele care părea mai preocupat de jocul de dame decât de subiectul prezentat de ministru.

– Nu l-am anunțat încă, așteptăm aprobarea dumneavoastră, zise Pace a Armelor.

– Solicitați-l, dar dacă va refuza, vreau să știi că nu-l voi obliga. Este căsătorit și se simte foarte bine cu familia sa. În plus, pare fericit în locul unde se află. Pentru nimic în lume nu aș vrea să-l forțez să renunțe la fericirea pe care și-a construit-o, insistă regele, absorbit într-o mutare prin care marca un punct contra propriei tabere.

Anguo nutrea pentru fratele său mai mic o tandrețe și un atașament pe care timpul nu reușise să le atenueze.

Pentru a-i satisface dragostea de natură, îi oferise administrarea parcurilor și grădinilor regatului, o funcție care îi dădea posibilitate titularului să trăiască într-o locuință luxoasă, construită în mijlocul Pepinierei regale, unde erau plantate esențe dintre cele mai rare. Anwei, pe care acest nou exil îl derutase la început, cu timpul prinsese gustul frumuseții și farmecului acestor locuri, unde își petrecea zilele cu grădinăritul, cu săpatul șanțurilor, cu irigarea puieților și cu altoitul plantelor. Ocupațiile domestice îl făceau să se simtă bine. Se și vedea sfârșind ca grădinar chiar dacă uneori, în sinea sa și fără să mărturisească nimănui, visa să ia armele în mână. Atunci, grădinarul atent la plantele sale se transforma în erou înflăcărat, imaginându-și că spintecă dușmanul atunci când tăia crengile uscate ale vreunui arbore de catalpa.

Drumul de la Xianyang la Pepinieră dura o zi și jumătate de mers călare. Pace a Armelor hotărâse să plece chiar a doua zi după audiența sa la rege. Trebuia să acționeze cât mai rapid, până nu se răzgândea Anguo. Pornise la drum însoțit doar de secretarul său particular. Bărbații călăreau doi căluți Akkal cu părul lucios precum lacul.

Era prima oară că ministrul Războiului vizita Pepiniera regală.

Parcul, înconjurat de ziduri, fusese conceput de grădinarii și geomanții de la curte ca o reproducere a Palatului Marii Urse stelare, pe un teren în formă de potcoavă deschisă spre sud și terminată cu o vână de dragon, adică o cută a reliefului capabilă să rețină Suflul Primordial Qi.

Se respectaseră toate principiile Fengshui pentru ca

parcul să fie orientat adecvat în conformitate cu cosmosul. La răsărit curgea râul sinuos al Dragonului Verde în timp ce spre sud, mica insulă a Păsării Roșii domina heleșteul Zenitului. La vest, drumul șerpuit și ascendent al tigrului Alb urca spre muntele Țestoasei Negre din nord. Vegetația, fasonată asemeni statuilor, fusese dispusă cu grijă astfel încât rezultau trei tipuri de peisaje: al Șarpelui care sare peste râu din cer, al celor nouă trepte ale Palatului de Jad, și al Bivolului cu lanțul de aur.

Grație măiestriei peisagiștilor și cioplitorilor în piatră, ansamblul dădea impresia de grandoare și de spațiu, ca și cum în această rezervație închisă între ziduri ar fi creată o regiune întreagă, care se întindea până în zarea îndepărtată, cu stepele sale aride și cu munții stâncoși sau acoperiți cu păduri, lacuri, fluvii și cascade.

Această Pepinieră ignora linia dreaptă și se dezvăluia privirii puțin câte puțin, parcurgând aleile sinuoase și traversând podurile în miniatură. Plantele Yin erau strict separate de plantele Yang. Grădinarii tăiaseră toate vârfurile malefice ale „săgeților veninoase" formate de bărbile țepoase ale crengilor îndreptate spre spiritul vizitatorilor. Tot așa după cum sculptorii teșiseră asperitățile prea ascuțite ale stâncilor ale căror unghiuri ar fi putut agresa vizitatorul prin încărcătura lor cu energie negativă.

În mijlocul grădinii, un boschet de bambus fasonat în formă de minge uriașă servea drept puț de scurgere a suflurilor rele. Presărate în spațiile verzi pe unde nu creșteau plante, pietre cu forme stranii duceau cu gândul la poemul *Pădurea de nori: „Lucrurile care sunt chintesența pură a cerului și pământului, a lui Yin și Yang, sunt înmagazinate în pietre; străpungând pământul, ele îmbracă forme stranii."*

În acel peisaj mirific, în mijlocul stâncilor șlefuite și la umbra insulei muntoase de pe lacul miniatural central înconjurat de pruni, migdali și sălcii care alcătuiau un delicat paravan străjuit de o armată de merișori ajustați în formă de cuburi, prințul Anwei își petrecea zilele în meditații și cu întreținerea meticuloasă a acestui domeniu vegetal peste care domnea în tihnă.

La intrarea în parc, Pace a Armelor se opri ca să admire ceea ce Confucius numea cei „Trei Prieteni": pinul, prunul și bambusul, plantați acolo special pentru a-i cinsti pe vizitatori.

Anwei, avertizat de unul din servitori, veni imediat să-l întâmpine.

Era îmbrăcat ca un grădinar și ținea în mână o pereche de foarfeci destinate tăierii acelor de pin.

– Ce suflu bun îl aduce în aceste locuri modeste pe un ministru atât de important? îl întrebă el zâmbind pe Pace a Armelor.

Înainte ca ministrul să răspundă, îl luă de braț ca să-l conducă prin Pepinieră. Parcurgând aleile șerpuite ale domeniului, în timp ce fratele mezin al regelui îi dădea explicații avizate despre esențele celor mai prețioase plante, Pace a Armelor reuși printre picături să-i explice lui Anwei motivul vizitei sale.

– Îmi faceți prea multă cinste! Mai sunt și alți strategi valoroși care cunosc regatul Chu cel puțin la fel de bine ca și mine, replică acesta din urmă, culegând cu gingășie o floare de bujor roșu-aprins pe care i-o dărui vizitatorului.

– Am chibzuit foarte serios. Sunteți singurul de rangul dumneavoastră care poate să stăvilească un dezastru militar care ar ruina toate speranțele regatului Qin de a cuceri într-o zi provincia Chu, declară cu gravitate ministrul Războiului.

Anwei era un tânăr curajos care își iubea țara, cu atât mai mult cu cât stătuse departe de ea în anii de exil petrecuți în statul Chu. Pe de altă parte însă, prinsese gustul fericirii și al acelei inefabile păci interioare pe care o experimenta în mijlocul acelei naturi aranjate meșteșugit a Pepinierei. Nicăieri nu se simțea mai bine decât în grădina sa, în mijlocul acestor arbori fasonați în forme blânde și benefice, învăluindu-l pe vizitatorul care descoperea urmând traseul, în spatele celui mai mic arbust și la cotul fiecărei curbe, măreția unei crengi răsucite în mod savant sau a unei flori care punea în valoare armonia locului.

Ajunsese, din cauza acestei Pepiniere, să nu mai creadă în războaie și în atrocitățile barbare, acestea fiind exact opusul unei grădini organizate de sufluri pozitive. Pe câmpurile de bătălie, suflurile malefice Sha musteau în mijlocul pădurii de vârfuri și de țepi ascuțiți care însemnau tot atâtea „săgeți otrăvite" ce distrugeau atât spiritele cât și trupurile. Războiul nu era decât dezordinea absolută a lumii, pe câtă vreme Anwei căuta în prezent armonia supremă în plantele și arborii care populau parcul.

Iată de ce propunerea lui Pace a Armelor îl cufunda într-un abis de perplexitate. Nu reușea să-i răspundă, pierdut cum era în reflecțiile sale. Contempla insula muntoasă de pe lacul miniatural central, în vârful căreia se înălța un prun centenar cu trunchiul schingiuit de vitregia timpului. Nu depășea în înălțime brațul lui Anwei, și totuși acest copac de dimensiuni reduse iradia o forță extraordinară, personificând centrul cosmic al grădinii, punctul originar, acolo unde se concentra totalitatea suflurilor pozitive Qi izvorâte din vegetația și din rocile parcului.

– O să fiu mai precis. În caz că vom suferi o

înfrângere pe râul Han, statul Qin în întregime riscă să fie invadat de oştile din Chu! Un soldat de-al lor nu ar sta pe gânduri să reteze acest copăcel dintr-o lovitură de sabie! Din această Pepinieră nu ar mai rămânc decât pământ amestecat cu cenuşă, adăugă ministrul Războiului, pe un ton deosebit de grav.

Arăta spre prunul centenar şi, cu un gest mai larg, spre toţi copacii şi plantele care creşteau de jur împrejurul acestui ax central. Tot la picioarele unui prun se născuse şi venerabilul Laozi, care scrisese *Cartea Marii Căi şi a Virtuţii.*

Anwei ştia că Pace a Armelor era un spirit pătrunzător şi subtil, dotat cu mare forţă de convingere, dar că, în acelaşi timp, era şi profund onest. Era convins că generalul devenit ministru nu mintea.

Se uită vreme îndelungată la grădina sa. Auzea parcă o dulce muzică interioară răspunzând acestei armonii pure dintre plante şi pietre. Cunoştea prea bine barbaria soldaţilor din Chu ca să ştie că ei nu ar fi respectat nimic din ce era acolo atunci când aveau să năvălească în strigăte războinice. Aveau o plăcere bolnăvicioasă să dărâme şi să radă la pământ această chintesenţă de rafinament şi armonie.

Îşi suflecă pantalonii şi intră în lacul miniatural. Apa îi ajungea până sub genunchi. Apoi, în mai puţin de trei paşi şi având grijă să nu strivească fructele pline cu seminţe a trei lotuşi care prinseseră rădăcini în nămol, se căţără pe micul pisc din vârful insulei-munte, chircindu-se lângă micul arbore cu trunchiul pipernicit. Freamătul frunzelor minuscule îi pătrundea în urechi. Pipăi trunchiul noduros precum butucul de viţă şi închise ochii. Simţi trunchiul vibrând imperceptibil între palmele sale strânse. Fu cuprins de o stare plăcută şi de căldura interioară a suflului pozitiv care izvora din

trunchiul bătrânului prun asemeni unui izvor de viață din măruntaiele micului dâmb.

I se păru că aude un murmur blând ieșind din trunchi: era sigur, prunul miniatural, de la distanța sutelor de ani, îl soma să meargă și să apere această armonie și acest suflu pe care războinicii barbari din Chu aveau să le distrugă fără milă.

Nu era decât o paranteză necesară pe care el se va strădui să o închidă cât mai repede, după care își va regăsi liniștea în această grădină și dragostea micii sale familii. Era condiția pentru ca toate astea să nu fie arse și întinate, pentru ca toată această armonie dobândită atât de lent grație unor comori neprețuite de răbdare și de cunoștințe botanice să rămână intacte și să existe pentru generațiile viitoare.

Ca să aibă pace, trebuia să accepte, din când în când, să intre în război.

Îi făcu semn lui Pace a Armelor că este de acord să plece la luptă pentru a evita ca aceste vibrații atât de subtile să fie distruse de suflurile barbare și malefice.

23

În clipa în care Neclintita Stea de Răsărit zări o ființă cu plete lungi apropiindu-se de leagănul pruncului său, instinctiv se năpusti la ea ca o tigroaică ca să o împiedice să-i facă acestuia vreun rău. Bebeluşul nu împlinise încă patru luni şi dormea dus sub o salcie din grădina casei unde locuiau Lisi şi tânăra lui nevastă.

Creatura purta pe umeri o pelerină lungă de lână neagră lipsită de podoabe, cu excepţia unui lanţ de aur de care atârna un pandantiv de jad verde smarald reprezentând animalul legendar cu trup de şarpe, cap de bivol şi coarne de cervide. Părul lung şi sur o învăluia ca o a doua pelerină, vaporoasă, mai amplă chiar decât cea dintâi. Stătea cu spatele la lumină, aşa că tânăra femeie nu-i distingea trăsăturile feţei.

Putea fi o vrăjitoare malefică sau, tot atât de bine, un duh blând, unul din acele spirite care cutreieră lumea căutând un trup în care să se încarneze...

Văzând această arătare bizară, Neclintita Stea de Răsărit se repezi urlând între leagănul copilului şi fantomă, barându-i drumul. Se pregătea să facă semnul coarnelor cu mâna, menit să alunge spiritele răului, când, brusc, se opri.

Surpriza îi era totală. Ceea ce auzea o lăsa, la drept vorbind, cu gura căscată.

– Nu-ţi fie teamă, sunt mama ta, pronunţase fiinţa, cu o voce blândă de femeie.

Era Vale Adâncă.

Tânăra mamă încercă să-și păstreze cumpătul, dar șocul fusese prea violent. Își întoarse capul instinctiv și se agăță de marginea leagănului în care dormea fetița. Vale Adâncă desprinse atunci, cu infinită grijă, mâna fiicei sale, Neclintita Stea de Răsărit, și o duse încet la gură, atingând-o fin cu un sărut.

– Cum îl cheamă pe bebeluș? o întrebă ea pe tânăra mamă.

– Rouă de Primăvară, este fetiță, murmură ea.

– E adorabilă! Îmi dai voie s-o țin în brațe? zise Vale Adâncă.

Fata luă copilul și îl dădu mamei sale. Aceasta se îndreptă către o bancă, unde se așeză, făcându-i semn să vină lângă ea. Copilița dormea în continuare dusă.

Timpul părea că se oprise în loc pentru Neclintita Stea de Răsărit.

Tatăl său, regele Zhong, nu-i spusese prea multe despre Vale Adâncă, doar vagi aluzii referitoare la puterile sale supranaturale și la incomparabila-i frumusețe sălbatică, dar fără să se întindă, pentru că aceste amintiri îi trezeau simțăminte prea dureroase.

Odată, când se arătase mai curioasă și mai insistentă decât în alte ocazii, el îi mărturisise că mama sa părăsise curtea din Qin și se retrăsese într-una din insulele Penglai, acolo unde nu se moare niciodată deoarece fructele de jad care cresc în copaci alungă moartea vreme de zece mii de ani.

Asta fusese tot, pentru că regele nu avea să-i mai spună nimic în plus.

– Ce-ai mai făcut de când ai plecat din Xianyang? șopti ea.

– Vrei să știi adevărul?

Făcu un semn afirmativ, tremurând.

Vale Adâncă îi povesti atunci cum se petrecuseră lucrurile cu douăzeci de ani în urmă, de la întâlnirea sa cu Zhong în grota unde sălășluia până la alungarea sa de la curte. Se feri să-i relateze episodul în care Zhong se prefăcuse a nu o cunoaște atunci când încercase să-i vorbească, în cursul unei audiențe regale la care reușise să se strecoare.

Îi descrise refugiul pe care și-l găsise, în grota stâncoasă de la poalele uriașei cascade de pe piscul Huashan, unde trăia în comuniune cu elementele naturii.

– De ce n-ai venit până acum? strigă Neclintita Stea de Răsărit, cu obrazul scăldat în lacrimi.

Maică-sa o mângâie drăgăstos pe frunte.

– Nu aveam motiv să fac asta. Cercetând harta cerului și ascultând glasul pământului, în șipotele cascadei, știam că ești bine. În urmă cu câteva săptămâni, cascada și cerul m-au anunțat că ai născut. Iată de ce am venit astăzi aici, răspunse ea privind trupul plăpând al micuței Rouă de Primăvară.

Îi întinse fiicei sale un săculeț din pânză pe care îl scosese de sub cingătoare.

– E pentru ea. Praf de dragon. Se fabrică în douăzeci de ani. Am început să-l prepar de când m-au alungat de la curtea lui Zhong. Pudra de dragon se obține prin sfărâmarea oaselor fosilizate, după ce au fost expuse la razele lunii timp de douăzeci de ani, îi explică ea.

– Care sunt calitățile sale? se interesă Neclintita Stea de Răsărit.

Vale Profundă se lumină la față.

– Nenumărate! Pudra de dragon a fost inventată de Împăratul Galben. Face ca pielea femeilor să devină mai fragedă; face să le sporească inteligența; alungă bolile; prelungește viața. Nu va trebui decât să-i

tamponezi din când în când limba cu o cantitate infimă din această pudră.

– Dar cum de-ai știut că am fetiță?

– A fost suficient să ascult într-o dimineață glasul cascadei. Am sesizat o notă pozitivă care era un semnal sonor.

Tânăra femeie își privea mama cu intensitate. Ar fi vrut să știe totul despre grotă, despre munte, despre cascada miraculoasă care popula liniștea acelei singurătăți.

– Cum faci, de poți trăi în sihăstrie? întrebă ea, cu compasiune.

– La grotă poposesc mulți călători. Unii vin de foarte departe ca să mă consulte sau să-mi ceară favoruri. În urmă cu mulți ani, l-am primit chiar pe unul Lubuwei din Handan care, mi se pare, a făcut avere aici din comerțul cu cai, se destăinui, zâmbind, Vale Adâncă.

– Și ce voia Lubuwei de la tine?

– Mi-a arătat un disc de jad de mărime neobișnuită și cu proprietăți extraordinare. Acel Bi era cioplit dintr-o piatră de jad neagră presărată cu nenumărate steluțe. Îmi amintesc că am citit în acea piatră sosirea unui nou Împărat Galben care va domni într-o zi peste regatul Qin...

Neclintita Stea de Răsărit îi curmă vorba. Îl zărise pe Lisi, care tocmai intra pe ușă. după ce îl salută, zise:

– Te rog să vii mai aproape, am o surpriză pentru tine!

Lisi înaintă spre ea. Descoperi ciudățenia acestei ființe cu plete lungi și cărunte care ședea pe bancă alături de soția sa.

– Ți-o prezint pe Vale Adâncă, mama mea. A venit să-și viziteze nepoata, pe Rouă de Primăvară, îl informă ea pe soțul care, de uimire, nu prea știa ce să zică.

Aspectul acestei soacre, care părea picată dintr-o altă lume, îl descumpănise în cel mai înalt grad, reducându-l la tăcere.

– Îl cunoaște pe prietenul nostru Lubuwei, adăugă tânăra femeie.

Spera ca făcându-i această precizare să umple liniștea grea care începea să se instaleze între maică-sa și el.

– Da, i-a descifrat semnele stelelor de pe un disc magic de jad negru care anunță sosirea unui nou împărat, continuă ea, sub privirile din ce în ce mai uluite și mai bănuitoare ale lui Lisi.

Spiritul logic și formația de jurist a acestuia din urmă îl plasau la o distanță astronomică de aceste povești despre predicții gravate în pietre. Pe deasupra, îmbrăcămintea ridicolă a soacrei îl cufunda pe tânărul și strălucitul vicecancelar într-un ocean de confuzie.

Sesizând tulburarea profundă care pusese stăpânire pe soțul ei, și pentru a clarifica situația, Neclintita Stea de Răsărit începu să-i repete în amănunt, fără a uita niciun detaliu, toată istoria pe care i-o prezentase mama sa.

Lisi asculta fără să comenteze, ascunzându-și cât putea de bine starea de derută.

În noianul de vorbe al soacrei, după cum le traducea Neclintita Stea de Răsărit, informația despre venirea unui nou împărat era singurul lucru care îi părea demn de reținut. Restul ținea de aiurelile cu care erau obișnuiți taoiștii și șamanii.

Ca un bun om al legii, hrănit cu laptele din textele antice care celebrau gloria primilor împărați fondatori, el considera Imperiul ca rezultat ultim al supunerii implacabile în fața Legii, un deziderat al unui stat pentru poporul său. De aceea profeția lui Vale Adâncă nu-l lăsa indiferent.

– Lubuwei mai are încă acel disc?

– M-aș mira să se fi despărțit de el. Discul acesta nu are pereche. Și mai are o calitate: îl face nemuritor pe acela care are norocul să-l posede, zise Vale Adâncă, care vorbea pentru prima oară în prezența lui Lisi.

Un servitor se apropie ca să-l anunțe pe vicecancelar că cineva îl așteaptă în anticameră.

Cele două femei rămaseră singure.

– Îi doresc cea mai mare fericire micuței noastre Rouă de Primăvară, zise Vale Adâncă, ridicându-se pentru a-și lua la revedere de la fiica sa.

Neclintita Stea de Răsărit o cuprinse de mijloc; se așeză din nou. Micuța, trezită de aceste mișcări, începuse să gângurească.

– De ce nu mai rămâi?

– Să nu spui la nimeni despre pudra de dragon pe care ți-am dat-o pentru Rouă de Primăvară. Aceasta trebuie să fie taina noastră!

– Nici măcar lui Lisi? întrebă fiica.

– Nici măcar lui, răspunse ea pe un ton categoric.

– Soțul meu nu-ți inspiră încredere? murmură Neclintita Stea de Răsărit cu o voce tremurată.

Vale Adâncă rămase tăcută. Dar privirea sa spunea totul. Întrebarea fiicei sale merita, la urma urmei, un răspuns tranșant. Legăna încetișor copila care i se cuibărise la piept, căutând deja sânul.

Își imputa mai cu seamă că vorbise prea multe despre discul de jad înaintea ginerelui căruia îi măsurase emanațiile rele Sha pitite în tenebrele spiritului.

– Puterea poate să-l facă foarte crud pe cel care o exercită. Trebuie să ai grijă de tine și de fiica ta... Am văzut în inima soțului tău sufluri Sha de care e bine să te ferești, îi zise în final tinerei femei, strângând-o în brațe.

– Sufluri Sha distrugătoare? repetă, zdrobită, Neclintita Stea de Răsărit.

– Voi veghea asupra ta și a nepoatei mele și voi face în așa fel încât să îndrept către voi fluxurile pozitive.

– Cum să procedez ca să-ți dau vești despre mine? reluă fata, ai cărei ochi se umpluseră iar de lacrimi.

Vale Adâncă depuse bebelușul în brațele tinerei mame.

– Există la Xianyang cineva cu care păstrez legătura. Se numește Wudong. Amândoi posedăm puteri magice. Este preot al Marii Căi, și locuiește într-o clădire ruinată care este cunoscută sub numele de Palatul Fantomelor, cred. Dacă ai nevoie, trebuie să treci pe la el. Promite-mi că nu vei uita!

Plecă apoi cu pași rari și aerieni, dispărând, asemeni unei umbre, prin poarta-lună a zidului din fundul grădinii, dincolo de care începea pădurea întunecoasă de chiparoși, de unde venise.

*

De când apăruse maică-sa, pe neașteptate, în casa ei, Neclintita Stea de Răsărit nu-și mai găsea somnul.

Trecuseră deja cinci zile și ea bântuia prin grădină, ca o lunatică, epuizată de nopțile de nesomn.

Această vizită îi răscolise sufletul și îi întorsese viața cu josul în sus. Știa în prezent de unde se trăgea, sângele regal care îi curgea prin vine era amestecat cu al unei femei dotate cu puteri supranaturale, care, cu siguranță, îi transmisese și ei o parte din ele. Apăruse din această combinație alchimică între elementele subtile și contrare a două forțe total opuse: temporală și spirituală. Înțelegea mai bine, în prezent, de ce avusese dintotdeauna senzația că în ea se întrupează această putere a fuziunii dintre contrarii. Prin care dobândise acest caracter energic și hotărârea cu care îi ceruse părintelui său să urmeze o școală rezervată bărbaților.

După ce se unise cu Lisi, hotărâse să-şi mai atenueze din asperităţile năravurilor. Din pură comoditate, se civilizase. Realiza acum că prin această schimbare de comportament devenise mai supusă.

Pătrunderea mamei în viaţa proaspetei soţii o incita să redevină ea însăşi. Se simţea mai puternică şi mai puţin dependentă de influenţa bărbatului său Lisi. Mai mult decât atât, Vale Adâncă reuşise să strecoare bănuiala, vecină cu revolta, în inima şi spiritul fiicei sale.

Suspiciunea pe care o exprimase mama sa în privinţa tatălui copilei sale precum şi ostilitatea surdă ce se ascunsese în tăcerea sa la ivirea lui Lisi în grădină, o tulburaseră profund pe Neclintita Stea de Răsărit. Nu-l mai privea în acelaşi fel cum îl privise de la prima lor întâlnire la Colegiul Înalţilor Funcţionari Publici şi până în prezent. Înainte de asta, nu văzuse decât părţile bune ale acestui personaj sclipitor şi total devotat muncii sale. Vedea acum până la ce punct tânărul vicecancelar al regatului Qin nu ezitase niciodată să-şi pună ambiţiile politice mai presus de orice alte considerente.

Vorbele şi mai ales atitudinea lui Vale Adâncă o făceau să fie mai lucidă. Era ca şi cum, datorită mamei sale, l-ar fi pus sub supraveghere. Drept urmare, nu ezitase să-i urmeze sfatul, ţinând în ea secretul pudrei de dragon pe care aceasta i-o dăruise ca să-i ungă fetiţei limba.

Pentru prima oară nu-i spunea soţului ce avea pe suflet. Se simţea mai apropiată de Vale Adâncă decât de Lisi, ca şi cum acesta ar fi fost singurul mijloc de a compensa absenţa mamei pe care şi-o dorise toată viaţa lângă ea.

Voia să afle mai multe despre puterile supranaturale şi despre existenţa de pusnic pe care o duce mama sa pe piscul acela din muntele Huashan. Îşi reproşa că nu

avusese prezența de spirit s-o oprească, cel puțin încă câteva zile, în casa ei ca să poată să o cunoască mai bine. Până una alta, împinsă de o curiozitate de nestăpânit, asemeni unui animal sălbatic cresut în cușcă și care descoperă brusc mirosul pădurii și întindera marilor spații, ardea de nerăbdare să purceadă la descoperirea propriilor puteri miraculoase, să meargă în vizită la acel Wudong, persoana despre care îi vorbise mama sa, și care ocupa acel palat în ruină de care lumea zicea că ar fi bântuit.

Drept pentru care, în după-amiaza aceea, după ce o alăptă de Rouă de Primăvară, își luă picioarele la spinare în direcția Palatului Fantomelor.

Când începu să bată cu ciocănelul greu de bronz în formă de broască buboasă în scândurile mâncate de carii ale porții, se temu că acestea se vor desface și vor cădea la pământ. Nu trebui să aștepte mult până să vadă venind un personaj învești mântatat în negru din cap până în picioare.

– Dumneavoastră sunteți Wudong? întrebă ea, intimidată de obrazul scheletic și livid al individului care aducea cu un spectru.

– Numele meu este Zhaogongming și sunt asistentul său. Cu ce vă pot fi de folos? zise individul fantomatic pe un ton bănuitor.

Prin felul cum deschidea și închidea gura, ca un crap, imprima obrazului o fizionomie de babă iscoditoare.

– Vin din partea lui Vale Adâncă, sunt fiica ei, anunță ea cu un glas șovăitor.

Cuvintele sale avură efectul unui sesam. Poarta se deschise larg.

– De ce n-ai spus de la început! Mama ta vorbește adeseori cu marele preot Wudong despre tine, exclamă Zhaogongming, trăgând-o pe fată după el prin labirintul de coridoare ce duceau la sala de experiențe alchimice.

Ea nu îndrăzni să-l întrebe în ce împrejurări îi întâlnise mama sa pe marele preot şi pe acolitul său.

Ajungând în marea sală boltită unde mai plutea încă mirosul emanaţiilor de la experimentele nocturne, văzu un bărbat cu capul ras complet, cu excepţia unei scurte cozi mai neagră ca pana corbului. Magnetismul ochilor săi era amplificat de fardul negru de contur. Mustăţile sale fine, date cu ceară neagră, se arcuiau în două semicercuri perfecte de o parte şi de alta a colţului buzelor. Pieptul îi era împodobit cu un Bi şlefuit dintr-un smarald care strălucea cu mii de scântei când se apropia de micul focar aprins într-o nişă din zid.

– Sunt Wudong. Eşti sigură că nu ai fost urmărită? o luă din scurt marele preot.

– Atât de periculoasă este vizita mea?

– Clanul legiştilor mă supraveghează de luni întregi. Nu le convine defel succesul de care se bucură Marea Cale printre adepţii noştri. Mai trebuie să-ţi mărturisesc că soţul tău se numără printre cei mai virulenţi împotriva cauzei noastre. Pesemne că vede în ea fermenţii unor idei şi acţiuni subversive. În ce ne priveşte, noi îl considerăm pe Tao mai presus de Lege, decretă marele preot.

– Pot să jur că nu m-a urmărit nimeni! Protestă cu vehemenţă Statornică Stea a Răsăritului.

Marele preot privi cu atenţie în ochii limpezi şi transparenţi ai tinerei femei şi aprecie că nu minte.

– În condiţiile astea, putem vorbi. Te ascult, o pofti Wudong.

– Mama mi-a spus că dacă am ceva să-i transmit, pot s-o fac prin intermediul dumneavoastră...

– Desigur, răspunse marele preot, în timp ce turna o picătură dintr-un praf negru în arzător.

– Mergem frecvent la piscul Huashan, unde facem diverse experienţe cu ajutorul ei, completă asistentul.

– În ce constă credința voastră? se interesă tânăra femeie.

– Noi credem că întreaga viață de pe pământ este condiționată de suflul Qi și că toate lucrurile se ordonează în funcție de raportul dintre Yin și Yang. Mai credem că starea materiei nu este fixă și că forțele viului însuflețesc, conform aceluiași mecanism, regnul vegetal, animal și uman deopotrivă... Uitați-vă la flăcările astea: în urmă cu numai câteva secunde erau galbene, iar acum sunt verzi. Dar ca să stăpânești înlănțuirea de stări ale materiei, trebuie să fii inițiat. Așa cum este Vale Adâncă, care poate să dirijeze, de exemplu, ploaia și vântul, zise Wudong.

– Ploaia și vântul... repetă, uluită, Neclintita Stea de Răsărit.

– Chiar și tunetul! trâmbiță Zhaogongming, izbucnind într-un râs sonor.

– Este deci o femeie cu puteri supranaturale?

– Cuvântul supranatural nu spune nimic. Pur și simplu cunoaște natura mult mai bine decât noi. Dar asta înseamnă deja foarte mult, adăugă marele preot.

– Puteți citi în pietre, cum face mama?

– Ce înseamnă mai exact „a citi", după părerea ta?

Marele preot nu pricepea unde voia să bată.

– Păi a citit într-un jad negru impregnat cu stele, de forma unui disc ritual extraordinar, că statul Qin va avea în curând un nou împărat, răspunse ea.

La aceste vorbe, sprâncenele lui Wudong se ridicară precum coada de coțofană când își ia zborul.

Făcuse imediat legătura cu acel disc ritual pe care bătrânul rege Zhong dorise să-l recupereze din mausoleul primei sale concubine. Își aducea aminte perfect de divinația cu carapacele de țestoasă pe care monarhul i-o comandase pentru a fi sigur că deschiderea mormântului nu-i va mânia pe zei.

– Vale Adâncă nu mi-a vorbit niciodată despre acest disc ritual. Ți-a spus și unde se găsește acum?

– Discul Bi negru înstelat se află în posesia ministrului Resurselor Rare.

– La Lubuwei? se minună marele preot.

– În persoană. Mama a fost categorică!

Wudong le cunoștea mult mai bine pe Huayang și pe Zhaoji decât pe Lubuwei. Cei doi nu se întâlniseră decât foarte rar.

Spre deosebire de tatăl său, regle Anguo nu practica taoismul în secret. Ca urmare, Wudong nu avusese ocazia să vină la curtea regală. Din anturajul noului rege făceau parte tot mai mulți oameni ai legii, ostili religiei naturii armonioase, ale cărei ritualuri ezoterice șocau spiritele logice. Pragmatismul legismului se bătea cap în cap cu practicile mistice și cu încercările inițiatice prin care inițiații în taoism se obligau să treacă pentru a atinge extazul fuziunii corpului cu cosmosul.

Dar puterea crescândă a statului îi năpăstuia și pe cetățenii de rând care găseau în starea de bine personal și în armonia intimă promise de taoism o cale de a se opune tiraniei și omniprezenței acestuia.

Silit să conviețuiască în mijlocul acestor frecușuri dintre adepții legilor statului și cei ai legilor naturii, Lubuwei se ferise să dea de bănuit că simpatizează cu vreuna dintre părți. Călăuzit de simțul înnăscut al abilității, din care își făcuse principiu suprem de conduită în viață, optase pentru calea de mijloc, în așa fel încât să nu-i rănească nici pe unii, nici pe ceilalți.

Cu atât mai mult se păzea ca nu cumva să se afle prin Xianyang, cel puțin până în prezent, că întreținea relații de o natură pe care oricine le-ar fi calificat drept taoiste, cu discul său negru înstelat și cu al său faimos haos originar Hongmeng.

Pe timpul zilei, ministrul Resurselor Rare se comporta ca un bun legist, acomodat cu rigoarea stufărişului de legi şi regulamente administrative; noaptea, în faţa căii lactee a Bi-ului negru, era la fel de familiarizat cu jungla Haosului său. În acele momente, când sufletul său reuşea să fuzioneze cu magma galbenă până când devenea una cu ea, ar fi putut trece drept unul dintre discipolii cei mai înzestraţi ai marelui preot.

Dezvăluirile pe care Neclintita Stea de Răsărit i le făcuse lui Wudong îl puseră pe acesta din urmă în gardă în privinţa negustorului.

– Îl cunoşti bine pe ministrul Resurselor Rare? se interesă marele preot, privind-o drept în ochi pe tânăra femeie.

– Destul de puţin. Lisi îmi vorbeşte din când în când despre el. Sunt amândoi miniştri. Lubuwei creşte cai şi câştigă foarte mult, cam atâta ştiu în privinţa lui.

– Jură-mi că n-o să-i spui niciodată soţului tău despre toate astea! îi ordonă Wudong, cu vocea vibrând de mânie.

– Şi mama mi-a interzis, zise ea tremurând.

– Bine a făcut, spuse el ceva mai calm, fărâmiţând nişte bucăţi de piatră neagră într-un mojar de bronz.

– Credeţi că acest personaj este chiar atât de periculos, de vă temeţi de el?

Neclintita Stea de Răsărit rămăsese impresionată, făcând ochii mari la materialul pentru experienţele alchimice, care era expus pe o masă lungă.

Zhaogongming îi prezentă tot felul de prafuri multicolore şi materii rare cu denumiri primitive, care nu-i spuneau nimic. Asta era deci lumea despre care îi vorbise mama sa? Lumea materiei transformată de spirit, a elementelor cărora li se poate comanda... Întrezărea, în acel talmeş-balmeş de prafuri şi resturi de plante, de animale şi de roci, de creuzete, piuliţe, pisălogi şi arzătoare de

mirodenii cu trepied, toate secretele transformării materiei, care explica originea tuturor lucrurilor și la care doar un număr infim de aleși aveau acces.

Se cutremură la gândul că ar fi putut trăi mai departe în ignoranță, dacă mamei sale nu i-ar fi venit gândul bun să o viziteze.

Existența sa, foarte agitată totuși, începând din copilărie, când supusa copilă fusese crescută în taină de o guvernantă mută, continuând cu anii de școală de la Colegiul Înalților Funcționari Publici pe care îl frecventase deghizată în băiat, până la căsătoria, foarte de tânără, cu strălucitul Lisi care o cucerise, toate astea îi păreau dintr-o dată șterse și limitate.

Îndoctrinată cu ceea ce învățase de la dascăli, se credea savantă, chiar superioară, când de fapt, constata acum că îi lipsea tocmai esențialul!

Dorea s-o fi întâlnit pe maică-sa mult mai devreme, să fi fost crescută și educată de această femeie dotată cu astfel de capacități. Era convinsă că existența sa ar fi avut un cu totul alt parcurs.

Această taină pe care marele preot, în prezent, la fel ca și mama sa deunăzi, îi ceruse s-o păstreze asupra celor văzute și auzite, jură să n-o trădeze niciodată.

– Poți să vii când dorești. De-acum încolo, ești ca la tine acasă, faci parte dintre ai noștri, îi zisese Wudong pe când se pregătea de plecare.

La revenirea lui Zhaogongming în sala de experiențe alchimice, după ce o condusese pe tânăra femeie, marele preot îl întrebă pe asistent ce părere avea despre toată povestea cu acel Bi negru înstelat.

– Apariția discului Bi negru la acest Lubuwei este o enigmă atât de stranie, încât avem tot interesul să-i dăm de capăt, se pronunță asistentul, care nu vedea unde vrea să ajungă maestrul.

– Cu cât mai repede cu atât mai bine, ignorantule! Un nou împărat în fruntea statului Qin echivalează pentru noi cu o primejdie de moarte... Religia noastră a fost aproape de colaps din cauza despotismului împăraților din vechime. Vreme de secole, preoții noștri nu au cutezat nici măcar să iasă din ascunzători. Contribuția noastră la trezirea conștiinței poporului este prea mare ca să fim toleraţi de un împărat, concluzionă Wudong, cu un aer grav.

Aruncă apoi în micul arzător un vârf din pudra pe care o măcinase asistentul său mai devreme.

Flăcările țâșniră, scăpărând scântei, asemeni limbilor de foc de forma și lungimea unor șerpi, care ies din botul căscat al dragonului când se pregătește să provoace un dezastru.

24

Podul fortificat de peste râul Han își merita cu prisosință supranumele de „Podul-Crocodil".

Era o cetate impresionantă, întărită cu blocuri de piatră și bârne, care lega cele două maluri sprijinindu-se pe cinci piloni uriași.

Construcția durase aproape douăzeci de ani și umbla vorba că peste cincizeci de mii de lucrători pieriseră în timpul lucrărilor, înghițiți de valurile agitate ale fluviului, în perioadele de umflare a apelor. Pe vremuri, un poet de la curtea regatului Chu comparase această fortăreață, și pe bună dreptate, cu un „crocodil monstruos cu dinții fioroși, străjuind domolul Han". Porecla dăinuise.

Podul era primejdios și perfid, asemeni reptilei de la care i se trăgea numele. Era obstacol și capcană totodată. Ca să-l străbați, trebuia să treci printr-o poartă îngustă, închisă cu un grilaj prevăzut cu sulițe. Fără autorizație, nimeni nu putea să traverseze cetățuia păzită zi și noapte de soldați înarmați.

Cadavrele mutilate ale nesăbuiților care încercaseră să treacă clandestin de pe o parte pe cealaltă a râului atârnau spânzurate de grilajul de la intrare. Cu toate astea, în fiecare noapte se găseau amărâți înfometați și inconștienți, dar crezându-se abili, care cădeau în cursă. În plus, în dreptul podului-fortăreață râul era foarte adânc

și curentul puternic îi descuraja până și pe cei mai vajnici înotători care ar fi fost tentați să-l treacă de-a înotul.

În concluzie, capturarea Podului-Crocodil nu se arăta a fi o problemă ușor de rezolvat. Prințul Anwei, cunoscând bine podul deoarece îl traversase în ambele sensuri, era conștient de această realitate.

Generalul Wang Norocosul îl convocase la întrunirea destinată să pregătească ofensiva asupra podului și începuse prin a-i descrie configurația râului cu ajutorul unui releveu topografic trasat pe o piele de cerb agățată de către colonelul de serviciu pe peretele Sălii hărților și planurilor.

Ministrul Războiului, Pace a Armelor, umbla agitat încoace și încolo.

– Podul este strâmt ca o cursă de prins șoareci. Capturarea lui va fi extrem de dificilă. Iscoadele noastre ne-au trimis rapoarte alarmante: statul Chu a comasat trupe dincolo de pod, mai mult ca sigur că se pregătesc să invadeze Qin-ul. Nu avem de-ales, tebuie să-l cucerim cu orice preț! anunță el asistența pe un ton neutru.

În sala care dispunea de planurile și hărțile necesare statelor-majore de pe toate teatrele de operațiuni, se adunase întreg corpul de generali de armată, precum și inginerul șef de la biroul pentru proiectarea de noi arme.

– Câți oameni și cai preconizați să-mi puneți la dispoziție? se interesă Anwei.

– Rămâne să stabilim, răspunse Wang Norocosul. De asta ne-am adunat cu toții aici.

Între ofițerii de rang superior înzorzonați cu decorații și galoane începură discuții înfocate. Unii propuneau un atac masiv în care, după părerea lor, determinant era doar numărul de soldați și de cai angajați în luptă. Alții erau partizanii unei operațiuni de tip comando, mult mai focalizată, lansată noaptea și destinată să neutralizeze fortăreața construită deasupra podului.

Dezbaterile se prelungeau.

La un moment dat, șeful inginerilor recomandă construirea unei nave fortificate care să fie lansată la apă în amonte. Purtată de curent, coca vasului s-ar fi înțepenit între pilonii podului iar atacul s-ar fi redus la escaladarea podului.

Colonelul care servea de secretar de ședință și lua notițe îl rugă pe sus-numitul să repete, deoarece soluția se arăta a fi una extrem de interesantă.

– Complicat, dar ingenios. Cât de înaltă ar trebui să fie ambarcațiunea? îl întrebă Wang Norocosul pe inginer.

Ideea cu vasul de atac îi părea că prezenta cele mai mici riscuri dintre toate.

– Aș putea să o proiectez în așa fel încât catargele să ajungă la înălțimea parapetului podului. Iar stâlpii să fie prevăzuți cu bare, asemeni scărițelor. În felul acesta, oamenii noștri nu trebuie decât să se cațere pe ele ca să ajungă pe Podul-Crocodil, adăugă inginerul, mulțumit de efectul pe care îl produsese asupra micului ansamblu de comandanți militari.

– Soluția ta nu-mi displace! zise surâzând prințul Anwei.

Generalul-șef al arcașilor din Qin făcu o grimasă. Găsea că era dificil să tragi cu arcul de pe un vas, cu atât mai mult cu cât intervenea tangajul și ruliul provocate de curentul puternic al râului în dreptul obiectivului.

– Dar vor putea să țintească cu săgețile deîndată ce vor atinge parapetul, obiectă inginerul naval.

La sfârșitul dimineții, ministrul Războiului încheie ședința, nu înainte de a-i dicta colonelului responsabil lista cu deciziile:

– În numele armatelor din Qin și ca urmare a dezbaterilor în prezența șefului de stat-major, s-au decis

următoarele măsuri pentru atacul asupra Podului-Crocodil situat în Chu: un vas de luptă dotat cu catarge echipate cu scări; douăzeci de mii de soldați dintre care cinci mii de arcași; zece mii de cai din care trei mii de tracțiune și tot pe atâtea care. Comanda operațiunilor este încredințată prințului Anwei, iar atacul va avea loc de-acum în patru luni lunare.

Lui Pace a Armelor nu-i mai rămânea decât să aplice sigiliul regal pe document pentru ca acesta să devină un decret pe care nimeni nu-l mai putea contesta.

– Pot să asist la construcția navei? îl întrebă Anwei pe inginerul naval.

– Nimic mai simplu. Șantierul naval se află în amonte de Xianyang, pe aceeași parte a râului Wei. Puteți chiar să mă însoțiți în codrii înalți ca să alegem copacii pentru stâlpii de catarg, declară inginerul.

A doua zi, îl condusese pe fratele lui Anguo în masivul muntos situat în susul râului Wei, unde creșteau molizi ale căror trunchiuri uriașe se înălțau spre cer asemeni coloanelor unui templu. Aleseseră cele mai drepte și mai viguroase exemplare, pe care muncitorii forestieri le doborâseră cu topoarele. Unul câte unul fuseseră cărați cu ajutorul cailor grei de povară, cu deosebită grijă, până la Wei, unde li se dăduse drumul în apă pentru a se evita uscarea prea rapidă. Legați apoi în convoi de plute și dirijați prin meandrele curentului de către oameni dotați cu prăjini, ajunseseră prin flotabilitate la danele șantierului naval.

După ce lemnul fusese ancorat la mal, prințul Anwei asistase la începerea construcției navei.

Ca să câștige timp, inginerul folosise coca unei nave de transport aflată în curs de carenaj. Cea mai complicată operație era fixarea celor două catarge pe puntea vasului. Ea trebuia să fie suficient de solidă

pentru ca stâlpii să rămână drepți, în ciuda înălțimii lor, dar să fie și demontabili, deoarece montajul definitiv al navei urma să se efectueze pe râul Han, în amonte de Podul-Crocodil.

Interesat să controleze permanent evoluția lucrărilor, Anwei își luase obiceiul s-o aducă cu el pe șantier pe soția sa, Floare de Jad Maleabilă, și pe numeroasele lor odrasle.

Floare de Jad Maleabilă, după ce aflase că bărbatul ei fusese desemnat să conducă oștile contra țării sale de origine, trăia într-o stare continuă de tristețe și teamă. Cunoștea sălbăticia și îndârjirea în luptă a războinicilor din Chu deoarece îi văzuse la treabă în perioada tinereții sale petrecute în Ying. În zadar încercase să-l convingă pe Anwei să nu accepte o misiune atât de primejdioasă.

Începând din acel moment, nu-și mai părăsea soțul nicio clipă, ca și cum ar fi vrut să profite de prezența unei ființe pe care nu avea să o mai revadă vreodată.

Cei trei băieței ai cuplului, așa cum le stătea bine unor puștani de vârsta lor, erau pasionați de artele marțiale și de arme. La fel erau și de această navă mare ce răspândea un miros plăcut de esență de molid, în jurul căreia se învârtea un stol de meseriași, construindu-se încetul cu încetul sub ochii lor, precum un animal fabulos cu cele două catarge în loc de coarne; însemna o sărbătoare de la care nu ar fi lipsit pentru nimic în lume.

În ziua terminării construcției navei, ministrul Războiului Pace a Armelor îi adună la șantierul naval pe toți protagoniștii expediției contra Podului-Crocodil.

Anwei îmbrăcase uniforma de general de prim rang și purta cu mândrie la centură lunga sabie de comandant. Inginerul naval avea pe cap boneta de ceremonii. În aplauzele ofițerilor secunzi, Pace a Armelor îi înmână

solemn generalului Anwei bucata de Hufu care îi revenea. Pusese să se fabrice un crocodil de bronz, cu ochii și ghearele încrustate în aur. Cele două părți ale animalului, care fuseseră lucrate separat, se încastrau perfect una în cealaltă.

Anwei îi mulțumi ministrului Războiului prin fraza rituală:

– Jur să mă supun purtătorului celeilalte părți din Hufu, care va vorbi în numele regelui!

După care ofițerii secunzi scoaseră strigătul gutural destinat să elibereze energia internă de care luptătorii valoroși aveau nevoie înainte de a se avânta contra halebardelor inamicului.

Știau cu toții, date fiind circumstanțele, că nimic nu avea să reziste dinților imensei reptile care îi aștepta, la pândă peste Han, dacă din nefericire i-ar fi căzut în gheare.

*

În noaptea aceea, straja care supraveghea mecanismul grilajului de pe Podul-Crocodil ce bara accesul către malul stâng al râului Han, nu se mai întorsese. O voce o strigase din întuneric.

La început, crezuse că erau gemetele celor trei osândiți la moarte, închiși în cuștile de lemn instalate la intrarea podului și expuse în văzul trecătorilor. Aveau câte un lat în jurul gâtului, iar scândurile de sub picioarele lor erau coborâte progresiv de un călău. În două zile, din cauza sforțării de a sta pe vârfuri pentru a scăpa de sufocare, nenorociții sfârșeau prin a-și decontracta musculatura picioarelor. Călăul îi găsea fără viață, spânzurați în lat precum niște banale hălci de carne atârnate în cârlige de un măcelar, iar trecătorii nu mai găseau în ei un subiect de atracție.

Dar înainte de a ajunge acolo se văitau continuu, dorindu-și moartea care să-i elibereze de insuportabilul supliciu.

Straja scosese nasul afară și constatase că cei trei răufăcători trecuseră deja pe lumea cealaltă.

Și totuși, vocea continua să-l cheme.

– Hei, podari! Veniți să deschideți poarta, am lucruri importante să vă spun! se striga din umbră.

Străjerul deschise poarta cu gratii și se duse să vadă ce și cum.

Un bărbat în floarea vârstei, înfășurat cu o mantie lungă și neagră, se dezveli brusc, lăsând să apară o uniformă cu însemne de general.

Situația îi păru atât de ireală străjerului, încât la început îi râse în nas bărbatului care se apropiase de el, declinându-și identitatea și prezentându-i în șoaptă un scurt rezumat al carierei sale.

– Lasă-mă în pace, nu am chef de glume în seara asta, dacă nu, riști și tu să sfârșești într-una din cuștile astea! îi suflă străjerul bărbatului în uniformă de general.

Dar celălalt insistă până când nu avu încotro și se duse să-și anunțe șeful.

– Domnule sergent, este un om afară care pretinde că a comandat armatele din Qin și că vrea să ia legătura cu comandantul șef al armatelor noastre! Ce să fac?

Străjerul nu prea era în largul său. Sergentul nu suporta să fie trezit pentru fleacuri.

– Să se ducă dracului! răspunse el, mahmur.

– Uite ce mi-a dat ca să-și dovedească seriozitatea..., insistă străjerul, întinzându-i sergentului un sigiliu de bronz de mărimea unui pumn.

Sergentul nu știa să citească dar obiectul îi păru destul de prețios pentru a se decide să-l ducă la căpitanul care conducea fortificația de pe Podul-Crocodil.

Căpitanul se închisese în cameră, într-o companie galantă. Sergentul avu de bătut la uşă până când acesta să catadicsească să deschidă într-un final.

– Ţi-am spus de sute de ori să nu mă mai deranjezi pentru nimicuri! urlă el la sergent, înainte chiar ca acesta să sufle vreo vorbă.

– Un om aşteaptă la zăbrelele de pe malul stâng. Pretinde că a condus armatele din Qin şi ne-a trimis să vă aducem sigiliul acesta ca dovadă de sinceritate, zise omul, întinzându-i căpitanului sigiliul de bronz.

Ofiţerul apropie o torţă de partea interioară a sigiliului. Purta numele lui Defect de Jad, urmat de titlul de „comandant suprem al bravelor armate din Qin".

– Aşa e, este într-adevăr sigiliul comandantului armatelor din Qin, recunoscu ofiţerul cu voce coborâtă.

– Ce trebuie să fac cu individul, căpitane? întrebă sergentul.

– Lasă-l să treacă şi bagă-l la carceră. Vom vedea mâine, ordonă căpitanul, înlănţuit de o fetişcană goală care tocmai apăruse în cadru.

Defect de Jad fu condus în temniţa Podului-Crocodil.

Era o hrubă cu tavanul atât de jos încât nu se putea sta decât pe vine. Se mai aflau acolo alţi doi prizonieri, infractori care aşteptau să fie spânzuraţi. I se aruncă pe podea o strachină cu orez cleios pe care o împinse de sub nas, într-atât era de insuportabil mirosul rânced. Uşa celulei se închise, lăsându-i pe locatari singuri, în întuneric.

Lungit în culcuşul pe care simţea fojgăitul gândacilor, generalul decăzut se întreba dacă planul urzit de el nu era pe cale să eşueze.

Orbit de ură şi însetat de răzbunare, plănuise să avertizeze autorităţile din Chu despre iminenţa atacului asupra Podului-Crocodil, sperând că acestea îi vor

provoca statului Qin o înfrângere usturătoare care să-l coste postul pe ministrul Războiului, dușmanul său.

De luni de zile se pregătea de ofensivă statul-major din Qin. La Xianyang se vorbea peste tot, așa că nu-i fusese greu să afle detalii despre preparative. Rămăsese în relații excelente cu colonelul responsabil de Sala hărților și planurilor din ministerul Războiului, un nătâng care, departe de a-și închipui că stă de vorbă cu un trădător, îi relatase cu lux de amănunte tot ce se stabilise în cursul faimoasei reuniuni a statului-major, la care se luase hotărârea unei ofensive pe fluviu cu ajutorul unui vas de război special construit și echipat.

Se gândise că avea în sfârșit ocazia să se răzbune.

Era suficient să informeze dinainte regatul Chu, care ar fi avut răgazul să-și posteze arcașii în spatele parapeților podului și, în momentul în care soldații din Qin aveau să se cațere pe catarge, să verse peste ambarcațiune ulei clocotit care i-ar fi anihilat pe atacatori, sau să aștepte ca vasul să se izbească de piloni pentru a arunca asupra sa cu bucăți de stâncă, făcând-o mii fărâmițe.

Setea cumplită de răzbunare îi purtase pașii fără ezitare spre regatul inamic, având ca unic bagaj sigiliul de comandant.

Își găsise un loc într-o căruță și se ascunsese cât mai la fund la postul de frontieră. Căruța era umplută cu urcioare de mari dimensiuni, pe care un olar trebuia să le livreze la o fabrică de ulei din nordul ținutului Chu. După o zi de mers, ajunsese la podul-fortăreață. Se afla în fața porții cu zăbrele la mai puțin de patru zile de când părăsise Xianyang-ul.

Iar acum, zăcea în mizerie într-o temniță din care nu știa când avea să mai iasă. Regreta că se grăbise.

Îl vor crede oare? Aici era problema. Demersul său

putea fi privit pur și simplu drept o tentativă de intoxicare. Primirea de care avusese parte și suspiciunea pe care o simțise din partea căpitanului nu prevesteau nimic bun.

Teama începu să-i dea ocol. Cunoștea mai bine ca oricine soarta rezervată trădătorilor în regatul Qin și până să fie escortat la frontieră nu era decât un pas! Asta în cazul că nu i se destina aceeași soartă cu a celor doi tovarăși de temniță, care vorbeau despre înălțimea spânzurătorii de care aveau să atârne a doua zi, sperând că aceasta va fi suficient de înaltă pentru ca sugrumarea să nu dureze ore lungi, așa cum se întâmpla când călăul îi așeza astfel încât picioarele osândiților să atingă solul.

Încercă să doarmă dar somnul nu se lipea de el. Simțea urcându-i pe picioare gângănii mai mari decât gândacii. Cu toate că în celulă era foarte frig, trupul îi era scăldat în sudoare. Ceilalți doi sforăiau. Ațipi înspre ziuă și visă că-și vede corpul luat de apele învolburate ale râului Han. Simți că se lovește violent cu capul de un pilon al podului. Se trezi urlând.

Nu era decât temnicerul care îl bătea pe frunte ca să-l smulgă din somn.

– Hei, scularea! Voi doi, fiți gata de spânzurătoare peste două ore. Tu, bătrâne, rămâi aici. O să te interogheze chiar căpitanul.

– Aș bea o gură de apă, dacă se poate, gemu Defect de Jad.

O mână soioasă îi întinse prin vizetă un castron. Apoi două gărzi veniră să-i ia pe condamnați, care prinseră să clănțănească din dinți, implorând să fie lăsați în celulă.

Căpitanul ordonă să fie scos din carceră și, după ce îl examină îndelung fără să scoată o vorbă, îl conduse într-o sală vastă ale cărei ferestre în formă de creneluri dădeau spre râul învolburat, de unde răzbătea zgomotul surd al curentului.

– Cum poți să dovedești că sigiliul acesta este într-adevăr al tău? se răsti ofițerul, bălăngănind sigiliul pe sub nasul generalului dizgrațiat.

Defect de Jad își desfăcu centura și îi arătă sigiliul mai mic, de care nu se despărțea niciodată.

– Iată sigiliul meu portabil. Verificați. Are pe el aceleași caractere.

Examinarea sigiliului portativ îl mai potoli puțin pe tânărul căpitan care începu să străbată încăperea de la un perete la celălalt într-un du-te-vino continuu.

– Și ce treabă are în Chu fostul comandant al armatelor din Qin? Între țările noastre există o dușmănie ereditară, zise el, circumspect.

– Dețin informații de cea mai mare importanță pentru însăși existența regatului vostru.

– Poți să mi le spui, chiar acum?

– Sunt atât de grave încât le păstrez pentru un general din înaltul comandament.

– Ce motive vă îndeamnă să vă trădați patria?

– Nevoia de bani. Sunt plin de datorii. Creditorii sunt pe urmele mele. De altfel, nu voi vorbi decât în schimbul unei sume considerabile!

Tânărul căpitan făcu o strâmbătură. Era prima oară că se afla în prezența unui general atât de abject, trădător pe deasupra, și dublat de o fire hrăpăreață.

Defect de Jad sesiză că discursul său avusese efect. Adăugă:

– Timpul trece în defavoarea statului Chu...

Tânărul căpitan rămase perplex. Pricepea, în fond, că nu va scoate nimic în plus de la generalul din Qin.

– Generalul șef al provinciei va sosi aici peste două zile. Vei avea ocazia să-i explici atunci, hotărî el făcându-i semn gărzii să-l conducă pe prizonier înapoi în celulă.

Defect de Jad nu știa că generalii diviziunilor teritoriale din regatul Chu purtau pe cap o bandă neagră, atunci când, două zile mai târziu, fu prezentat unui general cu sprâncenele negricioase încruntate a suspiciune și îngrijorare.

– Mi s-a spus că sunteți renumitul general Defect de Jad. Dacă e adevărat, sunteți fie trădător, fie spion! tună înaltul gradat din Chu.

– La vârsta mea, titlurile nu mai contează. Sunt acoperit de medalii dar trăiesc la mine în țară fără un ban de când mi-am pierdut comanda, replică Defect de Jad cu o voce surdă.

Generalul trădător hotărâse să se acopere de rușine pentru a-l convinge pe celălalt general că nu-i va turna gogoși.

– Și care este informația aceea de o importanță deosebită pe care ești gata să o oferi statului Chu?

Defect de Jad ezită o secundă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Trebuia să spună suficient cât să fie credibil, fără însă a dezvăluii chiar tot. Dacă spunea tot, viața sa nu mai valora nimic.

– Regatul Qin pregătește un atac împotriva regatului vostru.

– Noi ne războim de generații! Tot timpul pregătim atacuri unul contra celuilalt. Dacă asta-i tot ce ai de spus, mai bine rămâneai la Xianyang! replică înaltul ofițer, cu chipul ca de gheață.

– Este un atac special. Inginerii noștri au găsit un mijloc prin care să cucerim acest pod.

Înaltul gradat izbucni într-un râs sonor.

– Podul-Crocodil este o fortăreață inexpugnabilă! Destul cu balivernele! se răți el făcând semn gărzilor să se apropie.

– Un vas special se află în construcție la șantierul

naval din Xianyang..., continuă imperturbabil Defect de Jad.

La aceste vorbe, înaltul gradat concedie gărzile. Părea receptiv la dezvăluirea făcută de generalul trădător. Autoritățile din Chu nu puseseră în calcul niciodată că regatul Qin ar cuteza să atace de pe apă Podul-Crocodil. Informația lui Defect de Jad era importantă.

Cei doi bărbați erau acum singuri, față în față, cântărindu-se reciproc.

– Trebuie să raportez neîntârziat statului-major. La ce dată este prevăzut atacul?

– I-o voi comunica șefului de stat-major al armatelor voastre personal răspunse Defect de Jad, forțându-se, prin ridicarea tonului, să-și ascundă cât de cât frica și remușcările care începeau să-l roadă.

Afară, bubuitul râului se intensificase. Semăna cu suflul puternic al dragonului.

Generalul din Chu îl lăsă pe Defect de Jad să se apropie de unul din creneluri.

Apele noroioase ale fluviului Han curgeau cu viteză amețitoare, antrenând trunchiuri întregi de copaci care se sfărâmau ca niște nuiele între pilonii gigantici ai podului

Inima trădătorului se strânse.

Își zise că probabil declanșase mânia demonului râului. Era însă prea târziu să-și regrete gestul.

*

– Sunt Salt de Tigru, ordonanța domniei voastre. Generalul Wang Norocosul mi-a cerut să mă prezint la dispoziția dumneavoastră, și m-am conformat, zise o voce către generalul Anwei.

Tânărul cu privirea surâzătoare se înclină înaintea sa, echipat impecabil în uniforma sa de arcaș.

Pesemne că se trăgea dintr-o familie nobilă căci folosise, în semn de respect, cuvinte din limba scrisă.

– Bucuros de cunoştinţă. Şeful statului-major m-a informat despre venirea ta, răspunse generalul Anwei strângând mâna noii sale ordonanţe.

– Este o cinste pentru mine ca, după zece ani de serviciu în corpul de arcaşi, să vă însoţesc în ofensiva contra regatului Chu. Îmi voi da toată silinţa, adăugă tânărul pe un ton aşezat.

Generalul împreună cu ordonanţa merseră pe şantier ca să vadă în ce stadiu se afla construcţia navei. Echipa se pregătea să o demonteze în vederea transportului părţilor componente la râul Han. Doar coca rămânea întreagă. Urma să fie fixată pe trei care legate unele de altele, trase de douăzeci de bivoli. Restul pieselor fuseseră dezasamblate şi numerotate.

Muncitorii se opinteau să urce pe punte cele două catarge imense. Trebuiau aşezate la orizontală, strâns legate între ele şi consolidate, pentru a putea fi deplasate în siguranţă.

– Câte zile credeţi că ne trebuie ca să ajungem cu nava la locul de reasamblare? îl întrebă Salt de Tigru pe prinţul Anwei.

– Cel puţin cincizeci, dacă mă gândesc că pentru a parcurge distanţa călare, ar trebui cam douăsprezece, şi asta cu un cal robust! Convoiul nu va cuprinde, cu totul, mai mult de douăzeci şi cinci de care, răspunse Anwei.

Salt de Tigru căscă ochii de mirare.

– Nu e ceva obişnuit să transporţi o navă pe o distanţă atât de lungă pe uscat, adăugă generalul.

Nici că putea fi spus mai bine.

Ideea care încolţise în mintea inginerului naval, de a cuceri Podul-Crocodil cu o corabie, constituia o premieră absolută. Nu se mai pusese niciodată în

discuție varianta unui asalt naval asupra podului. Era prima oară când se organiza o astfel de expediție.

Campaniile militare ale Qin-ului, ca și ale inamicilor săi de altfel, utilizau infanteria, caii și carele de luptă. Niciun stat nu mai cutezase să transporte o navă pe uscat pentru a lansa un atac pe un fluviu vrăjmaș. Dar podului-fortăreață îi mersese vestea că era impenetrabil. Această operă de arhitectură militară, întinsă ca un teribil crocodil peste cotul unei meandre a râului Han, făcea elogiul strategilor din Chu. Monstrul cu ochii întredeschiși nu dormea decât pe jumătate. Nu puțini se lăsaseră înșelați de calmul aparent care domnea pe pod, pentru ca apoi să fie surprinși de atacurile ucigătoare ale nenumăraților oșteni dosiți, care, la momentul oportun, ieșeau din burta dihaniei pentru a tăbărî pe intruși.

Era mai bine să nu ajungi în preajma lui.

Nicio armată, niciun general, nici chiar grupurile de comando sinucigașe nu reușiseră să treacă de Podul-Crocodil fără să sufere pagube grave și pierderi ireparabile. Efectul surpriză al unui atac dinspre râu constituia deci unica șansă de reușită pentru expediția condusă de Anwei.

În caz că reușeau să pună mâna pe pod, regatul Qin avea în sfârșit cale liberă către capitala Ying. În caz de eșec, urma reversul drastic pentru Qin, prin anularea păcii armate dintre cele două state, cele mai puternice din regiune, deschizând o epocă de insecuritate cu un final greu de prevăzut. Rezultatul expediției avea să fie, în ambele cazuri, încărcat de consecințe.

Generalul Anwei îi împărtășise aceste reflecții noului său ofițer particular. După ce-și termină discursul, observă că acesta din urmă părea preocupat.

– Pot să vă încredințez un gând care mă neliniștește? zise Salt de Tigru.

– Am încredere în tine. Poți vorbi fără teamă...

– Ce s-ar întâmpla dacă inamicul ar afla că ne pregătim să-l atacăm cu această navă?

Fratele mezin al lui Anguo făcu o pauză înainte de a-i răspunde.

– Toate eforturile noastre s-ar spulbera, răspunse el rar, cu glas posomorât.

În fața lor, perfect aliniate pe malul fluviului, piesele din lemn ale navei demontate nu așteptau decât să fie încărcate.

25

De când devenise unul din cei patru vicecancelari ai regatului Qin, Lisi nu avusese ocazia să i se adreseze lui Desăvârșire Naturală.

Sarcinile sale ca responsabil cu promulgarea legilor și decretelor din Qin erau de altfel foarte diferite de preocupările celui mai vârstnic literat de la curte.

Preaînțeleptul Conservator al Pavilionului Pădurii de Arbuști ajunsese un bătrânel cu pielea zbârcită și cu părul încărunțit pe care încă mai reușea să și-l strângă într-un conci firav unde își împlânta pana de scrib. Mergea încovoiat asemeni unui trunchi de salcie bătrână și se poticnea urcând treptele scării din Turnul Memoriei, unde continua să-și petreacă în mare parte zilele recopiind și arhivând toate scrierile importante din regatul Qin și de aiurea.

– Am venit să vă cer părerea, ca savant, în legătură cu un obiect ritual despre a cărui existență probabil că aveți cunoștință. Este vorba despre un disc Bi din jad negru de o mărime excepțională, zise Lisi, adresându-se venerabilului cărturar pe un ton ceremonios, după ce se înclinase de trei ori înaintea sa.

– Regele Zhong a dispus să se plaseze un disc Bi de jad negru, unic în felul său, în mausoleul primei sale concubine. Mormântul a fost jefuit ulterior iar Bi-ul negru a dispărut, afirmă bătrânul înțelept fără să clipească.

Își amintea la perfecție de toana bătrânului rege, care voise să recupereze discul de jad din acel mausoleu, după ce îi ceruse de zeci de ori să găsească pe hărți urma Insulelor Nemuritoare.

– Vi s-ar părea normal ca ministrul Resurselor Rare să se afle în posesia acestui obiect? zise în continuare vicecancelarul.

– Ar fi ceva ireal. Din câte știu, Lubuwei nu are reputația unui jefuitor de morminte! exclamă Preaînțeleptul Conservator, din ce în ce mai surprins de vorbele vicecancelarului.

– Există, fără îndoială, mai multe exemplare de acest tip..., se grăbi să retracteze Lisi, impresionat de siguranța de care dădea dovadă bătrânul literat.

– Acest Bi negru înstelat este absolut sigur un obiect unic! A și fost clasificat în registrul comorilor arheologice al dinastiei Zhou de Răsărit, din care posedăm și noi un exemplar în Turnul Cărților. Nota explicativă precizează că jadul din care a fost cioplit provine din centrul pământului, de unde l-ar fi extras Yi Arcașul, trimițând una din săgețile sale invincibile în inima celei mai înalte stânci din muntele Taishan. Discul se afla deja din vremuri imemoriale în colecțiile regale, când regele Zhong a decis să-l plaseze în mausoleul concubinei sale, în semn de atașament și considerație, răspunse prompt Desăvârșire Naturală care, în pofida vârstei înaintate, avea o memorie excelentă.

Lisi se uita cu un aer perplex la bătrânul literat.

Dacă nu exista decât un exemplar din Bi-ul negru înstelat, rămânea să afle dacă într-adevăr Lubuwei îl avea, și dacă da, cum și-l procurase.

Îl cunoștea suficient de bine pe ministrul Resurselor Rare pentru a-l aborda direct, când aveau să se întâlnească la următoarea reuniune a miniștrilor pe care cancelarul o prezida lunar.

Aceasta avu loc câteva zile mai târziu, în marea sală a Cancelariei regatului.

– Îmi permiteți să vă pun o întrebare care mă frământă? îl întrebă discret vicecancelarul Lisi pe Lubuwei la sfârșitul ședinței, luându-l de braț în momentul când acesta din urmă se pregătea să plece la numeroasele sale îndatoriri.

– Despre ce este vorba? zise ministrul Resurselor Rare, care se aștepta ca Lisi să-l interpeleze pe marginea unui subiect administrativ oarecare.

– Despre un Bi negru înstelat care se afla în mormântul primei concubine a fostului rege Zhong.

Lubuwei rămase impasibil. Stăpânea la perfecțiune arta autocontrolului.

– Nu am nici cea mai vagă idee, nu știu despre ce vorbiți. Asta e tot? răspunse el repede, dându-i de înțeles că se grăbește.

De cum ajunse acasă, negustorul din Handan se duse glonț la dulapul de sicomor din camera sa, pe care o încuie cu mare grijă, și deschise cele două uși de bronz. Scoase tava de cedru pe care se afla discul ritual, desfăcu batista de mătase în care era învelit și luă în mână Bi-ul negru înstelat.

– N-am știut că ai făcut parte din patrimoniul funerar al Qin-ului! Ești atât de prețios încât lucrul acesta nu mă miră, îi șopti el discului ca și cum s-ar fi adresat propriului copil.

Auzi pași apropiindu-se.

Cineva bătu la ușă. În timp ce așeza la loc discul ritual, își spuse că trebuie să-i găsească o ascunzătoare mult mai sigură. Merse să deschidă.

– Stăpâne, masacrul cailor continuă... îi șopti Mafu, cu un aer consternat.

*

– Nu-mi vine să cred! Pudra ta este mult mai eficace decât am bănuit. E de ajuns o minusculă particulă în tainul de ovăz, pentru ca un cal să înțepenească în câteva clipe, îi mărturisi Wudong lui Zhaogongming, pipăind punga de piele pe care o ținea sub braț.

– Este același praf exploziv a cărui formulă am descoperit-o întâmplător acum cincisprezece ani. Are efecte nemaipomenite! răspunse acolitul, cu un uguit de satisfacție nedisimulată.

Mergeau furișându-se prin bezna nopții. Purtau pe umeri cape lungi și negre ca smoala, pentru a trece neobservați. Înaintau cu pași repezi, fiind atenți să nu facă nici cel mai mic zgomot. Palatul Fantomelor era situat în cealaltă extremitate a orașului față de colina cu cai a lui Lubuwei. Preferaseră să ocolească Xianyang-ul și să treacă prin cartierele de la periferie, ca să fie siguri că nu vor fi recunoscuți. Palele ușoare de vânt îi stânjeneau la mers, înfoindu-le mantiile și obligându-i să-și țină strâns lipite pulpanele.

– Putem fi siguri de grăjdarul care a făcut amestecul și care a strecurat mesajul nostru în căpăstrul calului mort? reluă, îngrijorat, marele preot.

– Răspund pentru el, este unul din adepții noștri. A primit inițierea în Marea Cale de aproape cinci ani. La fel și scribul căruia i-am dictat poemul tău către Lubuwei. Nu ai de ce să-ți faci griji, îl asigură asistentul, care se căznea să țină pasul cu pașii ampli ai maestrului.

Wudong cunoștea discreția și devotamentul de care erau capabili credincioșii săi.

Inițiații în taoism alcătuiau o mare familie și se sprijineau reciproc. Inițierea, care însemna încununarea unui lung parcurs presărat cu tot felul de încercări pentru

candidat, echivala cu un legământ pe viață între membri. Adepții acționau de regulă în secret și nu-și divulgau în exterior apartenența la această religie. Zhaogongming, care îl pusese pe tânărul grăjdar inițiat în taoism să jure că va păstra secretul, nu se îndoia nicio secundă că acesta din urmă își va respecta cu sfințenie angajamentul.

Wudong avea întâlnire în seara aceea cu tânărul adept, la intrarea pe domeniul lui Lubuwei. Ținuse să vină el însuși ca să-l aprovizioneze cu praf de pușcă, fiind sigur de-acum de efectul mixturii inventate de Zhaogongming

Conform înțelegerii, grăjdarul îi aștepta sub falnicul cedru din partea stângă a porții de la intrare pe care atârna elegantul panou: „Domeniul Calului", marcat cu numele lui Lubuwei.

Wudong imită țipătul de bufniță. Era semnalul convenit cu grăjdarul, care răspunse în același fel.

– Să mergem în pădure, nu vreau să nu fim văzuți, șușoti marele preot.

Cei trei bărbați se îndreptară spre un pâlc de bambuși, de unde se auzeau greierii cântând. După ce se afundară destul de adânc în arboret, Wudong aprinse focul în arzătorul de mirodenii Boshanlu, ca să le servească de felinar.

– Ți-am adus o doză mai consistentă de pudră, Acord Perfect. Poți să ucizi cu ea pe puțin o sută de cai, zise el pe șoptite, cu voce răgușită.

Ochii de jar ai marelui preot păreau că scot fulgere care se întorceau spre vârful creștetului său lucios. Tânărul grăjdar, tremurând ca varga, își zicea că lui Wudong nu-i lipsea decât al treilea ochi în mijlocul frunții ca să se asemene cu Dingzhou, unul dintre zeii protectori ai cailor, la a cărui figurină obișnuia să aprindă câte o fărâmă de tămâie. Dingzhou culesese de pe jos ochiul lui Luban, zeul tâmplarilor, după ce

acesta, într-un acces de furie, şi-l smulsese şi îl aruncase pe pământ. Cei trei ochi îi permiteau lui Dangzhou să vadă trecutul, prezentul şi viitorul.

– Numai că, se văită grăjdarul, de când a descoperit primele cadavre, Lubuwei a pus să fie supravegheate cu strictețe boxele. Veterinarilor le-a cerut să controleze în amănunt rațiile de ovăz!

– Un inițiat ca tine nu trebuie să se teamă atunci când acționează pentru o cauză dreaptă! tună Wudong.

– Trebuie doar să faci cumva ca să arunci un vârf de pudră în rația lor chiar înainte de masă. Te apropii şi te faci că mângâi calul. Nu-şi vor da seama de nimic, adăugă Zhaogongming, care îl simpatiza pe grăjdar şi voia să-l îmbărbăteze.

Alb la față şi mort de frică, acesta din urmă se uita fix la vasul de ars mirodenii şi tăcea chitic.

– Misiunea ta este de cea mai mare importanță, dragă Acord Perfect. Lubuwei unelteşte pentru înscăunarea unui împărat în regatul Qin. Dacă s-ar întâmpla una ca asta, ceremoniile noastre ar fi interzise iar adepții noştri ar fi persecutați, printre care şi tu. Am stabilit să facem în aşa fel încât să priceapă că ar fi mai câştigat dacă s-ar întoarce în țara sa de baştină. În vremurile de demult, primii împărați i-au prigonit pe maeştrii noştri până i-au exterminat, un singur preot reuşind să scape cu fuga şi să rămână în viață găsindu-şi refugiu într-o cavernă. În numele acelui preot venerabil căruia îi datorăm existența noastră, trebuie să acționăm, explică Wudong.

Povestea cu venerabilul era o invenție de-a sa. Considerase că nu strica o minciună cu tentă evlavioasă, care să-l motiveze pe grăjdar să-şi ducă la bun sfârşit însărcinarea.

Zhaogongming îl privea pe maestru cu un aer mirat. Era prima oară că auzea despre acest preot care scăpase

ca prin minune de persecuția împăraților Zhou. Wudong, văzând că asistentul era pe punctul de a-i cere explicații, îl fixă cu o privire aspră, ca să-l intimideze. Acolitul nu cuteză să-și înfrunte maestrul, așa că își ținu gura.

– Pot să mă bizui pe tine? stărui marele preot.

– O să-mi dau toată silința, răspunse Acord Perfect, cu o voce șovăitoare.

Wudong îi dădu săculețul de piele, după care grăjdarul, fără să mai zică ceva, o luă înapoi către țarcuri.

– Nu cunosc episodul cu preotul care a stat ascuns într-o peșteră pe timpul dinastiei Zhou..., îi mărturisi asistentul marelui preot, pe când se întorceau val-vârtej la Palatul Fantomelor.

Wudong tăcea. Zhaogongming, care voia să știe mai multe despre această poveste, continuă să-l bombardeze cu întrebări tot drumul.

– În anumite situații, când în joc se află interese vitale, sunt permise unele libertăți în evocarea istoriei! răspunse pe un ton agasat marele preot, în final, în clipa când trecură de pragul locuinței.

*

Cu timpul, Pădure de Pinacluri și Cuțit Rapid căpătaseră o înfățișare de matroane greoaie, cu chipurile grotesc sulemenite.

Ca să compenseze îndesarea trupului, scoasă în evidență de o burtă în fața căreia depuseseră armele, se cocoțau pe sandale cu tălpi din ce în ce mai înalte, care îi puneau în pericolul de a se prăbuși la orice pas greșit și își strângeau cu fâșii pliurile dizgrațioase ale pântecului, drept pentru care umblau înțepeniți.

În seara aceea se îndreptau în mare grabă și cu cea mai mare dificultate, ca niște păsări mari și neajutorate,

către hambarul dezafectat care rămăsese locul de întâlnire al confreriei eunucilor.

Demult se dusese vremea când aceasta, la primele încercări de început, se situa la jumătate între o asociație de breaslă și o asociație pentru apărarea drepturilor castraților. Confreria Cercul Phoenix se străduise să devină o veritabilă societate secretă, ai cărei membri se reuneau o dată pe lună.

Era o noapte cu lună plină. Ordinea de zi a adunării era importantă. Eunucii, epuizați de incertitudinea care plana asupra lor de luni de zile, se eternizau într-o poziție defensivă.

De la moartea regelui Zhong, influența lor la curte scăzuse continuu, pentru a atinge cota de jos față de un nivel de referință pe care trebuia să-l atingă din nou, cu orice preț. Anguo, succesorul la tron, nu binevoise să aleagă ca Mare Șambelan pe unul de-ai lor. Huayang și Zhaoji avuseseră grijă de asta. Voiau să-l aibă pe rege numai pentru ele și aveau rezerve față de omniprezența acestor persoane incomode, neîntrecute în a câștiga încrederea stăpânilor lor cărora le deveneau confidenți și devotați trup și suflet. Cele două femei îl convinseseră pe Anguo să anuleze pur și simplu postul de Mare Șambelan. Asta marcase o veritabilă revoluție, punând capăt astfel unei tradiții ce data din vremuri imemoriale.

Deposedat de vechile atribuții, Pădure de Pinacluri fusese numit în funcția onorifică de șef peste Funcționarii Gustători. Această calitate presupunea să guste mâncarea destinată regelui, pentru a-l feri de indigestii și de tentativele de otrăvire asupra persoanei sale.

Monarhii din Qin, deplin încrezători în devotamentul bucătarilor personali, renunțaseră de ani buni la serviciile acestei corporații, care, date fiind circumstanțele, lâncezea într-o clădire din imediata apropiere a

sufrageriei Palatului. Pădure de Pinacluri, care se plictisea de moarte, resimțise această schimbare ca pe o pedeapsă umilitoare. Funcția de director al Gineceului Central fiind încredințată deja unui alt eunuc, nu mai putuse nici să revină la postul său de dinainte.

Își petrecea zilele plângându-se de ingratitudinea lui Anguo și meditând la ceva care să-i dea ocazia să se răzbune.

Cuțit Rapid fusese mai norocos. Continua să taie și să coasă carnea vătămată a candidaților la statutul de eunuc. Își perfecționase tehnica operatorie și nu mai înregistra eșecuri atât de frecvente. Feciorii se înghesuiau în număr tot mai mare la clinica eunucilor, ale cărei dependințe fuseseră extinse. În pofida scăderii influenței, casta atrăgea un număr sporit de băieți proveniți din păturile sărace, descurajați de dificultatea examenului de admitere în funcțiile publice, dar care erau atrași de curtea regală precum fluturii de noapte de lumina lămpii.

Cercul Phoenix număra în jur de trei sute de membri. Aproape toți se strânseseră la reuniunea din noaptea respectivă.

Conform obiceiului statornicit, Cuțit Rapid dădu citire, în deschidere, numelor aspiranților la castrare, prezentându-i separat pe candidații admiși de cei respinși.

Când ajunse la numele lui Defect de Jad, specificând că nu cutezase să-și asume riscul de a-l opera, dată fiind vârsta înaintată a solicitantului, se iscă o zarvă generală, cu râsete amestecate cu vociferări.

– Te referi la fostul general șef al armatelor din Qin? pufni o strârpitură, al cărei trup ca un arac de vie plutea într-o rochie vaporoasă.

– Ce-i de râs că trebuie să-i refuzăm intrarea în grupul nostru unui personaj atât de important? Dacă aș

fi în locul lui, după un asemenea afront aș încerca să mă răzbun pe toate căile, îi replică Pădure de Pinacluri, făcându-le semn colegilor să se potolească.

– Ce l-ar putea motiva pe un ex-general să intre în confreria noastră, după ce a îndeplinit o funcție atât de importantă? întrebă unul dintre puținii eunuci prezenți care nu se exhibau cu gesturi ridicole.

– Încă de când m-a solicitat mi-am pus această întrebare, fără însă a găsi un răspuns satisfăcător, recunoscu chirurgul șef.

– Cel puțin avem o confirmare că nu suntem pe ducă! interveni o voce de falset.

– Oh! Nici vorbă de așa ceva! Cu condiția ca ofensiva tânărului frate al lui Anguo contra regatului Chu să nu se încheie prost și ca acest regat, unde eunucii sunt proscriși, să nu ne cotropească și să ne surghiunească pe vreun șantier de construcții! exclamă, mai în glumă mai în serios, un alt membru al Cercului Phoenix.

Pădure de Pinacluri îi făcu semn să se apropie eunucului care vorbise.

– Verigă Esențială, comunică-le prietenilor noștri ce-ai aflat, îi ceru șeful Corpului de Gustători.

Verigă Esențială conducea Biroul Zvonurilor, o celulă ultrasensibilă, alcătuită exclusiv din funcționari de încredere, care făceau să-i parvină regelui bârfele și cancanurile, cu scopul de a le demasca sursa și de a-i pedepsi exemplar pe cei care nu erau capabili să-și țină gura. În această calitate, el juca un rol decisiv în informarea Cercului Phoenix cu privire la chestiuni din cele mai secrete.

Verigă Esențială se urcă pe un taburet ca să le explice membrilor cercului despre ce era vorba.

– Colonelul responsabil de Sala hărților și planurilor statului-major al armatelor are limba cam lungă.

Individul i-a destăinuit unui funcționar de la arhive, de la care am aflat și eu, că ai noștri pregătesc un atac fulger al Podului-Crocodil care barează râul Han și închide trecerea spre capitala regatului Chu. Operațiunea i-a fost încredințată lui Anwei, fratele mezin al lui Anguo.

– Anwei are mai multă considerație pentru cei de soiul nostru decât suveranul, se grăbi să adauge Pădure de Pinacluri, pe un ton acru.

– Numai că acestui pod i s-a dus faima că ar fi impenetrabil! cotcodăci făptura ascuțită ca un arac de vie.

– Ai dreptate, Piatră de Lună, răspunse Verigă Esențială, există însă un plan secret. Oștile noastre vor ataca de pe apă podul, cu ajutorul unei nave de război.

Un murmur de aprobare și admirație străbătu adunarea.

– Dar dacă proiectul răsuflă, Chu ar putea fi avertizat! interveni cineva.

– Așa e, și de asta îmi fac griji, atât pentru Anwei cât și pentru Qin. Să sperăm că nu cade într-o cursă, lansând un atac sortit dinainte eșecului! spuse Pădure de Pinacluri.

– Ar trebui ca Verigă Esențială să se intereseze cu cine flecărește colonelul limbut. Pentru moment nu se pune problema să-l denunțăm, atâta vreme cât nu-i cunoaștem rețeaua. Jurăm pe Phoenix! interveni Cuțit Rapid.

Declarația sa se încheia cu formula care îl angaja pe orice membru al societății secrete, din momentul în care acesta o pronunța.

– Jurăm pe Phoenix! repetă la unison asistența.

– Verigă Esențială, contăm pe râvna ta! insistă vocea de falset.

– Îmi voi da silința să fiu cât se poate de eficient. Din nefericire, Biroul Zvonurilor, pe care am onoarea să-l conduc, nu dispune de nicio rețea de spionaj în

Chu. Mă voi strădui, cu toate astea, să culeg informații, zise Verigă Esențială, care rămăsese cocoțat pe taburet.

– Chu este un stat care cultivă spionajul! strigă altă persoană. De ani de zile se vorbește că în Qin există spioni plătiți de Chu.

Rumoarea încetă brusc. Toți ascultau încremeniți. Nimeni însă nu credea cu adevărat că printre ei s-ar fi putut ascunde un spion. Condiția de eunuc presupunea apartenența la o singură cauză: a confreriei.

La drept vorbind, trebuie precizat că unul dintre membrii importanți ai confreriei nu împărtășea dezaprobarea celorlalți, dintr-un motiv evident: era agent plătit de Chu!

– Când este programată să înceapă ofensiva lui Anwei? întrebă Pădure de Pinacluri.

– În mai puțin de patru luni, din câte am aflat de la sursă, răspunse Verigă Esențială.

– Asta înseamnă că trebuie să ne mișcăm repede..., reluă șeful Corpului de Gustători pentru colegul său de la Biroul Zvonurilor.

– Prieteni, timpul trece. Vă propun să reluăm ordinea de zi și să vă prezint lista cu viitorii voștri colegi care au trecut cu succes de operația de castrare și care vor asista la următoarea adunare, zise Cuțit Rapid.

Începu apoi să înșiruie monoton numele celor chemați să depună jurământul secret care consfințea intrarea în Cercul Phoenix.

Lista cuprindea doisprezece candidați care supraviețuiseră scalpelului lui Cuțit Rapid. Unul dintre ei avea un nume bizar. Se numea Efluvii Negre.

– Ce idee, să te cheme așa! constată râzând Pădure de Pinacluri, căruia începuse să i se scurgă fardul de pe obraz din cauza transpirației abundente provocate de căldura din sală.

Fluidele negre erau întotdeauna semne rău prevestitoare. Singurul care putea să le alunge era Lei Qiong, zeul Molimelor, denumit și Micul Demon, fiul împăratului legendar Zhuanxu, care era și zeul epidemiilor.

Ori de câte ori malaria sau variola făcea ravagii în populație, credincioșii erau nevoiți să se folosească de trucuri complicate pentru ca Lei Qiong să binevoiască să le acorde ajutor și protecție. Așezau darurile presupuse că-i fac plăcere Micului Demon într-o bărcuță joasă, confecționată din lemn, pe care o lansau la apă, și dădeau foc ofrandelor, barca trebuind să plutească până când acestea ardeau în întregime, ceea ce făcea aproape imposibilă combustia lor totală deoarece la un moment dat ofrandele în flăcări intrau în contact cu suprafața apei.

Câtă vreme jertfele nu se disipau în fum, invocațiile către zeul Molimelor erau zadarnice; el rămânea surd la rugăminți.

26

La curtea din Qin, lumea se ferea ca de ciumă de Biroul Zvonurilor.

Acest serviciu special ocupa, în imediata apropiere de Palatul Regal, o clădire banală în aparență, fără semne distinctive la exterior. Modul de organizare al acestui serviciu al administrației constituia unul din secretele de stat cele mai strașnic păzite. Nu figura în nicio schemă și nu se cunoștea nimic despre funcționarii săi, care erau puși să jure la angajare că nu vor divulga nimănui din exterior locația unde aveau să își exercite atribuțiile.

La fel ca orice serviciu secret, Biroul Zvonurilor dispunea de agenți de spionaj și de contraspionaj, care erau racolați de la caz la caz contra unor sume de bani. Puțini erau cetățenii din Qin, din toate categoriile sociale, de la țăranul umil la negustorul înstărit, până la literatul caligraf, care să nu se pomenească acostați într-o bună zi de un necunoscut, pe stradă sau direct la ei acasă. Acesta era un funcționar de la Biroul Zvonurilor care le cerea, extrem de politicos, informații despre cutare sau cutare sau, în plus, în funcție de persoană, să raporteze ce s-a discutat la evenimente la care fuseseră martori.

Vai de aceia care se eschivau și refuzau să coopereze! Când nici nu se așteptau, destinul nemilos le venea de hac: fie alunecau de pe o scară, fie cădeau într-o

ambuscadă; dacă aveau cai, aceștia mureau de febră; chiar și copiii lor, în unele situații, erau răpiți de către necunoscuți și îi găseau mai târziu cu trupurile sfârtecate, asemeni prăzilor sfâșiate de tigrul alb.

Cei care acceptau să vorbească, cei mai mulți, desigur, se alegeau cu un bănuț sau cu un permis pentru a intra la audiențele regale publice, drept recompensă. În schimb, o dată intrați în tagma turnătorilor, deveneau ținta disprețului celor pe care îi denunțau și rămâneau însemnați pe veci cu pecetea infamiei. Biroul Zvonurilor era o mașină eficace, menită să provoace ură și să genereze oprobriu.

Serviciile speciale din Qin făceau astfel să domnească o teroare atât de eficientă încât sădiseră o neîncredere profundă în rândul populației, cu deosebire în marile orașe. Se ajunsese până la falsificarea completă a raporturilor dintre indivizi. Fiecare vedea în celălalt, fie că era un străin care îi trecea pe sub fereastră sau vreun vecin apropiat care se comporta suspect, un agent în solda Biroului Zvonurilor. Toți cetățenii erau atenți la ce le ieșea din gură. Când aveau un secret, vorbeau cu fereală. Dacă voiau să-i facă rău cuiva, în general era suficient să răspândească o bârfă în dreapta și în stânga despre el, că Biroul Zvonurilor nu întârzia să se ocupe de acea persoană....

Dar principala sarcină a acestui serviciu consta în a supraveghea permanent fidelitatea și discreția înalților funcționari publici din primul eșalon și a militarilor de rang superior. Era un fel de poliție politică.

Că un spion de duzină, plătit de un stat străin, se ascundea în spatele vreunui țăran sărac, avea mult mai puțină importanță decât dacă era vorba despre un guvernator de provincie sau de un colonel comandant de garnizoană. Orice tentativă de nesupunere din partea unui general putea să degenereze într-o lovitură de stat.

Această logică, dusă la extrem, cerea ca demnitarii cei mai înalți ai statului să facă obiectul principal al anchetelor și controlului agenților de la Biroul Zvonurilor.

Însăși conducerea statului era supravegheată.

Funcționarea celui mai sensibil serviciu al regatului se afla sub autoritatea directă a Cancelarului din Qin, adică a prim-ministrului. Pentru o mai bună garanție a loialității șefului de serviciu, acesta trebuia să fie obligatoriu un eunuc ales de rege în persoană.

Ca să evite orice complicitate între membrii serviciului și șeful lor, ultimul nu avea dreptul să-și recruteze subalternii, aceștia fiind aleși direct de către Cancelarie. Grupul de spioni era un cuib de șerpi, structurat de o manieră încât nimeni să nu poată conta pe nimeni. De asemenea, informațiile culese de anchetatori nu puteau fi transmise colegilor de serviciu decât cu aprobarea superiorului, ele fiind rezervate exclusiv urechilor suveranului.

Verigă Esențială ajunsese șeful biroului din întâmplare, la doar trei ani după ce intrase în serviciu, deoarece rămăsese singurul eunuc după ce fostul director fusese găsit mort prin înjunghiere în brațele unei tinere prostituate.

De teama unui scandal, Cancelarul din Qin ordonase ca asasinatul să nu fie făcut public. În aceste condiții, cum nici nu se punea în discuție înlocuirea directorului cu un eunuc din afara serviciului – care ar fi pus cu siguranță întrebări incomode asupra circumstanțelor dispariției predecesorului său – alegerea se îndreptase firesc către tânărul eunuc recent intrat în serviciu și foarte bine văzut.

De când preluase comanda Biroului Zvonurilor, Verigă Esențială nu mai avusese parte de o anchetă atât de delicată.

În colimator se afla acel colonel limbut, care avea

însărcinări de importanță maximă, dat fiind faptul că era la curent cu toate ofensivele armate plănuite de regatul Qin. Era spion în solda unei puteri străine sau, pur și simplu, un iresponsabil? Numai o anchetă putea stabili adevărul.

Ancheta lui Verigă Esențială trebuia să rămână secretă, având în vedere că se derula la comanda Cercului Phoenix. Dacă s-ar fi aflat că întreprinde investigații în folosul personal, sub acoperirea biroului pe care îl conducea, risca să-și piardă și funcția, și căpățâna.

Ținând cont de circumstanțe, nu-i trebui mult până să decidă să nu se încreadă în nimeni altcineva în afară de el însuși în derularea anchetei.

Se puse pe treabă începând chiar de a doua zi..

Pe când se îndrepta spre ministerul de Război, avu grijă să se întoarcă de mai multe ori pentru a fi sigur că nu-l urmărește nimeni.

– Cum te cheamă? îl întrebă el pe tânărul soldat care molfăia o scoarță de lemn-dulce în holul Sălii hărților și planurilor.

Îi arătă, ostentativ, doi tael de bronz.

– Sunt paznicul Longwei, răspunse celălalt cu un zâmbet semnificativ.

Ghicise apropoul.

– Dacă ești discret, sunt ai tăi, continuă Verigă Esențială.

– O să fiu mut ca peștele de pe fundul apei, îl asigură Longwei ducându-și degetul la gură.

– Am nevoie doar de numele birtului unde se duce de obicei colonelul tău, îi șopti la ureche șeful Biroului Zvonurilor.

– Merge numai la Potârnichea Albă. Este la trei străzi de aici. Nu știu să fi mers vreodată în altă parte,

adăugă paznicul, prinzând în pumni cei doi bănuți pe care celălalt îi aruncase în sus.

Hanul Potârnichea Albă era o căscioară de pământ bătătorit pe a cărei firmă pictată trona prețioasa și dolofana zburătoare. Locanta era ținută de o matroană știrbă și cu pielea obrazului înnegrită de jeg și fum. Într-o încăpere joasă, în jurul meselor rotunde înjghebate din buturugi, militari de toate gradele tăifăsuiau despre femei și despre bătălii cheltuindu-și solda pe băutură.

Verigă Esențială ceru să-i fie adus vin îndoit cu apă. Ochi o slujnică mai tânără, care părea prietenoasă, și îi făcu semn să se apropie.

– Îl cunoști pe colonelul care răspunde de Sala hărților și planurilor la statul-major al armatei? zise el, strecurându-i un tael de bronz în decolteul bluzei.

– Sigur! Băutura îi dă sămânță de vorbă! spuse fata cu un puternic accent de țărancă.

– Adică?

– De câte ori bea vin îndoit cu apă, ca tine, își povestește viața.

– Vine des în birtul ăsta?

– Cel puțin o dată la două zile. Mă și mir cum de nu-i aici încă...

– L-ai auzit vorbind despre o navă de război?

– Sigur! Nu-i mai mult de o lună de atunci. Se tot lăuda față de un general, Defect de Jad, parcă, cu un atac asupra unui pod fortificat cu ajutorul unui vas de război, și îi făcea o plăcere deosebită să-i dea de băut de să cadă sub masă! Îmi aduc aminte că la aceeași masă mai era un om de la Biroul Arhivelor, răspunse cu precizie slujnica.

Verigă Esențială se gândi că putea să facă din ea un agent de informații foarte eficient pentru Biroul Zvonurilor. În timp ce-și continua interogatoriul, se

simți bătut pe umăr.

Se întoarse și văzu un flăcău bine legat și cu părul îngrijit pieptănat la spate. Stratul imperceptibil de fard din jurul ochilor îi marca apartenența.

– Sunt unul dintre noii membri ai confreriei și mă bucur că pot să te salut, Verigă Esențială, susură tânărul eunuc.

Verigă Esențială simți că îi îngheață sângele. Fusese urmărit de tânărul bine legat? Auzise întrebările pe care i le pusese slujnicei? Simți că îi vine rău.

– Cum te cheamă? bâigui el.

– Numele meu este Efluvii Negre, zise tânărul.

– Și cum de-l știi pe al meu? îl chestionă șeful Biroului Zvonurilor, pe punctul de a leșina.

Efluvii Negre părea că savurează dinainte efectul răspunsului.

– Am fost repartizat de curând la Biroul Zvonurilor, de însuși Cancelarul. Iată cum de știu cine ești și cum te cheamă..., murmură el la urechea noului său șef, cu un zâmbet larg.

*

Roata se înfundase în glodul negricios până la osie, provocând o înclinare periculoasă a căruței spre dreapta.

Cele două catarge se puteau rostogoli și riscau să cadă pe pământ în orice moment. Ar fi trebuit ore întregi de sforțări pentru a le reașeza pe cele trei căruțe legate între ele cu funii, dintre care prima se împotmolise.

Salt de Tigru trecu ca vântul pe lângă șirul convoiului ca să-l anunțe pe generalul Anwei, care călărea în frunte.

Nici nu trecuseră bine zece zile de când plecaseră din Xianyang, că oameni și animale la un loc erau deja

epuizați de efort. Condițiile de climă le îngreunau și mai mult marșul pe un drum amenajat de muncitori pe măsură ce convoiul avansa. Era exclus să-și desconspire strategia luând-o pe ruta normală ce lega Xianyang-ul de Ying.

Pe deasupra, convoiul nu ar fi primit autorizația să treacă granița de către autoritățile din Chu. Strategii din Qin hotărâseră deci să urmeze vechea rută părăsită, situată mai la vest. Mult mai anevoioasă decât ruta obișnuită, curbele și pantele sale îi descurajaseră în final pe călătorii și caravanele negustorilor. Doar unii bandiți de drumul mare mai hălăduiau pe-acolo sperând să dea peste drumeți rătăciți de-a lungul costișelor abrupte și alunecoase.

Transportul pe sol al unei nave de război demontată, a cărei coca măsura aproape șase Bu* în lungime, era o întreprindere redutabilă pe care inginerul naval evident că o subestimase.

Fusese nevoie de treizeci de bivoli la cele trei căruțe pe care se aflau coca și cele două catarge imense așezate dedesubtul ei. Celelalte părți mai mici ale navei, care urmau să fie reasamblate, precum și zecile de cepuri pregătite să intre în caneluri, umpleau alte cinci care grele trase fiecare de câte doi cai de povară. Hrana necesară expediției fusese îndesată în baloturi pe spinarea cailor. Călăreții mergeau pe jos și țineau animalele de hățuri.

De o parte și de alta a mijloacelor de transport trase de animalele de povară trebăluiau oamenii, asemeni furnicilor care își duc hrana și crenguțele la mușuroi. Trei sute împingeau și tot pe-atâția trăgeau. Vizitii ghidau caii și bivolii și îi biciuiau dacă respectivii slăbeau ritmul. Mulți alții, proptiți de pereții și roțile

* un Bu = 1,6 m – n.a.

căruțelor, le împiedicau să se răstoarne atunci când făgașele le clătinau periculos într-o parte și în alta. De la un capăt la altul al interminabilei procesiuni, care număra cu totul vreo mie de persoane, se auzeau numai țipete și înjurături.

De cum atacaseră masivul muntos ce marca granița dintre cele două state, Anwei hotărâse să grăbească pasul, impunând un regim de marș care solicita la maxim oamenii și animalele din convoi. Pe traseu nu întâlniseră nicio ființă vie, cu excepția unui vagabond care se folosea de curse ca să vâneze iepuri și care își luase tălpășița deîndată ce văzuse convoiul apropiindu-se, luându-l drept o halucinație.

– Generale Anwei, una din căruțe s-a împotmolit de tot, strigă Salt de Tigru cu glasul întretăiat de efort, după ce urcase panta până în fruntea convoiului.

– Trebuie să împingeți și să trageți mai cu forță. Ne apropiem de defileu, răspunse Anwei.

Arătă în direcția preriei care se profila vag în zare, la capătul drumului, printre petele strălucitoare a doi ghețari care luceau în soare.

– Dar catargele riscă să se prăvălească în mocirlă și să alunece pe pantă în jos! Dacă se întâmplă una ca asta, va trebui să facem eforturi supraomenești ca să le urcăm din nou pe căruțe, insistă Salt de Tigru.

Anwei descălecă și porni să vadă cu ochii lui. Trecând pe lângă oamenii din convoi, îi saluta și le adresa cuvinte de îmbărbătare.

– Aduceți un car greu ca s-o sprijinim, porunci Anwei.

Îi dirijă apoi pe fiecare să ocupe poziții precise în jurul căruței împotmolite. La comanda sa toți se executară, trăgând, împingând, ținând, fără să-și menajeze forțele sau să-și reprime strigătele. Încet încet, roata fu săltată din făgaș și cele trei căruțe se

urniră din loc într-un teribil scrâșnet de roți și de funii tensionate la limita de rupere.

Anwei își reluă locul călare în fruntea convoiului.

Ajunseră la defileu. Preria era acoperită cu un covor de flori de câmp multicolore ale căror minuscule petale ascuțite străpungeau ierburile grase și țepoase. Anwei dădu semnalul de popas. Descălecă și desprinse de la oblânc toba de lemn cu fețe din piele de crocodil care dădea semnalul de chemare la luptă.

În fața lui se întindeau crestele albăstrii ale zidurilor naturale pe care le mai aveau de trecut pentru a ajunge la șesul arid unde curgea impetuosul Han. Urmau să se îndrepte apoi spre sud-vest ca să campeze în susul râului, la o distanță apreciabilă de Podul-Crocodil, pentru a nu fi depistați în timpul operațiunii de reasamblare a vasului de război. Convoiul nu avea cum să atingă malurile în mai puțin de trei săptămâni lungi și grele de eforturi care întreceau puterile omenești, la fel cum fuseseră și cele de până atunci, de când plecaseră de acasă.

Nava avea să fie lansată la apă și, după îmbarcare, urma să fie lăsată să plutească la vale, în voia curentului, până ce avea să se opească între pilonii podului. După care venea în sfârșit momentul unui asalt victorios asupra fortăreței pe care el o cunoștea, deoarece o traversase pe vremea când plecase ca ostatic și mai apoi, când revenise din capitala Ying. Numai atunci putea spune că și-a încheiat misiunea.

Privit din punctul în care se afla, deznodământul îi apărea lui Anwei îngrozitor de sumbru, într-atât de numeroase se anunțau obstacolele și situațiile imprevizibile.

Așezat pe o piatră, fratele lui Anguo își lăsă gândurile să-i zboare la iubita sa soție, Floare de Jad

Maleabilă, și la cei cinci copii dăruiți de ea. Oare avea s-o mai vadă vreodată?

Nimic nu era mai nesigur. Și când se gândea că părăsise armoniosul său refugiu de la Arboret pentru a se lansa în această expediție nebunească ce putea să se transforme într-un dezastru! Acceptase această aventură riscantă din dragoste de patrie dar mai presus, constata el cu luciditate, pentru o glorie măruntă. Se va bucura de glorie într-o zi? Statul Qin îi va mulțumi? Anwei nu era omul care să se lase tras pe sfoară, însă era prea târziu ca să mai dea înapoi.

Salt de Tigru simți tristețea nedesluşită a şefului său.

– Păreți îngrijorat, generale Anwei. Pot să vă fiu de folos?

Anwei se uita la cei o mie de oameni ai săi, sfârșiți de efort, cum își înjghebau corturile și pregăteau combustibilul ca să aprindă focurile, după cum cereau regulamentele militare, care îi obligau pe soldați să taie lemne înainte de a lua repaus, în vreme ce caii și bivolii se îndopau cu iarba grasă și cu floricele.

Îl asaltau presimțiri sumbre. Dacă un trădător le prevenise deja pe armatele din Chu? Ce se va întâmpla cu acești bravi soldați și cu aceste animale curajoase de care începuse să se atașeze?

Anwei socoti că nu era cazul să-i dezvăluie temerile sale lui Salt de Tigru, ca să nu-l alarmeze degeaba.

– Generale Anwei, eu mă pricep să ghicesc în vânt și în culori. Știu să captez vibrația pe care o va produce aerul când se va pune în mișcare armata dușmană. Tot la fel, sunt în stare să citesc culoarea ce se degajă din norul de praf ridicat de galopul cailor pe sol. Un nor galben este semn bun. Cel roșu, în schimb, este semn de înfrângere. Voi fi bucuros să-mi pun cunoștințele în slujba voastră, se destăinui ordonanța.

Prezicerile cu ajutorul culorilor și al vântului se practica din vremea dinastiei Zhou, după cum aminteau scrierile din acea epocă. Metoda era cel puțin la fel de eficace pe cât era ghicitul prin arderea carapacelor de broască țestoasă sau a oaselor de cervide.

– Nu e cazul să-ți faci griji. Când va veni momentul, zise Anwei zâmbindu-i lui Salt de Tigru, voi apela la știința ta, fii sigur. Sunt convins că ne va fi foarte utilă ținând cont de greutățile care ne așteaptă.

*

Omul fără Frică reușise, în ciuda taliei sale de uriaș, să se învelească cu pătura prin care nu pătrundea frigul mușcător al nopții.

Pândea de după trunchiul gros al unui cedru plantat în vârful unui dâmb. Avea sub priviri în întregime țarcul iepelor Akkal. Erau vreo treizeci, toate gestante, și dormeau nemișcate precum statuile de piatră sub lumina alburie a lunii. Era țarcul cel mai valoros din crescătoriile lui Lubuwei. Aceste iepe constituiau șansa regatului Qin de a avea într-o zi sutele de căluți de stepă care aveau să confere în sfârșit cavaleriei o supremație militară definitivă și zdrobitoare.

– Vreau să supraveghezi țarcul și iepele Akkal și să-l prinzi pe acela care se va apropia, îi ordonase în seara aceea ministrul Resurselor Rare.

Lubuwei avea de ce să fie precaut. Zece iepe de alte soiuri, mai puțin valoroase decât Akkal, fuseseră găsite între timp moarte în aceleași condiții ca primele trei.

Uriașul hun lupta contra somnului care mai-mai că îl doborâse.

Iepele Akkal nu mișcau niciun deget, când brusc, văzu că urechea uneia dintre ele tremură imperceptibil.

Caii cereşti Akkal erau atât de sensibili încât erau capabili să sesizeze cea mai slabă vibraţie a aerului. Omul fără Frică îşi ţinu suflarea. Iepele începură să-şi mişte cozile. În pofida zgomotului pe care îl simţeau, nu dădeau semne de neliniște, fapt care îl uimi pe uriaş, obişnuit să le audă nechezând la orice sunet suspect.

Auzi scârţâitul pietrişului de pe alee. Erau paşii unei siluete a cărei umbră fugitivă, alungită precum lama de sabie datorită unghiului făcut de razele lunii, se profila pe pământ.

Cineva se apropia de bariera ţarcului.

Umbra purta sub braţ un vas Hu care servea drept recipient pentru băuturile fermentate. Una câte una, iepele se apropiară lent, ca şi când ar fi fost cineva cu care erau obişnuite. Uriaşul hun observă un grăjdar, ceea ce explica atitudinea calmă a animalelor.

Grăjdarul ridică bariera. Se îndreptă către butoiul de lemn acoperit cu un capac de bronz care conţinea rezerva de ovăz. Vărsă apoi conţinutul vasului Hu în butoi. Pe când se pregătea să introducă un polonic lung în butoi pentru a mesteca mixtura, se pomeni luat pe sus precum un fir de pai. Scoase un urlet de groază. Iepele se porniră să necheze înfricoşate şi se împrăştiară în galop către celălalt capăt al ţarcului.

Omul fără Frică îl ţinea de curea pe grăjdar şi îl răsuci ca să-l vadă la faţă.

– Acord Perfect, tu eşti! Ce naiba faci aici? se minună uriaşul hun, care, luat prin surprindere, slăbise strânsoarea.

Acord Perfect profită de ocazie şi se opinti s-o ia la fugă, dar uriaşul îl imobiliză din nou, dintr-o singură mişcare a mâinii, la pământ.

– Derbedeule, dacă să faci pe nebunul, o s-o încasezi! mârâi Omul fără Frică, strângându-l pe

tânărul grăjdar de gât cu brațele ca într-un cleşte.

Începu să strângă, întâi mai uşor, apoi din ce în ce mai tare. Celălalt simțea că se sufocă. Se albise ca floarea de cireş, venele de la tâmple i se umflaseră precum larvele fluturelui de noapte.

– Mă predau, mă predau... îngăimă el, gata să leşine, cu fața scăldată în sudoare.

Omul fără Frică îl lăsă să-şi revină. Apoi îl luă pe după umeri şi îşi fixă privirea într-a lui.

– Acum să-mi spui ce aveai de gând să le faci cailor Akkal, bubui cu voce amenințătoare uriaşul.

Acord Perfect refuza să răspundă. Omul fără Frică îl prinse de gât cu mâna sa imensă şi începu din nou să strângă lent. Pe măsură ce apăsa, cartilajele de la gâtul acestuia trosneau precum un vreasc uscat. Când fu pe punctul de a sucomba, Acord Perfect îi făcu semn uriaşului să-i dea drumul din strânsoarea mortală. Uriaşul hun făcu întocmai. Mâna se deschise, eliberând brusc traheea nefericitului, care nu mai avea nicio scăpare dacă nu spunea tot.

Confesiunea sa fu scurtă, întreruptă de hohote de plâns şi pătrunsă de umilință şi remuşcări. Îi vându dintr-un foc: inițierea sa secretă în taoism şi formidabila presiune pe care o exercitaseră asupra lui marele preot împreună cu asistentul său ca să-l forțeze să comită crima abominabilă.

După ce îl făcu să mărturisească, Omul fără Frică îl lăsă liber şi se duse glonț să-i raporteze lui Lubuwei, trezindu-l în toiul nopții.

În timpul acesta, făcându-şi un sumar proces de conştiință, Acord Perfect socoti că îşi pierduse obrazul de două ori, o dată în fața stăpânului temporal, şi a doua oară, mult mai grav, în fața celui spiritual. Era prea mult. Un singur lucru îi mai rămânea de făcut: să-şi elibereze spiritul din trupul în care acesta dăduse greş. Cu puțin

noroc, sufletul său putea să revină într-o zi, să-i ajute pe cei pe care îi trădase.

Și de aceea, fără să mai chibzuiască, se duse și se spânzură de una din crengile cedrului înalt, la poalele căruia stătuse de pază Omul fără Frică.

27

Văzând privirea înnegurată a lui Huayang, Wudong înțelese că situația era gravă. Ochii ei își pierduseră complet licărirea veselă și jucăușă.

Regina se prezentase în persoană la ușa Palatului Fantomelor, înfășurată într-un mantou lung de vizon brun pentru a nu fi recunoscută, ca să-i aducă vestea cea rea.

– Trebuie să plecați cât mai repede. Lubuwei a aflat de tânărul grăjdar. Acesta i-a mărturisit Omului fără Frică absolut totul, înainte de a se spânzura de creanga unui copac, zise ea pe un ton înghețat.

– De unde știi? o încercă marele preot.

– De la Zhaoji, care a venit să mă prevină, pe ascuns, răspunse ea, enervată de excesul de curiozitate.

Zhaogongming, cu degetele încă pline de negreală de la ultima experiență alchimică, venise și el în vestibulul Palatului Fantomelor.

– Și acum, vreau să știu ce motiv ați avut să-l atacați în felul acesta pe Lubuwei, care nu v-a făcut niciodată vreun rău? îi luă la rost Huayang pe cei doi, pe un ton încărcat de reproș.

– Am primit dovada de necontestat că negustorul de cai lucrează la restaurarea sistemului imperial, după modelul celui de pe vremea dinastiei Zhou. Am văzut și în dispunerea bucăților de carapace semnele că acest om ar putea fi chiar tatăl viitorului împărat! răspunse Wudong.

Nu se lăsase convins de cele ce-i spusese Neclintita Stea de Răsărit până nu inițiase o lungă ședință de divinație, în care întrebase firele de coada-șoricelului pentru a avea confirmarea prevestirii făcute de preoteasa medium.

– Și dacă ar fi așa, cu ce v-ar putea deranja? replică regina, din ce în ce mai contrariată.

– Asta ar însemna sfârșitul definitiv al practicilor noastre și exterminarea adepților noștri, crede-mă! tună Wudong, cu ochii scăpărând fulgere.

Regina își lăsă capul în jos. Nu era convinsă decât pe jumătate de argumentele marelui preot, dar acesta din urmă, grație unui exercițiu special de respirație, degaja o energie interioară atât de puternică încât nu se simțea în stare să-i susțină privirea.

– Cum de-a putut un adept de-al nostru să divulge un astfel de secret, când l-am pus să jure că nu-l va trăda cu niciun chip? se lamentă asistentul lui Wudong.

– Frica dezleagă adesea până și cele mai înfricoșate jurăminte, rosti cu voce tăioasă regina, părând că știe ceva în direcția aceasta.

– Și doar ți-am spus că nu mă bizui complet pe acest tânăr grăjdar, inițiat abia de cinci ani. Un adevărat taoist se apleacă, dar nu se frânge niciodată! îi răspunse Wudong cu vocea plină de mânie.

Zhaogongming, șocat de teribila veste, își privea mâinile înnegrite fără să mai spună o vorbă. niciochii nu mai cuteza să și-i ridice spre marele preot.

– Dar Anguo?... reluă Wudong după un moment de tăcere, uitându-se la Huayang.

– Regele nu va face nimic pentru voi. Îl cunosc prea bine, nu va mișca un deget. El nu este taoist, ca părintele său! Fiți siguri că nu visurile de nemurire ale bătrânului rege Zhong îl împiedică să adoarmă! le aruncă în față regina, cu o grimasă de dispreț.

Aborda un zâmbet ironic ori de câte ori venea vorba despre Anguo.

– Înainte de a părăsi oraşul, avem nevoie de câteva zile ca să evaluăm situaţia, zise marele preot, părând că reflectează cu voce tare.

– Mi-e teamă să nu trebuiască s-o faceţi mult mai repede. S-ar putea ca Lubuwei să fie primit chiar astăzi de către rege. Şi fireşte că îi va spune totul. Îndată ce voi afla mai multe, vă voi ţine la curent, şuşoti regina, înainte de a-şi pune la loc pe cap gluga pelerinei şi de a pleca aşa cum venise.

Rămas singur cu asistentul, Wudong îşi dezlănţui furia.

– Blestemat fie regatul Qin, care preferă să dea nas legismului, după ce înainte a fost confucianist, în loc să urmeze învăţăturile lui Laozi şi Zhuangzi! proferă el, strângându-şi pumnii.

– Ce-o să facem cu sutele de adepţi? Numărul lor nu încetează să crească! Cum să-i lăsăm fără preot? se văită Zhaogongming.

– Numai adepţii de gradul unu au nevoie de îndrumări. Ceilalţi posedă toate cunoştinţele, nu trebuie decât să le practice, zise marele preot.

Brusc, redevenise de un calm perfect.

– Dar regele ar putea să decreteze tot felul de persecuţii!

– Va trebui să răspândim consemnul printre iniţiaţi, să-şi ia din nou maximul de precauţii. De câţiva ani încoace, toleranţa de care se bucură Marea Cale ne-a slăbit vigilenţa. Se impune să revenim la secretul absolut din vremurile de demult, concluzionă Wudong, cu vocea sa gravă de toate zilele.

– Să mă apuc de aranjat prin casă şi de făcut bagajele? întrebă asistentul, tremurând ca o fecioară înspăimântată.

Își ținură respirația căci auziră zgomote surde venind de afară.

Cineva bătea din nou la ușa Palatului Fantomelor. Cel care lovea cu putere nu se temea că face gălăgie. Convins că era vorba de soldații veniți să-i ridice, pe Zhaogongming îl trecură fiorii, dar Wudong îi făcu semn să meargă să deschidă. Când se întoarse, în spatele său se profila silueta plăpândă a lui Zhaoji.

Tânăra femeie se aruncă la picioarele lui Wudong plângând.

– De ce el? De ce voi? strigă ea cu voce răgușită.

Wudong îi remarcă privirea dură. Încercă s-o facă să-și plece ochii dar nu reuși. Mânia o făcea și mai atrăgătoare pe tânăra femeie. Își strângea cu atâta forță pumnii mici încât semănau cu niște bujori imaculați.

– Lubuwei al tău vrea să restabilească Imperiul dinastiei Zhou de Răsărit. Posedă discul ritual care anunță venirea unui nou împărat în Qin. Și îl are sfetnic pe filozoful gângav care predică legismul. Desăvârșirea supremației Legii este Imperiul! Taoismul nu a făcut niciodată casă bună cu Imperiul...

– Dar ce rău v-a făcut Lubuwei al meu de vă răzbunați pe el într-un mod atât de ticălos?

– Nu am nimic personal cu bărbatul pe care îl iubești. Ce mă îngrijorează este ideea lui cu Imperiul!

– Urmați o pistă greșită. Nu l-am văzut niciodată pe Lubuwei acționând în vreun fel pentru o astfel de restaurare.

– Nu m-am exprimat bine. Mă refer la semnul de pe discul ritual, pe care se pare că el îl ține ascuns, care vestește venirea unui nou Împărat Galben. Nu pricep de ce a ajuns Lubuwei instrumentul acestui disc de jad care îi comandă să restabilească regimul imperial, explică marele preot.

Încerca, fără succes, să o facă pe Zhaoji să înțeleagă ce anume îl deteminase să ia asemenea măsuri. Aceasta însă, aflând pentru prima oară de existența discului de jad al soțului ei, se zăpăcise complet la gândul că bărbatul pe care îl iubea nu-i pomenise niciodată despre el.

Zhaogongming, implorându-l pe Wudong din priviri, îl ruga să înceteze acuzele la adresa lui Lubuwei.

Zhaoji își stăpâni resentimentele și decise să-l înfrunte pe marele preot, pentru a-i da de înțeles că îi dezaprobă total conduita.

– Ce ziceți dacă reneg pe loc legământul pe care l-am făcut față de Marea Cale? amenință ea pe un ton aspru, sfidându-l pe Wudong.

– Ce vrei să renegi? Tehnica ce-ți permite să respiri în așa fel încât energia Qi să rămână în tine? Modul de a-ți conserva esența feminină pentru trăi mai mult? Procedeul care permite întoarcerea privirii asupra sinelui pentru a contempla ce se petrece în lăuntrul tău? Vrei să renegi tot ce ai învățat mai important de când te-a născut maică-ta? ripostă marele preot.

Înfuriată, Zhaoji puse mâna pe micul vas de ars mirodenii Boshanlu care se afla pe masă și îl aruncă violent în obrazul lui Wudong înainte de a fugi spre ieșire. Acesta din urmă se feri la timp și obiectul de bronz căzu pe podea, spărgându-se în bucăți.

Când se întoarse acasă, îl găsi pe Lubuwei la masa de micul dejun.

– De ce mi-ai ascuns atâta vreme că ai un asemenea obiect? Credeam că între noi nu există secrete! țipă ea, jignită, la bărbatul pe care îl iubea.

Avea ochii plini de lacrimi. Suferea la gândul că nu-i împărtășise taina.

Lubuwei nu ezită nicio secundă, pricepând că era

vorba despre Bi-ul negru înstelat. O strânse îndelung în brațele sale pe tânăra femeie, fără un cuvânt, ca să o liniștească. O luă apoi de mână și o conduse direct în camera lui.

Descoperirea de către Zhaoji a existenței discului de jad îl luase prin surprindere. Nu avea de ales decât să-i prezinte obiectul care o aruncase într-o stare extremă de deznădejde. Descuie dulapul și scoase discul din învelitoarea de mătase. Obiectul apăru, solemn, în palma sa, acoperind-o complet.

– Atinge-l ca să simți cât e de cald, îi șopti el lui Zhaoji, punând în palma tinerei femei imensul disc de jad.

– E fin precum pielea de pe burta unui miel, spuse ea, în timp ce-și ștergea lacrimile.

Duse apoi la obraz Bi-ul negru înstelat.

– Acum, uită-te la suprafața lui și spune-mi ce vezi, adăugă Lubuwei.

Ea făcu întocmai. Minusculele stele micacee configurau straniile constelații ce păreau că izvorăsc din Bi-ul negru de jad.

– Parcă ar fi o noapte înstelată! se minună ea, ca un copil.

– E mai mult decât atât. Sunt chiar Văcarul și Țesătoarea... Uite cum se aseamănă cu noi! continuă Lubuwei, mângâind porțiunea de pe disc unde apărea desenul celor două constelații îndrăgostite care nu se regăsesc decât o dată pe an, grație podului format peste Calea Lactee.

Ea își trecu degetul pe suprafața Bi-ului și închise ochii. Simțea căldura de care îi vorbise Lubuwei. Îl ruga din priviri. Voia să-i dezvăluie toate tainele discului de jad.

Iar el decise că era timpul să-i spună tot.

Îi povesti împrejurările în care găsise Bi-ul negru

înstelat în piața din Handan, apoi vizita sa la preoteasa medium Vale Adâncă și profețiile clarvăzătoarei cu privire la Haosul originar Hongmeng anunțând venirea noului Împărat Galben. Îi explică modul în care acest disc ritual îi bulversase deja cursul existenței liniștite și fără trecut de negustor bogat și prosper la Handan.

– Și femeia aceea ți-a spus clar că vei contribui în vreun fel la venirea acestui nou împărat?

Zhaoji era împărțită între uimire și neîncredere.

– Vorbele ei îmi răsună încă în urechi de parcă s-ar fi petrecut chiar ieri! În fiecare zi, invariabil, când mă gândesc la disc, le aud.

– Dar ce înseamnă asta? insistă ea.

– Încă nu știu să citesc viitorul pe acest disc, dar sunt sigur că preoteasa a vorbit cu aerul cel mai serios din lume. M-a asigurat că voi participa la sosirea unui nou împărat. Fii convinsă că am fost tot atât de mirat precum ești tu acum!

Tânăra femeie tăcea.

La urma urmei, Wudong nu greșise când îl bănuise pe Lubuwei că lucrează pentru reinstalarea Imperiului. Această idee însă, departe de a-i displăcea, nici ea nu știa din ce cauză, o făcea să viseze.

În prezent, strângea la piept discul de jad, ca și cum ar fi fost vorba de propriul copil.

*

Conform obiceiului pe care și-l făcuse în momentele de cumpănă, Lubuwei îl rugase pe Hanfeizi să-l însoțească la audiența solicitată lui Anguo în ajun.

La intrarea celor doi în biroul regelui, acesta se căznea să manipuleze un cuțit a cărui lamă se replia în mânerul de fildeș. Trecuseră mai multe luni de când începuseră să-l

afecteze acele tremurături neliniștitoare ale membrelor, care îi dădeau un aer și mai nătâng decât de obicei.

Lubuwei sesiză că starea lui Anguo, de când îl văzuse ultima oară, se înrăutățise considerabil. Nu mai era capabil nici măcar să repete un gest simplu pe care îl făcea o foarte tânără slujnică, acela de a deschide și închide cuțitul pliant. Fetișcana, care abia dacă atingea vârsta adolescenței, dădea dovadă de multă răbdare. Bietul rege nu mai reușea să-și coordoneze mișcările.

Absorbit cu totul de delicata operațiune, Anguo îi ignora complet pe cei doi vizitatori, în ciuda faptului că Lubuwei își drese glasul de mai multe ori ca să-i atragă atenția asupra prezenței lor.

După o vreme, regele își ridică în sfârșit privirea către cei doi.

– Care este subiectul acestei discuții? se învrednici să întrebe, după ce reușise într-un final să introducă lama cuțitului în mâner.

– Este vorba de marele preot taoist Wudong. Am dovada că acest om, din motive despre care nu am nici cea mai vagă idee, a încercat să decimeze prin otrăvire șeptelul de cai destinați armatelor noastre. L-am surprins pe unul din tinerii mei grăjdari, unul tocmit, care a mărturisit totul înainte de a se spânzura, îi povesti ministrul Resurselor Rare regelui.

Anguo îl privi pe Lubuwei cu un aer neîncrezător și cumva absent. Boala îi buhăise obrazul și îl făcea să pară imobil.

– Ce părere are despre toate astea strategul Hanfeizi? întrebă Anguo, întorcându-se către filozoful bâlbâit.

– Cred că religia taoistă este un pericol pentru legile statului și că cel mai potrivit ar fi să o interziceți oficial. Acest preot era cât pe ce să producă pagube ireversibile

armatelor din Qin! Este mult mai simplu să smulgi iarba decât să tai pădurea. Nu lăsați să crească această religie pe care mulți dintre supușii voștri o practică la vedere. În curând, în Qin va conduce Tao, nu Legea! zise cu gravitate Hanfeizi.

Anguo mângâia cu mâna damblagită mijlocul tinerei slujnice pe care o pusese să i se așeze pe genunchi.

Întotdeauna proceda la fel când avea toane. Se lega de fete tinere, nubile încă și cu tenul de culoare deschisă de preferință, și cerea ca ultima să stea lângă el pe întreaga durată a zilei. Asta îi permitea să dispună de ele când și cum îi plăcea. Pusese să i se aducă în birou un paravan în dosul căruia nu se jena să dispară în compania alesei zilei, chiar în prezența vizitatorilor. După ce îi pierea cheful, tânăra respectivă ajungea în haremul cu nenumăratele concubine repudiate, unde își trăia zilele în pace, fără să-l mai întâlnească vreodată pe rege. Printre femeile selectate de recrutorii de la curte, cele care fuseseră atinse de rege scăpau de soarta destinată celorlalte, care completau batalioanele de prostituate de care bordelurile de stat aveau nevoie permanent.

– Ce zici? îl întrebă Anguo, cu vocea moale, pe Lubuwei.

Tânăra fată tresălta imperceptibil pe genunchii tremurători ai regelui bolnav.

– Legile din Qin prevăd ca cei ce se fac vinovați de crimă să fie judecați. Wudong a atacat șeptelul regatului! zise prudent Lubuwei.

– Slăbirea armatelor regatului duce la slăbirea puterii regelui. A venit momentul să punem în practică reforme pentru ca asemenea acte să nu mai aibă loc, completă atotștiutorul Hanfeizi.

Anguo se oprise din mângâiatul tinerei slujnice. Părea interesat de ultimele fraze ale filozofului bâlbâit.

– Ce propui, de fapt?

– Trebuie să transformați Biroul Zvonurilor în minister de sine stătător și să începeți prin a-i tripla efectivele. Populația este prea liberă să vină și să plece, oricine poate să pună la cale un complot dacă i se năzărește. Un stat trebuie să știe dinainte ce se urzește împotriva sa! pledă filozoful, fără să-și mascheze o anume emfază.

– Vrei să spui că eunucul Verigă Esențială nu este destul de eficace? zise Anguo.

– Nu-l cunosc prea bine... Are un aer oarecum răutăcios. Dar nu asta e problema. Instituțiile și mecanismul lor de funcționare contează mult mai mult decât persoanele... Biroul Zvonurilor duce lipsă de mijloace. Oricâte calități ar avea directorul său, prestigiul biroului în ochii poporului este insuficient, afirmă filozoful bâlbâit.

– Nu este, în orice caz, și opinia eunucului Cuțit Rapid, nici, potrivit spuselor sale, a tânărului pe care mi l-a recomandat luna trecută. Dacă ar fi să-i dăm crezare, protejatul său avea un singur țel: să facă parte din acest Birou al Zvonurilor pe care îl denigrezi cu atâta plăcere! protestă regele, pe un ton țâfnos.

– Domnia voastră l-ați numit?

– Am dat ordin Cancelarului s-o facă. Era un post vacant la Biroul Zvonurilor..., întări Anguo, care nu pricepea unde vrea să ajungă Hanfeizi.

– Sire, dacă considerați util, pot să vă prezint un raport cu referire la mijloacele și legile necesare pentru întărirea acestui serviciu, propuse Hanfeizi.

Se gândea că Anguo nu va rămâne insensibil la o astfel de propunere și la asemenea argumentație.

Regele îi făcu semn slujnicei care rămăsese așezată pe genunchii săi să se ridice. Părea mânios. Tocmai

rupsese cuțitașul cu mâner de fildeș care zăcea pe jos. Tremurăturile nu-i mai permiteau să facă cel mai mărunt gest, era la capătul puterilor. Mișcarea unui deget îl costa.

Se uită la Lubuwei și la Hanfeizi. Nu era decât instrumentul inteligenței și manipulării lor. Ei îl umileau mai tare decât boala care punea stăpânire pe el din zi în zi.

Atunci, pentru a exorciza maladia care îl strângea în gheare, hotărî ca de astă dată să fie autoritar.

– Regelc nu are nevoie de sfaturile tale. El guvernează țara așa cum crede de cuviință, spre binele poporului. Cât despre religia taoistă, îi voi da ordin Cancelarului să-i pedepsească fără milă pe adepții săi, zise el din barbă.

Hanfeizi și Lubuwei se uitară unul la celălalt. Gândeau același lucru. Acest Anguo era mult mai prost decât își imaginaseră.

Așa după cum scrisese deja filozoful bâlbâit, absolutismul fără viclenie nu era decât o forță oarbă și una dintre cele mai șubrede.

*

După interogatoriul la care fusese supus pe Podul-Crocodil de către generalul comandant al regiunii militare de care aparținea obiectivul, Defect de Jad fusese transferat la închisoarea centrală din Ying.

Pentru a-i asigura securitatea transportului, îl închiseseră într-o cușcă de lemn pe roți la care înhămaseră un bivol. Din cauza hârtoapelor drumului nu mai lipsise mult să-și rupă oasele. Trupul îi mustea de vânătăi și răni. Încasase atâția scuipați încât renunțase să se mai șteargă în momentul în care

ajunsese la porțile orașului fortificat, în cușca pe roți, împroșcat de sudalmele mulțimii de gură-cască. Calvarul durase două zile, la capătul cărora se iviseră acoperișurile masive ale unor clădiri heteroclite care se înghesuiseră de-a lungul anilor una într-alta și care formau, strivind prin înălțimea lor orașul Ying, reședința regelui din Chu.

Capitala acestui regat dădea impresia că fusese construită exclusiv în scopuri militare. Impresionantele ziduri de incintă, crenelate și lărgite către bază, făceau din oraș o enormă cetate întărită. Dincolo de zidurile impenetrabile, nu existau locuințe particulare sau grădini de agrement, ci doar clădiri și cazărmi în care se îngrămădeau populația și soldații. Arhitectura și topografia capitalei erau o mărturie a destinației sale războinice.

La fiecare intersecție, se aflau cuști de lemn în care erau expuse trupurile însângerate ale soldaților care refuzaseră să plece la luptă, cu numele, numărul matricol și regimentul din care făcuseră parte. Erau menite să servească drept exemplu. În Chu nu se glumea cu ordinele comandanților, nici măcar atunci când infanteriștii erau trimiși să se înfigă în sulițele inamicului. Era prețul care trebuia plătit pentru ca în regatele dușmane să umble vestea că acest stat glorios dispune de cea mai viteză armată.

Închisoarea centrală din Ying, construită din blocuri de piatră neagră, era lipită de Palatul Regal, constituind o dependință a acestuia. Galeriile și subteranele permiteau accesul în ambele sensuri. Fațadele din granit le dădeau un aspect auster celor două clădiri. Singur drapelul verde cu negru al statului Chu aducea puțină culoare, la poarta de intrare a înaltului edificiu, de unde regele Wen nu ieșea practic niciodată. Se poate

spune că erau de fapt două închisori învecinate, una destinată regelui, cealaltă, criminalilor.

Așa cum se întâmplă adesea în situații precum cea de față, Defect de Jad, pe durata interogatoriului de la Podul-Crocodil, spusese prea mult și totodată prea puțin.

Anunțând iminența unui atac de pe apă al podului-fortăreață, trezise îngrijorarea în rândul autorităților, dar refuzând să divulge scadența, suscitase curiozitatea regelui Wen în persoană, care dorise să-l interogheze el însuși pe generalul trădător și, poate, duplicitar.

Cruzimea și perfidia regelui Wen deveniseră legendare. De treizeci de ani nu mai apăruse în fața supușilor și armatei sale, reușind astfel să facă din această absență, atent calculată și permanent întreținută, un motiv în plus de teamă. Suspiciunea sa era extremă. Se încredea numai în el însuși și nimeni altcineva nu avea dreptul să controleze, să verifice, să judece și să hotărască în locul lui. Odată cu vârsta, se făcuse obez și se deplasa doar în lectică, fie și pentru a se deplasa dintr-o încăpere în alta, în apartamentele sale. Zilele și le petrecea între iatacul său și birou, unde lucra în compania unui singur secretar particular.

De cincisprezece ani aștepta regele Wen să-și ia revanșa contra statului Qin, vechiul său dușman, neînvins până atunci.

Cincisprezece ani, care îi păruseră tot atâtea secole, se scurseseră în sfârșit de la armistițiul pe care regatul său fusese constrâns să-l semneze ca urmare a unei înfrângeri umilitoare, prin capturarea cetății fortificate Sui de către armatele din Qin. În ziua aceea, Chu îi cedase inamicului o fâșie lungă din zona septentrională a țării. Tratatul care prevedea un schimb de ostatici între cele două regate se menținuse de voie, de nevoie. Regele Wen profitase de răgaz pentru a-și dezvolta

potențialul militar, cu scopul ca, la momentul oportun, să poată porni cu oarecare șanse de succes o ofensivă generală împotriva trufașului vecin de la nord.

Nu era zi în care să nu rumege veninul răzbunării, visând la momentul când avea să-și recupereze porțiunea de teritoriu pe care fusese obligat să o cedeze regatului Qin.

Regele Wen jubila în dimineața aceea. Ora mult așteptată venise, probabil...

Tot atunci, în celula strâmtă și întunecoasă, Defect de Jad dădea din colț în colț. Cunoștea perfect reputația regelui Wen. Asuda din greu și îi blestema pe Lubuwei, Pace a Armelor și pe toți ceilalți care, indirect, îl aruncaseră în acea închisoare, când un gardian veni și îl dezlegă.

După ce parcurseră un șir de coridoare întortocheate, urcaseră și coborâseră nenumărate scări, trecând peste grilaje din care ieșeau mâinile celor ce colcăiau prin hrube, fu introdus, flancat de doi gardieni, în biroul suveranului obez.

– E adevărat că ați anunțat atacarea podului-fortăreață cu un vas de război? Ideea este seducătoare. Acest pod nu poate fi cucerit decât de pe râu, atacă regele Wen, fără altă introducere.

Bătrânul își mijea ochii mici, înecați în cutele de grăsime ale pometilor.

Degetele sale butucănoase și doldora de inele băteau darabana pe brațele fotoliului.

– Este ceea ce plănuiește regatul Qin, bâigui generalul trădător pe care gardienii îl forțaseră să îngenuncheze în fața lui.

– Și cine a inventat stratagema? În niciun caz imbecilul de Anguo! adăugă disprețuitor regele din Chu.

– Pe lângă Wang Norocosul, noul șef de stat-major

al armatelor din Qin, există un inginer militar care știe să construiască vase de război. El este acela care a propus atacul naval. El a supravegheat personal construirea navei, răspunse Defect de Jad.

– Cine se află la comanda acestei expediții periculoase? se răsti regele.

Defect de Jad rămase mut, de nepătruns.

Regele Wen făcu un semn și gardienii îl prinseră de gât, începând a-l strânge. Reveni apoi la chestiune, până când celălalt nu mai rezistă:

– Este prințul Anwei, fratele mezin al lui Anguo.

– Te referi la fostul ostatic al regatului Qin la curtea din Ying? răcni regele obez.

– Chiar el, încuviință generalul mișel care avea senzația că i se frânsese gâtul.

– Ce păcat că am acceptat să-l trimitem înapoi pe acest ostatic, în urmă cu cincisprezece ani, după ce am pierdut orașul Sui! L-am fi avut în mână pe fratele regelui Anguo, iar armatele din Qin nu ar mai beneficia acum de concursul său! urlă regele Wen, pe care amintirea înfrângerii usturătoare aplicate statului Chu de către Qin îl făcea să turbeze de furie și de rușine. Vreau să știu acum la ce dată e prevăzută ofensiva, continuă el, întrocându-se către secretarul personal.

– Generalul Defect de Jad a refuzat să ne dea vreo indicație cu privire la acest subiect, se auzi vocea slabă a secretarului.

– Nu mă îndoiesc că știi cum să-l faci să vorbească! replică regele Wen, făcând semn celor doi gardieni să-l ducă înapoi în celulă pe generalul trădător.

Gardienii îl ridicară pe generalul din Qin și îl târâră spre ieșire.

– Informația este de o asemenea importanță încât niciun preț nu e prea mare, îi mărturisi regele secretarului său după ce rămaseră singuri.

– Am putea să cerem confirmarea de la sursa noastră din Xianyang... Este vorba despre tânărul eunuc ce poartă numele de Efluvii Negre și pe care am reușit să-l infiltrăm în sânul serviciilor lor secrete! răspunse, împăunându-se, secretarul particular al regelui.

Spre a-și exprima satisfacția, secretarul particular își însoțea vorbele cu gesturi ample. Gura imensă îi acoperea jumătate de obraz.

– Trebuie să aflăm cât mai repede dacă acest Defect de Jad nu cumva este un subterfugiu în plus folosit de Qin, ordonă, circumspect, regele obez.

Versatul rege din Chu cunoștea mai bine ca oricine șiretlicurile de care erau capabile regatele combatante pentru a se păcăli unele pe altele.

– O să contactez neîntârziat sursa noastră. Dar nu vom avea niciun răspuns înainte de zece zile, cât le trebuie ștafetelor de la Ying la Xianyang și retur, îl atenționă secretarul.

Regele Wen făcu o strâmbătură.

Pentru războinicul însetat de răzbunare, termenul era prea lung.

28

În semn de recunoştinţă pentru devotamentul lui Zhaoji, Huayang îi transmisese acesteia, în schimb, toate cunoştinţele sale în materie de amor.

Regina îşi petrecea ore de-a rândul cu tânăra protejată, instruind-o cu răbdare infinită şi fără a se jena să exemplifice prin gesturi teoria despre figurile, mângâierile şi atenţiile care îl dau gata, fără greş, pe un bărbat: Dragonul Verde care penetrează în forţă Marea de Jad; Eretele şi Grangurul lovind aerul cu aripile drepte şi ferme; Libelula ce înfioară suprafaţa Lacului de Jad; Corola Florii, care, unduindu-se armonios, închide în ea Suprema Licoare de Jad pe care şi-a însuşit-o; Bobocul Etern care atrage încet Tija de Jad pentru a o mângâia; Pasărea Feng-huang, ce se împreunează prin intermediul aripilor.

Niciuna din posturile descrise de poeţi în poemele lor de dragoste nu mai prezenta de-acum vreo taină pentru Zhaoji.

Acestei ştiinţe amoroase dobândite de la un profesor eficient se adăuga supleţea extraordinară a trupului său de acrobată şi dansatoare, încă foarte tânăr, care îi permitea să urmeze ca la carte şi fără dificultate instrucţiunile.

Ca să nu mai amintim că Lubuwei, care beneficia de rezultatele practice, aprecia în cel mai înalt grad lecţiile predate de Huayang agilei sale ucenice.

Când negustorul se întoarse acasă după audiența la Anguo, Zhaoji ședea lungită pe pat, în toată splendoarea nudității sale. Stătea pe spate, cu capul rezemat pe pernele de mătase. Între coapsele întredeschise, nu mai mult decât era necesar, grădina sa intimă, parfumată cu măiestrie, oferea privirii albeața sidefie a domoalelor ondulații pe care le defrișase proaspăt cu o mică pensetă, lăsând doar o minusculă dungă, perfect desenată. Lui Lubuwei îi făcea o plăcere deosebită să-și plimbe degetul până la intrarea porții vrăjite a tinerei femei, traseu pe care îl numea „mica potecă a desfătării". Era suficientă o atingere, și trupul lui Zhaoji începea să se unduiască precum un zmeu înălțat pe cer.

Văzând-o pe Zhaoji în acea postură care îi lăsa impresia că doarme, Lubuwei nu rezistă tentației de a parcurge cu degetul arătător „mica potecă a desfătării" a tinerei femei.

– Ce a zis regele? întrebă într-o doară, căscând.

Mișcarea cu degetul îi provoca frisoane din cap până în picioare.

– Anguo e complet obtuz. Nu vede și nu aude nimic. De altfel, sănătatea lui nu pare să se amelioreze, răspunse negustorul.

Mâna sa expertă urca încet pe coapsele lui Zhaoji.

– Bietul Anguo mă face să mă gândesc la un trup omenesc căruia îi lipsește complet ficatul.

Făcea aluzie la celebra frază din manualul de medicină *Întrebările Fundamentale ale Împăratului Galben,* potrivit căreia ficatul este pentru corp „generalul care dictează strategiile".

– Ce ați hotărât în privința lui Wudong?

– Anguo a dat ordin ca adepții să fie alungați, pentru ca taoismul să nu mai aibă drept de cetate în Qin. Dar este o măsură derizorie. Nu lupți contra unei religii atât

de prezentă în rândul populației printr-un decret de interdicție, zise el sentențios, apropiindu-și gura de a lui Zhaoji.

Puseră în aplicare gesturile „Eretelui ce se repede asupra Grangurelui înainte de a bate împreună aerul cu aripile desfăcute și ferme", iar Lubuwei nu putu decât să se felicite, o dată în plus, pentru performanța înaltului nivel de sofisticare amoroasă la care Huayang reușise să-și aducă protejata.

După o ultimă îmbrățișare drăgăstoasă, Lubuwei plecă să asiste la încheierea numărătorii lunare a șeptelului său de armăsari, cărora Mafu și Omul fără Frică le țineau evidența, cu excepția mânjilor.

Zhaoji avusese grijă ca efuziunile lor să nu se eternizeze deoarece avea întâlnire cu Huayang la grădina botanică, la ceasurile după-amiezii, ca să-i raporteze acesteia din urmă ce se vorbise în cursul audienței acordate de Anguo lui Lubuwei.

Când o regăsi pe suverană pe micul pod de piatră ornat cu lampadare, de peste pârâul ce traversa parcul populat cu arbori de ginko-biloba milenari, aceasta avea înfățișarea din zilele ei cele rele.

– Iar s-a încurcat cu o fetișcană, complet analfabetă... Când îi vorbesc, abia dacă se uită către mine. Nu am putut să scot o vorbă de la el despre discuția sa cu Hanfeizi și cu Lubuwei! zise ea cu năduf, ca răspuns la întrebarea lui Zhaoji în legătură cu motivul proastei sale dispoziții.

– Lubuwei mi-a povestit totul despre această întrevedere. Regele a decis să pună sub interdicție religia lui Tao și să-i persecute pe adepții săi. Nu ne rămâne decât să ne ascundem precum hoții, spuse ea cu gravitate.

– Ce nedreptate strigătoare la cer! Adepții lui Tao nu au făcut niciodată vreun rău cuiva! De ce să plătească

un preț atât de mare pentru aventuroasa inițiativă a lui Wudong? Netotul de Anguo este complet manipulat. Se comportă ca un despot dar nu știe să-și dozeze mijloacele... se lamentă soția legitimă a lui Anguo.

– Și totuși, Lubuwei nu a inițiat nimic împotriva acestui preot! Dacă taoismul va avea de suferit, va fi numai din cauza lui Wudong! adăugă Zhaoji.

– Poporul din Qin este prea asuprit trupește și sufletește pentru a se putea lipsi de armonia interioară propusă de taoism. Este singura lor consolare. Statul le ia totul, e dreptul lor să-și păstreze credința măcar, murmură regina, ca și cum această confesiune conținea o taină de nedezvăluit.

– Dar vinovatul nu este acest preot răutăcios și prost, care prin fapta sa a compromis totul?

– Fără-ndoială că Wudong a procedat greșit. Dar a fost demascat înainte de a face rău cu-adevărat. El este pe deasupra memoria vie a secretelor taoiste transmise din vremurile străvechi de generații de adepți, care se numără, azi, cu miile. La ei trebuie să ne gândim în primul rând. Dacă moare, acest om va duce cu el toate tainele prețioase care i-au fost transmise.

Sub podul de piatră, crapii se zbenguiau în apa cristalină a pârâului. Regina le aruncase firimituri de chifle umplute cu carne și fierte în abur.

– Trebuie să-i prevenim cât mai repede pe Wudong și pe Zhaogongming.

Uriașii pești se zbăteau, încăierându-se pentru bucățile de pâine. Zhaoji tăcea.

Era împărțită între dragostea sa pentru Lubuwei, pe care Wudong îl transformase în țintă, și pledoaria reginei pentru necesitatea de a apăra o moștenire fragilă al cărei depozitar era acest om și de care aveau trebuință atâția bărbați și femei, pentru a le ostoi

suferințele. În clipa de față însă, inima era mai puternică decât rațiunea.

Huayang îi simțea tulburarea. Îi înțelegea cauza. Ar fi procedat la fel dacă ar fi fost în locul ei. Preferă deci să i-o ia înainte.

– Dacă tu nu vrei s-o faci, voi merge eu însămi să-i anunț ce se pune la cale, zise ea către Zhaoji, luându-și la revedere după ce depuse un sărut fugitiv pe mâna acesteia.

Ajungând la Palatul Fantomelor, în cea mai mare grabă și înfășurată în aceeași pelerină lungă de vizon care îi ascundea și obrazul, îi găsi pe marele preot și pe asistentul său făcându-și precipitați bagajele.

Ustensilele și materialele necesare experiențelor alchimice umpleau la refuz coșuri din care venea un miros acru de salpetru și arsenic. Foițele de bambus pe care erau scrise pasaje din *Tao Te King* și din *Zhuangzi* fuseseră rulate cu grijă și legate cu sfoară. Nu erau făcute pentru a fi citite, ci pentru a fi aruncate în foc. Se obișnuia, la unele ceremonii, să se ardă textele care erau citite, pentru ca formulele rituale să se răspândească în aer.

– Bine faceți, aprobă ea, trebuie să plecați de-aici cât mai repede

– Iată ingredientele care ne-au cauzat eșecul, constată cu tristețe asistentul, arătând înspre coșurile de răchită cu un gest ridicol de maimuțoi.

Marele preot îi făcu semn lui Zhaogongming să înceteze cu văicărelile și să se mobilizeze.

– Știți încotro vă duceți? întrebă regina.

– Nu încă... Dar în tot cazul, în munți unde emanațiile Yang sunt cele mai putemice. Vom putea să rezistăm acolo secole întregi. Acolo vom cunoaște albul. Albul este lumina interioară. Toate culorile se dizolvă în alb. Într-un cuvânt, vom fi în Marea Armonie, răspunse

Wudong cu emfază.

– Voi putea să văd și eu, într-o zi, perla arzătoare? zise Huayang, pe care plecarea marelui preot începea să o tulbure.

Dacă nu ar fi fost regină, ar fi plecat negreșit împreună cu ei, acolo sus, unde spiritul său ar fi vibrat la unison cu Marele Diapazon al Universului.

Wudong, privind-o pe Huayang drept în ochi, pronunță frazele adecvate, extrase din *Zhuangzi*:

Privește spațiul întunecat,
În camera goală apare o strălucire albă
Fericirea este acolo unde orice mișcare încetează.

Regina închise ochii. Vedea la rândul său această masă albă și luminoasă care o ducea cu gândul la un cocon de vierme de mătase.

Cu cât trecea timpul, cu atât era mai convinsă că dobândirea lui Tao valora cât toate regatele de pe pământ, și că numai el putea dărui ființelor omenești liniștea interioară și fericirea.

*

Verigă Esențială călărea pe deșelate.

Luase un minim de bagaje pentru a nu îngreuna calul. În afară de o haină de schimb, mai avea la el spada, pumnalul și „cutia cu comori" conținând atributele care i se înapoiau fiecărui eunuc după emasculare.

Îndată după discuția sa cu Cuțit Rapid și cu Pădure de Pinacluri, părăsise val-vârtej Xianyang-ul în încercarea de a-l avertiza pe Anwei, înainte de a fi prea târziu, de posibila trădare a lui Defect de Jad.

Dăduse dovadă de un fler de zile mari punându-l sub supraveghere pe Efluvii Negre chiar de a doua zi de după întâlnirea cu el la cârciuma Potârnichea Zăpezilor. Nu

avusese de ales. Știa că între el și tânărul eunuc, începând din acea zi, începuse o luptă pe viață și pe moarte.

De când avusese surpriza să-l vadă intrând intempestiv în cârciumă, Verigă Esențială îl suspecta pe tânărul eunuc, al cărui zâmbet viclean nu-i spunea nimic bun. Precis că Efluvii Negre îl spiona. Prezența sa în acel loc, unde Verigă Esențială nu călca niciodată, nu putea avea altă explicație. Era întru totul comportamentul unei iscoade.

Făcuse cercetări ca să afle cum de reușise să fie angajat în Biroul Zvonurilor și, mai ales, de către cine. Din păcate, nu avusese prea mult timp la dispoziție, misiunea sa în Chu fiind prioritară, să-și ducă investigațiile atât de departe pe cât și-ar fi dorit.

Cancelarul Qin-ului, care semnase decretul de numire a candidatului Efluvii Negre, îi spusese fără alte explicații că regele Anguo în persoană îi poruncise. Or, era imposibil ca regele să infiltreze un spion în sânul unui serviciu atât de sensibil.

Cineva îi șoptise regelui la ureche numele lui Efluvii Negre. Dar cine? Ancheta se anunța anevoioasă și de durată. Se sfătuise cu Cuțit Rapid și cu Pădure de Pinacluri, deoarece promisese să-i țină la curent cu evoluția cercetărilor și să dezbată cu principalii animatori ai Cercului Phoenix chestiunile legate de anchetă. Le explicase cum colonelul de la Sala hărților și planurilor vorbise cu Defect de Jad, dezvăluindu-i știrea despre expediția secretă. Le mai relatase, de asemenea, uimirea sa de a fi fost descoperit de către Efluvii Negre în cârciumă și stupoarea la aflarea veștii că acesta fusese numit la Biroul Zvonurilor.

Niciunul din cei doi eunuci nu putea să-și explice ce anume ar fi putu să-l determine pe Anguo să-l numească pe Efluvii Negre în acest serviciu. Cu toate

astea, reacțiile lor la supozițiile și întrebările lui Verigă Esențială fuseseră foarte diferite.

Șeful Ofițerilor Gustători reacționase cel mai vehement. O astfel de numire îi părea cu atât mai dubioasă cu cât regele Anguo nu se ocupa cu chestiuni atât de minore precum numirea unui funcționar de rang mijlociu, chiar dacă era vorba despre serviciile secrete. Lucrul cel mai îngrijorător însă, în opinia sa, era cunoașterea de către Defect de Jad, general înăcrit și răzbunător, a atacului de pe apă al podului. Cum o va folosi? se întrebase, neliniștit, Pădure de Pinacluri. Nu exista riscul ca acesta să vândă informația de importanță capitală armatelor din Chu? Dacă așa stătea situația, concluzionase Pădure de Pinacluri în fața chipului de nepătruns a lui Cuțit Rapid, expediția lui Anwei avea să se sfârșească într-un dezastru.

Șeful Biroului Zvonurilor îl simțise pe Cuțit Rapid mai distant, mai evaziv și, într-un cuvânt, mai alunecos. Chirurgul-șef se ferise să spună exact ce gândea. Verigă Esențială pusese această atitudine pe seama caracterului mai închis al chirurgului eunucilor, despre care știa că o cât de mică controversă îl scotea din sărite, făcându-l să devină odios.

E adevărat că Pădure de Pinacluri fusese singurul care îl îndemnase prompt pe Verigă Esențială să-l prevină pe Anwei până mai era timp.

Părăsise deci în mare grabă Xianyang-ul, pretextând o anchetă atât de delicată încât nu putea să o desconspire nimănui, nici chiar membrilor din serviciul său.

Șeful Biroului Zvonurilor o luase, după cum procedase și armata lui Anwei, pe vechea rută către Chu. Călușul său vânăt-rotat galopa voinicește pe drumul desfundat.

Convoiul lui Anwei lăsase șleauri adânci. Pământul

răscolit purta încă urmele roților de care și ale cizmelor infanteriștilor care sfâșiaseră crusta de la călcatul în picioare. Soarele uscase amprentele animalelor și ale oamenilor lăsând pe suprafața drumului desfundat munți, lacuri, văi, râuri și câmpii în miniatură ale unui ținut necunoscut.

După două zile de pustietate, se întâlni cu un vânător de iepuri care punea lațuri pe marginea drumului.

– Ziua bună. Ai văzut un vapor trecând pe-aici? îl întrebă.

Verigă Esențială fu cât pe ce să-l pufnească râsul când se auzi punând o întrebare atât de bizară în aparență.

– Da, de fapt, chiar l-am văzut, acum cinci sau șase zile, poate chiar opt. Erau vreo mie de oameni cu totul. Eu m-am făcut mic, mititel. La început, am crezut că-i o armată de fantome care merge să se îmbarce către Insulele Nemuririi! zise vânătorul cu un aer extrem de serios.

Vorbea cu accentul puternic al muntenilor din vest. Arătând apoi spre unul din iepurii morți care atârnau la centură, adăugă:

– Nu vrei să cumperi un iepure? Am nevoie de bani!

Verigă Esențială, care nu mâncase carne de când plecase din Xianyang, îi strecură în palmă un tael de bronz.

Se hotărî să poposească mai devreme decât plănuise, ca să-și prepare prânzul. Un foc aprins cu îndemânare învălui cu flăcările jucăușe vreascurile, făcându-le să trosnească. Carnea de iepure îi păru gustoasă, moale și subtil aromată de la ierburile mirositoare ale stepei.

A doua zi, fu trezit de căldura emanată de nările micului cal vânăt-rotat. Animalul, care se dezlegase tot trăgând de frânghie, fusese atras de iarba grasă și înmiresmată pe care își instalase cortul.

Se ridică în picioare. Primele raze ale soarelui tiveau cu fir de aur întreaga panoramă până la care putea ajunge cu văzul: piscurile muntoase, resturile de gheţari pistruiaţi cu pietricele, arbuştii spinoşi cu trunchiurile contorsionate, preria sălbatică, împânzită de jur împrejur cu flori galbene şi violete, din a cărei iarbă suculentă se înfrupta cu lăcomie căluţul rotat.

Porni din nou la drum.

Încă nu ajunsese la trecătoarea care separa cele două state, Chu şi Qin, unde postul de frontieră se desfiinţase de când ruta fusese abandonată de negustori. Calculase că mai avea pe puţin cinci zile de mers pentru a ajunge la râul Han, ce se deschidea în câmpie după ce cobora pe paliere succesive, de partea cealaltă a crestei pe care o mai avea de străbătut, a masivului muntos din care abia reuşise să parcurgă primele pante.

Riscul de a ajunge prea târziu era imens.

De jur împrejur, totul îi părea ireal şi inaccesibil. Imensitatea muntelui şi pustietatea locurilor îl făcuseră să aibă brusc conştiinţa propriei fragilităţi. Se simţea deopotrivă mic şi neputincios. În faţa lui, bolovani uriaşi din grohotişuri se rostogoliseră din munte, formând grămezi haotice.

Auzi şuieratul unei marmote, semn că se apropia o pasăre de pradă. Privi spre cer, într-adevăr, răpitoarea era acolo.

Ar fi dorit să fie el acel vultur pleşuv cu aripile întinse care, în speranţa să-şi potolească foamea dar fără certitudinea că va prinde marmota, se rotea în cercuri în înaltul cerului, taman deasupra căluţului rotat care, din instinct, începuse să-şi mişte urechile.

Verigă Esenţială ar fi dorit ca din câteva bătăi de aripi doar, să zboare pe deasupra piscurilor stâncoase, pentru a-l avertiza pe prinţul Anwei acolo jos, în câmpie, înainte să fie prea târziu.

*

Secretarul particular al regelui Wen din Chu stăpânea arta de a-i face pe prizonieri să vorbească. Începea prin a-i amenința cu schingiuiri din cele mai barbare. Era suficient să le atare micul arsenal de instrumente adecvate și modul în care avea să le utilizeze pentru ca limba să li se dezlege ca prin farmec.

Pentru Defect de Jad alesese un clește de bronz utilizat pentru extracția dinților. Îl așezase la vedere, pe stinghia patului din celulă.

– Regele Wen, în nemărginita sa generozitate, a hotărât să-ți redea libertatea îndată ce ne vei comunica data atacului asupra podului-fortăreață, zise el către Defect de Jad, cu voce mieroasă.

Dar generalul trădător, cuprins de remușcări, decisese să nu spună nimic și să rămână pe poziție.

– Nu cunosc data! Nu cunosc data! repeta el, leoarcă de sudoare, clătinându-și capul în semn de negație.

– O să ne dăm seama dacă minți, spuse deslușit și rar secretarul regelui.

Luă în mână cleștele și îl înfipse cu toată puterea în obrazul flasc al lui Defect de Jad, care prinse a răcni de durere.

– Vă jur că nu știu nimic! urla generalul trădător.

Un firicel de sânge începu să se prelingă pe obrazul schimonosit, transformat într-o mască a durerii.

– Bun. Dacă-i pe-așa, să trecem la altă parte a corpului, zise indiferent secretarul, fluierând ușor.

Chemă un gardian și îi ordonă să-l dezbrace complet pe prizonier. Fostul general șef al armatelor din Qin se trezi așezat pe dunga patului, gol precum un vierme de mătase.

Secretarul particular îi pipăi unul din sfârcuri.

Degetul său arătător îi atinse vârful. Generalul se înfioră și închise ochii. Se străduia să facă în așa fel încât spiritul său să evadeze din trup, după modelul unor fachiri care își trec, cu aerul cel mai firesc, un ac lung dintr-o parte în alta a obrazului sau a abdomenului, fără să scoată un sunet.

Cleștele îi pătrunse în carne. Defect de Jad se înverșuna să facă abstracție de trup, dar nu reușea, continua să rămână îngrozitor de prezent. Durerea persista, insuportabilă. Simțea căldura sângelui care țâșnea din rană coborând încet pe pântec.

– Expediția lui Anwei a plecat din Xianyang la începutul lunii! strigă el, nemaiputând suporta.

Luna intrase deja în a douăsprezecea zi. Având în vedere distanța de parcurs, Anwei trebuia deci să se afle cam la jumătatea traseului.

– Iată ceva interesant! Ba chiar foarte interesant! îi șopti la ureche secretarul particular.

Așeză cu atenție cleștele la loc în caseta lăcuită și îi făcu semn gardianului să-i înapoieze lui Defect de Jad veșmintele.

Văzându-l pe secretar că pleacă, generalul trădător își închipui că scăpase, în sfârșit, de necazuri. Se înșela. Nu apucă bine să-și tragă cămașa că veniră doi temniceri, care îl luară pe sus.

De la închisoarea din Ying până la eșafod era doar un pas.

Defect de Jad încă îi mai blestema, pentru ultima oară, pe mizerabilul de Lubuwei și pe ticălosul de Pace a Armelor, din cauza cărora i se întâmplau toate astea, când călăul, după ce îi petrecuse o funie în jurul gâtului, îl urcă pe un scaun și înnodă funia de bârnă.

Apoi, cu o lovitură brutală de picior îi dădu un șut scaunului, care se rostogoli la o distanță de câțiva pași.

*

Cuțit Rapid nu-și mai luă nicio precauție în vederea întâlnirii de taină pe care o avea programată în seara aceea cu Efluvii Negre. Mersese către locul de întâlnire fără să se întoarcă la fiecare pas, așa cum își impunea să o facă în astfel de circumstanțe.

De dimineață, găsise întors cu picioarele în sus micul trepied de bronz pe care îl ținea așezat pe marginea pervazului de la fereastra pavilionului din parcul spitalului eunucilor, unde își avea reședința. Poziția răsturnată era semnalul obișnuit al corespondentului său prin care acesta îi dădea de veste că dorește să-i vorbească.

Chirurgul șef al eunucilor se apropie de eșafodul plasat la oarecare distanță de artera pietruită care trecea prin fața clinicii. Omul era deja acolo, ținându-se de nas, la fel ca la ultima întâlnire. Cadavrele de pe platformă rămase nedevorate de câinii vagabonzi emanau un miros dezgustător.

– Efluvii Negre te așteaptă deseară sub smochinul cel mare din grădina botanică, șușotise emisarul.

După care, ca de obicei, se făcuse nevăzut înainte ca Cuțit Rapid să aibă răgazul să-i pună vreo întrebare, cât de mică.

Dacă Verigă Esențială nu ar fi plecat val-vârtej către Chu cu scopul de a-l găsi pe Anwei înainte ca acesta să lanseze la apă vasul de război, probabil că Cuțit Rapid nu ar fi riscat să se prezinte la întâlnirea din seara respectivă.

Știa că Efluvii Negre acționase de o manieră care îl alertase pe șeful Biroului Zvonurilor și că acesta din urmă, mai mult ca sigur, pusese agenți pe urmele sale, care să-i supravegheze orice mișcare. În aceste condiții, o întâlnire cu el era extrem de riscantă.

Prudența caracteristică spionilor versați îi dicta să facă pe mortul și să stea liniștit acasă, pentru a nu trezi suspiciuni. La urma urmei, orice întâlnire ratată rămânea valabilă pentru a doua zi, și tot așa, până când întâlnirea putea să aibă loc în deplină siguranță. Așa spunea regulamentul.

În mod explicabil însă, absența lui Verigă Esențială făcea ca în seara aceea să nu mai planeze niciun pericol asupra întrevederii.

Cuțit Rapid era de multă vreme agent plătit de Chu.

Adevărul este că nu prea se simțea mândru de postura sa. Deseori se întreba, cuprins de remușcări, ce-l îndemnase să trădeze cauza patriei natale. Își blestema ziua în care se angajase să lucreze pentru Chu, acest dușman ereditar al țării sale.

Fusese recrutat de serviciile secrete ale regatului inamic încă de pe când bătrânul rege Zhong abia ce se înscăunase pe tronul Qin-ului. Începând din acel moment, intrase în clasicul angrenaj al amenințărilor și șantajelor, de care serviciile adversarului făcea uz pentru a preveni posibilele devieri ale agenților.

La spatele unui spion fidel și eficient exista întotdeauna un șantajist.

Dacă uneori i se făcea silă de minciuni, duplicitate și trădare, și refuza să răspundă solicitărilor și ordinelor transmise de stăpânirea din Chu, primea câte un mesaj încărcat de reproșuri și amenințări. În lipsa unei atitudini cooperante din partea sa la un ultim avertisment, numele său urma să fie divulgat autorităților din țara sa. De fiecare dată prefera să-și continue serviciul decât să fie denunțat.

Cu cât trecea timpul cu atât mai inoperante deveneau regretele. Să cadă la picioarele lui Anguo și să-și recunoască greșeala nu i-ar fi servit la nimic. Ar fi

fost obligat să dea în vileag o sumedenie de secrete de stat și informații confidențiale de orice natură pe care le comunicase dușmanului, iar lista era deja atât de lungă încât nu mai putea spera să capete îndurare.

Când cedase, cu douăzeci de ani în urmă, avansurilor unui chipeș adolescent pe care îl întâlnise, credea el, din întâmplare, Cuțit Rapid nu presimțise că-și va prinde gâtul în laț.

Tânărul se dovedise a fi agent de-al Chu-ului infiltrat la Xianyang.

De dragul adolescentului după care i se aprinseseră călcâiele, dăduse curs dorinței acestuia de a avea un Hufu aparținând ministerului Războiului. Făcuse ce făcuse și reușise să subtilizeze una din jumătățile de Hufu numerotată reglementar, pentru a i-o dărui. La un moment dat, efebul nu și-a mai făcut apariția. Dar nu mică i-a fost mirarea când a primit mai apoi vizita unui necunoscut care, arătându-i bucata de Hufu sustrasă, l-a amenințat că-l reclamă la poliție pentru furt din avutul public.

În schimbul tăcerii sale, misteriosul vizitator i-a cerut să-i furnizeze planul unui punct fortificat aflat în construcție la frontieră. Nu a avut încotro și s-a conformat.

A devenit în felul acesta, fără ca măcar să-și dea seama la început în ce se băgase, un spion eficace, având deja la activ un număr impresionant de informații de primă mărime predate autorităților din Chu despre armatele din Qin, privitoare la armament și la pregătirile de luptă.

*

Sub bătrânul cedru din grădina botanică, la câțiva pași de micul pod de piatră pe care se întâlniseră

Huayang și Zhaoji cu câteva zile în urmă, Efluvii Negre își aștepta colaboratorul.

Cei doi merseră și se așezară pe o bancă, într-un mod cât se poate de firesc. Începură să-și vorbească pe șoptite pentru a nu atrage atenția numeroșilor plimbăreți care se bucurau de aerul răcoros al începutului de seară.

– De la Ying ni se cere confirmarea atacului naval asupra Podului-Crocodil, anunță cu voce neutră tânărul eunuc.

– Convoiul a plecat din Xianynag de mai mult de două săptămâni! De ce își iau atâtea precauții?

– Regele Wen îl suspectează pe Defect de Jad, care i-a dat informația. Bănuiește că-i vorba de o manevră de-a lui Anguo, explică Efluvii Negre.

– Dacă ar ști! suspină Cuțit Rapid, care nu-și făcea nicio iluzie în privința capacităților de intrigant ale regelui din Qin, și cu atât mai puțin a inteligenței sale.

– Ai vreun mesaj special pentru regele Wei? întrebă tânărul eunuc din Chu.

– Nu, răspunse celălalt, posomorât. În schimb, am unul pentru tine. Să te ferești de Verigă Esențială. Face o anchetă la cererea noastră. Dacă se întoarce viu și nevătămat din Chu, nu va dura mult până să afle că eu sunt cel care te-a recomandat lui Anguo. Tare mă tem că mergând atât de departe cu pretențiile, regele Wen mi-a compromis acoperirea.

Efluvii Negre rămase paf auzindu-l pe Cuțit Rapid.

– Dacă se întoarce din Chu, zici? Ce spui! Asta era deci misiunea sa ultrasecretă, atât de sensibilă că niciun funcționar din Biroul Zvonurilor nu mi-a putut explica unde a dispărut, exclamă cu stupoare agentul din Chu infiltrat în serviciile speciale din Qin.

Cuțit Rapid regretă că îi spusese despre voiajul în Chu

al șefului Biroului Zvonurilor. Detesta să se lase antrenat dincolo de limita pe care și-o propusese. Nu transmitea și nu confirma decât informațiile care i se solicitau. Abținerea de la orice exces de zel era singura modalitate de a-și atenua cât de cât sentimentul de culpabilitate.

– Eh... să așteptăm să se întoarcă, vom vedea atunci, bombăni el.

Din ce în ce mai nemulțumit, încerca să orienteze discuția spre alt subiect. Găsi că era momentul să-l facă pe Efluvii Negre să-și depene istoria.

– Bun. Acum că tot avem puțin răgaz, hai să te întreb ceva: de unde ești? Nu știu nimic despre tine. Când am fost înștiințat de serviciile din Chu că trebuie să te operez pentru a face din tine eunuc, mi s-a cerut doar ca, în caz că operația reușește, să te recomand călduros regelui Anguo pentru un post la Biroul Zvonurilor, zise el pe un ton cât se poate de degajat.

Efluvii Negre ezită puțin înainte de a răspunde. Apoi își zise că îl legau destule taine de Cuțit Rapid pentru a nu-i ascunde nimic din trecutul său.

– M-am născut în Chu în aceeași zi cu fiul cel mare al regelui Wen, într-un sat de munte, nu departe de izvoarele râului Han. Ca să sărbătorească venirea pe lume a primului născut, regele a propus ca toți băieții născuți în ziua accea să fie luați în grija statului. Tatăl meu, un cioban sărac lipit, a mușcat pe loc din momeală. Contra unei sume de bani cu care putea să-și dubleze numărul de oi, m-a dat la orfelinatul de la curtea regală, unde am primit o educație aleasă. Mai târziu, statul Chu a făcut din mine soldat, apoi ofițer. Aveam talent la limbi. Vorbeam cu ușurință dialectele din Qin și Han. Am fost remarcat de rege, care mi-a transmis că are un loc pentru mine la Batalionul de Informații. Acolo am fost instruit, timp de doi ani, în

munca de spion și de informator. Batalionul de Informații din Chu este un corp de elită căruia nimic nu-i lipsește: are bani, arme, glorie și putere.

Cuțit Rapid asculta cu interes și simpatie povestea tânărului eunuc. Iată că și el devenise spion prin hazard, dar măcar nu fusese obligat să-și trădeze țara.

– Acum câteva luni, continuă Efluvii Negre, secretarul particular al regelui Wen, care este de departe omul cel mai puternic din Chu după suveran, mi-a adus la cunoștință că trebuie să plec clandestin la Xianyang. Am trecut de granița cu Qin-ul sub un nume fals. Odată ajuns, un agent mi-a ordonat să te caut și să te rog să mă operezi. Am vrut să refuz și să mă întorc la Ying. Mă gândeam chiar să fug și să-mi schimb identitatea. Mi s-a spus că dacă nu mă supun, părinții mei vor suferi represaliile groaznice. Atunci, cu moartea în suflet, m-am prezentat la vizita medicală, la adjunctul tău, care a avut foarte proasta idee să mă declare apt. Și iată-mă eunuc fără voie, au ales alții în locul meu! După aceea, și tu ai fost ales, ca să mă recomanzi regelui Anguo. Nu știam că voi fi numit la Biroul Zvonurilor. Așa operează regele Wen: cu precizie și împărțind fiecăruia rolurile. Metoda sa este de o eficiență diabolică. Iar în toată povestea asta, eu nu sunt un om liber, sunt doar un simplu sclav din Chu, în ciuda faptului că această țară mă consideră erou!

Încheind povestea unei vieți care nu-i aparținuse niciodată, rămăsese dus pe gânduri.

– Și eu nu sunt, după părerea ta, tot un sclav pe care Qin îl va condamna într-o zi, când trădarea sa va fi descoperită? murmură Cuțit Rapid, cu amărăciune.

Chirurgul privea trist grădina botanică peste care se lăsase înserarea.

Imensul parc populat cu plante rare și cu arbori mai îngrijiți decât oamenii se golise încet de lume. Natura

își reintra în drepturi. La picioarele arborilor de catalpa și ale cedrilor, ale căror ace, pe măsură ce cădeau pe pământ, erau adunate unul câte unul de o armată de grădinari, doar câțiva maidanezi trăgeau de câte un os sau fugăreau veveriţele obraznice, venite să fure resturi de mâncare lăsate de vizitatori. În curând, păunii aveau să-și înfoaie cozile în tihnă și rațele cu aripi pestrițe vor traversa aleile măcăind în voie. La căderea nopții, departe de privirile oamenilor, fauna punea domol stăpânire asupra florei.

– Promite-mi că vei păstra pentru tine ceea ce ți-am spus despre misiunea lui Verigă Esențială, îl rugă, cu vocea moale.

Efluvii Negre nu zise nimic.

Cuțit Rapid descifră în privirea tânărului eunuc o răceală elocventă. Un spion nu ascunde niciodată o informație importantă, are datoria să o comunice, și asta cât mai grabnic.

Era greșeala sa, îl luase gura pe dinainte. Simțea cum urcă în el obișnuita durere insidioasă care îl sugruma atunci când îl năpădeau remușcările.

Cei doi spioni se despărțiră pe tăcute și fiecare plecă în treaba lui, fără ca vreunul dintre ei să știe dacă destinele lor aveau să se mai intersecteze vreodată.

29

Meandra gălbuie a râului, asemeni unui șarpe uriaș tolănit în scobitura imensității cenușii a câmpiei pietroase, se întindea, în sfârșit, în fața privirilor lui Anwei. Solzii șarpelui păreau că se clatină.

Fluviul era mânios. Suprafața amenințătoare a apelor era spintecată de valuri spumegânde, antrenate de un curent rapid. Puhoiul căra bucăți de trunchiuri și resturi de crengi care defilau în mare viteză.

Convoiul reușise să răzbească până la Han – dar în ce condiții! – cu imense eforturi și cu numeroase pierderi în oameni și animale.

Sleiți de puteri, oștenii căzură lați. Nu le mai rămăsese nici bruma de energie să taie lemne și să-și instaleze tabăra de corturi înainte de a lua repaus, după cum cerea regulamentul. Caii, cu piepturile grele de crusta formată de sudoarea evaporată, își pierduseră pofta de a se înfrupta din iarba grasă ce creștea din abundență pe mal. Stăteau înțepeniți lângă îngrijitori, ca niște hieratice statui, așteptând să fie despovărați de uriașele baloturi de pe spinări.

Anwei îi ceru intendentului să facă numaidecât un inventar al oamenilor, cu ajutorul socotitoarei sale de bronz. Nu erau mai mulți de șapte sute. O molimă cu fierbințeli se abătuse asupra convoiului, pe ultima porțiune a muntelui, și mulți soldați căzuseră ca muștele.

Slăbiți de perfidul virus, numai ce-i vedeau dintr-o dată că se prăbușesc pe pantele abrupte. Unii nu mai aveau putere să se ridice. Anwei dăduse ordin să fie lăsați la fața locului, deoarece transportul lor i-ar fi îngreunat prea mult pe ceilalți camarazi, care mai aveau de cărat și giganticele piese componente ale vasului. Alții alunecaseră în râpe, nu-i mai țineau picioarele. În trei rânduri trebuiseră să sape la repezeală gropi adânci pentru a arunca în ele cadavrele despuiate de arme și de haine.

Generalul îl autorizâ pe Salt de Tigru să transmită oamenilor că aveau permisiunea să-și ia repaus fără să mai taie lemne.

Soldații își manifestară aprobarea făcând zarvă, după care se așezară în cerc, pe grupe de câte zece. Era subunitatea de bază a formațiilor de luptători. În armata Qin-ului, se pornea la atac în grupuri compacte de zece soldați; împreună învingeau sau mureau, și tot împreună mâncau, dormeau sau jucau zaruri.

Subofițerii de la intendență distribuiră rațiile de hrană și băutura energizantă fermentată pe bază de miere și sorg, pe care generalul pusese să le-o împartă ca să-i întremeze. Anwei trăgea cu urechea la soldați, auzindu-i cum mestecă repede și cu zgomot și sorb apă de râu cu lungi înghițituri, din burdufurile proaspăt umplute.

A doua zi dis de dimineață, reasamblarea navei debută cu lucrările a doi dulgheri sub supravegherea directă a inginerului naval. Ploaia, vântul și soarele deformaseră scândurile, așa că trebuiră să le ia din nou la geluit, polizat și lustruit pentru ca cepurile să se potrivească în caneluri și piroanele în găuri. În trei zile de muncă neîntreruptă, carcasa navei, pântecoasă precum burta unui tripod Li, fusese reajustată complet de dulgheri. Mai rămânea să fie călăfătuită cu rășină de chiparos. Abia atunci putea să se țină la suprafață.

Dar asta fusese floare la ureche pe lângă greutățile întâmpinate la faza de montare a celor două catarge imense pe infrastructură, o dată realizată așezarea sa în poziție de plutire. Ca să ducă la apă nava asamblată, o deplasaseră prin rulare pe trunchiuri de arbori și o frânaseră cu ajutorul frânghiilor, pe un făgaș înclinat pe care îl săpaseră până la mal. În clipa când plonjă brusc în apa râului, vasul provocă un val uriaș care puțin lipsi să nu-i acopere puntea. Partea din față dădu impresia că vrea să pice în nas apoi se redresă brusc, după care se stabiliză. Nimeni nu mai respira. Vasul se ridica și cobora, asaltat de apele agitate care îi bombardau flancurile cu bucăți de copaci. Când se potoli în sfârșit, corabia plutea în regulă. Oamenii chiuiră de bucurie.

Montarea stâlpilor putea să înceapă.

Înainte de toate, vasul trebuia să fie imobilizat pentru a-l împiedica să se zgâlțâie, așa că îl legară cu funii de copacii de pe câmpie. Inginerul naval trecu apoi la efectuarea unor calcule complexe cu scopul de a determina amplasamentul cel mai potrivit al catargelor pe puntea vasului. Catargele fură în pericol să se răstoarne în mai multe rânduri până ce muncitorii reușiră să le încastreze în suporturi și să le înțepenească pe ultimele cu cercuri de bronz.

Vasul era complet refăcut.

Vântul începu să sufle, făcând catargele să scârțâie asemeni roților unui car supraîncărcat. Cu ajutorul cailor manevrară vasul dintr-o parte pentru a-l poziționa paralel cu malul, astfel ca puntea să le fie accesibilă. După care îl priponiră din toate părțile ca să nu fie smuls de torent.

Salt de Tigru se apropie de Anwei, care asistase cu îngrijorare la ultimele pregătiri și la lansarea la apă a vasului de atac.

– Ne-am atins primul obiectiv, acela de a aduce nava pe râul Han. Plutește, e în ordine. De-acum, ne așteaptă partea cea mai grea. Nu am uitat propunerea pe care mi-ai făcut-o, zise Anwei ordonanței sale.

– Bănuiesc că vă referiți la prezicerea cu ajutorul vântului și al culorilor? sugeră, flatat, Salt de Tigru.

– Expediția este prea riscantă pentru a o porni împresurată de vânturi rele și de culori nefaste, răspunse grav generalul.

– Mă duc să aduc din cort tubul sunător, spuse tânărul.

Când reveni, ținea în mână o tulpină de bambus de înălțimea unui om. Tubul sunător, tăiat oblic la unul din capete și având practicate orificii la intervale crescătoare, era lustruit precum fildeșul.

– Cu acest instrument, pe care îl voi orienta exact pe direcția Podului-Crocodil, va fi posibil ca mâine să captez suflul energetic Qi degajat de pregătirile militare ale adversarului. Dacă Qi-ul lor este mai puternic decât al nostru, vă sfătuiesc să contramandați atacul, îi explică el generalului Anwei, așezându-și tubul lângă ureche.

– Dar cum determini raportul exact dintre aceste sufluri? întrebă generalul.

– În tratatul clasic *Shujing*, stă scris că *„suflurile celeste sunt în număr de șase; contopirea lor, Jiang, produce cele cinci sucuri, înflorirea Fa, cele cinci culori, rezonanța Sheng, cele cinci sunete"*. Întreg universul emană vibrații. Fiecare vibrație este asociată unei culori și unui sunet. Cine știe să le interpreteze este capabil să înțeleagă universul!

În tabără încetase forfota. Nu se auzeau decât sforăiturile pedestrașilor care dormeau împreună câte zece, claie peste grămadă, sleiți de puteri..

– Fă ce crezi că trebuie și ține-mă la curent, îi recomandă Anwei înainte de a se retrage la rândul său în cort.

A doua zi, un vânt puternic de la apus alungase norii. Deasupra șesului împânzit cu pietre și smocuri de iarbă țepoasă, cerul era de azur. Corabia, cu cele două catarge vibrând asemeni unor corzi, aștepta cuminte, ancorată la mal.

Când se apropie de Anwei, Salt de Tigru avea obrazul ca de ceară.

– Qi-ul armatelor din Chu este mai puternic decât al nostru. Un vânt rău, de culoare vineție, îmi șoptește că suntem așteptați la Podul-Crocodil de un mare număr de soldați. Oștile din Chu sunt în poziție de luptă, anunță el îngrijorat.

Flutura prin aer tubul sunător, ca și cum acesta ar fi fost martorul incotestabil al spuselor sale.

Anwei începu să reflecteze. Umbla încoace și încolo, pierdut în gânduri. Trebuia să țină cont de ceea ce îi spuseseră lui Salt de Tigru undele și culorile. Cineva îi trădase.

– Se așteaptă să-i atacăm de pe râu? îl întrebă într-un final pe Salt de Tigru.

– Da, mă tem că asta vrea să îmi spună mesajul tubului sunător, încuviință tânărul, cu un aer speriat.

În tabăra de corturi se dăduse trezirea și diviziunile decimale își reintrau în atribuții. Grupați câte zece, își reluau activitățile, după specialități. Pentru a încolona în formație de marș o armată de o asemenea complexitate, era nevoie de o disciplină strictă. Ordinele scurte și guturale ale sergenților șuierau ca pocnetele de bici.

Salt de Tigru îl privea pe generalul Anwei care se oprise brusc din agitație, părând ușurat de ideea care îi venise.

– Am un plan. O să trecem râul cu toții, oameni și animale. Cealaltă parte a Podului-Crocodil este mult mai

vulnerabilă și vom încerca să-i atacăm de pe malul drept. Din câte îmi amintesc, pe-acolo nu există poartă cu gratii.

– Și veți abandona atacul podului de pe vas?

Privirea lui Anwei scânteia.

– Voi folosi corabia drept momeală. Voi lăsa la bord numai o mână de oameni. Cum comandanții din Chu se așteaptă la un abordaj, își vor comasa trupele în spatele parapetului podului. Îi vom ataca prin surprindere, în același moment, de pe malul drept. Ei nu se așteaptă ca noi să traversăm râul și să le cădem în spate. Cu puțin noroc și cu tot curajul de care vor da dovadă oamenii mei, sunt sigur că vom cuceri Podul-Crocodil!

De bucurie, Salt de Tigru, care își rezemase tubul sunător de un copac, începu să bată din palme ca un copil.

– Sunt mândru că slujesc un strateg atât de strălucit ca dumneavoastră, murmură el, îmbujorat de emoție.

– Lasă complimentele! E timpul să trecem la treabă, strigă Anwei.

Generalul dădu ordinele. Întâi, trebuiau triați oamenii. Soldații bolnavi aveau să servească de echipaj pe vasul fantomă. Pentru atacul terestru era nevoie de cei mai viteji și de cavalerie. În orice caz, întreg convoiul trebuia să traverseze râul.

Transbordarea de trupe, cai, care, boi și echipament le luă o zi întreagă. Umplută până la refuz, nava se afunda razant cu suprafața apei și valurile măturau cu intermitențe puntea. Oamenii se agățau care cum puteau de catarge. La plecare, o lăsau să plutească în derivă la vale, iar când ajungea în mijlocul fluviului, unde curentul puternic o făcea să trosnească din toate încheieturile, manevrau brusc și violent cârma proptind-o în sus pentru ca partea din față a navei să ia direcția malului opus.

Acostarea fu atât de violentă încât mulți dintre cai,

dezechilibrați de brutalitatea șocului la impactul cu malul abrupt, fură azvârliți în apele nămoloase ale râului. Numai dârzenia a trei sau patru oameni care au intrat până la brâu în apa înghețată i-a oprit să nu fie luați de valurile tumultoase.

Nici transportul marii catapulte, care singură ocupa o căruță, nu se dovedi mai simplu. Trebuiră să demonteze piesă cu piesă complicatul mecanism al balansierului care fusese pus la punct la comanda expresă a lui Wang Norocosul de către inginerii militari din ministerul Războiului. Catapulta gigant putea să lanseze bolovani capabili să pulverizeze un car aflat la o distanță de peste patruzeci de li. Erau necesari patru oameni ca s-o încarce și trei ca s-o manipuleze.

Oamenii și animalele, buimăciți, erau cu toții uzi până la piele când convoiul se reuni în formație completă pe malul celălalt, la asfințitul soarelui. Sergenții puseră să se aprindă focuri zdravene, peste șaizeci la număr, câte unul de fiecare echipă decimală. Îngrijitorii frecau cu șomoioage de paie spinările cailor ca să-i încălzească.

Lăsând la o parte toate astea, vijeliosul Han fusese traversat fără ajutorul unui pod. Iar Anwei avea armata la dispoziție.

După apelul de seară, generalul le adresă câteva cuvinte oștenilor, de la înălțimea unui dâmb.

– Mâine va fi o zi fastă pentru regatul Qin, datorită vouă! strigă el oamenilor adunați ca să-l asculte.

Salt de Tigru venise să i se alăture, pentru a sta și el în fața trupei de combatanți, care nu peste mult timp aveau să-și joace ultima carte.

– În seara asta, expediția se va separa în două. La căderea nopții, vom porni către Podul-Crocodil și îl vom ataca dinspre malul drept; este flancul cel mai

vulnerabil. Între timp, parâmele vasului vor fi dezlegate şi curentul râului îl vor împinge către pilonii podului. În felul acesta îi vom face să creadă pe vrăjmaşii din Chu că îi atacăm de pe apă, fapt care va abate atenţia soldaţilor lor în momentul când voi da asaltul. Mâine seară vom ataca cu toate forţele! încheie generalul.

Câteva ore mai târziu, convoiul se urnea în noapte, cu precauţii maxime ca să nu facă zgomot, urmând să ajungă la redutabila reptilă amorţită care îl aştepta pe râul Han la vale.

*

Lisi era flatat că Anguo îl desemnase nu numai pentru a redacta decretul de interzicere a religiei taoiste, dar şi pentru a-l pune în practică. Era, din punctul său de vedere, o dovadă incontestabilă de încredere. Decizia acestui rege mai degrabă apatic îl uimise prin brutalitate.

O interpreta în două feluri. Fie actul lui Anguo era destinat să-i întărească acestuia autoritatea, considerată de toţi cam şubredă, fie suveranul cedase în faţa pretenţiilor emise de Hanfeizi şi de Lubuwei.

Dar ce conta motivul? Important era că Anguo îl alesese pe el.

Neclintita Stea de Răsărit în schimb, nu debordase de entuziasm când aflase vestea de la soţul ei, care nu-şi mai încăpea în piele. Fugise în iatacul ei şi plânsese cu lacrimi amare, strângând-o la piept pe micuţa Rouă de Primăvară. Se temea ca voinţa de putere a bărbatului ei să nu-l transforme într-o brută care nu va mai şti ce-i mila.

Chiar ducele Elevaţie Spirituală de Gradul Trei îi sugerase regelui Anguo să-i încredinţeze tânărului vicecancelar însărcinat cu promulgarea legilor şi decretelor delicata misiune de a desfiinţa taoismul în Qin.

Bătrânul aristocrat își păstrase funcția de Mare Ofițer cu Delictele și după ce Anguo venise la tron în locul defunctului Zhong. Nu-l deranja nimeni în reședința sa de serviciu, unde avea timp berechet să se dedice caligrafiei. Noul rege, care neglija treburile publice și nu dădea semn că ar avea nevoie de serviciile sale, îl solicita – și atunci doar pentru bârfe! – de două sau trei ori pe an. Confucianismul la care continua să-și revendice apartenența și disprețul pe care îl afișa cu ostentație pentru religia populară îl incitase pe suveranul bolnav să-i ceară sfatul.

Anguo îl convocase, spre marea sa surpriză, pe bătrânul duce pentru a-l consulta și a-i cere părerea în urma audienței acordate lui Lubuwei și lui Hanfeizi.

– Să nu mai văd urmă de taoiști în Qin! proclamase el, mândru de actul de autoritate pe care, în sfârșit, îl săvârșea.

– Stăpâne, adepții lui Tao s-au infiltrat până și printre înalții demnitari ai statului. Nu vor accepta ușor decizia voastră. Pentru o sarcină atât de delicată vă trebuie un om lipsit de compasiune și animat de o voință de fier. Persoana cea mai potrivită este tânărul vicecancelar Lisi. Are o voință implacabilă și o ambiție imensă. Sunt sigur că va vrea. Gândiți-vă: cu toate că este nativ din Chu, este cel mai loial servitor al Qin-ului. Alegeți-l, răspunsese fără ezitare Elevație Spirituală de Gradul Trei la solicitarea regelui de a găsi pe cineva căruia să-i încredințeze sarcina.

Regele îl convocase pe tânărul ministru pentru a-i aduce la cunoștință decizia .

– Trebuie să stârpim taoismul! Îți încredințez această misiune și îți dau mână liberă.

Tonul nu admitea replică.

– Să decretăm pedeapsa cu moartea pentru cei ce încalcă interdicția? întrebă Lisi.

Se străduia să nu pară câtuși de puțin surprins de vorbele suveranului.

– Te las pe tine să stabilești sancțiunile și pedepsele, venise răspunsul lui Anguo, punând capăt întrevederii.

Întors în biroul său, tânărul vicecancelar se și apucase de treabă, plănuind ce și cum să facă pentru a duce la îndeplinire importanta sarcină care îi fusese încredințată.

În Qin existau foarte mulți taoiști, situație întâlnită de altfel și în celelalte regate. Se găseau în toate straturile sociale, de la clasele inferioare până la cei mai înalți dregători. Se constituiseră în societăți secrete, cu coduri proprii și cu locuri de întâlnire confidențiale, inaccesibile profanilor. Nimic nu se scurgea din această lume subterană. Să-i trateze ca pe niște infractori de rând însemna să pună pe urmele lor tot atâția jandarmi și polițiști, ceea ce era practic imposibil! Nu era mai eficient să le dea lovitura de grație prevalându-se de puterea Legii?

Lisi își zise că cel mai bun mod de a proceda era să publice un decret care să prevadă pedeapsa capitală pentru adepții prinși asupra faptului.

Condamnându-i la moarte pe contravenienți, spera ca intimidarea și teroarea să-și facă efectul. La vederea decretului expus pe balconul Turnului de Afișaj, cei ce practicau taoismul în secret s-ar fi gândit de două ori înainte de nesocoti legea. Urma o primă execuție a unui taoist prins în flagrant delict, anunțată cât mai zgomotos, și expunerea trupului condamnatului în piața publică, cu o pancartă pe piept care să explice cauza supliciului.

Era mândru de ideea lui și sigur de rezultatul metodei sale.

În fapt, nu făcea decât să urmeze unul din principiile învățate de la Hanfeizi pe vremea când îi fusese discipol la academia Jixia din Linzi: când ai de a face cu poporul,

dacă vrei să eviți dezordinea și anarhia, e de preferat să-i sădești frica decât să-i stimulezi inteligența.

Se irită constatând, o dată în plus, că filozoful bâlbâit continua să-l inspire. Mereu pățea așa. Ar fi vrut să scape de sub tutelă, dar întotdeauna, fără excepție, circumstanțele îl aduceau înapoi la el.

*

Vibrațiile provocate de vuietul cascadei, așa cum le percepuse cu o seară în urmă, erau indiciul că un eveniment bizar avea să bulverseze cursul imuabil al zilei următoare.

Prin urmare, Vale Adâncă nu fu surprinsă la vederea siluetelor lui Wudong și Zhaogongming, care veneau pe potecă încărcați de bagaje.

Îi aștepta lângă intrarea în grotă, cu papagalul verde pe umăr, semn de recunoaștere dar și de bunăvoință și de bun venit, ca și cum un mesager ceresc îi anunțase sosirea marelui preot taoist și a asistentului său. În spatele ei, un curcubeu traversa norul de picături desprins din masa de apă ce se prăvălea peste stâncile din bazinul natural, în care se cufunda cu bubuituri de tunet.

– Bună ziua, o, Stăpână a Norilor Irizați! exclamă Wudong, cu un aer înciudat.

Formula de salut urmărea să dea o tentă umoristică întâlnirii, total nepotrivită însă cu gravitatea situației. Era maniera sa de a-și ascunde, față de Vale Adâncă, confuzia în care îl aruncase fuga sa inopinată.

– Nu veniți cu sufluri din cele bune. Firele de coada-șoricelului nu arătau deloc grozav ieri seară, spuse preoteasa pe un ton grav.

Papagalul se legăna de pe un picior pe altul și adera la opinia stăpânei, dându-și aere.

– Nu bune sufluri, nu bune sufluri...repeta cu vocea fonfăită.

– Anguo a scos în afara legii taoismul pe teritoriul regatului. A făcut din noi niște proscriși. Dar Marea Cale nu moare niciodată! declară cu gravitate marele preot, în timp ce cobora de pe cal.

– Bietul rege nu știe ce face! Cum poți să oprești spiritul să-l caute pe Tao? suspină preoteasa.

– Tocmai soțul lui Neclintita Stea de Răsărit a fost pus să facă treaba asta murdară, adăugă Zhaogongming care începuse descărcatul samarelor de pe spinarea cailor.

– Și a fost de acord? se interesă, alertată brusc, Vale Adâncă.

– Fără să șovăie, după toate aparențele... oftă Wudong.

Vale Adâncă se cutremură. Le făcu semn să-și ia bagajele și să intre în grotă.

După ce rămase singură, își îndreptă pașii spre cascada spumegătoare și fixă cu privirea peretele de apă ce se înălța spre cer asemeni unei gigantice coloane de susținere a unui templu.

Se gândea la fiica ei și hotărâse să intre în contact cu vibrațiile acesteia. Și-o închipuia, blândă și delicată precum floarea de lotus, ținând-o la sân pe micuța Rouă Primăvăratică, sub salcia din grădina de agrement. Floarea de lotus se odihnea pe suprafața liniștită a apei unui heleșteu în miniatură în care se cufundă spiritul său.

Încetul cu încetul, se contopi cu Neclintita Stea a Răsăritului. Era rizomul hrănitor al lotusului, ascuns în nămol, din care ieșea la lumină copila-floare, ca o ofrandă nesperată către cer. Deși rămăsese lângă grotă, spiritul său migrase în adâncul lacului imaginar.

Simțea disperarea care trebuie să o fi cuprins pe

fiica sa mult iubită când în sfârșit realizase că soțul ei nu era decât un individ însetat de putere și pentru care nu conta decât scopul.

Nu avusese inima să-i împărtășească impresia execrabilă pe care i-o făcuse Lisi la prima lor întâlnire, atunci când venise să le salute sub salcia din grădină. În privirea dominatoare a ginerelui pe care nu ea îl alesese percepuse toată duritatea și aroganța legistului din el.

Era o gânganie feroce care putea s-o devoreze dintr-o înghițitură pe gingașa floare de lotus. Pentru a-i proteja petalele strălucitoare trebuia s-o îndepărteze de el. Dar cum? Era atât de departe de fiica sa!

Deodată, văzu că floarea de lotus, cu petalele smulse de mâini murdare, plutea pe lacul miniatural care părea că se golește de apă. Apoi floarea dispăru în vârtejul format de apele în retragere.

Când își reveni, Vale Adâncă avea privirea de o tristețe infinită, caracteristică prezicătorilor care au văzut un viitor sumbru. Mâna marelui preot, care terminase de aranjat bagajele, o atinsese pe umăr și o smulsese din lugubra meditație.

– Ești sigură că nu te deranjează să ne găzduiești câteva zile? întrebă Wudong.

– Puteți să rămâneți aici cât vreți...

– Este prima oară că voi dormi la un Fangshi, murmură Zhaogongming, tremurând de exaltare.

Numele generic de Fangshi aparținea acelor ființe care posedau tehnici permițând dezagregarea corpului, dizolvarea lui, transformarea lui pentru a-l face să călătorească în timp și spațiu. Orice trup omenesc era capabil teoretic să se încarce cu energie vitală și să se transmuteze. Era suficient să devină conștient de această capacitate și să dispună de o voință suficient de puternică.

Având capul rotunjit ca bolta cerească, picioarele

stabile ca pământul, cele cinci viscere dispuse ca planetele, corpul omului era o reprezentare a întregului univers. Pentru a se pune în corespondență cu acesta, trebuia să mediteze asupra lui cu întreaga energie. Trebuia să asculte marea bătaie a vieții, așa cum își auzea inima bătând și să creeze un vid interior pentru ca spiritul său să se dizolve complet în natură. Omul, plantele, pământul, apa, focul și aerul deveneau atunci un singur tot.

Abia atunci începea să domnească marea pace interioară.

Vale Adâncă, trăind în schimnicie, dobândise prin meditație, concentrare și somn extatic, puterile unui Fangshi.

Petrecuse nopți la rând închipuindu-se o furnică, un tigru, un lotus sau o frunză de catalpa. Își lăsase spiritul să vagabondeze în voie peste culmile înnegurate ale munților și în apele limpezi ale cascadelor. Ajunsese în final să constate, după cum afirmau textele timpurii, că universul avea forma caracteristică a tigvei Hu în formă de pară inversată: dacă pătrundeai prin partea îngustată, imensitatea spațiului te învăluia cu blândețea sa, la fel cum matricea maternă protejează embrionul fătului.

Știa că, în final, atotputernic este timpul. După ce se vor fi scurs o mie de ani esența sângelui uman se transformă în piatră dură și cea a bradului în ambră galbenă.

Vale Adâncă își descătușase forțele nebănuite care sălășluiesc în orice om, dar de care doar un număr infim de bărbați și femei devin conștienți.

Ca orice Fangshi demn de acest nume, își organizase spațiul interior al locuinței ca pe o reprezentare a universului.

De altfel grota era de la natură în formă de tigvă Hu.

Se intra printr-o galerie îngustă care dădea într-o sală vastă săpată de un fost râu subteran, care îi sculptase tavanul cu nori albi.

În fundul grotei, la picioarele unui bloc mare de piatră de formă rotundă precum soarele sau luna, susura un mic izvor cu apă limpede. Amenajase cavitatea deversoare după modelul unui lac din creierul munților, stăvilit de pietricele albite de la calcarul cristalizat, adevărate piscuri înzăpezite. Plantase de cealaltă parte a lacului glaciar în miniatură o mică pădure luxuriantă de ferigi și de mușchi traversată de cărări ce se înfundau în micile cavități din stâncă.

Una dintre ele, ceva mai mare decât celelalte, reproducea fidel intrarea în grota unde își găsise refugiu.

Acolo, în pântecul muntelui, Vale Adâncă repeta în fiecare zi experiența pe care tocmai o încheiase. Medita intens la imaginea fiicei sale, iar aceasta îi apărea. Prin concentrare, reușea să deplaseze această imagine în Câmpul de Cinabru al pântecului său, dirijând-o lent prin poarta îngustă a ombilicului. Experimenta atunci pacea absolută.

Fetița ei, Neclintita Stea de Răsărit, dincolo de distanța ce le despărțea, redevenea embrionul pe care putea să-l protejeze și să-l iubească, cu care se regăsea în acea comuniune specială dintre copil și mamă, când îl poartă în pântec.

*

Wudong și Zhaogongming, epuizați de lunga călătorie, adormiseră pe falia de piatră ce se prelungea din parapetul deversorului.

Vale Adâncă, șezând direct pe jos cu palmele îndreptate spre norii de piatră din tavan, cu tunica

descheiată în dreptul ombilicului, chemă o dată în plus imaginea fiicei sale. Prima meditație o îngrijorase profund și voia să se asigure că nu era nimic grav.

Când chipul ei îi apăru, văzu că Neclintita Stea de Răsărit avea ochii înmuiați în lacrimi. Mai văzu că trupul ei era îmbrăcat în alb din cap în picioare. Albul semnifica doliul. Tulburată la culme, se grăbi să-și concentreze fasciculul privirii pe fruntea fiicei sale, așa cum făcea de obicei, cu scopul de a-i atrage undele spre ombilicul său. Prin acest procedeu, imaginea lui Neclintita Stea de Răsărit se transforma într-un filament luminos, pătrunzând instantaneu în Câmpul de Cinabru al său, asemeni trăsnetului ce lovește stânca.

Dar degeaba fixa fruntea cu o intensitate crescândă, nimic nu i se transmitea.

Imaginea părea că refuză să intre în coconul protector al trupului ei. Se înfioră. Albul hainelor fiicei sale o orbeau din ce în ce. Intensitatea luminoasă devenea atât de greu de suportat încât îi venea să urle de durere.

În clipa când își plecă capul, acoperindu-l cu mâinile, resimți un fel de șoc exploziv în punctul cel mai adânc al inimii și în măruntaie. Când își ridică ochii, imaginea lui Neclintita Stea de Răsărit dispăruse ca prin farmec.

Vale Adâncă avea furnicături în picioare, gura uscată, ombilicul rece ca gheața, și abdomenul scuturat de convulsii. Spatele îi ardea. Trupul ei nu mai era decât un înveliș trupesc în suferință.

Totul se sfârșise.

Descifrase noua apariție a fiicei sale.

Era atât de dureroasă și de insuportabilă încât trebuise să se apere, alungând-o din spirit. Și totuși, imaginea nu o părăsea. Știa că viziunea avea să o însoțească de atunci încolo toată viața.

Neclintita Stea de Răsărit, fiica unică de care soarta o despărțise și pe care nu o atinsese decât o singură dată lângă leagănul lui Rouă de Primăvară, era moartă. Nu o va mai vedea decât în vis.

Un gând traversă spiritul lui Vale Adâncă. Ce-ar fi să i se alăture? Nimic mai simplu. Era suficient să ia o supradoză din amestecul de plante și prafuri, și spiritul i-ar fi părăsit pentru totdeauna corpul. Putea atunci să plece în căutarea lui Neclintita Stea de Răsărit dincolo de munții cerești, pentru a o conduce spre Insulele Nemuririi. Mamă și fiică s-ar fi reunit pentru zece mii de ani și ar fi devenit una.

Da. Dar ce se va întâmpla cu Rouă de Primăvară? Cine va veghea ca să-și păstreze suflurile benefice în burtică, în căpșor și în mânuțele de copil? S-o lase pe mâna unui tată care îi lăsase o impresie atât de execrabilă? Nu avea datoria s-o ajute să-și găsească drumul spre fericire, bucurie și iubire?

Da, trebuia să rămână pentru a proteja cât mai bine singura ființă la care ținea. Sentimentul de utilitate și această nouă misiune autoimpusă îi permiteau, o știa prea bine, să sugrume durerea ce i se cuibărise în inimă, asemeni ciupercuțelor negre în formă de nori care acoperă planta și îi provoacă în final sufocarea.

Știa că dacă își va impune asta, va reuși să se resemneze.

Dar, oricât se străduia, intuiția cauzei acestei morți care trebuie să fi fost atroce o chinuia din ce în ce mai tare. Era atât de greu de conceput și atât de revoltătoare în același timp încât nici nu îndrăznea să o creadă.

Hotărî s-o închidă adânc, în cel mai îndepărtat ungher al ființei sale.

30

– Vasul de război al Qin-ului! strigă din răsputeri către superiorul său santinela postată în ghereta de pază din cel mai înalt turn al Podului-Crocodilului.

Instantaneu, vreo sută de oameni se repliară în spatele parapetului pentru a aștepta abordajul fără a fi văzuți de atacatori. Căpitanul urcă în turn alături de santinelă.

Sub razele palide ale lunii la pătrar în creștere, râul Han se asemăna cu o lungă alee noroioasă la capătul căreia se vedea, cărată la vale de râul dezlănțuit, o minusculă șaretă ce părea că se bălăngănește. Era coca vasului pe care valurile și curentul vijelios o făceau să sughițe.

Puțin câte puțin, forma zveltă a catargelor corăbiei din Qin se profilă mai clar. Aduceau cu bețigașele de tămâie care se fluturau pe dinaintea unui zeu ca să facă fum, după ce fuseseră aprinse în fața statuii.

Pe puntea vasului de atac se puteau distinge câțiva oameni care se legaseră de catarge cu frânghii ca să nu cadă în apă. Vasul prinsese o asemenea viteză încât părea că coboară pe o pantă la poalele căreia se afla construcția fortificată.

În jurul pilonilor, vârtejul de apă scobea râul precum o pâlnie.

Ajunsă la câteva sute de metri, nava începu să se răsucească în cerc ca un dop supt de o uriașă vâltoare.

Doi oameni de la bord aruncaseră o funie pentru a lega nava de un pilon, dar curentul, foarte puternic în acel loc, o culcase pe o parte.

Vasul se blocă în final de-a curmezișul, într-un trosnet de scânduri sfărâmate în așchii și de parâme care se rupseseră la urmă, între cei doi piloni centrali ai construcției, formând un fel de baraj peste râu, în timp ce catargele izbeau violent baza parapetului.

Vasul și podul, primul complet dezmembrat și al doilea intact, se ciocniseră rezultând o îngrămădire de pietre și lemne.

La strigătul de luptă al căpitanului, care coborâse din turn pentru a se pune în fruntea trupelor, soldații din Chu se ridicară în picioare ca un singur om în spatele parapetului, îndreptându-și sulițele Pi cu vârf de bronz către râu pentru a-i împiedica pe ocupanții vasului să urce pe catarge până la pod. Erau mai mult de o sută cu toții, purtând coiful alb de stofă ușoară, care transforma Podul-Crocodil într-un veritabil arici.

La un moment dat, oștenii din Chu observară că vasul era ciudat de pustiu. Din cală nu ieșea niciun om.

Nicio scară nu fusese ridicată pentru a asalta parapetul. Nu erau decât o mână de oameni rebegiți de frig, care se strânseseră în jurul unui pilon al podului pentru a ieși din raza de acțiune a săgeților arcașilor în eventualitatea că începeau să tragă.

Căpitanul din Chu nu avu timp să-și dea seama că vasul din Qin nu mai adăpostea niciun soldat în plus. Văzu deodată un mic grup de soldați cu fețele schimonosite de groază care veneau în fugă spre el.

– S-au adunat pe malul drept! Ne atacă! răcnea primul, alb ca marmura.

Încerca, dar în van, să-și smulgă săgeata care îi străpunsese pieptul. Mâinile sale erau pline de sânge, de

parcă ar fi purtat mânuși, în momentul când se prăbuși la picioarele căpitanului. Acesta, după o examinare rapidă a trupului care își dăduse ultima suflare, văzând oribila rană, îi îi zise următorului, venit să-și ajute camaradul:

– N-ai cum să-l mai ajuți, a fost rănit mortal de o săgeată-harpon. Doar arcașii din Qin posedă această armă! Și-a grăbit singur moartea, încercând să-și scoată săgeata.

Atunci când căpitanul alergă către extremitatea podului dinspre spre malul drept, încleștarea corp la corp era deja în toi între soldățimea din Chu și dârjii combatanți ai lui Anwei.

Oștenii din Qin așteptaseră să se facă ziuă, ascunși în spatele colinelor care șerpuiau lângă drumul care cobora spre pod. De când plecaseră din locul de acostare, se îndepărtaseră de râu suficient pentru a nu se face remarcați și avansaseră la adăpostul dealurilor de unde zgomotul marșului lor pe pietriș nu putea ajunge la urechile străjilor de la pod.

Pentru a nu se confunda între ei în lupta corp la corp pe viață și pe moarte care avea să se dea înainte de mijirea zorilor, Anwei îi pusese să-și înfășoare frunțile cu fâșii de culoare roșie. Iar pentru a nu fi stingheriți în mișcări din cauza îngustimii podului, se îmbrăcaseră cu tunici și pantaloni scurți. Scăpaseră de jambierele greoaie purtate pe câmpurile de bătălie, care, pe o pasarelă atât de îngustă, mai mult i-ar fi încurcat. Sub platoșele regulamentare, de care Anwei nu-i dezbrăcase căci le erau necesare, formate din o sută cincizeci și trei de zale din piele vopsită în negru, petrecute precum țiglele și prinse între ele cu curele fine, nituite la umeri cu cuie de bronz, semănau cu niște scarabei ciudați.

Solzii platoșei lui Anwei erau mai mici, precum solzii de pe pielea de știucă. Spre deosebire de

pedestrași, el purta un coif cu creastă a cărui bordură ascuțită cobora pe linia nasului. Nu părea să-l deranjeze că ieșea în evidență, ceea ce făcea din el ținta ideală pentru adversar. Era modul prin care le dădea de înțeles soldaților că cerea de la ei ceea ce își impunea și sieși.

Soldați dăduseră pe tăișul armelor cu praf de crom diluat în apă, apoi le lustruiseră cu un abraziv făcut din nisip fin și cânepă amestecate cu ulei de in. Săbiile și halebardele războinicilor din Qin puteau să reteze dintr-o mișcare un șal vaporos de mătase aruncat în văzduh.

Anwei ordonă începerea atacului.

Din spatele mândrului batalion dominat de negru și roșu, ivit ca din senin pe Podul-Crocodil precum un tigru ce se aruncă după ce coborâse panta dealului de pe malul drept, spre marea uimire a celor două santinele postate acolo de căpitanul din Chu, apărură cei doi tobosari, în spatele cărora erau arborate flamurile regatului Qin pe care era scris, cu caractere negre pe fond galben-brun, numele regelui Anguo.

Era emblema armatei din Qin, simbolul măreției regatului. Tobosarii aveau misiunea ca prin loviturile și răpăitul lor să însufleţească această teribilă încleștare de forțe care urma să înceapă și să scandeze ritmul.

În același timp cu lansarea ordinului de atac, generalul Anwei dădu semnalul să înceapă tobele. Loviturile ciocanelor de lemn pe pieile întinse răsunară precum un bubuit de tunet.

În acea clipă, toți ca unul, armata din Qin porni asaltul.

Anwei le-o luă înainte și, pentru a da exemplu soldaților săi, se aruncă în prima linie. Ținea strâns în pumn halebarda dublă pe care i-o dăruise Wang Norocosul strecurându-i la ureche că îi va purta noroc. Salt de Tigru îl urma îndeaproape, purtând și el o bandă roșie pe frunte. Pe umeri ducea un vas greu din lut ars.

Cele două vârfuri ascuțite ale lungii halebarde a lui Anwei ciopârțiră fețele și gâturile celor două santinele care voiau să dea alarma. Un infanterist se repezi să încheie isprava generalului, retezându-le căpățânile cu lovituri violente de sabie. Ridică apoi teribilele trofee și le arătă trupei care începu să urle sălbatic de bucurie. Era cea mai bună intrare în scenă.

La semnul lui Anwei bătăile se întețiră, cadența devenind de nesuportat. Electrizați, oamenii pătrundeau pe pod scoțând strigăte războinice. Fură suficiente câteva îmbrânciturі cu umărul și cele două canaturi ale porții de lemn care le bara intrarea se deschiseră.

Poarta situată pe malul opus, în partea dreaptă a podului, nu era dublată de un grătar de metal. Dincolo de poarta de lemn dărâmată se deschidea îngusta construcție pe grinzi care permitea trecerea peste râul Han și traversa baza turnului cetății fortificate crenelată, unde își avea sediul garnizoana.

Surprinși de caracterul neașteptat al acestei ofensive venite dinspre malul din dreapta, soldații din Chu încă stăteau aplecați deasupra parapetului în amonte, preocupați să privească vasul de atac care se lovise de piloni cu câteva minute în urmă.

Anwei coordonase perfect cele două operațiuni, astfel că ele se desfășuraseră concomitent. Dăduse ordinul de atac exact în momentul când vasul de război începuse să se rotească în vârtej. Calculase just. Pentru inamic, surpriza fusese totală. Înainte chiar de a pierde un singur om, Anwei deținea controlul unei porțiuni de pod.

Venise momentul să treacă la etapa următoare.

Anwei îi ceru lui Salt de Tigru să vină lângă el și să așeze pe jos recipientul de lut ars pe care îl ducea pe umeri. Îi ridică capacul. Se simțea mirosul grețos de smoală încinsă.

Aprinse o așchie de lemn și o aruncă în recipient, al cărui conținut luă foc cu un zgomot surd. Apoi, prinzând vasul de gât și de fund, insensibil la căldura ce se degaja mai să-i plesnească burta, aruncă cât putu de departe în față smoala fierbinte pe care o incendiase, înainte de a lăsa să cadă vasul care se sparse provocând o explozie de scântei.

Limba dragonului cu licăriri roșiatice ieșită din vas se rostogoli asemeni unui covor de foc pe aproape o treime din pod, provocând o panică de nedescris în tabăra adversă.

Unii soldați din garnizoana podului, care sub efectul produs de smoala incendiată ce se aprinsese ca un snop de paie, se aruncau în râu; alții, în confuzia generală provocată de gestul lui Anwei, orbiți de flăcările de la jambierele impregnate cu ulei care luau foc deîndată ce erau atinse de flăcări, se loveau de țărușii cu vârfuri de bronz ascuțite pe care tovarășii lor îi ridicaseră brusc. Coada calului încălecat de căpitanul comandant al podului-fortăreață, care primise câteva picături de smoală aprinsă, nu mai era decât o torță. Ofițerul din Chu se împleticea pe picioare și urla, incapabil să mai dea vreun ordin coerent trupelor sale, când sabia lui Salt de Tigru îl străpunse dintr-o parte în cealaltă.

Anwei nu avu nevoie să-și îndemne oamenii. Moartea comandantului parafa victoria Qin-ului. În urma limbii de foc, oștenii din batalionul Qin-ului atacară în forță scoțând strigătul gutural specific.

În mirosul general de carne arsă tăișurile se năpustiră și spintecară, vârfurile sulițelor se înfipseră și securile despicară. Măciucile tari din Qin hăpăiră dintr-o înghițitură coifurile albe din Chu. Coifurile albe se colorară în roșu, același roșu cu al fâșiilor de pe frunțile soldaților din Qin care masacrau garnizoana adversarilor ca și cum ar fi vânat muște.

Oamenii lui Anwei ajunseseră deja la baza turnului central, unde câțiva soldați din Chu, înspăimântați de vigoarea adversarului, se baricadaseră. Generalul din Qin aruncă pe una din ferestre un șomoiog de paie aprins. Un fum înecăcios se răspândi pe dată prin crăpăturile gheretelor de la etajele superioare. Incendiul se propagă până sus în turn. Doi soldați care se refugiaseră la ultimul etaj nu mai avură de ales și se aruncară în gol, dând din brațe ca niște moriști stricate înainte de a fi înghițiți de bulboanele râului. Peste vacarmul general și trosnetul vâlvătăilor se auzeau vaietele cumplite ale prizonierilor din celulele situate la un etaj intermediar – acolo unde fusese închis și Defect de Jad – care implorau să vină cineva și să-i elibereze. Nu se așteptaseră, desigur, să fie omorâți prin sufocare precum șoarecii.

Surd la toate, Anwei, cu arma în mână, ținea sub observație turnul pentru ca nicio santinelă inamică să nu scape masacrului. Pașnicul grădinar de la Arboretul din Xianyang se transformase într-un comandant de oști barbar și carismatic, pentru care, începând din acel moment, pedestrașii și arcașii săi, până la ultimul și-ar fi dat viața în cele mai groaznice chinuri.

– Și acum, vreau să văd podul curățat! strigă el către oșteni, cu ochii înroșiți de la fum și cu fruntea lucind de sudoare.

Salt de Tigru le făcu semn toboșarilor să execute trei bătăi repetate. Era semnalul convenit cu locotenentul de la comanda detașamentului de șapte oameni, care serveau catapulta uriașă instalată dincolo de colină.

Câteva clipe mai târziu, un un șuierat strident străbătu văzduhul. O bucată enormă de rocă calcaroasă se abătu cu zgomot pe extremitatea podului, explodând în mii de pietricele și de așchii ascuțite ca tăișurile peste

soldățimea din Chu care se retrăsese de cealaltă parte a zidului de flărăi. Imediat după aceea veni rândul turnului central, care fu bombardat cu un alt proiectil, încă și mai mare decât primul, producând o spărtură în unul din ziduri. Putură vedea cum câțiva oameni, izolați până atunci de incendiu, se buluceau să scape de-acolo. Nu aterizară bine pe pod, că instantaneu fură decapitați de către săbierii din Qin.

În capătul aleii de flăcări nu se mai zăreau decât trupuri sfârtecate, cu membrele spânzurând de cioturi. Nu mai rămăsese din cadavrele soldaților Chu, prizonieri în încâlceala de sânge închegat și smoală carbonizată, decât o magmă diformă împrăștiind un miros puturos de păr ars.

Podul răsuna de uriașul vacarm de strigăte de bucurie ale soldaților din Qin. Călcând pe trupurile schilodite din care se răspândeau fuioare de fum, noul comandant de armată trecea de la om la om pentru a-i felicita și încuraja.

– Ați devenit un general faimos, murmură Salt de Tigru, cu vocea tremurând de emoție. Numele vostru va rămâne înscris în Analele Qin-ului ca generalul care a cucerit un pod considerat impenetrabil!

– Trebuie să trimitem o ștafetă regelui Anguo ca să afle cât mai curând vestea cea bună, porunci scurt generalul ordonanței sale.

Salt de Tigru îl studia. Ceva se schimbase în comportamentul fratelui mezin al regelui din Qin, ca și cum capturarea acelui pod îi transformase caracterul în profunzime, scoțând la suprafață trăsături nebănuite până atunci. Tonul său devenise mai imperios, și nicio urmă de emoție nu i se vedea pe față. Ochii îi străluceau de mândrie dar mușchii feței nu schițau niciun zâmbet.

Nu mai era același om.

*

Cu toate că se afla într-o dispoziție nu tocmai adecvată, amurgul ce se lăsase era unul din preferatele lui. Un soare roșu împrăștia purpură peste pietrișul de pe întinderea nesfârșită a câmpiei, care împrumutase reflexe de jăratec.

Verigă Esențială cercetă îndelung malurile râului Han, răscolite de urmele de oameni și cai, șleaurile adânci lăsate de care în mocirlă și cenușa fumegândă rămasă de la bivuacuri de o parte și de alta a râului.

Mult așteptatul râu se afla, în sfârșit, în fața lui. Era mult mai larg decât și-l închipuise. Se gândise mult la această clipă pe când traversase muntele ostil, unde apa era atât de rară încât treceau și două zile de mers călare fără să dea de o cât de mică băltoacă. Mângâie coama micului cal vânăt-rotat în semn de recunoștință.

Nu mai era nimeni. Ajunsese prea târziu.

Directorul Biroului Zvonurilor era pe cât de furios pe atât de dezamăgit de el însuși. Regreta că plecase în grabă din Xianyang în căutarea lui Anwei și a oamenilor săi fără să fi chibzuit îndeajuns.

Nu atât drumul inutil și zilele pierdute îl întristau, cât teribilul sentiment de neputință care îl sugruma în prezent, în fața acestui râu atât de larg și de învolburat încât nu avea nicio șansă să-l traverseze. Trebuia să o ia din nou la drum și să facă cale întoarsă. Nu se simțea în stare să pornească iar.

Dincolo de toate astea, nu avea niciun indiciu despre ce se întâmplase cu expediția lui Anwei.

Faptul că șeful serviciului de informații al gloriosului Qin era pus în postura de a sta să se uite cum curge un râu dezlănțuit deoarece nu fusese în stare să dea de Anwei și de oamenii lui în timp util era o dezonoare. Ce

le va spune, întorcându-se în capitală, tuturor acelora care nu vor pregeta să-l iscodească asupra motivelor absenței sale? Nici nu îndrăznea să se gândească.

Dezlegă calul și îi dădu drumul să pască smocurile de iarbă grasă care scăpaseră nerăscolite și nebătătorite. În apropiere se afla un pâlc de sălcii în mijlocul cărora se hotărî să poposească, după ce aprinse un foc.

O cumplită oboseală îl cuprinse, pe care deprimarea nu făcea decât s-o intensifice. Nu trecu mult și adormi istovit, fără a mai apuca să îmbuce ceva.

Fu trezit de un miros înțepător. Mirosul venea de la un pufăit greoi.

Deschise ochii. Lumina soarelui îl orbi.

Sesiză doi ochi care îl scrutau de la o distanță atât de mică încât nu izbuti să le distingă culoarea și nici specia căreia îi aparțineau. Puțin câte puțin, pe măsură ce se îndepărta de el, prinseră contur trăsăturile unui obraz omenesc, cu toate că soarele îl bătea din spate.

Dădu să se ridice ca să pună mâna pe sabie și să verifice dacă armăsarul era tot acolo, însă nu reuși. Constată că era țintuit cu spatele la pământ. Brusc, se trezi tras în sus cu brutalitate de niște brațe puternice.

Stătea acum în picioare, încadrat de doi soldați care îl țineau pe după umeri, împiedicând-l să se miște. Omul din fața lui, cel cu răsuflarea puturoasă, îl iscodea cu un aer curios. Purta pe vârful capului căciula de ofițer, de formă rectangulară în față și susținută de o curelușă care îi acoperea șuvițele de păr, și triunghiulară la spate și legată de coada pe o acoperea. La centiron îi atârna o sabie lungă și curbată.

La câțiva pași stăteau smirnă alți câțiva soldați, înarmați până în dinți.

Verigă Esențială se uită la ei, pe rând, căutând să ghicească cărui regat putea să-i aparțină mica trupă

înarmată. La urma urmei, nu era exclus să fi fost o echipă de cercetași din expediția lui Anwei, sau poate chiar compatrioți de-ai săi într-o misiune de recunoaștere!

Nu văzu nicio flamură fluturând în vânt. Nu aveau nicio placardă militară, așa cum obișnuiau unele regimente să poarte, care să dea un indiciu despre apartenența lor. Niciunul din oameni nu purta însemne.

Îi numără cu înfrigurare. Erau douăzeci, cu ofițer cu tot. În aceste condiții, era inutil să se bată sau să fugă.

– Sunt comandantul Wenzhou, însărcinat cu supravegherea malurilor râului Han. Am ordin să vă duc la Ying, zise omul pe un ton aspru.

Cu un val de duhoare care îl izbi pe Verigă Esențială făcându-l să-și întoarcă capul, ofițerul răspunsese în avans la întrebarea sa mută. Șeful Biroului Zvonurilor din regatul Qin nu mai era decât un prizonier oarecare al statului Chu.

*

Trecuse o veșnicie de când judecătorul Wei, din ce în ce mai ramolit din cauza vârstei, nu mai avusese de instrumentat o anchetă legată de o crimă.

În Qin, delațiunea juca rolul de anchetator. Rar se întâmpla ca autorii de furturi sau crime să nu fie denunțați de către alții. Ordinea bazată pe teroare îi împingea, iar recompensa bănească îi stimula. Sistemul de premiere era extrem de eficace și toate părțile trăgeau foloase din asta: particularii, care se pricopseau având totodată și conștiința datoriei împlinite; puterea, care, încurajând delațiunea, își întărea autoritatea asupra populației; sistemul, care se perpetua fără ca cineva să se simtă constrâns.

Toate astea erau de natură să explice lâncezeala

micului judecător care se apropia de pensie petrecându-și zilele jucând dame și bând alcool de smochine cu colegii de serviciu de la Anchete Criminale.

Ancheta care i se repartizazse spre rezolvare părea delicată. Ea viza fapte recente care atingeau sfere înalte ale puterii.

Nimeni din Xianyang nu înțelegea de ce trupul tinerei soții a vicecancelarului responsabil cu promulgarea Legilor și Decretelor, dar și cu eradicarea taoismului, fusese găsit înjunghiat, într-o stare avansată de descompunere și pe jumătate devorat, pe un teren viran de la porțile orașului, în dosul unui tomberon de gunoi unde se aciuiau câinii vagabonzi în căutare de resturi.

Toți vorbeau în șoaptă despre această crimă odioasă, de teamă să nu provoace vreun scandal sau să atragă atenția agenților de la Biroul Zvonurilor.

În situația în care cadavrul lui Neclintita Stea de Răsărit nu ar fi fost găsit pe acel maidan accesibil tuturor locuitorilor, probabil că crima nu ar fi fost cunoscută decât de un grup foarte restrâns de persoane, care ar fi aranjat în așa fel încât evenimentul să să facă cât mai puțin zgomot. Așa se proceda la nivelul mărimilor acestei lumi. Rufele murdare se spălau de preferință în familie și poporul nu afla nimic din ceea ce ar fi putut să-i tulbure conștiința sau să șifoneze imaginea sub care voia să i se prezinte puterea.

Corpul soției lui Lisi fusese descoperit de copiii din cartier care băteau mingea pe maidan. Obrazul cadavrului era vânăt și deformat de la loviturile aplicate aplicate de către asasin. Puștimea alergase numaidecât să-i anunțe pe părinți. Era mult prea riscant să fure bijuteriile cadavrului și să-l facă dispărut căci zvonul despre descoperirea corpului s-ar fi răspândit, dacă nu cumva și începuse deja. Altă soluție nu exista decât ca, în

speranța unei prime grase, să avertizeze poliția. Veșmintele scumpe și bijuteriile prețioase purtate de victimă, indiciu că femeia aparținea înaltei societăți, erau murdare de sânge dar intacte, cu excepția cingătorii de mătase neagră de la care paftaua fusese smulsă.

Cadavrul fusese transportat spre conservare la morga din Xianyanag și se deschisese o anchetă pentru cercetarea crimei.

Lisi prevenise încă din ajun autoritățile judiciare cu privire la dispariția soției sale. A doua zi, fusese invitat să meargă la morgă și să identifice cadavrul de sex feminin găsit de copii în spatele unei grămezi de gunoi de pe terenul viran. Nu putuse decât să constate că într-adevăr era vorba de sărmana Neclintita Stea de Răsărit.

Judecătorul Wei decisese, logic, să-l interogheze pe Lisi în calitate de martor.

Ținând cont de înalta funcție ocupată de vicecancelar în aparatul de stat, micul judecător, atent să evite orice scandal, îi propusese să se deplaseze la domiciliul acestuia, la adăpost de priviri indiscrete.

Nici nu apucă bine să bată în impresionanta poartă că Lisi în persoană veni să-i deschidă. Vicecancelarul îmbrăcase deja haina albă de doliu.

– Nu va dura mult, promise judecătorul, având aerul că se scuză. Este o simplă formalitate. Dar asta e procedura, trebuie să îmi dați o declarație.

– Nimic mai normal! Este conform legii, răspunse gazda, invitându-l să intre.

– Mi-am permis să vă aduc efectele și bijuteriile soției dumneavoastră așa cum le-am primit de la morgă, zise judecătorul Wei întinzându-i lui Lisi o lădiță din lemn de cedru.

– Sunt foarte mișcat, asta e tot ce îmi va rămâne de la ea! rosti, tulburat, vicecancelarul.

Cei doi se instalară în salon. Judecătorul, care nu venise însoțit de grefier, scoase un toc de scris și o foiță de bambus.

Interogatoriul, conceput ca simplă formalitate, putea să înceapă.

– Sunteți amabil să-mi spuneți cum v-ați dat seama de dispariția soției dumneavoastră? întrebă judecătorul Wei cu un aer slugarnic și de o gravitate afectată.

Știa că Lisi poate, dată fiind poziția pe care o ocupa, să influențeze favorabil biroul de Calcul al Pensiilor, în ziua când îi venea rândul, ca să-i dea o rentă superioară celei la care avea dreptul. Se purta deci cu cea mai mare deferență pentru a nu-l ofensa.

– Când m-am întors alaltăieri seară, soția mea nu era acasă. Fetița noastră dormea deja. Am așteptat-o toată noaptea și, văzând că nu apare, am informat autoritățile despre dispariția sa chiar în acea dimineață.

– Aveți idee cine ar putea fi autorul acestei crime? continuă ca la carte judecătorul, dregându-și glasul.

– Nu am nici cea mai mică idee! Neclintita Stea de Răsărit a fost o femeie deosebit de blândă, făcea numai bine tuturor. Nu știu să fi avut vreun dușman. Dacă aș fi avut o cât de mică bănuială, aș fi adus-o la cunoștință autorităților până acum, îl asigură sobru vicecancelarul.

Judecătorul se sculă în picioare. Consemnase cu meticulozitate declarația lui Lisi și după ce i-o dădu să o semneze se pregăti să plece.

Când să treacă de pragul porții, vicecancelarul îl prinse de braț.

– Bănuieli nu am, în schimb am o ipoteză. Iată... Ar trebui să vă focalizați pe adepții taoismului, pe care regele Anguo mi-a cerut să-i distrug fără milă de când a dat decretul care interzice oficial această religie. Poate că vizând-o pe soția mea, adepții acestei religii

populare au găsit un mijloc odios să se răzbune pe mine, murmură el, având aerul că știe ce spune.

– Teza îmi pare extrem de interesantă! Ea va permite anchetei, sunt sigur de asta, să se orienteze în direcția bună, conchise, lingușitor, judecătorul Wei.

Când se văzu singur în strada slab luminată, micul judecător se destinse, afișând un aer vesel. Motivul satisfacției sale era simplu: contrar temerilor și potrivit dorinței sale, reușise să nu-l jignească pe vicecancelarul Lisi. În ceea ce-l privea, era lucrul cel mai important.

De partea cealaltă, rămas singur, Lisi deschise cufărul de cedru pe care i-l adusese judecătorul. În el se aflau hainele îmbibate cu sânge, cerceii și colierul de aur, precum și cingătoarea de mătase neagră cu paftaua lipsă. Nu-și putu stăpâni un frison. Se duse apoi în birou și puse cufărul în dulapul masiv care îi servea de seif, încuindu-l de două ori cu cheia.

31

Întoarcerea la Xianyang a gloriosului general Anwei fu triumfală.

Regele bolnav ținuse să asiste personal la sosirea fratelui mezin, care obținuse o victorie zdrobitoare în Chu. Înțepenit în șaua falnicului său armăsar alb, Anguo îl aștepta pe învingător în fața porților Palatului Regal.

După cum cerea împrejurarea, armăsarul era împodobit regește. De zăbalele din bronz aurit îi atârnau egrete și fire de mătase meșteșugit împletite; o semilună cizelată cu finețe și gravată cu numele lui Anguo îi prindea smocul din frunte, pieptănat cu grijă. Partea dintre urechi și nări îi era acoperită cu o placă de bronz croită în formă frunză de stejar și prelungită cu o mască Taotie.

Floare de Jad Maleabilă, mult iubita soție a lui Anwei, stătea alături de rege împreună cu cei cinci copii, trei băieți și două fete.

Vicecancelarul Lisi insistase să fie prezent și el în primul rând. Cu toate că era născut în Chu, înfrângerea țării sale nu părea să-l afecteze. Plecase la o vârstă atât de fragedă încât nu se mai considera fiul ei. Toate ambițiile și le pusese în cariera sa din Qin și asta era mai mult decât suficient ca să-l facă să-și uite originile.

În jurul regelui Anguo se adunaseră toate mărimile pentru a-l sărbători pe învingător și pentru a-l ovaționa la

intrarea sa pe poarta de onoare a castelului. O pădure de steaguri cu însemnele Qin-ului flutura pe sus, iar deasupra porții sub care stătea Anguo era atârnată o pancartă uriașă, ornată cu trei ideograme: „Glorie lui Anwei".

Din cauza tremurăturilor și anchilozei de care suferea Anguo, care se agravaseră, atacându-i toate membrele, un îngrijitor trebuise să-l ia în brațe ca pe un copil pentru a-l cocoța pe cal. Ca să-și ascundă infirmitatea în fața poporului, regele îl pusese pe îngrijitor să-i lege mâinile de oblâncul șeii cu o curelușă de piele foarte discretă.

Se făcu auzit un zgomot de saboți bătând cadența în pavaj.

Convoiul învingătorului se apropia, escortat de o gloată gălăgioasă, în timp ce locuitorii din Xianyang, de la ferestrele caselor, își lăsaseră capetele în jos în semn de mare respect. Umăr la umăr, Anwei și Salt de Tigru călăreau semeți în fruntea armatei victorioase care defila în urma lor acoperită de o pădure de lăncii. Generalul biruitor dorise în mod special ca ordonanța sa să stea în rând cu el.

Copiii lui Anwei, fericiți și mândri că-și văd tatăl, aplaudau să-și rupă mâinile.

– Slăvit fii tu, o, frate al meu mult iubit! Pentru glorioasa ta faptă de arme, vei avea de-acum înainte eterna recunoștință din partea regatului Qin! declamă crainicul cu voce puternică în numele regelui Anguo, când Anwei atinse pământul cu piciorul în fața fratelui său.

Anwei înaintă spre Anguo. Regele rămase pe cal. Anwei observă mâinile legate de oblânc. Îi zâmbi fratelui său cu un aer complice.

– Sunt foarte fericit că te văd. Trebuie să vorbim, sunt foarte bolnav. Puterile mă lasă, suflă Anguo cu

voce cleioasă la urechea fratelui său, aplecându-se cu mare greutate să-l îmbrățișeze.

Anwei se aruncă apoi în brațele nevestei pe care o îmbrățișă drăgăstos, cu un lung sărut, după care își îmbrățișă copiii.

În fine, cortegiul învingătorului se urni în incinta Palatului, unde regele Anguo pregătise pentru oamenii fratelui mai mic un mare festin.

În vreme ce Anguo îl omagia pe învingător, regina Huayang, singură în iatacul său, spumega de furie fără să reușească să se calmeze. Pretextase o teribilă migrenă pentru a evita să participe la festivitatea de primire a glorioasei armate comandată de cumnatul său. Vestea victoriei lui Anwei asupra podului-fortăreață o zdruncinase dar o și înfuriase.

La momentul numirii acestuia de către soțul său ca șef al expediției contra statului Chu, se bucurase în taină. Nu-i acordase nicio șansă de reușită. Credea, potrivit celei mai răspândite variante de la curtea din Qin, că Anwei primise însărcinarea din obligație și că Anguo, lăsând lucrurile să se întâmple fără să se opună, prin apatia lui își condamnase fratele, fără să vrea, la o moarte sigură.

Regina văzuse în asta, desigur cam pripit, urmarea logică a indiferenței lui Anwei față de ea. Refuzul acestuia de a cădea în mrejele ei sau cel puțin de a-i acorda o cât de mică atenție, îl lipsise de orice sprijin din partea ei. Numai ea putea să-l facă pe rege să se răzgândească.

Anunțul plecării lui Anwei în această campanie militară, atât de riscată încât părea pierdută din start, trezise în Huayang gustul plăcut al răzbunării. Dar adevăratele sentimente pe care le nutrea în taină pentru prinț nu întârziaseră, la rândul lor, să o exaspereze. Nu-i

dorea pieirea. Pe măsură ce se apropia data plecării, îngrijorarea și spaima sa se intensificau.

În visurile sale cele mai nebunești se vedea implorându-l pe soțul ei pentru a-l opri pe Anwei să plece și obținând în schimb nu mai mult decât un surâs complice din partea lui.

Venise apoi ziua plecării. După cum îi stătea în obicei, își pusese inima la zid pentru a nu cădea în melancolie. Învățase să-l uite pe Anwei, lucru ce se dovedise mult mai greu decât crezuse. Întoarcerea învingătorului îi ruinase tot edificiul!

În adâncul inimii, era mulțumită că venise teafăr și nevătămat. Anwei devenise un erou național. Victoria sa asupra armatei din Chu îl readucea cu surle și trâmbițe în centrul atenției.

Câtă vreme cumnatul său se dedicase răspunderilor de director al Arboretului regal, unde părea că-și găsise locul potrivit și unde era priceput, nu putea ridica vreo pretenție serioasă în succesiunea la tron. Reîntors erou dintr-o campanie pornită fără sorți de izbândă, exact când boala lui Anguo progresa văzând cu ochii, Anwei, prin cei trei copii ai săi pe linie bărbătească, devenea un pretendent redutabil la tronul Qin-ului, în cazul decesului prematur al fratelui mai mare. În ciuda eforturilor cu care Huayang, cu încăpățânare dar fără iluzii deșarte, continua să-și desfășoare talentele pentru a întreține vie flacăra, regele bolnav nu mai era în stare să onoreze sub nicio formă Sublima Poartă de Jad a soției sale. Trupul său se moleșea din zi în zi iar funcțiile vitale păreau să i se atrofieze în ritm rapid. Huayang era sigură, regele nu mai avea mult de trăit.

Și această femeie, pe cât de frumoasă și de geloasă pe atât de aprigă și de pătimașă, care nu concepea ca cineva să nu o adore, suporta cu atât mai greu ideea că

cel ce avea de-acum toate șansele să devină rege în Qin nu se obosise, nici măcar o singură dată, să-și plece privirea asupra ei.

Avea de ce să regrete înverșunarea cu care smulsese de la Anguo decizia de a-l trimite pe Yiren ostatic la Handan, salvându-l astfel pe Anwei de la exilul pentru care pledase atât de vehement la vremea aceea prințesa Xia. Odată în plus, ura împotriva concubinei ostatice o orbise. Opunându-se sugestiei rivalei sale, pregătise, fără să bănuiască măcar, așternutul lui Anwei.

Pierdută în aceste gânduri sumbre, cu inima tot mai cătrănită de insuportabila indiferență afișată de cumnatul ei, brusc avu revelația că era imperios necesar să încerce să sfarme gloriosul destin ce părea că-l așteaptă.

Se simțea frustrată și neputincioasă. Atuurile sale, în cazul de față, erau infime, iar pârghiile de care dispunea practic inexistente.

Dintr-o dată, neobosita combatantă simți că începea să îmbătrânească.

*

Vulpe Șireată, încordată precum un arc și având un aer rătăcit, mergea ca o somnambulă.

O urma pe prințesa Xia, care plecase să-și facă plimbarea obișnuită în direcția Versantului Liniștii, ferindu-se cât putea ca stăpâna să nu-i remarce prezența.

Totul era confuz de la o vreme în capul ei.

De la scena, pe cât de odioasă pe atât de nedreaptă, pe care i-o făcuse Xia când o bruftuluise dur în timp ce servitoarea încercase să o consoleze, ceva se rupsese în ea definitiv. Pe lângă că începuse să-și urască stăpâna, Vulpe Șireată își pierduse somnul începând cu noaptea care urmase altercației. De atunci, nopțile și le petrecea

blestemând cauza acestor insomnii. Dimineața, cu greu își aduna forțele să se scoale. Nu mai avea poftă de mâncare, slăbise. Ochii săi triști, cu orbitele vinețiii, păreau că-i devorează fața. Ajunsese o umbră a celei de altă dată.

Ura sa ajunsese la paroxism când văzuse că prințesa ostatică continua să se poarte cu ea, în ciuda stării sale precare datorate nopților fără somn, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Această atitudine îi întărea convingerea că pentru Xia, ea nu era altceva decât o ființă făcută să o servească și condamnată să-i suporte la infinit hachițele.

În dimineața aceea, Xia îi păruse mult mai răutăcioasă decât în alte dăți. Vulpe Șireată îi adusese, ca de obicei, ceașca cu ceai verde parfumat cu mentă.

– E rece! Și în plus, cred că ai pus paie în el. Nici nu se simte mirosul de mentă! țipase prințesa, zvârlind cu violență cana în capul însoțitoarei.

– Dar l-am preparat cu mâna mea, la fel cum fac în fiecare zi! gemuse ea, la capătul puterilor.

– Îți interzic să vorbești! Îți interzic să te miști! Când văd cât ești de leșinată, îmi vine să vomit! urlase Xia.

Continuase să-și verse nervii pe același ton, potopind-o cu alte remarci nepoliticoase și cu înțepături.

Nemaiputând suporta, Vulpe Șireată se refugiase în camera sa. Acolo, iremediabil rănită, de durere și de ciudă se lovise cu capul de perete până ce își spărsese fruntea și căzuse inconștientă pe podea.

Când stăpâna sa, în fine calmată, o scuturase vârtos ca să-și vină în fire și o anunțase să fie gata s-o însoțească după prânz în plimbare la Versantul Linștii, Vulpe Șireată luase deja hotărârea.

Paharul se umpluse! Sunase ora răzbunării. Venise momentul să o facă să plătească anii de sclavie în serviciul ei și lipsa de considerație de care dăduse dovadă

de atâtea ori față de ea. În pofida stării sale de extremă epuizare și a capului care îi suna ca un clopot Yongzhong ce continuă să răsune mult timp după lovitura de gong, decisese să-i facă vânt prințesei Xia de pe înălțimea Versantului Liniștii. Vulpe Șireată ajunsese pe platoul stâncos din partea cea mai înaltă a versantului. Înaintea ei, la buza prăpastiei, Xia ședea cu spatele la ea. Contempla ca și în alte dăți dâra sinuoasă a lanțului muntos ce se profila de partea cealaltă a abisului, șirul de creste stâncoase formând o lungă linie șerpuitoare pe ea care o numise „dragonul meu protector".

Se întoarse apoi încet.

Auzise dintr-o dată foșnet de pași care se apropiau și voia să vadă cine era. Picioarele îi depășeau capătul stâncii. Xia avea obiceiul să se apropie de marginea extremă a genunii ca să poată privi de-acolo minuscula fâșie argintie a torentului ce sclipea jos de tot, în fundul hăului.

În clipa când o împinse cu putere în gol, Vulpe Șireată zări în ochii stăpânei sale un licăr de surpriză ca o părere. Concubina ostatică nu părea mirată. Înțelesese. Scoase doar un urlet de groază.

Pentru prima și ultima oară, Vulpe Șireată văzu în sfârșit pe chipul prințesei Xia o urmă de interes pentru persoana ei.

*

– Regatul Chu este onorat să aibă un prizonier atât de excepțional cum este directorul Biroului Zvonurilor din statul Qin! zise regele Wen, cu glas mieros.

Zâmbea cu subînțeles către Verigă Esențială, care se prefăcea că nu înțelege. De când căzuse prizonier, eunucul din Qin nu scosese o vorbă.

Secretarul particular al regelui schiță la rândul lui un rictus de mulțumire, având grijă însă ca suveranul să nu observe.

Era prima oară că-l vedea ceva mai destins pe regele obez de la dezastrul provocat de Anwei garnizoanei de la Podul-Crocodil, pe care statul Qin îl anexase cu ușurință.

Lovitura dată statului Chu fusese teribilă.

Capturarea podului-fortăreață era ca un cui înfipt în ochi, deschizând calea directă către Ying armatei Qin-ului. Ea permitea statului inamic din vecinătate să controleze un teritoriu important de pe malul stâng al râului Han și îi asigura un avantaj incontestabil în raport cu echilibrul creat prin pacea armată încheiată între cele două regate cu mai multe decenii în urmă. Dar mai ales, spulbera ani întregi de eforturi crâncene depuse de regele Wen pentru a-și consolida armata și a pregăti contra Qin-ului o ofensivă generală destinată să-l facă să se retragă. Se întâmplase tocmai invers. Chu era acela care mai dăduse un pas înapoi.

Mânia regelui Wen, după ce ieșise din starea de amărăciune provocată de această înfrângere, se manifestase ca o forță oarbă și implacabilă. Ea îi urmase euforiei la primirea confirmării din partea lui Efluvii Negre a atacului asupra podului. Regele era atât de sigur că va da lovitura încât îl pusese pe un scrib să compună o odă întru cinstirea sa, care urma să fie răspândită în popor, preamărind iscusimea suveranului din Chu care reușise să dejoace planurile inamicului și să-i provoace o înfrângere usturătoare și definitivă.

Anwei, prin cucerirea podului, îl făcuse să-și piardă onoarea, și asta întrecea în gravitate orice alt eveniment. Se răzbunase pe cei din jur.

Nu avusese cum s-o facă cu soldații din garnizoană însărcinați cu paza podului deoarece aceștia muriseră

cu toții în cursul atacului, în frunte cu căpitanul. Urmaseră eșaloanele superioare. Generalul comandant al regiunii militare de care aparținea podul-fortăreață fusese executat. Șeful statului-major al armatei din Chu, căruia regele îi repartizase de altfel un rol de marionetă, fusese deportat în minele de sare din sud-vestul regatului. Nu mai puțin de opt colonei fuseseră demiși cu brutalitate din posturile de comandă. Din acel moment, fiecare militar din armata Chu-ului tremura nu atât pentru funcție, cât mai ales pentru propria căpățână.

În mesajul trimis diriguitorilor din Chu, Efluvii Negre îi avertizase pe aceștia în legătură cu incursiunea solitară a lui Verigă Esențială. Regele era atât de sigur de el încât această informație îi provocase mai degrabă ilaritatea. Faptul că însuși șeful serviciilor speciale din Qin se angrena într-o astfel de aventură îi părea o extravaganță. Era semnul încurajator că lucrurile mergeau anapoda în regatul lui Anguo, pe care Chu avea să-l halească dintr-o înghițitură.

Acum că totul era pierdut, informația lui Efluvii Negre revenise în prim plan, ca fiind de cea mai mare importanță. Era singura oportunitate pentru Chu de a încerca să întoarcă în avantajul său dramatica situație ocazionată de pierderea suveranității asupra părții stângi a râului Han, care îi amputa teritoriul cu aproape un sfert din suprafața totală.

Pentru asta trebuia cu orice preț ca Verigă Esențială să accepte să lucreze pentru Chu. Bătrânul rege Wei știa însă că nu era o treabă ușoară să-l convertească pe șeful serviciilor secrete ale unui regat ostil.

– E inutil să-ți negi identitatea. Tânărul Efluvii Negre lucrează pentru noi. Informațiile sale ne sunt de mare folos, îi declară regele obez lui Verigă Esențială, pentru a-l destabiliza.

Acesta din urmă, de furie, strângea din pumni cu atâta forță încât i se albiseră ca zăpada. Dacă l-ar fi avut în mâinile sale pe Efluvii Negre, într-o clipă i-ar fi frânt gâtul.

Trase un scuipat pe jos.

– Am putea face o înțelegere, tu și cu mine, continuă regele, dacă ai accepta să cooperezi...

Impasibil, Verigă Esențială privea în gol.

– Ce sumă vrei? insistă suveranul care urmărea să-l împingă pe eunuc până în ultimele sale tranșee.

– Îți vorbește regele! Trebuie să răspunzi, soi rău! se băgă în vorbă secretarul particular, cu vocea sa pițigăiată.

Intervenția micului secretar îl înfuiire la culme pe Verigă Esențială.

– Să vă ia naiba! Dacă o să mă întâlnesc cu Anwei, fiți siguri că..., se ambală el, zbătându-se să-și elibereze brațele din strânsoare.

Regele Wei nu-l lăsă să-și termine fraza. Aștepta ocazia. Era mare specialist în denaturarea adevărului și în intoxicare. Îl întrerupse în modul cel mai natural, zicându-i:

– Anwei? Asta-i bună! Vorbești despre un mort? Nu știi că nesăbuitul de Anwei a fost rănit mortal în expediția sa contra Podului-Crocodil? Soldații mei au nimicit întregul corp expediționar!

La auzul teribilei vești, eunucul fu cât pe ce să leșine din cauza șocului.

– Să fie dus înapoi în celulă! Noaptea este un bun sfătuitor! porunci regele obez.

Închis în hruba întunecoasă și umedă, aceeași în care Defect de Jad își petrecuse ultimele ore din viață, Verigă Esențială fu invadat de o profundă descurajare.

Totul era deci iremediabil pierdut! Se învinuia cu atât mai mult că nu reușise să-l prevină la timp pe bietul Anwei.

Cufundat în acest noian de gânduri sumbre, simți cum îl învăluie somnul. Era epuizat. Nu mai dormise din momentul când fusese luat prizonier pe malul râului Han. Ca să-și facă curaj, mângâie capacul micuței sale „cutii cu comori" pe care o îndesase în fundul buzunarului. Spera ca amintirea părților intime care făcuseră din el bărbat să-l ajute să poată înfrunta încercările viitoare.

A doua zi dimineața se pișcă de braț ca să se asigure că nu visează. Mirosul de mucegai ce domnea în celulă nu-i dădea nicio speranță, după cum nu-i dădeau speranță nici strigătele de durere ale prizonierilor care erau torturați în celula vecină. Nu, nu visa! Era închis într-o temniță din Chu și armata din Qin fusese învinsă cu ocazia atacului ratat al Podului-Crocodil.

Se afla prins în cursă ca un șoarece. Și totul numai din vina lui. Furios pe sine, descumpănit de probele care îl așteptau și pe care trebuia să le înfrunte, începu să cugete.

Un plan îi încolți în minte în momentul când revizui cazul lui Efluvii Negre.

Ideea că la Xianyang un spion din Chu reușise să se infiltreze în Biroul Zvonurilor și că putea să-i alimenteze în continuare cu informații strategice pe șefii săi, în deplină siguranță, îi păru absolut insuportabilă. Indignarea pe care o încerca în fața unei acțiuni de spionaj de o asemena enormitate constituia, în aceste circumstanțe dificile, când totul părea pierdut, un imbold eficient.

Trebuia să se mobilizeze și să nu se lase sub nicio formă ucis.

Dar pentru asta era absolut necesar să se întoarcă la Xianyang. Propunerile prezentate de rege erau, în această privință, o deschidere de care înțelept era să țină

cont. Și totuși, nu intra în discuție să-și trădeze țara. Dar nici nu avea chef să moară pentru nimic, respingând oferta făcută de regele Wen în ajun.

În concluzie, trebuia să joace cât mai fin. Și mai ales să câștige timp. Se va întoarce la Xianyang și, odată ajuns, va face totul pentru a-l prinde asupra faptului pe spionul ce mișuna prin serviciul său și pentru a-l trimite la spânzurătoare.

Imaginându-se în postura de justițiar, Verigă Esențială primea un imbold în lucrarea sa. Pentru el personal era, se gândea el, un mod de a-și spăla rușinea pentru gafa de a nu-l fi putut preveni la timp pe Anwei.

Când regele Wen din Chu îl aduse din nou înaintea lui pe Verigă Esențială, acesta arboră un zâmbet de fațadă.

– Te-ai gândit la propunerea mea? întrebă regele obez, nu fără un strop de iritare.

– Când Augusta voastră persoană mi-a vorbit de „cooperare", ce a vrut să zică mai exact? se interesă Verigă Esențială cu slugărnicia pe care se străduia să o etaleze cât mai sincer.

– Se vede că noaptea nu a fost inutilă! Este vorba pur și simplu să lucrezi pentru noi și să ne furnizezi unele informații. Fii liniștit, asta nu se va întâmpla în fiecare zi. În afară de asta, nimic nu se va schimba pentru tine. Chu are o lungă tradiție în chestiunile astea. Dacă respecți regulile, nimeni nu va bănui ceva vreodată..., răspunse regele Wen.

Chipul bătrânului suveran obez se mai luminase întrucâtva observând aptitudinile de care Verigă Esențială părea să dea dovadă.

– Fiabilitatea procedeelor noastre de a trata cu agenții este legendară! E suficient ca onorabilul agent care veți deveni să li se conformeze, completă secretarul particular cu emfază.

Folosea cuvinte din limba scrisă pentru a crește în ochii suveranului obez, care îl ironiza ades pentru incultura lui.

– Ce recompensă voi avea în schimb, având în vedere riscurile la care mă supuneți? vru să știe Verigă Esențială.

Eunucul din Qin îl privea pe regele Wen din Chu drept în ochi. Acesta interpretă cererea drept confirmarea că Verigă Esențială acceptase târgul, ceea ce avu darul să-l bine dispună.

– Viața, în primul rând. Nu e puțin lucru! Dar sunt gata să merg și mai departe. Ce dorești de fapt?

Tonul suveranului era aproape vesel. Verigă Esențială nu se lăsă mai prejos.

– O mică favoare... Nu vreau să mor ca un câine doar pentru gloria regatului vostru. Dacă într-o bună zi statul Qin mă descoperă, ceea ce este foarte probabil, aș vrea ca serviciile voastre speciale să mă ajute să părăsesc Qin-ul și să-mi găsesc refugiu la voi. Dată fiind funcția pe care o ocup, cererea mi se pare legitimă.

Făcuse declarația dintr-o suflare, ca și când și-ar fi pregătit-o dinainte.

– Nimic mai simplu. Vom aștepta un semn de la tine. E suficient să-i spui parola corespondentului tău. Vei avea la tine această bentiță de mătase neagră. Îți va servi de permis de liberă trecere, zise suveranul, din ce în ce mai bucuros să constate ușurința cu care reușise să-l atragă de partea lui pe Verigă Esențială.

Arăta spre cutia lăcuită căreia secretarul tocmai îi deschisese capacul. În interior era împăturită o eșarfă fină din brocart de mătase neagră, având în mijloc o frumoasă floare de lotus brodată cu fir de aur. Secretarul îi înmână cutia lui Verigă Esențială.

– Ce parolă va trebui să folosesc? îl întrebă pe regele din Chu, după ce luă în primire cutia.

Gândindu-se preț de câteva secunde, regele obez îi dădu un răspuns hilar:

– „Verigă Esențială"!

Secretarul particular al regelui scoase un imens suspin de ușurare. Rezultatul întrevederii lui Verigă Esențială cu regele îi depășise toate așteptările. Se temuse de un refuz arogant din partea acestuia, fapt care l-ar fi făcut pe rege să tune și să fulgere în dreapta și în stânga, începând chiar cu el, și iată că eunucul din Qin, contrar oricăror așteptări, acceptase să coopereze, ca un elev cuminte!

Dar mai ales era un semn că prințul său începea să digere încet, încet, umilința groaznicului eșec de la Podul-Crocodil.

Secretarul particular, aflat mereu în prima linie, putea în sfârșit să respire mai în voie.

De la pierderea podului, regele îi adusese cele mai grele afronturi. Din mâna lui dreaptă devenise țapul ispășitor, de parcă suveranul hotărâse să-l facă să plătească cu vârf și îndesat nesuferita victorie a Qin-ului. Ajunsese să-și regrete amarnic contribuția la eliminarea tuturor persoanelor din jurul lui Wen, expunându-se astfel cu atât mai mult șicanelor și toanelor învechitului rege. Acest revers al medaliei îi făcea viața tot mai greu de suportat.

Prinderea eunucului din Qin și recrutarea lui ca spion reprezenta, din punctul acesta de vedere, un adevărat dar ceresc.

32

Vizita anuală a reprezentantului însărcinat cu verificarea ostaticilor trimiși de regatul Zhao era așteptată peste cincisprezece zile. Statul Qin nu putea să-i ascundă aliatului său că trupul prințesei Xia fusese găsit trei luni mai devreme, sfărâmat în bucățele, la poalele Versantului Liniștii.

Toată lumea îl considerase un accident datorat structurii neregulate a terenului din zonă.

Nu se ceruse nicio anchetă... Nimeni nu-și imaginase nici măcar o secundă că autorul era Vulpe Șireată. Dimpotrivă, în unele cercuri circulase ipoteza că era mâna lui Huayang. Lupta implacabilă dintre cele două rivale era bine cunoscută la curte. Dar incriminarea soției oficiale a regelui fără o dovadă cât de mică ar fi fost prea hazardată.

Din fericire pentru ea, tristețea pe care o afișa, ce coincidea cu întoarcerea triumfală a lui Anwei, și faptul că refuzase să iasă din cameră timp de opt zile, neacceptând în preajmă decât pe devotata servitoare Ac de Jad, fuseseră puse, semn al versatilității bârfelor de la curte, în seama efectului produs asupra lui Huayang de moartea rivalei sale. Mutra abătută fiind dovada neamestecului ei în această poveste, îndepărtase ultimele bănuieli care mai persistau în legătură cu persoana ei.

Până și zvonurile cele mai răutăcioase care circulaseră un timp se estompaseră și ele în săptămânile următoare.

Ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei primise de la Anguo, a cărui stare de sănătate se înrăutățea cu fiecare zi și care fusese profund impresionat de decesul mamei fiului său, sarcina de a organiza discret funeraliile prințesei, care se derulaseră fără martori. Numărul bocitoarelor fusese limitat la minimul prevăzut de ritualul de înmormântare al unei concubine regale, adică la patru.

Xia fusese înhumată, la recomandarea Geomanților de la curtea Qin-ului, într-un cavou mic, special construit pentru ea, situat la câțiva pași de mausoleul Stelei Sudului, prima concubină a fostului rege Zhong. La început, Marele Ofițer cu Delictele oficiase ritualul „punerii batistei de mătase" peste gura cadavrului dezmembrat al defunctei, pentru a se asigura că respectiva nu mai era în viață. Dacă în interiorul corpului ar fi rămas o urmă de suflu vital, batista de mătase ar fi tremurat.

Vulpe Șireată, potrivit tradiției care se mai păstra încă în regatul Zhao, fusese îngropată de vie la un loc cu fosta sa stăpână. Așa se face că însoțitoarea, care credea că în sfârșit scăpase de patroana nesuferită, trebuise s-o urmeze în mormânt.

Când ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei venise la ea și îi ceruse să-și pună cele mai frumoase haine pentru a participa la ceremonia de înhumare, nu înțelesese și nu-și făcuse probleme. Se dumirise prea târziu, când unul din organizatori o invitase să intre în cavoul unde fusese depus coșciugul prințesei Xia.

– De ce să intru acolo? întrebase, mirată.

Surpriza ei era sinceră.

– Ei, de ce! Ca să te bucuri de cinstea de a o servi în continuare pe prințesă pe parcursul lungii sale călătorii! răspunsese organizatorul, și mai mirat încă de întrebare.

Profitând de confuzia generală provocată de o haită de câini înfometați atrasă de mirosul cărnurilor sacrificiale, Vulpe Șireată se strecurase pe neobservate din cimitir.

Să moară, treacă-meargă, dar să coabiteze o eternitate cu prințesa, niciodată! Revolta îi dădea aripi.

O prinseră la puțină vreme, nu departe de colina cu cai a lui Lubuwei. Urmăritorii o înhățaseră fără menajamente și o puseseră sub pază. De acolo, fusese târâtă cu caii până la intrarea în cavou, unde o aruncaseră cu forța înainte de a închide ușa cât putură de repede.

Urletele ei se auziseră o bună bucată de vreme. Vibrațiile provocate de pumnii ei care băteau în ușa mormântului făceau să se împrăștie rambleul. Răzbăteau încă hohotele de plâns când groparii terminaseră de umplut cu pământ șanțul ce ducea la intrarea în camera mortuară.

Vizita inspectorului din Zhao pica așadar în cel mai nepotrivit moment.

Dată fiind incapacitatea lui Anguo de a controla noua situație survenită prin moartea prințesei ostatice din Zhao, toate privirile se îndreptaseră în mod natural spre Lubuwei.

Toată lumea era de acord că negustorul din Handan, ministrul Resurselor Rare, deținea numeroase atuuri de care putea să facă uz în partida ce se anunța.

Întâi de toate, fiind el însuși originar din statul Zhao, vorbea la perfecție dialectul, ceea ce-i conferea din start un avantaj, pe lângă acela că era familiarizat cu psihologia și cu metodele demnitarilor de acolo. Și apoi, devenise deja salvatorul situațiilor disperate și delicate. Reușise să rezolve teribila criză de cai care amenințase să reducă la zero armata statului Qin .

Lui Lubuwei nu-i trebui mult să evalueze foloasele pe care putea să le tragă acceptând ia în mână o afacere

atât de spinoasă. Miza era considerabilă, ținând cont că tot la fel de bine putea să declanșeze un război necruțător cu rezultate incerte.

În condițiile în care statul Zhao nu fusese anunțat la timp despre accidentul căruia îi căzuse victimă Xia, și sub rezerva ca acest stat să accepte versiunea, Qin-ul putea să se aștepte la o singură ripostă: asasinarea lui Yiren, la Handan. Nu exista însă nicio certitudine că jocul avea să se calmeze automat prin simpla moarte a ostaticului omolog. Zhao era îndreptățit să considere că regatul Qin nu-și respectase obligațiile, motiv suficient pentru a rupe pacea armată dintre cele două state.

Era foarte posibil ca autoritățile din Zhao, aflând de la inspectorul pentru ostatici reîntors la Handan despre dispariția prințesei Xia, să nu se limiteze la uciderea bietului Yiren, ci să profite de ocazie și să anuleze pactul, pornind o ofensivă militară.

Or, nici că se putea un moment mai nefavorabil pentru Qin, când toate efectivele sale militare erau mobilizate și concentrate în partea de sud a țării, pentru a profita de importantul ascendent asupra statului Chu oferit de cucerirea Podului-Crocodil de către Anwei.

Prin urmare, Lubuwei avea de rezolvat o problemă extrem de dificilă. Știa că riscă mult. Dar în același timp era conștient că i se ivise o oportunitate excepțională de a-și consolida poziția și influența.

Întrevederea pe care i-o acordase regele Anguo, după ce îl convocase ca să-l consulte cu privire la problema în cauză și să stabilească modul de abordare a inspectorului, îi întărise această convingere.

Trecuseră câteva luni bune de când nu-l mai văzuse la față pe suveran. Intrând în birou, constată că starea sa de sănătate se deteriorase vizibil. Anguo nu mai avea putere să se scoale din fotoliu iar tremurăturile

membrelor se accentuaseră, ducând la incapacitatea acestuia de a-și coordona până și cele mai simple gesturi. În spatele regelui, înțepenită pe locul ei precum un bătrân satrap, zări, spre marea sa surpriză, silueta mândră a reginei Huayang.

Asta nu-l avantaja defel. Prezența sa acolo, total nepotrivită, era indiciul că își recăpătase influența și, cu toată amiciția pe care i-o purta – dovadă a complicității dintre regină și Zhaoji –, tare se temea că se va împotrivi cu tenacitate și cu succes soluției la care se gândise el și pe care intenționa să i-o propună regelui.

Negustorul își zise că, date fiind împrejurările, cel mai bine era să ochească direct la țintă.

– Maiestate, sunt de părere să mergem la Handan și să-l aducem încoace pe Yiren. Numai așa vom reuși să-l salvăm de la represalii, zise el îndată ce se așeză pe scaun.

Constată cu ușurare că regina Huayang tăcea chitic. Își schimbase doar poziția cu una mai avantajoasă, rezemându-se de spătarul jilțului în care stătea tolănit regele.

– Și cine crezi că ar face o treabă atât de riscantă? îl întrebă cu greutate regele.

Anguo abia putea articula cuvintele; din colțul buzelor îi curgea un fir de salivă.

– Aș putea să mă ocup eu, dacă acceptați ideea, răspunse fără să ezite negustorul.

Anguo se întoarse către Huayang pentru a-i cere aprobarea. Se uita la ea precum un puști la mama lui, după o boacănă. Fără îndoială că se aștepta la un refuz net din partea reginei.

– Ideea îmi pare bună, admise sobru aceasta din urmă, spre mirarea lui Lubuwei și a lui Anguo.

Cei doi își stăpâniră cu greu un oftat de ușurare, fiecare însă din alte motive.

Obsesia lui Huayang de a face imposibilul pentru a-i anula orice șansă lui Anwei să-i urmeze la tron fratelui său se dovedise mai puternică decât ura sa față de Xia, îndeosebi după moartea acesteia. Dintre două rele, Anwei și Yiren, ultimul era mai acceptabil.

Forța supremă a lui Huayang consta în pragmatismul de care dădea dovadă în momentele decisive.

– Îi mulțumesc lui Lubuwei pentru că se dedică acestei cauze nobile! articulă cu mare dificultate Anguo, privind către soția sa.

Astfel, chiar a doua zi de dimineață, deoarece trebuia să se miște repede, Lubuwei plecă în mare taină la Handan, însoțit doar de Omul fără Frică.

Singurul lucru de valoare pe care îl ducea cu el era Bi-ul negru înstelat. Intenționase să-l lase acasă, la loc sigur, dar Zhaoji, moartă de îngrijorare la auzul veștii plecării, îl implorase să-l ia la el.

În momentul în care îi pusese în geantă discul ritual învelit în punga de mătase, îi murmurase la ureche:

– Mi-ai spus că Bi-ul acesta te face nemuritor! Ia-l cu tine. Te va apăra.

– Grija ta mă emoționează. Eu intenționam să-l las aici ca să te protejeze pe tine...

– Pe tine trebuie să te protejeze. Vreau să revii nevătămat. Când te vei întoarce, s-ar putea să am o surpriză plăcută pentru tine!

– Despre ce este vorba?

În ciuda insistențelor sale, Lubuwei nu mai aflase nimic în plus de la Zhaoji.

*

Vestea morții lui Anguo se răspândi în Xianyang precum dâra acelui praf inventat de Zhaogongming, care se aprindea instantaneu de la o mică scânteie.

Boala suveranului, tăinuită cu mare grijă față de populație, produsese o mare surpriză. Cu excepția câtorva persoane intime de la Palat, nimeni nu cunoștea gravitatea maladiei sale. Cu atât mai mare fusese stupoarea locuitorilor capitalei, când pe zidurile Palatului Regal se arboraseră flamurile albe semnificând doliu regal.

Anwei fusese surprins dar și contrariat de moartea fratelui său cu care se înțelegea atât de bine. Tristul eveniment îi deschidea însă perspective mărețe, glorificat cum era încă în urma campaniei sale victorioase contra statului Chu.

În absența lui Yiren, acesta fiind ostatic în Zhao, succesiunea la tron se profila clar.

Se și vedea rege. Campania victorioasă îi schimbase caracterul și îi deschisese apetitul pentru putere, pe care îl stimula câte puțin în fiecare zi. Salt de Tigru nu se înșelase, mai ales că își surprinsese stăpânul adâncit în lectura unui manual de drept succesoral.

Anguo fusese găsit mort în patul lui. Existau semne că suferise. Medicii specializați în îmbălsămarea cadavrelor, care activau sub coordonarea eficientă a lui Uneori Așa, fostul coleg al lui Lisi de la Academia Jixia devenit între timp medicul șef al curții, depuseseră mari eforturi pentru a face să dispară rictusul înfiorător care îi strâmbase gura, când îl găsiseră în zori, zăcând fără suflare în mijlocul patului răvășit.

Fuseseră nevoiți să-i întindă pielea obrazului până la pragul de rupere, după ce îl unseseră cu o soluție de ulei de camfor și aloe destinată s-o facă mai elastică. Intrase apoi în scenă Uneori Așa, care trebuise să facă uz de întregul său talent său de a tăia și coase ceea ce era necesar pentru ca obrazul defunctului să capete o înfățișare normală.

Era esențial ca, pe parcursul celor trei zile prevăzute pentru expunerea corpului regelui sub giulgiul de brocart de pe catafalcul ridicat în mijlocul curții de onoare a Palatului Regal, unde poporul avea, cu această ocazie, permisiunea să intre fără să achite taxa obligatorie, să-i prezinte mulțimii un suveran cu chipul senin.

După îmbălsămarea propriu-zisă, i se introduseseră în diferitele orificii ale corpului greierii de jad meniți să rețină suflurile interne.

Doliul dura trei luni, până la funeralii. Trei luni în care Qin-ul nu avea rege, nimeni neputând pretinde, în această perioadă, să-l înlocuiască pe suveranul decedat.

Pentru acest eveniment, se rechiziționaseră toți bocitorii și bocitoarele din regat.

Bocitoarele și clovnii erau foarte bine remunerați. Pentru a plânge și a râde cu convingere și cu artă după regulile codificate de ritualuri, era nevoie de instruire și de capacități care nu erau la îndemâna oricui. Din cele mai îndepărtate cătune, bocitorii de profesie fuseseră aduși în capitală, unde pentru cazare li se rezervase un imobil întreg.

Muncitorii forestieri primiseră ordinul să taie doi cedri uriași de pe colinele ce dominau Xianyangul pentru a face scândurile din care urmau să fie confecționate trei sicrie Guo, destinate să fie introduse unele în altele. În cel de-al treilea, cel mai ornamentat, avea să fie depus corpul îmbălsămat al lui Anguo.

Îndată după anunțarea decesului, fu numit un Intendent Funerar, după cum cerea ritualul. Alegerea se oprise asupra lui Desăvârșire Naturală, care cunoștea pe de rost codul ritual legat de funeraliile regale.

În această funcție avea sarcina de a pregăti toate cele de trebuință suveranului în mormânt; vesela de bronz alcătuită din tripozi Ding și Li pentru prepararea cărnii

sacrificiale, vase Dui și Dou pentru cereale, oale Fu și Chan acoperite destinate prezentării felurilor de mâncare strămoșilor, tigve Hu pentru băutura din cereale fermentate, ibrice Yi și lighene Pan pentru abluțiunile rituale; dar și provizii de cereale și de carne de animale, fără a uita animalele vii, vaci, porci, oi și câini destinați să fie hrană pentru defunct și ofrande pentru marele sacrificiu Tailiao prevăzut de ritualul dinastiei Zhou, lucruri care transformau cavoul într-o uriașă bucătărie unde erau fripte și fierte toate cărnurile rituale.

Meșterilor în bronz li se ceruse să fabrice trei mese lungi pentru ofrande pe care era aranjată cu atenție vesela rituală, fiecare cu menirea sa.

Deoarece Anguo fusese vânător pasionat, Preaînțeleptul Conservator și pentru moment Intendent Funerar luase măsuri ca Anguo să fie îngropat cu toate armele sale de vânătoare și cu trofeele.

Cum acestea, pe jumătate ruginite, răspândeau un miros insuportabil, bătrânul cărturar comandase la repezeală bronzarilor, care lucraseră zi și noapte, o figură mitologică Guaishou formată din alăturarea tuturor animalelor vânate de regele defunct: ridicat pe un soclu având arcul și sabia încrucișate, Guaishou purta cu mândrie coarne de cerb, labe de tigru și pinteni de cocoș sălbatic, cap de urs, urechi de iepure, coadă de vulpe și cioc de potârniche. La colțurile gurii atârnau florile cu patru petale aducătoare de noroc iar limba lungă de dragon era ornată cu doi phoenicși stilizați. Ansamblul acesta extraordinar care urma să fie așezat chiar lângă sicriu pentru a-l păzi de spiritele rele era acoperit cu o fină pânză cu motive în formă de spirale și nori.

Funeraliile care se apropiau aveau să dureze o săptămână, la finele ultimei luni de doliu. Data exactă fusese fixată de șamani, după interogarea striațiilor de

pe o carapace de broască țestoasă încălzita la foc. Ceremonia de înhumare trebuia să aibă loc exact peste optzeci și cinci de zile.

Era improbabil ca Lubuwei, plecat la Handan în căutarea lui Yiren, să ajungă înapoi la timp ca să asiste la funeralii.

Intervalul de timp abia ajungea pentru terminarea ultimelor amenajări ale mausoleului regelui, a cărui construcție începuse o dată cu venirea sa la tron, nu înainte însă ca șamanii și geomanții, din precauție, să certifice poziționarea mausoleului prin interogarea firelor de coada-șoricelului.

Cavoul regal, mascat sub o movilă de pământ care pe una din laturi avea pământul decopertat, permițând accesul la ușa de intrare în mormânt, era compus din trei încăperi cu gradene, în formă de piramidă răsturnată.

În prima erau depozitate armele de bronz. A treia adăpostea cele trei sicrie închise unul în altul, înconjurate de vesela rituală a defunctului precum și proviziile cu care avea să se hrănească spiritul său. Cât despre cea de-a doua, aceasta făcuse obiectul unor discuții aprinse între aceia care doreau să-i înmormânteze de vii pe unii dintre apropiații regelui, și acei câțiva, cum era Desăvârșire Naturală, care, considerând barbară și depășită această cutumă, cu tot respectul datorat ritualului dinastiei Zhou, propuneau ca în mormânt să fie plasate figurine din teracotă sau din lemn menite să le țină locul.

Dar cazul care suscitase cele mai multe discuții o privise pe regina Huayang.

De când murise Anguo, ea purta pe deasupra veșmintelor o haină Zhancui de lână grosolană fără cusături, despre care se spunea în *Cartea Ritualurilor* că soția trebuia să-l poarte vreme de trei ani de la decesul soțului.

Se cuvenea să fie îngropată de vie alături de rege? Și dacă da, să i se permită favorul „morții consimțite", adică să i se lase eșarfa de mătase cu care să se poată strangula ca să scape de chinuri? Chestiunea fusese dezbătută pe larg de către specialiștii în vechile coduri rituale.

Huayang, netulburată peste măsură de moartea soțului ei, pricepuse imediat ce soartă i se rezerva. Intenționa să o șteargă. Știa că, în afară de asta, nu putea să facă mare lucru contra atotputerniciei Ritualurilor. Prinzând de veste că destinul ei avea să se decidă în cursul unei reuniuni special organizată în acest scop la Palatul regal, hotărî să se lupte o dată în plus cu dinții și cu ghearele pentru a scăpa de o soartă atât de crudă.

Îl căută pe Marele Ofițer cu Sancțiunile, care urma să participe la adunare, pentru a-l convinge să pledeze în favoarea ei.

– După anii de suferință pe care i-am îndurat după ce m-ai respins, vii acum să mă rogi să mă expun unor riscuri imense pentru tine și să pledez o teorie contrară tuturor riturilor? se răsti ducele cu vocea tremurând de indignare.

O privea pe femeia disperată care se aruncase la picioarele sale și a cărei mână lăsată ușor pe coapsele sale, nu cerea decât să urce mai sus.

Regina era la fel de frumoasă. Prin decolteul bluzei întredeschise, de sub mantoul greu Zhancui a cărui asprime, prin contrast, o făcea și mai atrăgătoare, îi zărea sfârcurile insinuante ale sânilor pietroși. Era la fel de încântătoare ca în prima zi, când îi aruncase acea privire de foc. Timpul părea că nu avusese niciun efect asupra acestui trup de a cărui mireasmă parfumată și căldură arzătoare se impregnase pentru totdeauna.

– Te implor, în numele iubirii noastre din trecut.

Sunt prea tânără să mor, și să fiu îngropată de vie înseamnă o pedeapsă crudă și absolut nedreaptă. Acum că Anguo nu mai este, sunt liberă. Dacă mă salvezi, aș putea să fiu din nou a ta! se lansă ea cu elan și pasiune, plângând în hohote.

Ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei fu înduioșat de vorbele și de sinceritatea fostei sale amante.

La adunarea care urma să hotărască soarta reginei, se întrecu pe sine în știința retoricii și pledă, în numele eticii confucianiste, cauza figurinelor de teracotă.

Hanfeizi, invitat și el ca să-și spună punctul de vedere în calitate de legist, folosind argumente opuse pledă în același sens. Potrivit filozofului bâlbâit, era o ocazie cum nu se putea mai potrivită pentru Qin de a repune pe tapet tradiția rituală feudală care trebuia înlocuită definitiv de forța legilor pozitive.

Alianța obiectivă a confucianistului și a legistului îi convinse pe participanți: regina Huayang fu salvată.

Hotărâră ca Anguo să fie înhumat în compania unei statui de teracotă de mărimea unui om care să o reprezinte pe regină, iar Desăvârșire Naturală să comande lucrarea unui sculptor, ca să înlocuiască modelul viu.

Cu toate astea, necazurile reginei nu se terminaseră. În viață fiind, putea să se aștepte la cea mai grea înfrângere.

În situația în care Yiren, fiul și moștenitorul lui Anguo, nu se întorcea de la Handan înainte de sfârșitul celor trei luni de doliu, Anwei, căruia Floare de Jad Maleabilă îi dăruise trei băieți, avea toate șansele să urce pe tronul fratelui său și să marcheze astfel începutul unei noi dinastii în regatul Qin.

*

Se făcuseră două zile de când, în parcul cazărmii din Handan unde autoritățile din Handan îi stabiliseră domiciliul forțat, Yiren rata sistematic ținta la tirul cu arcul.

Asta îl făcea să se simtă mizerabil. Degeaba înlocuise coarda și tăiase penele de la capătul săgeților, nu-i ajutase la nimic. Soldatului însărcinat cu supravegherea țintei, în care de regulă intrau toate proiectilele, nu-i venea să creadă.

– Poate că ai mușchii brațului anchilozați, îi zise când prințul ostatic nimerise pentru a nu știu câta oară în trunchiul unei sălcii.

– Coarda e de vină, bombăni Yiren bătând din picior. E complet udă!

– Avem vizitatori. Cred că la tine vin, anunță brusc soldatul.

Arăta în direcția celor trei bărbați care se apropiau de prințul ostatic.

– Ziua bună. Cum îți mai merge de când ai fost pe la mine? îl întrebă cu amabilitate unul din cei trei.

Prințul din Qin îl recunoscu pe dată, era Zhaosheng.

– Bine. Oricum, mai acceptabil decât mi se arată tirul cu arcul de două zile încoace, răspunse Yiren oftând.

Indică săgeata înfiptă în copac, la distanță de țintă.

– Cred că îl cunoști pe Lubuwei, originar din acest oraș, reluă Zhaosheng prezentându-i-l lui Yiren pe ministrul Resurselor Rare.

Chipul tânărului prinț se lumină. Această întâlnire îi amintea de momente plăcute.

– Locuința dumneavoastră din Handan m-a fermecat prin splendoarea ei! Vă mai amintiți că instructorul șef al hergheliei voastre m-a învățat cum să mă urc pe cal? Ați venit de multe ori să mă urmăriți, zise Yiren către Lubuwei, slăbind arcul.

– Așa este. De altfel, ești un bun călăreț. Asta ar putea să ne fie de folos! insinuă negustorul de cai.

Yiren nu pricepu unde vrea să bată. Lubuwei îi făcu semn să se tragă mai la o parte, pentru a fi sigur că soldatul nu-i aude.

– Am venit să te iau cu mine la Xianyang, îi șopti el la ureche.

– E imposibil! Sunt prizonier în această cazarmă, nu pot face un pas fără însoțitor. Paznicii mă supraveghează permanent, șopti Yiren.

– Zhaosheng mi-a spus că din când în când mai tragi chiulul. Vino în noaptea asta la Palatul Comerțului, murmură negustorul îndepărtându-se de prințul ostatic ca să nu-i dea soldatului impresia că pun ceva la cale amândoi.

Câteva ore mai târziu, Yiren se alătura celor trei bărbați care îl așteptau la poarta vechii reședințe a lui Lubuwei.

Zhaosheng îi conduse în apartamentele sale, unde o găsiră pe Intenție Lăudabilă alăptându-și pruncul.

– Cum îl cheamă pe bebelușul acesta drăgălaș? o întrebă Lubuwei pe soața fostului său secretar.

– Lăudați fie strămoșii noștri, este băiat și se numește Zhaogao! zise entuziasmată Intenție Lăudabilă.

– E mic precum un mânz proaspăt fătat..., interveni uriașul hun, care nu scosese nicio vorbă până atunci.

Omul fără Frică, mare iubitor de copii, părea topit și afișase un zâmbet generos pe măsura taliei sale neobișnuite.

– Asta nu e tot, îi curmă vorba Lubuwei. Acum trebuie să găsim o cale ca să-l scoatem pe tânărul acesta din Handan și să plecăm împreună cu el la Xianyang fără să trezim vreo bănuială!

Se referea la Yiren, pe care perspectiva întoarcerii în Qin îl făcea să radieze de bucurie.

– Dacă trebuie să ne mișcăm rapid și să evităm orice risc, nu văd decât o soluție, zise Zhaosheng, după ce chibzui un timp.

– La ce te gândești? se interesă Lubuwei.

– La zicala: „Înlocuiește piersicul cu prunul." Când un piersic este atacat de omizi, se plantează un prun alături ca să atragă insectele și, în felul acesta, se ușurează suferința copacului atacat. Am citit fabula în *Shijing*, răspunse, mulțumit de el, secretarul.

– Ce vrei să zici, mai exact? insistă intrigat negustorul, căruia vorbele lui Zhaosheng îi sunau deja ca un semnal de alarmă.

– Yiren și cu mine suntem cam de aceeași înălțime și conformație. Sunt gata să-i iau locul. Cu o pălărie înfundată pe cap și îmbrăcat în hainele lui, vor trece câteva zile până ce paznicii să-și dea seama de vicleșug, vorbi deschis Zhaosheng, cu o voce hotărâtă.

– Dar în momentul când vei fi descoperit, riști enorm! Pentru ce să faci un asemenea sacrificiu? exclamă Lubuwei.

– Riscul e mare, recunosc. Dar o fac cu scopul de a vă servi cu credință interesele, iar acum ele sunt deopotrivă cu ale regatului Qin! Umblă zvonul că veți fi viitorul prim-ministru al acestui stat. Aș fi onorat dacă prin fapta mea aș contribui și eu la ascensiunea dumneavoastră. Iată, acum mi s-a ivit ocazia. O consider o mare șansă, afirmă Zhaosheng înclinându-se respectuos în fața stăpânului, pentru care avea o admirație fără margini.

Lubuwei șovăia. Știa că răpirea lui Yiren era una dintre cele mai periculoase acțiuni, și că propunerea secretarului său avea avantajul că simplifica lucrurile. Nu mai era necesar un grup de comando care să-l scoată pe Yiren prin forța armelor din cazarmă, cu sorți

nesiguri de izbândă. Pe de altă parte, afecțiunea lui dintotdeauna pentru Zhaosheng, amplificată de propunerea pe care acesta i-o făcuse în prezent, îl împiedica să accepte, având în vedere riscurile pe care și le asuma proaspătul tătic.

– Am o singură rugăminte, adăugă secretarul. Când veți pleca la Xianyang împreună cu Yiren, să-i luați cu voi pe micuțul Zhaogao și pe mama lui. N-aș vrea să sufere într-un fel sau altul pentru fapta mea...

– Aș putea să-i duc în brațe pe amândoi! se amestecă în vorbă Omul fără Frică, entuziasmat la culme de ideea de a-l ține pe bebeluș strâns la piept.

Lubuwei nu se putea hotărî. Și totuși, altă soluție în afară de cea avansată de secretar nu mai exista. Că tot ajunsese până aici, prioritar era să-l vadă pe prinț ajuns în siguranță în patria de origine. Cu cât trecea timpul cu atât devenea mai primejdioasă această aventură. Și așa vizita pe care i-o făcuse ostaticului în parcul cazărmii precis trezise curiozități, dacă nu și bănuieli.

Cu moartea în suflet, acceptă în final propunerea lui Zhaosheng de „înlocuire a piersicului cu prunul". Îl strânse în brațe vreme îndelungată în semn de recunoștință pentru veritabilul sacrificiu pe care secretarul său consimțea să-l facă, cu prețul vieții.

– Sper că voi avea ocazia să te răsplătesc așa cum meriți. Vom pleca mâine în zori. Îl vei înlocui pe Yiren chiar din seara aceasta, concluzionă el.

Zhaosheng și Yiren făcură schimb de pălării și de veșminte. După care Zhaosheng își îmbrățișă drăgăstos femeia. Veni apoi rândul micuțului Zhaogao, pe care îl ținu strâns la piept, cu ochii umezi.

În clipa când părăsi Palatul Comerțului pentru a se duce la cazarmă în locul prințului din Qin, știa sigur că nu-și va mai revedea niciodată pruncul și nevasta. Nu

avea cum să păstreze prea mult timp secretul subterfugiului, și adevărata sa identitate avea să fie descoperită foarte curând.

Urmau arestarea și supliciul.

Dar nici în chinurile cele mai groaznice ale torturii, legat cu arcanul de stâlpul infamiei, cu unghiile de la mâini și picioare smulse una câte una cu un cleşte de bronz, nu va mărturisi că îl înlocuise pe ostatic pentru a-i permite lui Lubuwei să ducă cu el la Xianyang un adolescent hărăzit să ocupe tronul regatului Qin.

33

Verigă Esențială zărea deja minuscula pată galbenă în mișcare, formată de stindardul Qin-ului, care flutura în vânt pe Turnul de Afișaj. Încercă un sentiment de profundă satisfacție.

Călătoria de întoarcere fusese mult mai scurtă decât la ducere. Luase cu el un minim de bagaje. Singurele lucruri de preț erau „punga cu comori", păstrată mereu în fundul buzunarului și de care nu se despărțea niciodată, precum și cutia conținând eșarfa neagră brodată cu lotus de aur pe care urma să și-o lege la frunte în ziua când se va fi dovedit necesară demascarea sa de către cei din Qin.

Noua arteră ce lega Ying-ul de Xianyang era pavată cu piatră de la un capăt la altul. Era o rută comercială brăzdată de convoaie și caravane încărcate cu alimente și mărfuri care ducea direct și evita munții.

Întoarcerea în ținutul natal îi lăsa un gust plăcut. Ardea de nerăbdare să-și regăsească frumosul Xianyang și pe prietenii săi eunucii. La fel de nerăbdător era să-l demaște pe spionul Efluvii Negre. Nu se mai simțea vinovat.

Nu durase mult până să-și dea seama că regele Wen îl mințise cu neruşinare, ca să-l manipuleze, când denaturase în mod voit strălucita victorie a lui Anwei, prezentându-i-o ca pe o înfrângere. Vestea fusese pentru el un dar divin al călătoriei de întoarcere.

Când, intrând pe șoseaua principală, ajunsese în dreptul Podului-Crocodil pe malul drept al râului Han, constatase că acolo domnea o mare harababură. Pietrele din ziduri păreau să fi trecut printr-un incendiu, iar turnul central abia se mai ținea în picioare. Ridicând capul, văzu drapelul Qin-ului fluturând în vârful ruinei din care mai ieșeau fumuri pe ici pe colo. La intrarea pe pod stătea un vameș. Podul-Crocodil devenise deja post de frontieră între Chu și Qin! Se găsea pe un teritoriu controlat de armata țării sale.

Se bucurase în ascuns și își reprimase imensul elan pe care îl încerca în timpul traversării podului, păzit de-acum de soldații din Qin, peste vijeliosul Han. Călătorea sub falsa identitate a unui negustor de țesături de lână, cu acte măsluite oferite de șefii din Chu alături de cele trei baloturi legate la crupa calului.

De-acum, nu-i mai păsa că regele din Chu îl trăsese pe sfoară, deoarece își pusese la punct cu lux de amănunte scenariul răzbunării și preconiza să i-o plătească cu vârf și îndesat după ce se va fi întors la Xianyang.

Și mai ales, se simțea mai puțin jenat față de țara sa și mai puțin vinovat față de Anwei, care, din fericire, pusese mâna pe pod în ciuda faptului că el nu ajunsese la timp pentru a-l preveni că autoritățile din Chu aveau cunoștință despre atacul naval al fortificației cu ajutorul unui vas de război.

Îi era mai ușor să-și justifice expediția solitară în fața diriguitorilor din Qin, care fără îndoială că aveau să-l interogheze despre cauzele absenței sale și despre rezultatele acestei misiuni, atât de secrete încât socotise că nu era cazul să mai implice pe altcineva. Victoria lui Anwei îi adusese o imensă ușurare sub două aspecte, unul patriotic și celălalt sentimental.

Apropiindu-se de zidurile orașului, după ce călărise

fără popas timp de trei zile, constată că ceea ce luase drept drapel galben era de fapt flamura albă de doliu. Îl întrebă pe un copil ce vindea pepeni verzi la marginea drumului. Aşa aflase că regele Anguo decedase cu două luni în urmă şi că regatul se pregătea să celebreze înmormântarea.

Vestea morţii regelui, pe lângă că îl surprinsese, îi încurca planurile.

Plănuise că va merge la Anguo ca să-l avertizeze în persoană că Chu reuşise să plaseze un spion chiar în inima serviciilor secrete din Qin. L-ar fi întrebat pe rege despre împrejurările numirii lui Efluvii Negre, deoarece îi lipsea numele instigatorului, cel care îi şoptise suveranului numele tânărului eunuc. O dată cu dispariţia lui Anguo, devenea extrem de dificil, dacă nu chiar imposibil, de a demonta filiera reţelei de spionaj. Urma să-şi continue ancheta singur şi într-un context mai puţin favorabil.

Totuşi, noile dificultăţi nu-i alteraseră cu nimic implacabila determinare.

După ce trecu pe acasă să-şi schimbe hainele şi să ia o masă frugală, se grăbi să ajungă la Biroul Zvonurilor.

În momentul când îşi făcu intrarea în clădirea cu aspect anodin care servea de sediu serviciilor secrete din Qin, agenţii, dintre care puţini erau plecaţi în misiune, scoaseră strigăte de bucurie şi de surpriză. Erau prezenţi aproape toţi deoarece se pregăteau de funeralii, asta presupunând mobilizarea în totalitate a efectivelor serviciului.

Un eveniment precum funeraliile regale reprezenta o perioadă fastă pentru Biroul Zvonurilor. Nu aveau de făcut altceva decât să se amestece prin mulţime şi aflau tot ce se bârfea. Tristeţea generală dezlega limbile oamenilor, iar fluxul de informaţii curgea şuvoi... Tolbele se întorceau la sediu doldora de zvonuri, bârfe

și secrete adevărate care aveau să fie apoi luni de zile studiate și fructificate.

Toți se bucurau de întoarcerea directorului lor și îl înconjurau, cerându-i veşti despre misiunea sa ultrasecretă. Acesta, făcând pe grozavul, se mulțumi să spună că totul fusese foarte bine dar că, pentru a-și proteja sursele și rețeaua, era prea devreme încă să vorbească despre ce realizase.

Într-un birou mic de la parter, Verigă Esențială îl observă pe Efluvii Negre care termina de dictat un raport unui scrib.

Când privirea i se încrucișă cu a tânărului spion, obrazul celui din urmă se schimonosi. Verigă Esențială întră în încăpere și închise cu atenție ușa în urma lui.

– Presupun că bănuiești ce o să te întreb! se mărgini să zică șeful Biroului Zvonurilor.

Voia să testeze cu această ocazie sângele rece și reacția spionului.

– Da, dar așteptam să vorbești tu întâi ca să știu dacă mă înșel sau nu, răspunse fără să clipească Efluvii Negre, al cărui obraz își recăpătase forma impenetrabilă.

Verigă Esențială își spuse că Chu avea arta de a recruta spioni destoinici care aveau tărie de caracter.

– Cine i-a sugerat răposatului Anguo să te numească în acest serviciu? îl întrebă cu voce dură pe tânărul eunuc, fixându-l cu privirea.

– Nu am nici cea mai mică idee! După ce am fost operat, Cuțit Rapid mi-a comunicat că voi face parte din Biroul Zvonurilor. Nu am avut niciun cuvânt de spus, zise celălalt cu aerul cel mai serios din lume, cu aplombul celor cu o experiență îndelungată în minciună.

Verigă Esențială simți că era inutil să mai insiste. Era mai bine să dea lovitura de grație și să dea curs planului pe care jurase să-l îndeplinească.

– Cunosc multe lucruri despre tine, care ar putea, la o adică, să te coste scump, zise el trecându-şi palma de-a latul perpendicular pe gât, dar regele din Chu m-a convins să lucrez pentru el. E remarcabil regele acesta! Mult mai inteligent decât bietul Anguo. Iar perioada de incertitudine deschisă prin decesul său va permite regatului Chu să-şi ia o revanşă rapidă. Iată de ce am imensa plăcere să te anunţ, dacă nu te superi, că suntem aliaţi, dragă Efluvii Negre!

Îi întinse mâna. După o clipă de ezitare, celălalt se repezi să şi-o întindă şi el pentru ca Verigă Esenţială să poată să i-o strângă.

Era semnul că, de-atunci înainte, erau asociaţi.

Verigă Esenţială părăsi apoi micul birou, lăsându-l pe tânărul eunuc pe gânduri, aranjându-şi cutele hainei pentru a-şi reveni în fire.

*

Modalitatea prin care ostaticul din partea Qin-ului scăpase din Zhao fusese prin „înlocuirea piersicului cu prunul"...

Lucrurile se petrecuseră mult mai simplu şi mai rapid decât îşi imaginase Lubuwei. Sacrificiul lui Zhaosheng fusese preţul de plătit.

Nu-şi făcea iluzii: o dată descoperită manevra, secretarul său avea să fie spânzurat pe loc pentru înaltă trădare împotriva ţării sale. Dorinţa sa de a-i îndepărta din Handan pe soţia şi pe fiul său era semnul că nu se amăgea asupra şanselor de a scăpa de la moarte. Un asemena eroism merita respect şi recunoştinţă. Şi totuşi, justifica această cauză moartea unui nevinovat care lăsa în urma sa o văduvă şi un orfan?

Nu era bine să zăbovească prea mult asupra întrebării.

Lubuwei se forța să se gândească la alte lucruri în timp ce fugea mâncând pământul în tovărășia lui Yiren și a Omului fără Frică.

Intenție Lăudabilă, care-și ducea pruncul înfofolit într-o pătură și, neștiind să călărească, scotea mici strigăte de spaimă de fiecare dată când calul grăbea ritmul, se agăța cu toată forța de mijlocul uriașului hun. Micuțul Zhaogao, legănat de trap și de galop, dormea dus.

Negustorul era departe de a-și imagina că viitorul Qin-ului depindea de intervalul de timp în care trebuia să parcurgă drumul de la Handan la Xianyang. Dacă ajungeau după încheierea doliului regal, riscau să-l găsească pe Anwei pe tronul regatului Qin. Yiren nu ar mai fi devenit niciodată rege, și sacrificiul lui Zhaosheng ar fi fost complet inutil.

Când părăsiseră Handanul, la răsăritul soarelui, orașul era încă pustiu. Traversaseră cartierele de la periferie și trecuseră de posturile de control fără să întâlnească suflet de om, nici măcar un câine vagabond.

Pe drum, dădură de țărani care se îndreptau spre capitala regatului Zhao, purtând pe umeri cobilițe pline cu legume și saci. Acești oameni jigăriți, bărbați și femei, epuizați perpetuu, mergeau țopăind pentru a atenua greutatea poverilor.

De când o străbătuse în urmă cu câțiva ani, artera ce lega capitala regatului Zhao de cea a Qin-ului fusese pietruită din nou și gropile umplute. Caii se avântau fără opreliști între câte două hanuri de poștă, unde primeau îngrijire, hrană și drumeții puteau să se dezmorțească în tihnă.

Într-unul din aceste hanuri pentru drumeți călări lucrurile fură cât pe ce să o ia razna și călătoria să ia sfârșit.

Mergeau deja de o săptămână. Fesele lui Yiren nu

mai suportau frecările de șaua calului, pielea nu-i mai rezista. Avea dureri atroce și asta îl făcea extrem de prost dispus când mica lor trupă ajunse la Hanul Maimuței Urlătoare.

Hangiul, o piticanie de om gras și păros precum o maimuță, la început se uită urât la ei. Lubuwei îi flutură în față trei tael de bronz, care avură efectul de a-i descreți fruntea. După ce mâncară și lăsară caii pe mâna îngrijitorului cu hainele mânjite de balegă, se instalară cu toții într-un ungher din dormitorul comun care era amenajat deasupra sălii de mese.

Mai erau acolo doi indivizi cu figuri dubioase, care începură să-și bată joc de grimasele pe care le făcea bietul Yiren în timp ce se chinuia să se întindă pe lavița ce servea drept pat. Beți cum erau, nu băgaseră în seamă că manejul lor îl enerva la culme pe uriașul hun.

Altercația fu scurtă dar atinse apogeul cât ai zice pește. Yiren, scos din sărite de glumele lor proaste, se duse către ei ținându-și arcul ca pe un bici, pentru a-i pune la respect. În momentul acela, unul din cei doi bandiți trase un fluierat cu degetele. Yiren văzu intrând în dormitor alți doi pungași, veniți în ajutor. Unul dintre indivizi se aruncă asupra tânărului și, după ce îl trânti pe podea, începu să-l strângă de gât mai-mai să-l sugrume.

Yiren scoase un urlet. Strânsoarea îl sufoca din ce în ce. Obrazul începuse să se învinețească și ochii să-i iasă din orbite.

Văzând că prințul e în pericol să sucombe, Omul fără Frică alergă în ajutorul lui. Mâinile uriașului îl înhățară pe primul dintre nemernici, înțepenindu-se pe gâtul lui. Mâinile sale erau atât de mari încât ai fi zis că strângeau o tulpină de bambus. Cu o lovitură de pumn zdrobi maxilarul celui de-al doilea lăsându-l lat pe jos, zvârcolindu-se de durere. Pe al treilea îl prinse de un

picior și prinse a-l învârti ca pe o praștie înainte de a-l zvârli în perete, unde își crăpă capul. Bucăți de creier, sânge și oase se lipiseră de pietrele din zid. În momentul când se pregătea să-l ia de păr pe ultimul, care era ocupat cu Yiren, trântindu-l cu ceafa de podea, trei bărbați în uniformă de jandarmi năvăliră în dormitor.

În urma lor se profila privirea răutăcioasă de pe chipul de maimuță al hangiului care îi chemase.

– Arestați-i pe toți! urlă militarul care după baretele de pe uniformă părea cel mai mare în grad.

Omul fără Frică avu reflexul să-l împingă violent cu piciorul pe zbirul care îi administra o serioasă corecție prințului. Acesta se ridică, murdar de noroi și transpirat. Părea nevătămat.

Lubuwei asista înmărmurit la spectacol. Apariția jandarmilor era total inoportună. Sub nicio formă nu puteau să-și declare identitatea, cât despre a lui Yiren, nici atât. Intenție Lăudabilă, îngrozită de ceea ce vedea, tremura ca frunza încercând să-l liniștească pe micul Zhaogao care se trezise din cauza zgomotului.

– Trebuie să plecăm de aici negreșit! Dacă ne arestează jandarmii, s-a zis cu noi, îi șopti Lubuwei uriașului hun care îl ajuta pe Yiren să se așeze pe bancă.

Acesta din urmă gemea de mama focului. Gâtul îi era plin de vânătăi și de zgârieturi adânci.

Omul fără Frică dădu o raită cu privirea de jur împrejur. Nu exista decât o singură soluție, să-i anihileze pe soldați. Luându-și sarcina în serios, se aruncă asupra lor, scoțând urlete sălbatice. Săbiile țâșniră din teci. Ochii hunului scânteiau de mânie. Adevărată forță a naturii, trebuia mult să-l zgândărești ca să-i declanșezi furia și ura. Iar zbirii o făcuseră cu asupra de măsură. Era suficient de întărâtat pentru a-i face bucățele pe acești jandarmi care veneau să se

amestece într-o gâlceavă în care el nu făcuse altceva decât să-i pună la punct pe derbedeii care îl smintiseră. Din moment ce Lubuwei îi dăduse ordin să-și scoată prietenii din capcană, pornise fără îndurare la atac.

Smulgând săbiile îndreptate neîndemânatic cu vârful înainte în direcția lui ca să-i oprească înaintarea, le răsuci înspre soldați, cu intenția clară de a-i împunge. Mai rău decât atât, se opinti și le înfipse în platoșele de piele. Tăișurile pătrunseră în carne, scoțând un scrâșnet sinistru. Jandarmii zăceau la pământ.

Dormitorul era o baltă de sânge negru amestecat cu vărsături scârboase împroșcate pe podea.

La vederea dimensiunilor dezastrului, hangiul cu față de maimuță coborâse tiptil înapoi în sala de mese.

Câteva minute mai târziu, în dormitor se înstăpânise un miros de mort.

Merita văzut spectacolul în care Omul fără Frică cobora scara de la dormitor, purtând în brațele înroșite de sânge pe Intenție Lăudabilă cu micul Zhaogao, ca pe niște ofrande duse la sacrificat pe altarul unui zeu.

Cât despre hangiu, acesta dispăruse de mult, de frică să rămână singur cu uriașul hun.

Dezlegară în mare grabă caii care îi așteptau în grajd și plecară la galop în noapte. Deveniseră fugari și asasini de jandarmi.

În curând, toată jandarmeria din Zhao va fi pe urmele lor!

Și, pentru ca ghinionul să fie complet, substituirea lui Yiren cu Zhaosheng precis fusese descoperită între timp. Instantaneu vor face legătura cu echipajul lor...

Mai aveau de parcurs peste o mie de li până să ajungă la Xianyang, fără a mai pune la socoteală frontiera de care trebuia să treacă. De-acum încolo era necesară prudența, să călărească noaptea, să doarmă

ziua feriți de priviri indiscrete și mai ales să iasă din artera principală când zăreau militari.

Aceste cavalcade nocturne, adesea sub clar de lună, îl predispuneau pe Lubuwei la meditație.

Cu conștiința mereu trează, negustorul se întreba ce mutră va face Anguo când își va vedea fiul. Construia planuri complicate pentru a trage foloasele maxime din aventura aceasta atât de primejdioasă pe care dorea s-o termine cu bine. Era hotărât să ceară o recompensă uriașă regelui din Qin.

Acceptase nici mai mult nici mai puțin decât să acționeze contra țării sale de origine, punându-și viața în pericol. Toate astea meritau o cantitate dublă de onoruri și recunoștință!

Se și vedea reclamând reintroducerea, special în onoarea sa, a postului de viceprim-ministru al Qin-ului. Ar mai fi urcat încă o treaptă către puterea supremă la care un om de condiția lui putea să tindă. Toate astea le datora Bi-ului negru înstelat.

Nu trebuia decât să-și îndese mâna în tolbă și să atingă obiectul de jad pentru a simți o căldură binefăcătoare urcându-i prin brațe și piept până la creier. Aceste unde pozitive îl încurajau să meargă mereu tot mai departe, tot mai sus, să se întreacă pe sine. Aștepta cu ardoare acea zi în care să aibă în sfârșit revelația celor profețite de Vale Adâncă...

Puișorul galben din centrul Haosului originar Hongmeng!

Pentru moment, asta era pentru el doar un fel de stea în spatele căreia trebuia să ajungă pentru a-i vedea partea ascunsă.

Mai știa de asemenea că ceea ce avea să i se arate în acea zi va fi un lucru mult mai tangibil și precis, mult

mai uman, la fel de palpabil precum acest disc ritual căruia îi mângâia fețele netede în timp ce călărea sub bolta cerească, spre care era suficient să-și ridice privirile pentru a vedea Văcarul și Țesătoarea despărțite de o Cale Lactee argintie precum un măreț fluviu inundat de razele soarelui la răsărit.

Ceea ce nu știa, în schimb, era că împrejurările se vor combina astfel încât, foarte curând, va ajunge să cunoască, fiind el însuși unul din actorii principali, evenimentul ce se ascundea în profeția preotesei de pe piscul Huashan.

*

Trecuse ceva mai bine de o lună de când Zhaoji avea certitudinea că este însărcinată.

Simțea acea transformare ciudată, acel sentiment de plenitudine amestecată cu o neliniște nedefinită, provocat femeilor de minusculul corp străin pe cale să-i umple pântecul.

Bănuise că se petrece ceva anormal încă de când Lubuwei plecase la Handan să-l caute pe Yiren. Preferase totuși să nu-i spună nimic, nevoind să-i dea speranțe false și încă și mai puțin să-i provoace griji înainte de plecare.

Își amintea perfect de noaptea când se întâmplase.

În clipa când Lubuwei îi penetrase Valea Rozelor, după ce gura ei îi oferise cu generozitate de mii de ori sărutările Dragonului pe a sa Tijă de Jad, plăcerea ei fusese diferită, mai subtilă și mai profundă. Pentru prima oară, simțise irupția apei feminine din sursa interioară cu care se amestecase jetul puternic al Licorii de Jad a lui Lubuwei. Închisese ochii. În mod inexplicabil, îi apăruse imaginea Bi-ului negru înstelat

al cărui cerc central se asemăna cu pupila unui ochi imens care se voia martorul tăcut și complice al hârjonelii lor.

Păstrase pentru ea viziunea și nu îndrăznise să-i vorbească negustorului care adormise în brațele sale când încă mai erau uniți intim, inundați de efluviile intime ale amândurora.

Dimineața, când se strecurase din pat ca să-și facă toaleta intimă a Bobocului de Bujor și să-și stropească părul cu apă de flori de portocal, nu mică i-a fost surpriza să constate că discul de jad se afla sub perna ei.

– Poți să-mi spui ce caută aici comoara ta? îi șoptise lui Lubuwei precum o pisică languroasă.

– Nu știu. Ideea mi-a venit aseară. Bi-ul acesta, de când îmi aparține, mi-a purtat noroc. M-am gândit că ar putea să o facă pentru amândoi. Prezența sa este benefică. Este garantul longevității, răspunsese el pe jumătate adormit, trimițându-i un ultim sărut.

Începând de atunci era sigură că îmbrățișarea lor fusese una specială.

După un oarecare interval de timp, absența sângelui menstrual o alertase. Intuițiile sale se verificau.

Într-una din zile se hotărî să-i împărtășească dulcea taină confidentei sale, așa că se duse la Huayang.

Când îi văzu chipul, Zhaoji pricepu că regina era frământată de o mare neliniște. Adevărul era că de mai multe zile primea semnale și vești care se succedau fără însă ca lucrurile să ia o turnură favorabilă ei.

Huayang tocmai scăpase de coșmarul de a fi îngropată de vie. Vedea în prezent profilându-se perspectiva sumbră a ascensiunii lui Anwei pe tronul Qin-ului și se gândea că poate destinul ei era scris să se oprească aici.

Vestea pe care i-o aduse Zhaoji îi schimbă dintr-o

dată ideile, o consolă, o înveseli. Înflorea în ea un nu știu ce care putea fi un parfum de răzbunare. Protejata sa avea norocul pe care ea îl căutase până atunci dar nu-l găsise. Ea va fi mamă, chiar ea.

Asta o făcu fericită brusc și îi alungă din suflet gândurile negre care o obsedau. O scoase din cameră pe însoțitoarea sa Ac de Jad ca să rămână singure.

– Îmi faci o imensă bucurie anunțându-mi această veste! strigă ea îmbrățișând-o pe tânăra femeie cu entuziasm și acoperind-o cu sărutări.

– Să sperăm că nu va fi orfan de tată, suspină Zhaoji.

– Chem în ajutor în fiecare zi pe Yin și Yang care se unesc în Marea Cale și mă abțin de la cereale de când a plecat, pentru ca Lubuwei să ajungă la Xianyang împreună cu Yiren înainte de sfârșitul doliului regal, se destăinui regina.

Tonul lui Huayang era grav. Păru că se înnegurează din nou.

– Ce se va întâmpla dacă vor ajunge după? întrebă exasperată Zhaoji, temându-se pentru viața lui Lubuwei.

– Prințul Anwei va ajunge pe tronul Qin-ului!

Tânăra femeie nu pricepea de ce această perspectivă o aducea pe regină într-un asemenea hal.

– Și dacă ar fi așa, ce e atât de grav încât să-ți fie frică?

Huayang se apropie de Zhaoji și o prinse pe după mijloc, invitând-o în grădina de agrement spre care dădea camera sa.

Își așeză protejata pe marginea fântânii cu stânci ornamentale și, după ce îi cuprinse obrajii în mâinile sale, o fixă intens.

– Tu crezi că sunt gata să abandonez în felul ăsta partida, după atâția ani de luptă și de privațiuni suportate în tăcere? Singura speranță care îmi rămâne

este aceea de a-mi vedea visurile împlinite într-o zi prin persoana ta!

Zhaoji o privea timid cu coada ochiului, impresionată în egală măsură de o asemenea sete de revanșă și de confesiunea care o implica.

– Dar eu nu sunt nici regină nici, mamă de rege... îndrăzni ea să obiecteze.

– Poți să devii! E suficient ca Lubuwei să se întoarcă cu Yiren înainte de sfârșitul doliului! spuse Huayang care era cât pe ce să-și muște limba pentru că spusese prea mult.

– Chiar crezi că ar fi rezonabil ca Lubuwei să uzurpe tronul, când el nu are niciun titlu sau legitimitate? se miră Zhaoji.

Huayang ezita să-i dezvăluie totul. Socoti însă că era mai bine să-i spună tot, o dată ce ajunsese atât de departe. Avea încredere în Zhaoji. Putea să parieze că sunt într-atât de asemănătoare încât cealaltă o va înțelege și o va aproba.

Îi dezvălui gândul cel mai ascuns.

– Nu m-ai înțeles. Este suficient să se creadă că tatăl copilului tău nu este Lubuwei, ci tânărul prinț Yiren, viitorul rege al Qin-ului!

De surpriză, Zhaoji făcu ochii mari. Nu se aștepta la o asemenea propunere din partea lui Huayang, care îi era confidentă, e drept, dar și soră mai mare, și, luând în considerare experiența și judecata sa, o adevărată mamă spirituală, în care avea încredere absolută.

De altfel, Huayang observă imediat că tânăra sa prietenă nu dădea niciun semn de reținere sau de uimire. Aceasta nu părea defel șocată de scenariul îndrăzneț pe care i-l prezentase.

Dimpotrivă, reacționând cum nu se poate mai normal, Zhaoji căzu pe gânduri. Era deja un semn că nu

respingea ideea şi că nu o socotea scandaloasă, sau indecentă. În fapt, Huayang nimerise în plin. Îi deschidea protejatei sale orizonturi cărora tânăra femeie nici nu le bănuise existenţa.

– Dacă vrei ca Lubuwei al tău să ajungă într-o zi la cele mai înalte demnităţi posibile condiţiei sale, nu trebuie decât să apari ca mamă a viitorului prinţ moştenitor al regatului Qin. În felul acesta poate deveni cu uşurinţă Prim-ministrul regatului, graţie unirii forţelor noastre şi complicităţii dintre tine şi el. Iar eu, eu voi avea consolarea să asist la consfinţirea aceleia pe care o voi considera fiica mea adoptivă din momentul când Yiren o va lua de soţie!

– Dar Lubuwei este pentru mine ca un soţ. Crezi că va fi de acord să mă împartă cu Yiren? I-a trebuit mult ca să mă cucerească. Am acceptat să mă dăruiesc lui pentru că un refuz ar fi fost deplasat. A făcut atât de mult pentru mine! Ţine la mine ca la lumina ochilor! Ştiu că mă iubeşte. Iar eu, de când a plecat, simt că acest sentiment tinde să devină reciproc, se tângui ea.

– Vei putea să te întâlneşti cu el în taină şi să-l iubeşti în continuare. Dacă prin sacrificiul tău obţine ceea ce-şi doreşte, îl crezi atât de ingrat încât să nu mai vrea să-şi manifeste afecţiunea pentru tine? Din contră, sunt absolut sigură că te va iubi şi mai mult! o linişti Huayang.

– Mai întâi trebuie să-mi fac curaj ca să-i vorbesc despre acest proiect... Nu mă va considera un monstru egoist şi duplicitar?

– Voi găsi eu argumentele care să-l convingă. Tu îi vei spune, bineînţeles, că ideea îmi aparţine. Va înţelege că acţionăm în interesul său. Dacă accepţi, o să am satisfacţia ca prin mijlocirea ta să-mi împlinesc un vis pe care îl credeam inaccesibil până în clipa aceasta binecuvântată. În trei, Lubuwei, tu şi cu mine, vom

putea ajunge departe! se ambală ea, cu tremur în glas, emoționată până la lacrimi.

Încheie cu un sărut tandru pe gâtul protejatei sale, care se înfioră de plăcere.

Huayang întrebuințase cuvintele potrivite. Citea în ochii prietenei sale dorința de a se obișnui cu ideea și voința de a-și înăbuși rezervele care ar fi putut-o împiedica să se lanseze într-o astfel de aventură. Nu mai mai lipsea decât un pas pentru ca Zhaoji să treacă cu arme și bagaje de partea ei.

Oricare alta ar fi privit-o ca pe o aberație și ar fi respins-o fără ezitare. Ceea ce atinsese coarda sensibilă a tinerei femei fusese dorința exprimată de Huayang de a face din ea moștenitoarea sa spirituală, de a-i transmite acea flacără pe care, din cauza sterilității, care o priva de urmași, nu putea să o transfere unei ființe născute din propria-i carne.

Cum să refuze o orfană ca Zhaoji, ivită din neantul social, o asemenea moștenire oferită de o regină?

Și apoi, categoric că Lubuwei putea să tragă mari foloase din această situație, atât în privința afacerilor personale cât și în atingerea obiectivului pe care și-l fixase, acela de a ajunge omul numărul doi în stat, după puterea supremă. Era, fără îndoială, ocazia cea mai nimerită de a-i întoarce tot binele pe care i-l făcuse, după ce o salvase din condiția de sclavă la bordel.

– Spune-mi că vom face toate astea împreună, o imploră Huayang, aruncându-se în genunchi în fața lui Zhaoji și îngropându-și obrazul în poalele ei.

– Le vom face! zise cealaltă, dintr-o suflare, după o ultimă clipă de ezitare.

Întorcându-se la palatul lui Lubuwei de pe colina cu cai, Zhaoji jură să țină și ea post de cereale până când îl va vedea pe Lubuwei ajuns acasă. Iar evenimentul

trebuia să aibă loc obligatoriu înainte de sfârșitul ultimei zile de doliu regal.

Fără să știe nici ea prea bine de ce, începu să-l invoce pe legendarul Împărat Galben despre care îi povestiseră Huayang și Wudong, în cursul ceremoniilor rituale, cum purtase el războaie contra lui Chiyou, un vasal trădător, precum și comorile lăsate de el omenirii: scrisul, știința creșterii viermilor de mătase și țesutul, muzica și matematica.

Rugile sale nu se adresau de regulă puterilor benefice ale împăratului mitic. Date fiind însă împrejurările, chiar de la început, în mod inexplicabil, gândurile sale fuseseră dirijate spre el.

Constată că rugăciunea sa către Împăratul Galben îi producea o stare de bine și o liniștea. O căldură domoală iradia din mijlocul pântecului fecund.

– O, Huangdi! Stăpân al Centrului și Împărat Suprem al Cerului, fă ca Lubuwei să revină la timp de la Handan! murmura ea, plecată deja cu gândul și cu privirea încrezătoare spre acel viitor măreț care îi pregătea nenumărate surprize.

34

Sarcofagul fusese coborât în mausoleu pe rampa de pământ ce ducea la poarta situată pe flancul movilei, iar terasierii o acopereau la semnalul Intendentului Funerar.

Marele sacrificiu Tailiao de trecere prin foc a cărnii se încheiase și aerul se umpluse de mirosul apetisant de bucate fripte și prăjite.

Toți miniștrii din Qin, cu excepția lui Lubuwei, bineînțeles, erau postați în rândul întâi în fața mausoleului. Ceva mai la distanță, regina Huayang, îmbrăcată cu mantoul aspru Zhancui, cu chipul cernit, stătea așezată pe un jilț portabil de bambus, înconjurată de cele cincizeci și trei de concubine ale regelui Anguo care formau un cerc în jurul ei.

Pe latura din dreapta a dispozitivului, Anwei, însoțit de cei trei băieți și de Floare de Jad Maleabilă, purta pe o pernă de mătase galbenă sabia rituală a lui Anguo, cu lama din jad și mânerul de bronz în formă de phoenicși așezați față în față. Se pregătea să o depună pe sicriul Guo al fratelui său. Generalul care învinsese Chu-ul arăta foarte chipeș în costumul de paradă. Purta pe frunte banda albă de doliu. Stârnea admirație și respect. În mulțime, toți comentau în șoaptă că are alură de rege. Agenții Biroului Zvonurilor, care circulau incognito printre rândurile strânse, puteau, la momentul potrivit, să depună mărturie pentru această popularitate în continuă creștere.

În partea opusă, medicul șef al Curții, Uneori Așa, și brigada sa de infirmieri și îmbălsămători îmbrăcați în lungile robe brodate cu formule medicinale, fuseseră cei mai solicitați deoarece munciseră ore în șir pentru pregătirea ultimă a cadavrului regelui, înainte de lungul său voiaj.

Terasierii umpleau cu pământ intrarea în mausoleu, după ce poarta grea fusese sigilată.

După aruncarea ultimei lopeți de pământ, sub supravegherea lui Desăvârșire Naturală urma să se treacă la plantarea în vârful gorganului a arborelui Fusang, din trunchiul căruia, potrivit legendei, răsare soarele în fiecare dimineață.

Era semnalul că doliul lua sfârșit. Din acel moment precis, Anwei putea, în conformitate cu dispozițiile Codului succesoral, să devină rege al Qin-ului.

Cortegiul de bocitori și bocitoare, îmbrăcați în alb, își clătinau capetele în semn de disperare. Alcătuiau un lung șir sinuos care pleca de la poarta mausoleului până la imensa platformă amenajată pentru a opri mulțimea dezolată care asista la funeralii, masată în spatele unor formații de gărzi.

Pe o estradă, cinci toboșari și un clopotar stăteau gata pregătiți să marcheze cu bătăile lor ritmate sfârșitul ceremoniei. Prima bătaie de tobă răsună grav precum un pas de dragon.

O rumoare generală străbătu în acel moment masa compactă formată din miile de bărbați, femei și copii din Xianyang veniți să asiste la eveniment.

Cineva forța să-și croiască drum pentru a ajunge în față, fapt ce făcuse ca din aproape în aproape să se creeze o presiune care degenerase în busculadă. Oamenii se înghesuiau, călcându-i pe cei din spate, ca să lase o trecere precum apa unui fluviu despicat de etrava unui vas.

Cine avea forța suficientă ca să reușească să facă o breșă în zidul uman? Toți se întorceau ca să vadă.

De la nivelul primului rând nu se vedea nimic. Presiunea părea că vine de niciunde. Cât despre cei din spate, care reușeau să se ridice pe vârfuri peste ceilalți, puteau zări patru capete care trecuseră de grosul mulțimii. Capetele se ridicau și coborau în cadență.

Erau patru călăreți. Mulțimea se dădea la o parte în fața forței calme a cailor care continuau trapul netulburați. Unul din cai ducea pe spinare o femeie și un bărbat, alți doi bărbați călărind separat pe câte un cal.

Un agent de la Biroul Zvonurilor îl recunoscu instantaneu pe Lubuwei și, surprins, fu primul care murmură numele ministrului Resurselor Rare.

– S-a întors Lubuwei! S-a întors Lubuwei! repetă cineva, apoi alții și alții.

Rumoarea crescu și se propagă din aproape în aproape, asemeni unui abur deasupra unui lac în zori pentru a acoperi apoi câmpia, până la rândul întâi al mulțimii, în timp ce soldații, care îl recunoscuseră și ei pe ministrul Resurselor Rare, formau cordoane lăsând călăreții să-și facă intrarea pe imensa platformă în mijlocul căreia se înălța tumulul regal.

Desăvârșire Naturală îi făcuse semn grădinarului să înceapă plantarea arborelui Fusang în vârful gorganului.

La vederea neașteptată a celor trei cai fremătând și sclipind de sudoare, apăruți brusc ca prin miracol, purtându-și călăreții albi din cap în picioare de praful drumurilor pe care le străbătuseră, timpul se opri pe loc. Întreaga Curte a Qin-ului adunată în jurul tumulului, împietrită de stupoare, scoase un strigăt de surpriză.

Zărindu-l pe negustor, care îl aducea pe vlăstarul de sex masculin al defunctului soț, Huayang fu cât pe ce să leșine.

Zhaoji, care şezuse până atunci cuminte în primul rând din asistenţă, se ridică dintr-o mişcare, îmbujorată de bucurie şi emoţie.

Lubuwei descălecă şi îl îndemnă pe Yiren să facă la fel. Îi făcu apoi semn Omului fără Frică să rămână pe cal împreună cu Intenţie Lăudabilă, în braţele căreia micuţul Zhaogao dormea dus.

Prinţul moştenitor al Qin-ului, cu şezutul terciuit de la răni, se execută cu dificultate.

O linişte mormântală domnea în prezent peste mulţimea care privea spectacolul irupţiei acestei mici trupe prăfuite şi acoperite cu noroi, cu hainele în dezordine, în ordinea impecabilă a miniştrilor şi familiei regelui defunct, pe platforma de ceremonii funerare.

Ministrul Resurselor Rare îl luă pe Yiren de braţ şi escaladă alături de el gorganul pentru a ajunge la Desăvârşire Naturală şi la grădinar care terminase de acoperit rădăcinile copacului Fusang.

Prinţul Yiren şchiopăta. Lubuwei îl sprijinea ferm şi îl ghida. Nu-i lăsa nicio şansă moştenitorului Qin-ului, îi devenise tutore şi îndrumător.

Faţă în faţă cu mulţimea încremenită, îşi făcu mâinile pâlnie şi strigă cu voce puternică:

– Acesta este Yiren, întâiul născut al lui Anguo şi prinţul moştenitor al regatului! Iată-l aici, în faţa voastră, după ce l-am adus înapoi dintr-un lung exil!

Liniştea se dublă. Fiecare asculta fără să respire anunţul lui Lubuwei.

Uralele începură apoi să crească precum talazurile mării. Strigătele de entuziasm veneau de dincolo de bariera de soldaţi. Erau scandate de miile de anonimi care alcătuiau populaţia Xianyang-ului. Ovaţiile înflăcărate ale mulţimii îi erau destinate tânărului Yiren, în semn de adeziune şi de recunoştinţă.

La poalele mausoleului, oficialii de la Curte rămaseseră ca paralizați. Intervenția lui Lubuwei era contrară tuturor normelor de conduită, fapt care ar fi putut să-i atragă acestuia oprobriul public. Dar circumstanțele erau atât de extraordinare încât nimeni nu îndrăznea să reacționeze. Intendentul Funerar, luat pe nepregătite, nu putuse decât să-l lase pe Lubuwei să-și facă numărul. Iar aclamațiile poporului veneau în sprijinul său, asigurându-i imunitatea.

Bietul Yiren, ținându-se cu greu pe picioare din cauza durerilor, nu realiza ce i se întâmplă. Saluta cu gesturi stângace gloata înfierbântată, fapt ce provoca o creștere în valuri a isteriei generale.

După un scurt moment de îndoială, toboșarul șef începu să bată cadențat în masivul instrument de bronz.

Ritmul nu mai era unul lent, al muzicii de înmormântare, ci al ceremoniilor prilejuite de evenimente fericite, precum nașterea, căsătoria sau intrarea în rândul bărbaților. Toba tăcu apoi, și se auzi sunetul vesel și armonios al celor șaizeci de clopoței Zhong, pe care muzicantul îi atingea cu ciocănelul său de lemn curbat.

Muzicienii Curții îl adoptau la rândul lor pe Yiren. Se închinau noului rege.

Lubuwei se afla prea la distanță ca să poată vedea fericirea nemărginită ce se citea pe chipul reginei Huayang când aceasta constatase cu stupoare că Lubuwei și-a onorat contractul aducându-l la timp pe moștenitorul Qin-ului.

După cum nu putea să vadă nici mutra răvășită și întunecată pe care o afișa generalul Anwei, ale cărui speranțe de a ocupa tronul se spulberaseră în doar câteva clipe memorabile.

*

Pentru cei doi îndrăgostiți urmă o lungă noapte de extaz.

Plăcerea regăsirii depășise toate așteptările. După întoarcerea lui Lubuwei de la Handan, Zhaoji i se dăruise cum n-o mai făcuse niciodată până atunci. Își pusese în aplicare întreaga știință amoroasă pentru a-l recompensa pentru succesul său. Pântecul ei neted și plat nu lăsa să i se vadă nimic din graviditate, deși intrase deja în a treia lună de sarcină. Simțea în schimb acea prezență intimă a embrionului ca pe un jar încins în interiorul ei și asta o făcea și mai senzuală.

Huayang o învățase figura Eretelui care se aruncă asupra Licornului. Ghemuită peste Bastonul de Jad al lui Lubuwei, care reprezenta unicul corn al animalului aducător de copii și de reușită, se mișca în sus și în jos precum Eretele care cântă până când își provoacă „mica moarte a extazului".

E puțin spus că Eretele răspunsese perfect așteptărilor Licornului...

– Niciodată nu mi-ai oferit atâta plăcere! Cine te-a inițiat în trucul acesta? șușoti pofticios Lubuwei.

– Nu ghicești?

– Nu poate fi decât Huayang! Doar ea are experiență și, cunoscându-ți calitățile, precis că îți livrează toate tainele fără reținere, pe când orice altă femeie le-ar ține cu grijă numai pentru ea...

– Exact! Numai regina își permite să mă învețe aceste figuri. O ador pe femeia asta! pufni ea după ce își desfăcuse picioarele pentru a-i permite lui Lubuwei să scape din capcana delicioasă în care rămăsese blocat Bastonul de Jad.

– Această mare doamnă a știut întotdeauna să uzeze

de farmecele și de frumusețea sa. Până acum i-a reușit. Păcat că n-a putut să facă copii! Regatul Qin nu ar fi avut decât de câștigat, oftă el.

Zhaoji consideră că era momentul potrivit să profite de nada întinsă de Lubuwei care adusese în discuție sterilitatea reginei mamă.

– Fiindcă tot ai adus vorba, poate că nu e totul pierdut. Huayang pare că a găsit mijlocul să schimbe destinul care o lipsea, ieri, de urmași.

– Ar fi formidabil, și just pentru ea. Dar nu văd cum ar putea să realizeze așa ceva în situația de față...

Zhaoji așteptă câteva clipe pentru a răspunde apoi, cu inima cât un purice, se hotărî să dea drumul frazei pe care o sucise și o răsucise de multe ori în gând.

– Huayang mi-a propus nici mai mult nici mai puțin decât să devin urmașa ei, ca și cum, într-un fel, aș fi eu însămi fiica pe care n-a putut s-o aibă.

Lubuwei o privi cu un aer neîncrezător, neștiind ce vrea să zică.

– Să spunem că vrea să mă adopte... Iată scenariul imaginat de ea și pe care m-a rugat să ți-l prezint, continuă ea.

Începu să-i dezvăluie planul pe care regina mamă îl construise pentru ca să se spună că fiul lor era al tânărului rege.

Pe măsură ce avansa cu relatarea, Zhaoji constata că negustorul devenise impasibil și că asculta cu cea mai mare atenție. Nu-și dădea seama dacă era șocat, ostil sau dacă aproba. Cât despre ea, avusese grijă să nu ia asupra sa scenariul propus de Huayang și se ferise să-i spună ce gândea ea despre planul reginei mamă...

– În concluzie, dacă înțeleg bine, Huayang sugerează ca noul rege să aibă un raport sexual cu tine astfel încât paternitatea fiului nostru să-i fie atribuită, zise Lubuwei, încă nevenindu-i să creadă.

– Chiar așa! Cam asta propune Huayang, răspunse ea cu aplomb pentru a-și ascunde stinghereala.

– Am înțeles că este ideea ei. Dar tu, tu ce crezi?

– Dacă dorești să știi, o să-ți spun. E destul să spui un cuvânt și voi uita totul. Ca și cum n-am fi vorbit niciodată despre asta. Huayang, care ne vrea binele, va înțelege imediat, sunt sigură.

– Ai fi gata să-l inițiezi pe tânărul Yiren care, din câte știu, n-a fost până acum la femei? insistă, mimând surpriza, Lubuwei care nu mai știa ce să creadă.

Limba sa era la un centimetru de Bobocul Rozei de Jad al lui Zhaoji. Gustă o dată în plus mireasma pielii, suplă și perfect netedă. Mirosea a iasomie amestecată cu coriandru.

– Cam așa ceva! Evident că nu va fi atât de plăcut cum e cu tine!

– Ești sigură? Atunci, de ce să te mai duci?

Discuția se transforma într-un joc.

– Pentru că Huayang ar găsi cuvintele și argumentele pentru a ne convinge, zis ea, pe jumătate serioasă.

– Folosești pluralul?

– Dacă o să fac asta, va fi în interesul comun al trioului pe care îl formăm, Huayang, tu și eu!

– Hai ne dăm un răgaz ca să chibzuim, încheie Lubuwei, afundându-și din nou nasul în Valea Rozelor aparținând iubitei sale.

– Dar trebuie să ne grăbim! Sunt însărcinată în trei luni deja... Dacă decidem să mergem în această direcție, trebuie să ne hotărâm fără întârziere, îi suflă tânăra femeie înlănțuind gâtul iubitului cu gambele sale.

– Deci nu glumești? reluă el, stupefiat, după ce savură un ultim strop din roua sa intimă.

– Câtuși de puțin... Mă simt pregătită să preiau flacăra lui Huayang, cu condiția ca și tu să vrei! zise ea hotărât.

– Dar copilul pe care îl porți este și al meu! strigă Lubuwei.

Se așezase în fund pe pat și își acoperise Tija de Jad cu o cuvertură de mătase neagră.

– Desigur, dar cu ce ar putea schimba asta lucrurile?

Se hotărâse să-l conducă pe firul raționamentului pe care îl urmase și ea în mai multe reprize și care o făcuse să considere demn de interes scenariul imaginat de Huayang.

De partea cealaltă, el vedea în ochii lui Zhaoji că ea îl înfruntă. Date fiind împrejurările, afacerea începea să-l agaseze, ba chiar să-i displacă. Voia să știe cum stă. Era un joc sau un lucru foarte serios?

Cunoștea bine caracterul lui Zhaoji, era acela al unei tigroaice. Îi trebuiseră ani ca s-o domesticească și în final să o seducă, și asta numai din cauza caracterului ei de neîmblânzit. De când o adusese la el, după ce o răscumpărase din lupanarul public, nici măcar o dată nu o surprinsese dezarmată.

– Gândești că voi accepta fără să crâcnesc ca tu să fii cu alt bărbat decât mine? Chiar dacă acesta e regele însuși? zise el ca s-o încerce.

– Nu asta e problema. Dacă va trebui să-l seduc pe Yiren, asta se va întâmpla dacă vom hotărî de comun acord. Este vorba de prima etapă a unui plan pe care l-am acceptat reciproc! se ambală ea.

– Într-un cuvânt, eu ar trebui să văd prin asta dovada supremă și ultimă a dragostei ce-mi porți?

– Ai înțeles așa cum trebuie. Dacă crezi că e avantajos pentru tine, o voi face bucuroasă. Asta atârnă în balanță la fel de mult ca și dorința exprimată de Huayang, îl liniști ea, gudurându-se pe lângă el.

– Și dacă îți interzic s-o faci? insistă el ca să o împingă până la ultimele consecințe.

– Te voi asculta. E destul să-mi spui.

Perplex, Lubuwei tăcu. Nu știa în ce ape se scaldă. Cunoștea prea bine inteligența lui Huayang pentru a respinge dintr-un foc scenariul din care deja întrevedea avantajele pe care putea să le obțină. Hotărâse să nu închidă complet porțile, cu atât mai mult cu cât întrezărea un mijloc de a ajunge la același rezultat fără ca prețul să-l constituie copilul lor.

– Nu am acest drept asupra ta, zise el într-un final.

– Să înțeleg că ai putea fi de acord?

El refuză să răspundă. Mai degrabă dorea să discute cu ea despre pruncul care urma să se nască.

– Atunci, în cazul că așa accepta, acest copil care este și al meu îmi va fi luat înainte ca măcar să-l văd făcând primii pași! lăsă să-i scape Lubuwei.

– În orice caz, îl vei vedea crescând. Vom aranja cumva ca să fii implicat în educația lui. Legăturile de sânge, orice ar fi, nu se șterg niciodată. De câte ori îl vei vedea, vei ști că este fiul sau fiica ta, răspunse ea.

– Dar copilul nu va vedea niciodată în mine pe tatăl său. Îți dai seama?

Modul în care aborda Lubuwei problema, chiar dacă o uimea într-un fel, era un semnal puternic al atașamentului pentru ea și al dragostei pe care i-o purta.

– Dragostea filială este cu două sensuri, adăugă el, cu un aer trist și gânditor.

Zhaoji se așezase cu picioarele încrucișate pe stinghia patului. Îl scruta cu privirea. Nu mai era cazul să se întrebe dacă o va mai testa sau nu. Auzise vorbind inima de părinte a copilului ei.

Iar el, întins pe burtă, cu bărbia în pumni, părea extrem de deprimat de toate reflecțiile cărora le dăduse glas. Ea se apropie de el și își puse bărbia pe spatele lui. Descurajarea lui i se transmitea și ei. Avea sentimentul

că este tot mai apropiată de el și bănuia că nu va mai trece mult până să recunoască că și ea îl iubea.

– În cazul acesta, ce propui? murmură ea.

– Întrevăd o soluție care poate că ne va permite să împăcăm lucrurile, răspunse el fără ezitare.

– Nu îndrăznesc să cred... Ar fi într-adevăr fantastic!

– Ascultându-te vorbind, mi-a venit brusc o idee.

– Ard de nerăbdare s-o aud, susură ea, morfolindu-i lobul urechii.

– Îndată ce se va anunța curții că Yiren are un copil de la tine, am putea aranja să-l înlocuim cu un alt bebeluș. Nimic nu se aseamănă mai bine decât doi nounăscuți, dacă au același sex și mărimea aproape identică. În felul acesta, pruncul nostru îl vom păstra pentru noi, și vom furniza un altul pentru nevoile coroanei. Îi vei crește pe amândoi, pentru tine nimic nu se va schimba. Pentru mine, asta ar schimba totul! Ce zici?

– Este o idee îndrăzneață. Nu mă miră că vine din partea ta, se vede că ești inteligent. Dar dacă o punem în practică, viitorul rege al Qin-ului nu va proveni din sângele meu. Pe de altă parte, îmi va fi imposibil să mă prefac că nu sunt mama copilului meu! Atunci eu voi fi aceea care va suferi toate inconvenientele care te-au făcut să-mi propui această stratagemă...

Negustorul începea să cântărească voința de putere a lui Zhaoji, evaluând-o ca fiind cel puțin la fel de mare ca și a lui. Era clar că regina mamă Huayang, cu întreaga ei forță de convingere, apăsase pe această pedală. În prezent trebuia să o convingă pe Zhaoji că ceea ce propunea el ajungea de fapt la același rezultat, permițând în același timp copilului ce se va naște să-și păstreze tatăl adevărat. Preconizând această soluție care îl privilegia, se temea că, din aceleași motive, Zhaoji nu putea să le împărtășească.

Ca să poată ieşi din această dilemă, îi aduse următoarea obiecţie, întorcându-i într-un fel complimentul:

– Cu ce ar schimba ceva lucrul acesta? Istoria regatelor e plină de uzurpări şi de lovituri de stat. Filiaţia prin legături de sânge nu au fost niciodată suficiente pentru a legitima o putere de orice fel! Cât despre adevăratul tău fiu, chiar dacă nu vei fi în mod oficial, vei rămâne pentru totdeauna mama lui. Nimeni nu te va împiedica să-l ţii în braţe şi, când va veni momentul, voi găsi cuvintele ca să-i mărturisesc, în cea mai mare taină, cine este adevărata sa mamă...

Cu privirea serioasă, Zhaoji tăcea.

Obiecţia lui Lubuwei era de bun simţ. Propunerea lui, vizându-i pe toţi, ar fi trebuit s-o flateze. Nu era asta dovada supremă a iubirii sale pentru ea? Grija lui de a nu-şi pierde copilul nu era o minunată declaraţie de dragoste pentru mama lui? Ideea sa de substituire stătea mărturie a calităţilor lui Lubuwei de a găsi întotdeauna soluţiile adecvate în situaţiile cele mai complexe şi mai încurcate.

Privea în sus, la plafonul casetat al dormitorului. Din întâmplare, semăna cu cel al reginei, fiind decorat cu perechi de phoenicşi auriţi. Păsările mitice, ale căror ţipete ascuţite permiseseră înainte vreme etalonarea diapazonului, erau dispuse de jur împrejurul medalionului central unde apărea perechea Biyiniao, păsările care nu puteau zbura decât în cuplu. O luă ca pe un semn. Dorea să vadă un deznodământ fericit.

Nu semănau şi ei cu perechea de păsări care simboliza iubirea extremă pe care un bărbat şi o femeie pot să şi-o poarte unul celuilalt?

Acest plan grandios pe care îl construiau amândoi de ore întregi în alcovul lor, nu puteau să-l ducă la bun sfârşit decât strâns uniţi, asemeni cuplului de păsări. Setea lor

nepotolită de a-și împlini destinul se va ostoi doar prin dragostea lor mutuală. Era din ce în ce mai încrezătoare că această aventură avea să-i unească și mai tare.

– Nu mă opun planului tău. Din contră, îl aprob, zise ea cumpătat.

– Din acest moment, timpul joacă împotriva noastră! murmură Lubuwei, luând-o în brațe pe femeia iubită.

– Ce fericită sunt că ne potrivim! suspină ea de plăcere.

– Taina aceasta nu trebuie s-o împărtășim nimănui. Este secretul nostru...

– Ai cuvântul meu, iubirea mea.

Era prima oară că auzea rostit de gura ei cuvântul „iubit".

– Huayang, mai ales, nu trebuie să afle niciodată. S-ar opune din răsputeri! adăugă el vehement.

– Doar n-am înnebunit! îl asigură ea zâmbind.

Se liniștiră unul pe celălalt și încheiară cu un lung și languros sărut.

Pactul lor, avea să schimbe îndelungata istorie a regatului Qin, fusese parafat. Lubuwei își va păstra fiul. Femeia sa va accepta să treacă drept mama unui alt copil despre care se va ști că regele îi este tată. În acest joc subtil, perdanta era Zhaoji, al cărei fiu nu va putea să-i spună „mamă" decât în ascuns, iar asta numai după ce tatăl său îi va dezvălui secretul. Dar ce pierdea pe de o parte, nu va câștiga însutit devenind regină a Qin-ului?

Ea nici măcar nu-și punea problema din această perspectivă. Pentru ea, a fi regină, în împrejurările de față, ținea de domeniul abstracțiunii pure. Nu atât ambiția și setea de putere îi susțineau atitudinea cât dorința de a o ajuta pe Huayang să pună mâna pe cursul istoriei.

Grație lui Zhaoji, regina mamă își va lua revanșa cu

adevărat. Viața ei de femeie sterilă, umilită de concubinele fecunde, toate aceste lupte fără sfârșit pe care trebuise să le ducă pentru a-și mențină rangul și pentru a-și salva viața, totul căpăta în sfârșit un sens. Era mândră să-și spună că, datorită ei, suferințele pe care le îndurase Huayang nu fuseseră zadarnice.

În privința secretului pe care îl împărțea de-acum înainte cu Lubuwei, în mod curios, acesta îi întărea atracția pentru negustorul de cai.

Nu mai avea nicio îndoială, îl iubea.

Sub protecția cuplului de păsări Biyiniao de pe tavanul casetat al iatacului, făcură dragoste până în zori.

*

Yiren privea cu sfială pântecul dezgolit al lui Zhaoji. Nu mai văzuse până atunci Floarea de Jad a unei femei.

Zhaoji îi luă mâna cu blândețe și i-o așeză, foarte lent, pe buricul ei. El simți inelul care îi străpungea vârful ombilicul. Bijuteria era ornată cu o perlă fină.

Ea stătea lungită pe spate în patul matrimonial, goală din cap în picioare, între pernele mari de mătase purpurie ușoare precum norii.

Îl privea cu tandrețe și duioșie, surâzându-i ca să-l facă să se simtă în largul său. Mâna lui Yiren era fierbinte și tremura ușor. Ea sesiză, după picăturile minuscule de transpirație de la cutele nasului, că îl încerca un soi de tulburare. Îi plimbă mâna pe un sân, apoi pe celălalt. Erau tari și bombați precum merele. Îi apropie gura de a ei și îl făcu să simtă gustul proaspăt al limbii sale. Constată că că el nu se dădea în lături s-o îmbrățișeze, dar o făcea neîndemânatic. Îi desfăcu cordonul ca să-și poată da jos pantalonii. Tija de Jad se

înălțase deja. Îl trase pe Yiren către ea și îl întinse pe spate. Se așeză deasupra lui călare și se aranjă stfel încât Valea Rozelor abia să-l atingă și începu să se miște înainte și înapoi până ce din Sublima sa Poartă începu să țâșnească roua. Tânărul sufla ca o forjă în timp ce tresălta. Ea îi ghidă cu dexteritate Bastonul de Jad spre locul căutat de el, și nu avu mult de așteptat până ce tânărul Yiren să scoată un strigăt de plăcere.

Zhaoji îl dezvirgină pe viitorul rege al Qin-ului iar acesta din urmă nici măcar nu știa cum o cheamă pe prima sa amantă!

Prima etapă a planului nu fusese dificil de pus în practică. Huayang fusese aceea care organizase totul, o dată având acceptul protejatei sale. Pentru nevoile cauzei, îi pusese la dispoziție lui Zhaoji propria-i cameră. Îl chemase apoi pe Yiren în apartamentele sale sub pretextul că are să-i spună ceva foarte important.

Prințul moștenitor, a cărui încoronare se stabilise deja la data furnizată de ghicitorii de la Curte, acceptase ca pe un lucru firesc să se prezinte la regina mamă. Când intrase în camera lui Huayang, în locul acesteia o găsise pe ea, goală și lungită pe pat. Superba ființă îl atrăsese în brațele sale. Totul se derulase apoi conform planului, deoarece Zhaoji știuse cum să procedeze ca să-i trezească lui Yiren simțurile și să le excite până la beție....

La încheierea partidei, Huayang își făcu apariția în cameră.

Yiren își trase în grabă panatalonii răsuciți pe vine. Tulburat de intervenția reginei-mamă într-un moment atât de intim, se făcu roșu ca racul de rușine. Regina se apropie încet de pat și îi zâmbi. Își trecu mâna peste obrazul lui cum i-ai spune bună dimineața unui copil.

– Ți-o prezint pe tânăra mea prietenă Zhaoji. Am știut că o să-ți placă, îi zise ea viitorului rege al Qin-ului.

Tânărul Yiren o salută respectuos pe ființa care îl făcuse să descopere ceea ce nu știuse încă, ca și cum ar fi văzut-o prima oară.

– Sunt foarte onorat să vă cunosc, murmură viitorul rege.

Privirea sa zăbovea în prezent pe decolteul lui Zhaoji, care și-l aranjase în grabă ca să-și etaleze sânii fermecători. Dacă nu l-ar fi paralizat timiditatea, s-ar fi întors la ei bucuros.

Perfect conștientă de starea interioară a tânărului, regina se așeză pe colțul patului.

– Vei putea s-o revezi, dacă dorești! Zhaoji va fi întotdeauna la dispoziția ta... zise Huayang cu cea mai suavă voce.

După care se ridică și, cu pași rari, ieși din încăpere lăsându-i singuri.

Nu închise ușa bine că Yiren se și repezi la Zhaoji, sărutând-o din cap până în picioare. Dorința îl făcea să vibreze. Ea stătea sprijinită cu spatele de un dulap masiv de tec lucios, dat cu ceară; el o înghesui, găsind pe rând gesturile potrivite și nu dură mult până să-i mângâie frenetic josul pântecului, frecându-se de el.. Ea îl lăsă, bineînțeles.

Peștele muşcase din plin momeala. Capcana întinsă de Zhaoji funcționa de minune.

– Trebuie să mă întorc acum acasă, îi zise ea tânărului, îndepărtându-i mâinile care continuau să-i exploreze dedesubturile.

Buzele lui Yiren, căzut în genunchi în fața ei, căutau să tatoneze în continuare teritoriul necunoscut al trupului lui Zhaoji și să-l dezmierde. Ea îi vedea creștetul capului care încerca să se înfunde între coapsele sale. Constatând că ea le ținea strânse, se sculă brusc în picioare și o prinse de încheieturi.

– Ești de acord cel puțin ca mâine să continuăm de unde am rămas? întrebă el neliniștit, invadat subit de dorința ce îi revenea în valuri.

– Cu plăcere! Vino la aceeași oră și mă vei găsi aici, promise ea domol.

Asta dură câteva zile la rând pentru ca momeala să prindă complet.

El prinsese gust de tot ce îl făcea Zhaoji să descopere, încât nu mai ieșea din cameră până ce ea nu-l oprea cu delicatețe.

Elevul, din ce în ce mai sedus de trupul priceputei sale amante, progresa din zi în zi și făcea dovada unui apetit fără limite. La capătul unei săptămâni de cură de plăceri intense, frustrat că nu putea să se giugiulească pe cât și-ar fi dorit cu acel trup ferbinte după ce făceau dragoste, o imploră pe Zhaoji să petreacă o noapte întreagă cu el, ceea ce ea acceptă după ce se prefăcu că stă la îndoială.

A doua zi dimineața, în urma tuturor delicateselor oferite de ea cu generozitate, viitorul rege al Qin-ului, îngrijorat ca noaptea aceea să nu fie și ultima, îi ceru să se mute la el.

Ea ceru timp de gândire.

Îi promise un răspuns peste trei zile, lăsându-l pe tânărul amant să rabde de foame, pentru a-i ațâța și mai tare pofta.

Din cauza acestei întârzieri pe care Yiren o considera interminabilă, timp în care dorința sa crescu atât de năvalnică încât toți puteau vedea urma umflăturii lăsate de Tija sa de Jad prin pantaloni, ea consideră că era în sfârșit momentul propice pentru a încheia târgul în favoarea sa: dacă dorea s-o aibă în continuare în pat, convenientele cereau s-o ia de soție în mod oficial...

– ... și eu care nu îndrăzneam să-ți cer să devii soția mea! exclamă el, în al nouălea cer, după ce ea dăduse glas dorinței după multe tărăgăneli simulate și fandoseli încântătoare.

Nici măcar nu se obosi să afle dacă Yiren era îndrăgostit de ea; pur și simplu nu-i păsa. Yiren nu era decât un bădăran, o Tijă de Jad plantată în mijlocul unui trup lipsit de rațiune.

Nu va dura mult până să-l aibă la picioarele ei.

Epilog

Liniștea nopții ce se lăsase peste capitală era tulburată doar de cântecele greierilor. Cu excepția tâlharilor și bolnavilor de insomnie, toată suflarea din Xianyang se potolise.

Lubuwei dormea adânc. Negustorul de cai din Handan, mândru de drumul parcurs – atât în regatul Qin, unde ajunsese, grație cailor cerești, să se facă indispensabil, cât și în regatul Zhao, de unde reușise să-l aducă, în urma escapadei sale reușite, pe prințul Yiren –, visa acum să urce următoarea treaptă din fulguranta și irezistibila sa ascensiune.

Se și vedea ajuns la țintă, legitimat în deciziile pe care le luase până atunci și protejat în totalitate de discul de jad, care va continua, cel puțin așa spera, să-i servească și în continuare de stea călăuzitoare.

Huayang, pentru prima oară adormise fără a mai fi urmărită, cum se întâmpla de obicei, când somnul o fura cu greu, de gândurile chinuitoare la ceea ce avea de făcut a doua zi pentru a-și menține rangul, pentru a-și întări influența și, mai ales, în spatele fastului regal și sub strălucirea frumuseții sale tenebroase – fără a lăsa vreodată să transpară cea mai mică urmă din drama infertilității sale –, pentru a supraviețui cu obrazul curat și cu imaginea de regină neînvinsă de prinții din Qin.

Yiren, istovit de ritmul halucinant al reprizelor

amoroase cu Zhaoji, de care nu se mai putea lipsi, dormea cu sforăituri sonore care o împiedicau pe viitoarea nevastă și actuala amantă să-și găsească somnul.

În concluzie, din acest cvartet care urma să scrie cele mai aberante pagini din istoria Qin-ului, era singura care nu putea să doarmă. Tânăra femeie avea urechile pline de vacarmul greierilor cărora insomnia le amplifica volumul sonor, până pe punctul de a deveni asurzitor.

Era urmarea unei angoase care, în mod inexplicabil, prindea rădăcini în sufletul ei. Se răsuci de zece ori, de douăzeci de ori în culcuș, în timp ce Yiren se rostogolea înspre ea precum o bilă de lemn.

Îndoiala punea stăpânire pe Zhaoji. Planul pe care îl edificase împreună cu Lubuwei, la sfatul lui Huayang, și care îi lega de-acum înainte printr-un pact înfricoșat, nu era oare prea perfect, prea bun, prea ușor? Putea să construiască ceva bazat pe minciună și pe viclenie – chiar dacă prima se arăta pioasă iar a doua destinată unei cauze bune? Nu exista pericolul ca, în ultimul moment, un fir de nisip să trădeze substituirea copilului, încurcându-le socotelile și scoțându-i pe toți trei din acest joc? Lubuwei își va desăvârși la fel de ușor precum începuse lungul său drum spre puterea supremă? Și copilul înlocuit, ce rege va fi el? Nu vor regreta că nu l-au pus pe fiul lor? Asta dacă nu va fi fată, caz în care totul trebuia reconsiderat...

Intuiția îi șoptea că ceea ce avea să urmeze va fi diferit de ceea ce imaginaseră și prevăzuseră ei.

Scuturată de frisoane, își dădu seama că era scăldată în sudoare și trebui să aștepte cântecul cocoșului pentru a atipi, înainte de a fi trezită de mâna grea a lui Yiren.

Se strădui să facă impresie bună, desfăcându-și picioarele. Apoi închise ochii, imaginându-și că nu Yiren, ci Lubuwei era bărbatul care o penetra cu sălbăticie.

Personajele principale

Ac de Jad, *însoțitoarea lui Huayang.*

Anguo, *fiul regelui Zhong și al reginei Mei, prințul moștenitor al regatului Qin.*

Anwei, *fiul lui Zhong și al Stelei Sudului, trimis ca ostatic la curtea din Chu.*

Ascunde Lumina, *sora geamănă a lui Difuzează Lumina, mama lui Lubuwei.*

Cuțit Rapid, *chirurgul șef al eunucilor la curtea regală din Qin.*

Defect de Jad, *general, comandantul suprem al armatelor din Qin.*

Desăvârșire Naturală, *Preaînțeleptul Conservator al Pavilionului Pădurii de Arbuști la curtea regatului Qin.*

Difuzează Lumina, *mama lui Lubuwei.*

Dinte Ușor, *jefuitor de morminte, hoțul Bidiscului negru înstelat.*

Drept Înainte, *eunuc, Marele Șambelan al bătrânului Zhong la curtea regală din Qin.*

Efluvii Negre, *tânăr eunuc, spion al regatului Chu infiltrat în Biroul Zvonurilor din Qin.*

Elevație Spirituală de Gradul Trei, *Mare Ofițer cu Delictele al regatului Qin.*

Floare de Jad Maleabilă, *soția lui Anwei.*

Hanfeizi, *filozof jurist, fost profesor la Academia*

Jixia din Qi.

Huayang, *soția lui Anguo.*

Intenție Lăudabilă, *soția lui Zhaosheng.*

Linie Frântă, *șeful ordonanțelor regale la curtea din Qin.*

Lisi, *elev, împreună cu* Uneori Așa, *la Academia Jixia din țara Qi.*

Lubuwei, *negustorul de cai care locuiește în Palatul Comerțului din Handan, capitala regatului Zhao.*

Mafu, *dresor șef la herghelia lui Lubuwei.*

Mei, *prima soție a lui Zhong, regele din Qin.*

Neclintita Stea de Răsărit *(elevă la Colegiul Înalților Funcționari Publici, figurând cu numele de Regret Etern), fiica regelui Zhong și a lui Vale Adâncă.*

Omul fără Frică, *un războinic hun.*

Pace a Armelor, *Intendent General al Marilor Grajduri din regatul Qin.*

Pădure de Pinacluri, *eunuc, directorul Înaltului Concubinaj.*

Perfect în Toate, *arhitect din regatul Qin.*

Pisc în Nori, *Mare Supraveghetor la Academia Jixia din Qi.*

Raționament fără Greș, *Administrator al Academiei Jixia, din Qi.*

Ritual Imuabil, *bătrânul maestru confucianist al lui Lubuwei.*

Salt de Tigru, *ordonanța lui Anwei.*

Steaua Sudului, *prima concubină a regelui Zhong.*

Uneori Așa, *elev, coleg cu Lisi la Academia Jixia din Linzi, capitala statului Qi.*

Vale Adâncă, *preoteasă medium de pe piscul Huashan, numită odinioară de către regele Zhong „blândă*

vulpe", mama lui Neclintita Stea de Răsărit.

Verigă Esențială, *șeful Biroului Zvonurilor din regatul Qin.*

Vulpe Șireată, *însoțitoarea lui Xia.*

Wang Norocosul, *șeful statului-major al armatelor din Qin.*

Wangbi, *fiu natural al regelui Zhong, ostatic în Zhao, unchiul lui Yiren.*

Wei, *un judecător.*

Wen, *bătrânul rege din Chu, dușman ereditar al regatului Qin.*

Wudong, *marele preot taoist care îl tratează în taină pe regele Zhong.*

Xia, *prințesă și fiică adoptivă a regelui din Zhao (fiică a fratelui său mai mic), ostatică în Qin.*

Yiren, *fiul lui Anguo și al lui Xia.*

Zhaogao, *fiul lui Zhaosheng și al lui Intenție Lăudabilă.*

Zhaogongming, *asistentul lui Wudong.*

Zhaoji, *tânără dansatoare într-un circ ambulant, de care se îndrăgostește Lubuwei.*

Zhaosheng, *devotatul secretar al lui Lubuwei.*

Zhong, *bătrânul rege din Qin.*

De același autor:

Împărăteasa mătăsii

Vol. I Acoperișul lumii

Vol. II Ochii lui Buddha

Vol. III Uzurpatoarea

Drumul Mătăsii este dincolo de orice considerente, fie ele literar-stilistice, istorice, sociale, o pledoarie pentru libertate, pentru eliberarea spiritului și trupului din canoanele vremii. Orientul și Occidentul se întâlnesc aici, în tot ce au ele mai bun sau mai rău: dorința de putere, trădare, minciună, compromis, crimă, dar și viziune, credință, iertare, iubire. Prin iubire se eliberează atât cuplurile de tineri ce apar în roman cât și însăși împărăteasa, Wuzhao cea diabolică, dar și cea libertină, pătimașă dornică să trăiască plăcerea la cote maxime. Scenele de alcov din roman, descrise în amănunt, cu un talent manifest al detaliului, încarcă paginile cu o senzualitate de parfum oriental...

José Frèches

DISCUL DE JAD

Caii cereşti

Un mare roman chinezesc de dimensiuni shakespeariene, scris de un francez care reuşeşte cu succes să ne facă să-i împărtăşim pasiunea.

Discul de jad este romanul formidabil şi palpitant al marii fuziuni care s-a produs în sec. al III-lea î.Hr. între Regatele Combatante, pentru a da naştere Imperiului, celui mai vast şi populat din lume. În acest univers fabulos, unde cuvintele au sonorităţi muzicale, unde erotismul este sublimat, iar femeile de o inventivitate diabolică, unde ambiţia este devorantă, dar nu lipsită de seducţie, puterea este stapânul suprem. Sau un duşman de moarte...

José Frèches, absolvent al ENA, este licenţiat în istoria artei şi este expert în istorie. În 1971 devine conservator la muzeul Guimet. După diverse funcţii avute în domeniile comunicării, audiovizualului şi industriei, astăzi este imaginea unei agenţii pariziene de comunicare şi conduce o galerie de artă şi antichităţi în Gard. *Discul de jad* este primul său roman.

Caii cereşti
Peşte de aur
Insulele Nemuririi

www.all.ro

ISBN-978-973-724-117-7
9 789737 241177

ISBN-978-973-724-070-5
9 789737 240705